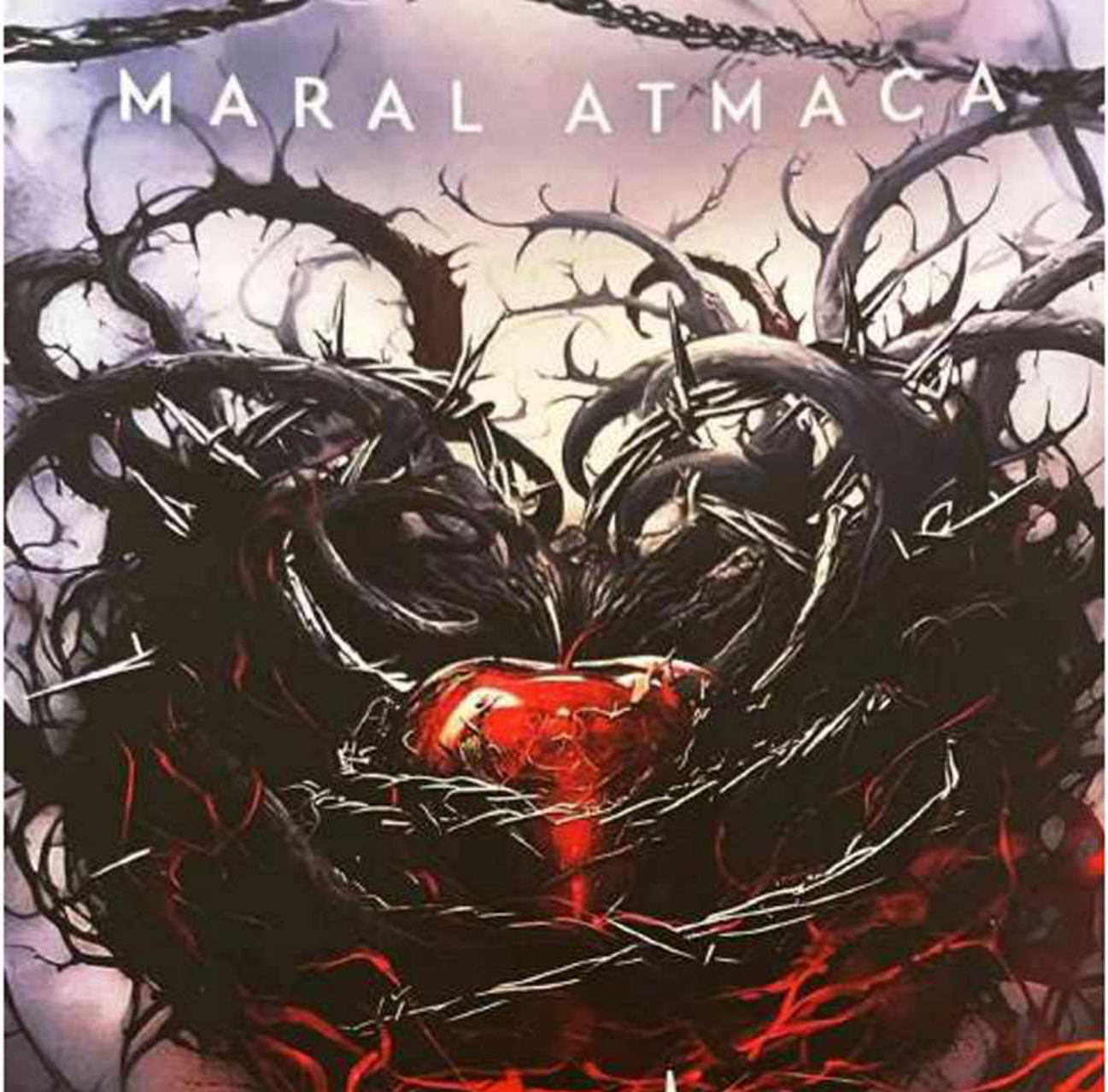
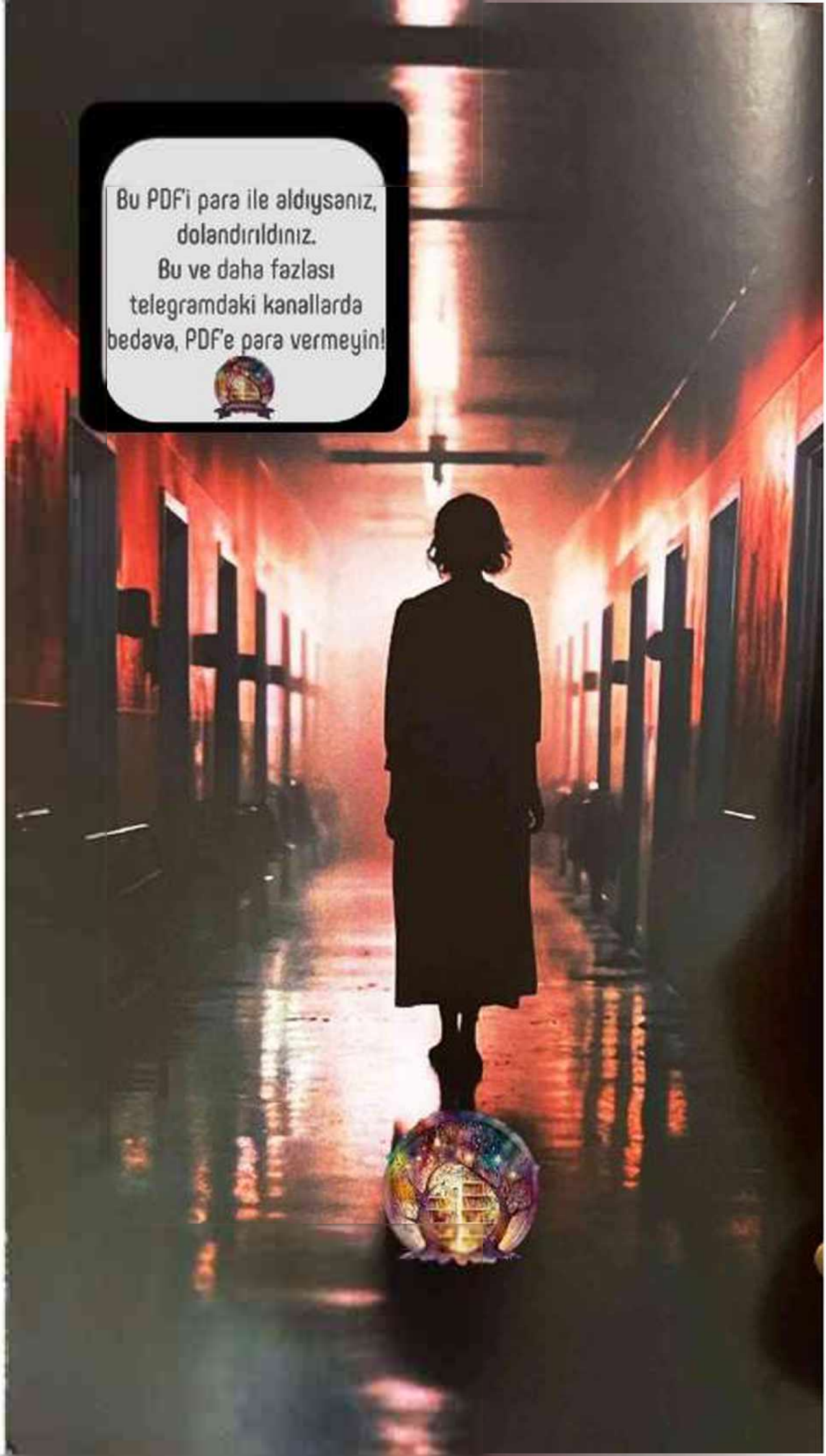
MARAL ATMACA

ÖTANAZİ OKULU

EPHESUS

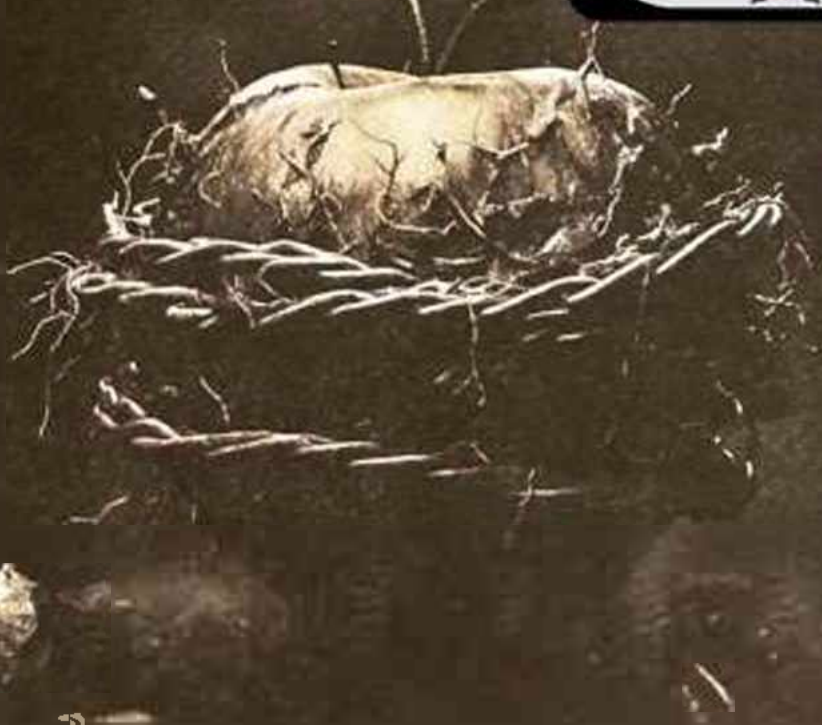

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin!

MARAL ATMACA

ÖTANAZİ OKULU

4

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin!

ÖTANAZİ OKULU - IV

Yazarı Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Bilge Nas Arıcan
Düzelti: Elif Evin Musluoğlu
Kapak Tasarımı: Beyzanur Şen
Cilt Tasarımı: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarımı: Beyzanur Şen

1. Baskı: Temmuz. 2023

ISBN: 978-625-6476-09-7

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Maral Atmaca
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No: 2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

MARAL ATMACA

ÖTANAZİ OKULU

4

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava. PDF'e para vermeyin!

EPHESUS

"SEVGİNİN TEMELİNDE ÇABA VARDI, AŞKIN İSE GÜVEN. BİRİNE ÂŞIK OLDUĞUNUZDA ONA SUNDUĞUNUZ EN YEGÂNE ŞEY KALBİNİZDİ. SİZİN GÖĞSÜNÜZDE ATAN AMA ONUN ELLERİNDE TUTTUĞU BİR KALP."

1

BENİ NASIL HATIRLAMAZSIN?

"Bana bir yabancının gözleriyle baktığında ve o gözlerde kendime dair bir parça bulamadığımda ödeştiğimizi anladım. Durum eşitlendi, ey sevgili. Çok geç olmadan hatırla artık beni."

Gözlerimi açtım. Bu uyanışım diğerlerinden farklıydı çünkü ilk kez korkuyla aralanmıştı göz kapaklarım. Evet, yaşıyordum. Dün gece, butona tam vaktinde bastığım için beni bulmuşlardı. Lakin yattığım yerde bile içimi acıtan sıkıntım yerini koruyordu. Dün gece olanların etkisinden bir türlü çıkamıyordum. Başımda dikilen doktorlar, bana durumum hakkında ayrıntılı bilgi verirken ben onları duymuyordum. Yataktan çıkıp sevdiğim adamı görmek istiyordum ama onlar buradayken yan odaya gidemezdim. Dün geceki yetersizliğim aklıma geldikçe kendimden nefret ediyordum. Benim yerimde Drew olsaydı, o odadaki herkesten kolayca kurtulup beni korurdu. Ben ise olanları izlemekle yetinmiştim. Ona bir çip takıp serumla zehirlemişlerdi fakat ben sadece izlemekle yetinmiştim.

Evet, o kadar korkmuştum ki onu zehirlemelerine seyirci kalmıştım. O hiçbir şeyden korkmazken ben kendi gölgemden bile ürkecek kadar korkaktım. Her yönden

Bu kitap...

Göktuğ BAYRAK.

tarafından taranmıştır.

iletişim. goktugbayrak61@gmail.com

Görme engelliler dışında kullanımı, çoğaltımı, dağıtımı ve satışı yasalara aykırıdır. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.

Teşekkürler.

Tarayan.

Göktuğ Bayrak.

iletişim. goktugbayrak61@gmail.com

birbirimize zıttık ve ona muhtaçtım. Şimdi ise artık hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum.

İçeriye giren Lisa'yı görünce bedenim gerilirken hemen arkasındaki Erich'i görünce gözlerim dolmuştu. Amcam beni görmenin mutluluğuyla, "Tanrı'm, Yeşil," diye fısıldayıp hemen yanıma geldi ve yatağıma oturup bana sımsıkı sarıldı. "Nicholas deliye döndü." Sadece benim duyacağım bir ses tonuyla konuşuyordu. Kollarımı ona dolayıp ağlamaya başladım. Burada olması bana iyi gelmişti. Drew'a yaptıkları şeyi düşündükçe daha çok ağladım.

Diğerlerinin odadan çıkmasıyla odamda sadece Erich ve Lisa kalmıştı. Erich gözyaşlarımı sildikten sonra çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. "Buraya yine neden geldin?" Bu soruyu Lisa'nın yanında cevaplayamazdım çünkü Lisa artık yanımda değil, karşımdaydı.

"Beni çok korkuttun, hayatım." Lisa'nın sahte ilgisine buruk bir tebessümle karşılık verdim. Belki de hep böyleydi, hep bu kadar kötüydü. Tabii, ben yalnızlığımdan ona sığındığım için hiç fark etmemiştim.

"Erich ile biraz yalnız konuşabilir miyim, Lis?" Hiçbir şey olmamış gibi ellerimi hareket ettirince söylediklerimi anladı. "Tabii ama büyük bir krizin eşiğinden döndün. Kendini çok yorma, lütfen." Bende herhangi bir terslik olmadığına ikna olarak odamdan çıktı.

Kapanan kapının ardından Erich cebindeki telefonu çıkardı. "Nicholas'ı arıyorum. Gelip seni buradan çıkarsın," dediği an elini tutarak ona engel oldum. Bu yaptığımla kaşlarını çattı. "Yeşil, burası bildiğin gibi bir yer değil. Onlar mahkûmların organlarını gizlice satıyorlar!" diyerek beni azarladı. Keşke sadece bu kadarıyla yetinselerdi.

Amcam burasının ne kadar tehlikeli olduğuna beni ikna etmek istercesine, "O gün bu lanet cehennemden

istifa etmememin tek sebebi sendin!" dedi sert bir sesle. "Kahretsin, sen eve dönünce işten ayrılma planları yaptığım esnada ortadan kayboldun. Kellsey gidişinden kendisini suçladığı için fenalaştı. Sürekli, 'Onun annesi gibi olamadım,' deyip suçluluk çekiyor. Chloe yine eskiye döndü ve herkesle kavga çıkarmak için sebep arar oldu. Vanessa ise ailesini üzdüğün için sana öfkeli olsa da senin için korktuğunu biliyorum. Ve baban..." dediğinde babama bir şey olma ihtimali beni korkutmaya başlamıştı.

"Nicholas havaalanlarının kamera görüntülerine ve uçak biletlerine kadar her şeye ulaştı. Türkiye'ye gitmediğini biliyor. Seni bulması an meselesi. Onları bırakıp yeniden buraya dönerek ne yapmaya çalışıyorsun?" Onları üzdüğüm için bana kızgındı. Ben de kendime kızgındım. Ancak başladığım işi bitirmeden buradan ayrılamazdım. Eğer hâlâ yaşıyorsam diğerleri için küçük de olsa bir şans var demektir. Bir şekilde ajanlara yardım edip okulun karanlık yüzünü ifşa etmeliydim.

Amcam komodinin üzerinde duran kalem ve defteri alıp ona cevap vermem için kucağıma koydu. Kolumdaki serumu çıkarınca hızlı bir şekilde olanları yazmaya başladım. *"Ajanlar beni buldu, amca. Bana yaşamam için bir şans tanıdılar. Beni bir hastaneye götürüp kimseye haber vermeden kalbimi alabilirlerdi ama bunu yapmak yerine bana bir seçenek sundular."* Yazdıklarımı ona uzattım, elimdeki defteri aceleyle çekip aldı. Neler olduğunu, buraya neden döndüğümü merak ediyordu.

Okuduklarıyla afallayarak gözlerini büyüttü. "Tanrı'm," diye fısıldayıp şaşkın gözlerini bana dikti. "İzini buldular mı? Kahretsin! Bu korkunç!" Öyle görünebilirdi ama aslında öyle değildi. FBI ajanlarıyla aynı taraftaydık.

Erich'in endişesi yüzünden okunuyordu. "Sana sundukları seçenek ne?" diye sordu kaygılı bir sesle.

Başımı eğip yazmaya başladım. *"Okula geri dönmemi istediler. Erich, bu okulda sadece organ çalmıyorlar. Burada çok daha korkunç şeyler yaşanıyor. Bahçedeki kulübe bir laboratuvara iniyor. Kadın mahkûmları koza olarak kullanıyorlar. Yeni ırk adı verdikleri fetüsleri geliştirip kadın mahkûmların rahmine yerleştiriyorlar,"* diye yazdıktan sonra sayfayı koparıp ona uzattım.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyordu. Uzattığım sayfayı sabırsızlıkla aldı. Okudukları aklına yatmamış gibi başını hızla iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Yeni ırk mı? Bunlar saçmalık, Yeşil." Böyle uçuk bir fikre hemen inanmasını beklemiyordum, okulun peşinde olduğu şeye inanması güçtü.

Bana inanmasını istediğim için pes etmeden yazmaya devam ettim. İngilizce yazıyordum çünkü buradaki kimse Türkçe bilmiyordu. *"Bugüne kadarki doğumların hepsi başarısızlıkla sonuçlanmış çünkü o bebekler, bir insanın rahminde gelişemeyecek kadar korkunç yaratıklar. Hepsini gördüm, amca! Omurgalarında kemikleri olan ve uzuvları bir yaratığı andıran o korkunç fetüsleri gördüm. Hiçbir kadın dokuz ay boyunca onlardan birini karnında taşıyamaz. Bunu başarmaya yaklaşan tek kişi Emily'nin ablası, mahkûm Sofia Lewis olmuş."*

Uzattığım sayfada yazanları okuyunca, "Sofia Lewis mi?" dedi şaşkınlıkla.

Başımı sallayarak yeniden yazmaya başladım. *"Emily, Ötanazi'ye gelmeden hemen önce Sofia'nın infaz emrini verip onu laboratuvara götürmüşler. En uzun gebeliği altı ay sürmüş fakat biri Sofia'yı laboratuvardan kaçırmış bir gece. Hâlâ okulda saklanıyor olabilirler. Müdür Connor, ablasıyla aynı genleri taşıdığı için Sofia'nın yerine Emily'yi koza olarak kullanmak istiyor."* Onun her şeyi bilip bilmediğini merak ettiğim için korkuyla yüz ifadesini inceliyordum. Amcamın da bu işin içinde olma ihtimali beni ürkütüyordu.

Okuduğu her kelimeyle kaşlarını çatması ve yüzünün bembeyaz kesilmesiyle rahatlayarak tuttuğum nefesimi bıraktım. Erich hiçbir şey bilmiyordu. "Şaka mı bu?" Şoke olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. "Yeşil, bunlar çok ağır ithamlar. Yazdıklarının hepsi kulağa çok saçma geliyor." İnanmakta güçlük çektiğini görebiliyordum. Kim olsa böyle bir şeye inanamazdı.

"Hepsi gerçek, amca," diye yazmaya başladım. *"Bir seferinde kulübeye girdiğimiz için yakalandığımızı biliyorsun. Daha sonra tekrar girdik ve hepsini kendi gözlerimle gördüm."*

Yeni yazdığım sayfayı okuduğunda bir küfür savurarak ayağa kalktı. "Lanet olsun!" Bir şey hatırlamış gibi parmaklarını öfkeyle saçlarından geçirirken, "Tabii ki gerçek!" dedi kızgın bir sesle. "Hepsinin şüpheli hareketleri, yaptıkları gizli toplantılar ve beni gördüklerinde başka şeylerden bahsetmeye başlamaları çok dikkat çekiciydi. Tanrı'm, bir şeyler karıştırdıklarından şüphelenmiştim ama bu kadarını beklemiyordum. Bu... Bu çılgınlık! Ve sen bütün bunları bile bile bu lanet yere geri döndün!" Çatık kaşlarla bana bakıyordu. Erich genelde hiç bağırmazdı, onu asla kızgın görmezdiniz. Lakin duydukları yüzünden çok sinirliydi çünkü benim için endişeleniyordu.

"Başka şansım yoktu." Verdiğim sayfayı avucunun içinde buruştururken bana ters bir şekilde baktı. "Hepsini anlat artık! Seni buraya getiren şu sebebi anlat. Bütün bunları bildiğin hâlde seni buraya tekrar getiren sebebi bilmek istiyorum!" diye gürleyince başımı sallayıp yeniden yazmaya başladım. Bu olanları anlaması hiç kolay olmayacaktı.

"Ajanlar, benden laboratuvara giriş şifrelerini ve okulda gizli bir laboratuvar olduğunu gösteren kanıtları istiyor. Laboratuvarın planını ele geçirip onlara ulaştırırsam nakil ameliyatıma izin verecekler. Burada mahkûm kılığına girmiş üç ajan daha var. Okulun planlarını onlara verdiğim

an laboratuvara girip gerekli kanıtları alacak ve orayı imha edecekler."

Amcam benden aldığı sayfayı okurken ben yenisini yazıyordum. *"Buradaki ajanlar kanıtları aldığında dışarıyla bağlantı kurabilecekler. O zaman tüm ajanlar okulu basıp başta Müdür Connor olmak üzere hepsini tutuklayıp okulu kapatabilirler. Erich, şimdi gidemem çünkü okuldakilerin planları sadece bununla bitmiyor. Dün gece tüm Kontrolsüzlere bir mikroçip taktılar ve kendi geliştirdikleri serumu enjekte ettiler. Üç gün sonra, Kontrolsüzler serumun etkisiyle buradaki tüm blokları yok edecek. Drew da serum ve çipin etkisinde olabilir."* Onu hâlâ göremediğim için ne durumda olduğunu deli gibi merak ediyordum.

Okuduklarıyla sertçe yutkunan Erich yatağımın üzerine oturup derin bir nefes aldı. "Demek bu yüzden Drew beni tanımadı," dediğinde sertçe yutkundum. Lanet olsun! İşler düşündüğümden daha kötü. Buradan gidiyoruz hemen!" Söylediklerinin arasında sadece suikastçımla ilgili olan kısım beni sarsmıştı. Korktuğum olmuştu, değil mi? Drew tamamen etki altına girmişti, değil mi?

Beni unutmuş olamaz.

Gözyaşlarımı içime akıtarak yazmaya başladım. *"Onu bu hâlde bırakıp gidemem. Ayrıca bu işi başarırsam sadece ben değil, Deborah ve Anastasia da kurtulacak. Erich, beni şimdi götürürsen Anastasia'yı burada ölüme terk etmiş olursun. Ancak başarılı olursam, ajanlar onun sicilini temizleyip özgürlüğünü geri vereceklerine söz verdiler. Anastasia senin için önemli biri."* Gözlerinde oluşan hüznü görebiliyordum. Yeğenini buradan alıp gitmek ve sevdiği kadını bırakmamak arasında sıkışıp kalmıştı.

Yenilgi dolu bakışlarla, "Bu, birkaç kişiyle kazanamayacağımız bir savaş, Yeşil," dedi. "Karşımızda sayıca fazla gardiyan ve dört yüzden fazla Kontrolsüz var. Ne kadar

infazcı olduğunu tahmin bile edemezsin. Asla başaramayız." Sayıca bizden fazla olduklarını biliyordum ama diğer bloklar bizimle iş birliği yaparsa bir şansımız olabilirdi. Birkaç kişiyle bir ordu dolusu adamın üstesinden gelip Ötanazi'den çıkamayacağımızı ben de biliyordum. Lakin denemeden bunu bilemezdik.

"Ben, Nicholas Green'in kızıyım, amca. Zayıf biri olabilirim ama genlerimi babamdan aldım. Bakan, kendi kızını ölümün ellerine bırakıp onu korumayı bilmişse, kızı da ona yaraşır bir şekilde bu işin altından kalkmalı," diye yazıp ona uzattığımda gözleri doldu, burukça tebessüm etti. "Sen kesinlikle babanın kızısın, Yeşil Green," dediğinde bu sözlerin bana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezdi. Tüm hayatım korkup kaçmakla geçmişti ama artık kaçmak yerine sevdiklerim için savaşmak istiyordum.

Bir süre daha Erich ile konuştuk. Babama burada olduğumu söylemeyeceğine dair söz verip gitmişti. Amcam, canı pahasına olsa da benim için burada kalıp direnmeyi seçmişti. O gittikten sonra üzerimi giyinip Gölge'nin odasına gittim fakat onu odasında bulamayınca mecburen kendi odama geri döndüm. Gölge'nin bana verdiği ve kullanma fırsatı bulamadığım telefonu sakladığım dolaptan çıkardım. Aşağı inmeden önce yapmam gereken son bir şey vardı. Babamın, mesajıma vereceği cevap benim için çok önemliydi.

"Nerede olduğumu ve neden gittiğimi lütfen sorma. Sana söz veriyorum, en kısa zamanda dönmeye çalışacağım. Yapmam gereken son bir işim var, baba. Bana güvenmelisin. Soruları es geçerek bana aradığım cevabı ver, lütfen," yazarak mesajı gönderdim.

Kısa bir duraksamanın ardından ikinci bir mesaj yazmaya başladım. ***"Bir ordu dolusu adamın karşısında tek başına olsaydın, kazanamayacağın bir savaşa girer***

miydin, baba? Çekip gitmek mi yoksa kalıp savaşmak mı?" Babamın vereceği cevap benim için çok önemliydi.

Sadece iki dakika sonra cevap gelmişti. **"Soru sormayacağım ama seni bulacağım, Yeşil! Sorduğun soruya gelirsek, kaçmak yakışmaz bana. Ben tek başıma uygun bir stratejiyle o ordunun hakkından gelmesini bilirdim. Unutma; tarihteki tüm zaferler güçle değil, akıl ve stratejiyle kazanılmıştır."** Yazdığı şeylerle tebessüm ederek korkularımdan kurtuldum. Babam yapıyorsa ben de yapmalıydım. Sonuçta o, kızını bir suikastçıya emanet etmişti ve kimsenin yakalayamadığı büyükbabasını bulup tutuklatmıştı. Fiziksel olarak zayıf olabilirdim ama irademi, vücudum kadar zayıf değildi.

Son bir mesaj daha yazdım ama bu mesaj babama değil, Vanessa'yaydı. ***"Ötanazi'deyim. Babama ve diğerlerine bir şey söylemeden okula gel. Yardımına ihtiyacım var. Kimseye yerimi söyleme, lütfen. Gelince sana her şeyi açıklayacağım. Hayatım tehlikede ve sana ihtiyacım var."*** Şu anda ona sığınmaya ihtiyacım vardı. Vanessa Green benden sadece altı ay büyük olsa da beni burada koruyabilecek tek kişiydi. Suikastçımın durumunu bilmiyordum, Vanessa çıkış biletim olabilirdi.

Tabii, gelmezse de şaşırmazdım. Vanessa'nın bunu yapacak potansiyeli vardı. Beni asla gerçek anlamda kabul etmeyecekti. Gönderdiğim mesajdan sonra telefonu kırdım ve babam izimi bulamasın diye hattı da parçaladım. Bu telefonu bana Drew vermişti ama yakalanmak istemiyorsam telefondan kurtulmalıydım. Çantamı alıp odamdan çıktım. Göreceklerimden korkarak isteksiz adımlar atıyordum. Merdivene yöneldim, attığım her adımda korkum daha da büyüyordu. Geride bıraktığım her blokta, koridorlarda gezinen mahkûmların tedirginliğini görebiliyordum. Hepsi burada bir şeyler döndüğünü sezmiş gibiydi.

Konuştukları her şeyi duymak, daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Konuşmaların hepsi aynıydı, hepsi Kontrolsüzlerdeki bu değişimin nedenini anlamaya çalışıyordu. Yanımdan geçen bir grup mahkûmun konuşmalarına kulak kesildim.

"Sence onlara ne oldu?"

"Bilmiyorum ama çok garip davranıyorlar."

"Gözlerini gördünüz mü? Tanrı'm, çok ürkütücü bakıyorlar. Onların bu ani değişimi beni ürkütüyor."

"Kontrolsüzlere bir şeyler olmuş, bu çok açık. O bloğun bakışları hiç hoşuma gitmedi. Her zamankinden daha soğuk ve tehlikeli görünüyorlar."

"Sizce bize zarar vermeye kalkışırlar mı?"

"Kes sesini, Blair! Dua edelim de öyle bir şey olmasın. Tüm bloklar birleşse bile onları durduramayacağımızı herkes biliyor. Kontrolsüzlerin hepsi sadist ve katil!"

Duyduklarım beni yeterince korkutmuştu. Daha fazla dayanamayıp adımlarımı hızlandırdım. Yemekhanenin kapısının önünde durduğumda kendimi cesaretlendirmek için bir süre bekledim. Kapıyı iterek içeri girdiğimde duyduğum çığlık sesi aklımı başımdan aldı. Gördüğüm sahne beni ürkütmüştü. Herkes Kontrolsüzleri izliyordu. Onların masasında oturan bir adam, elindeki bıçağı bir kızın boynunda gezdiriyordu. Bıçağı, zavallı kızın boynuna her an geçirebilirdi.

Araftakilerden olan kız ağlayarak ona yalvarıyordu. Adam, onun saçlarına yapışıp başını yukarı kaldırdığı için kızın hareketleri kısıtlıydı. Kızın boynuna bıçakla küçük çizikler atıyor, acısından zevk alıyordu. Kimse ona engel olmuyordu çünkü herkes Kontrolsüzlerden korkuyordu. Hepsinin bakışları ruhsuz ve ürkütücüydü. Gözlerim Basel'i buldu. Kucağına aldığı bir kadınla öpüşüyordu ve

o kadın April değildi. Basel içerideki ajanlardan biriydi ve anlaşılan o da serumun etkisindeydi. Aksi takdirde, sevgilisi April'ı başka bir kadınla aldatmazdı.

April biraz ilerideki duvarın yanında durmuş, çatık kaşlarla sevgilisini izliyordu. Basel'in başka bir kadını öpmesine çok kızmış gibi görünüyordu. Onun etki altında olduğunu bilmesine rağmen öfkesine hâkim olamıyordu. Chat ve Emily destek olmak için onun yanındaydı. Duygusuzlaşan Kontrolsüzler, bir hayvandan farklı değillerdi. Boş gözleri insanları tedirgin ediyordu ve şiddetten beslenmeye şimdiden başlamışlardı. Bu, serumun etkisindeki ilk günleriydi. Asıl tehlikeli olacakları gün yarındı. Yarın insani duygularını tamamen yitireceklerdi. Serum, etkisini her gün için belli bir aşamada gösteriyordu. Üçüncü gün ise onlara taktıkları çipi aktif hâle getirip yıkımı başlatacaklardı.

Asıl görmek istediğim kişi suikastçımdı. Başımı kaldırıp onun masasına baktım. Masanın en başındaki yerini almıştı ve arkasına yaslanarak sigarasını içiyordu. Masasında işkence gören o kız için üzülmüyor gibiydi. Üzülmek şöyle dursun, kızın gözyaşlarından zevk alır gibi dudakları kıvrılmıştı. Eskiden olsa böyle bir şeye izin vermezdi ama şimdi büyük bir keyifle izliyordu. O da serumun etkisindeydi.

Saçları her zamanki gibi yüzüne düşmüştü lakin o saçları alnından çeken kişi kendisi değildi. Yanında oturan sarışın kadın, Drew'un gözlerini kapatan saçları sırıtarak çekmişti. Kontrolsüzlerden olan kadın ayağa kalkarak onun kucağına oturunca sertçe yutkundum. Dudaklarını Drew'un boynunda gezdirmeye başlamıştı. Kadın, bir süre sonra başını kaldırıp ona baktı. İkisi göz göze geldiğinde kadın sırıtarak alt dudağını ısırdı. Drew'un gözleri onun davetkâr dudaklarında oyalanınca *yapma* dercesine

başımı iki yana salladım. Fakat beni görmedi çünkü baktığı kadın ben değildim.

Başını eğip kucağındaki kadını öpmeye başlayınca gözlerim sızladı. Elleri kadının belinde geziniyor, dudakları onun dudaklarını istila ediyordu. O eller, bir gün bile benim vücudumda bu denli özgürce gezinmemişti. Dudakları, bana acı vermeden bir kez bile beni öpmemişti. Bana dokunurken dokunuşları fazla nahif ve çekingendi. Fakat o kadına hoyratça dokunuyor, incitmekten korkmuyordu. Tüm yasaklardan sıyrılarak dilediği gibi ona dokunuyordu. Dudakları o kadını öperken ona acı vermiyordu çünkü kollarında hasta bir kadını tutmuyordu. İkisi de bu temastan zevk alıyordu. Oysaki benimle yaşadığı her şey bize acı veriyordu. Bana dokunamıyordu ama gözlerimin önünde başka bir kadına dokunuyor, onu öpüyordu.

Bir zamanlar ona söylediğim o sözü çoktan unuttuğunu görüyor, canımı yakan bu görüntüyü hayal kırıklığıyla izliyordum. "Silmesin kimse sendeki izlerimi," demiştim ve şimdi bu kadının izlerimi silişini acıyan kalbimle izliyordum. Henüz ben ölmeden silinmişti izlerim.

"Ona ne olmuş öyle?" Yanımda duran Gloria da tıpkı benim gibi acı çekerek bu manzarayı seyrediyordu.

"Canımı yakıyor bu hâli." Gözyaşlarım süzülürken yazdıklarımı ona uzattım. Biliyordum, serumun etkisindeydi, ne yaptığını bilmiyordu ama yine de canımı yakıyordu. Görmek isteyeceğim bir manzara değildi.

Yazdıklarımı okuyan Gloria'nın da gözleri dolmuştu. "Seninle olduğu her an canımı yaktığı gibi mi yanıyor canın?" Onun hislerinin derinliğini ilk kez içimde yaşıyordum.

Bu, iki kumanın üçüncüyü izlemesi gibiydi sanki. Tuhaf bir durumun içinde bulmuştum kendimi.

Sarışın kadının elleri, onun bedeninde arsızca gezinmeye başladı. Bunu daha fazla izleyebileceğimi sanmıyordum. Şu anda serumun etkisinde olduğu için o kadına izin verdiğini biliyordum ama bu, kalbimi acıttığı gerçeğini değiştirmiyordu. O kadını öpmesini, ona dokunmasını istemiyordum. Bana dokunmuyorsa, beni öpmüyorsa kimseyi öpemez ve kimseye dokunamazdı!

Etrafıma baktığımda tezgâhın üzerindeki elma tabağını gördüm. Hemen tezgâhın yanına yürüdüm ve kırmızı elmalardan birini aldım. O kadın bana ait adamın kucağındaydı. Ben ona dokunamıyorsam kimse dokunamazdı! Gözlerimin önünde daha fazla sevişmelerine izin vermeyecektim.

Avucumda sıktığım elmayı kadının kafasına fırlattım. Kafasına çarpan elmayla Drew'dan ayrılıp bana döndü. Beni görünce kaşlarını çatarak dişlerini sıktı. "Canına mı susadın sen?" diye bağırınca zerre kadar korkmadan bir tane daha elma aldım ve tüm gücümle suikastçımın kafasına fırlattım. Beni aldatmak neymiş, görecekti!

Attığım elma Drew'un alnına çarpıp masaya düşünce yemekhanede ağır bir sessizlik oluştu. Kahretsin! Sanırım başım beladaydı. Suikastçımın bakışları yavaşça beni bulunca korkudan ürperdim. Üzerime titreyen o lacivert gözleri şimdi buz tutmuş gibi bakıyordu. Öylesine soğuk ve boştu ki... Orada kendimden küçük bir parça aradım ama bulamadım. Sanki son iki yılını benimle geçirmemiş gibi hissizdi. Evet, son iki yılı beni korumakla geçmişti.

İlk bir yılı, ondan istediğim süreyi doldurmak için saklanarak geçirmişti. Bir yıl boyunca kendini bana göstermeden beni izlemiş, ürkütmeden korumuştu. İkinci yıl ise bir mahkûm kimliği oluşturarak burada, benimle kalmıştı. Bana bir ilkbahar gecesinde gelmişti, yirmi yaşımdaydım henüz. Şimdi ise yirmi ikimdeydim. Yirmi iki yaşıma

kadar yaşayabileceğimi asla düşünmemiştim. Bu, benim durumumdaki biri için mucize gibi bir şeydi.

Saçma sapan şeyler düşünerek suikastçımın soğuk bakışlarından kurtulmaya çalıştım ama pek işe yaramıyordu. Buz gibi bakışlarını bana dikmişti. Bir yabancıya bakar gibi bakması canımı yakıyordu. Ben onu unuttuğumda o da böyle mi hissetmişti? Çaresiz, acı dolu ve umutsuz...

Kucağındaki kadına attığı tek bir bakış, kadının eski yerine geçmesini sağlamıştı. Gözleri yeniden beni bulunca baştan aşağı süzdü. "Kim bu çocuk?" dedi ilgisiz bir sesle. Bana bakarken sorduğu soruyla kaşlarımı çattım. Bana *çocuk* mu demişti?

Benim için deli olduğu günleri ne çabuk unuttu!

"Yeşil Green," diyen Taylor'ın kafası karışmış gibiydi. "Bir gecede hepiniz hafıza kaybı mı yaşadınız?" derken şaşkın görünüyordu. Taylor, infaz günü yaklaştığı için Karmalara transfer olmuştu. Aslında bu onu şanslı kılıyordu çünkü Kontrolsüzlerde kalsaydı şimdi o da diğerleri gibi serumun etkisinde olurdu.

Henüz serumun ilk evresini yaşayan suikastçım, diğerlerine göre daha kontrollü görünüyordu. Alay edercesine, "Demek adın Yeşil?" derken sesi umursamazdı. Gözleri, yüzümde haddinden fazla oyalandı. "Ailen sana bu kadar tuhaf olmayan bir isim bulamamış mı? Bu tıpkı birine mor veya kahverengi demek gibi," diye dalga geçtiğinde geçmişteki konuşmamız aklıma geldi. Sinirlerim bozulduğu için dayanamayıp kıkırdayınca gözleri gülüşümü buldu.

"Adım Yeşil, bayım. Neden bana hiç ismimle hitap etmiyorsunuz?" demiştim bir seferinde ona.

"Birine renk ismiyle hitap etmek çok rahatsız edici. Bu tıpkı karşıdakine mor ya da kahverengi demek gibi."

"Adım mor değil ama."

"Evet."

"Kahverengi de değil."

"Biliyorum."

"Yani neymiş adım?"

"Yürü, Dolunay Surat."

Geçmişteki o hatıradan çıktığımda gülüşüm soldu. O günleri özlüyordum. Ağlayarak *beni hatırla,* diye bağırmak istiyordum. *Beni nasıl unutursun,* diye hesap sorup hatırlaması için ona yalvarmak istiyordum. Onun tarafından unutulmak, ölmekle eş değerdi.

Hiçbirini yapamadım çünkü o kadını öptüğü için ona çok kızgındım. *Bundan sana ne,* diye dudaklarımı oynattım. Serum falan umurumda değildi. O kadını öptü mü, öptü! Bu yüzden ona karşı istemesem de mesafeliydim.

Konuşmak yerine dudaklarımı oynattığımı görünce, "Dilsiz mi bu kız?" diye sordu. Yine diğerlerine yönelik konuşunca sabrımın sonuna gelmiştim. Tezgâhtan bir elma daha alarak tüm gücümle ona fırlattığımda bu sefer yüzüne değmeden elmayı havada yakaladı. Dudakları küstahça kıvrıldı. "O bir kere olur, elmacı güzeli," dedi ve gözlerimin içine bakarak elmadan bir ısırık aldı. Hadi ama, bu hâli çok tatlıydı!

O kadını öptü, Yeşil! Derhâl kendine gel!

Tüm mahkûmlar aramızdaki ilişkiyi az çok bildikleri için merakla bizi izlerken masadaki sigara paketini aldı. Paketten bir dal sigara çıkarıp yaktı. Hesap sorarcasına bana bakarken, "Şimdi, neden bana elma atarak keyfimin içine ettiğini açıkla," dedi.

Emir kipi taşıyan sözlerine karşılık sadece omuz silktim. *"Canım istedi, ben de yaptım."* Evet, tam olarak böyle

söyledim. Sonuçta hiçbir şey hatırlamasa da hâlâ dudak okuyabiliyordu, değil mi?

Benimle ilgili ne kadar ileri gideceğini görmek için onu kışkırtıyordum. İçinde bir yerlerde hâlâ ben olmalıydım. Tek kaşını usulca yukarı kaldırdı. "Demek canın istedi ve sen de yaptın, öyle mi?" Sesindeki bir şeyler korkmama neden olmuştu.

Bana bakarken, "Harry," dedi buz gibi bir sesle. Kızın boynunda bıçağını gezdiren ruh hastası, başını çevirip ona baktı. Suikastçım gözleriyle beni işaret etti. "O Değişken'i bırak ve şu kızıl ile oyna," dediğinde gözlerimi irice açtım. Gerçekten böyle bir şeyi söylememişti, değil mi? Hayır, söylemişti çünkü artık beni tanımıyordu. Kim olduğumu bilmiyordu ki onun için bir önemim olsun.

"Bunu yapamazsınız!" Emily ona kızarak yanıma geldi. "Yeşil hasta. Sizin eğlencenizi kaldıramaz!"

"Susturun şu kızı!" Suikastçımın emriyle iki kişi ayağa kalkarak bize doğru yürüdü. "Bunun için çok pişman olacaksınız!" diyen Emily'nin kolunu yakaladılar. Bir adam onun kolunu tutup sertçe sıkınca Emily inleyerek kolunu kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni, hayvan!" dediği an adam onun kolunu bükerek Emily'nin arkasına geçti. Boşta olan kolunu Emily'nin boynuna geçirip onu boğmaya çalışınca dehşete kapıldım.

Kaşlarımı çatarak Emily'ye doğru bir adım atmıştım ki, "Onu kurtarmak istiyorsan buraya gel, küçük kız," diyen suikastçımın sesiyle yutkundum. Harry denen adam rehin aldığı kızı bırakmış ve elinde kanlı bıçağıyla sırıtarak bana bakıyordu. Emily çırpınarak nefes almaya çalışıyordu.

Onların masasına gitmekten başka çarem yoktu. Gitmezsem Emily boğularak can verecekti. Beni izleyen lacivert gözlere bakıp başımı salladığımda, "Kolunu gevşet," dedi. Emily'ye zorbalık yapan adam Drew'a, yani liderine

itaat ederek kolunu gevşetti. Emily'yi bırakmadı ama nefes almasına izin verdi.

Korkuyordum çünkü birazdan olacaklardan sonra kalbim ikinci bir krizi kaldıramazdı. Üstelik daha dün gece ölümden dönmüştüm. Suikastçımın odasında tanık olduklarım ve soluduğum o kirli hava yüzünden kalp krizi geçirmiştim. Ona çip takmalarını, serum enjekte etmelerini görmek ve havalandırma deliklerinden odaya sızan zehirli havayı solumak kalbime ağır gelmişti. Son krizin üzerinden henüz bir gün bile geçmemişken kalbimi yoramazdım. Fakat sevdiğim adam kalbimi yoracak gibiydi.

Anastasia'nın gözleri dolmuş, April ve Chat çaresizlik içinde bana bakıyordu. April ve Chat ajan olmalarına rağmen bana yardım edemezdi, plana sadık kalmalılardı. Üstelik iki ajan, bir blok Korkusuz'a karşı hiçbir şey yapamazdı. Yavaşça yürüyerek Harry denen adamın yanına geldim. Diğer kıza yaptığı gibi beni de masaya oturtup işkence yapmaktı amacı. Kolumu tutmak için elini uzattı. Daha koluma dokunamadan masadaki bıçağı aldım.

Herkes bıçakla ne yapacağımı merak ederken suikastçımın gözlerine baktım. *"Neden sen yapmıyorsun?"* dedim dudaklarımı oynatarak. Evet, kalbim paramparça olsa da bu adam yerine onun bana işkence yapmasını istemiştim. Tanıdığım adam, derinlerde bir yerlerde duruyor olmalıydı.

Beni unutsa da dudak okumayı bildiği için söylediklerimi anlayınca güldü. "Ben başlarsam kalbini sökmeden durmam, küçük kız," dediğinde korksam bile geri adım atmadım. Gözlerinin içine bakarak bir zamanlar onun söylediği gibi, *"Kalbim senin,"* dedim. Hiçbir şey anlamadı.

Oysaki bir zamanlar, *"Kalbin benim,"* demişti.

"Durma ve sen yap," dedim. Belki bana çektireceği acı, onu bana geri verirdi.

Boş bakıyordu. Evet, gözlerime boş bir şekilde bakmakla yetindi. "Yaklaş." Bana verdiği emirle masanın etrafında dönerek onun yanına gittim. Bunu gerçekten yapacaktı.

Elimdeki bıçağı usulca önüne bıraktığımda derin bir nefes aldım. Bir adım geriye çekilip, *"Diz çökmemi de ister misin?"* diye sordum. Refleksle, "Sakın!" diyerek kaşlarını çattı, afallamıştı. Gözlerim doldu, buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma. Biraz dahi olsa hâlâ kendi gibiydi, birilerinin karşısında diz çökmemden nefret ederdi. Bu kişi o bile olsa izin vermezdi.

Neden böyle bir tepki verdiğini sorguladığını görebiliyordum. Belki beni hatırlamıyordu ama diz çökmemden yine nefret etmişti. Ona ulaşmam için küçük de olsa bir umut vardı. Kafasının içindeki anlamsız sorular canını sıktığı için kaşlarını çatarak kolumu yakaladı. Kolumdan tuttuğu gibi beni sertçe yakınına çekti. "Sende beni rahatsız eden bir şeyler var!" dedi sert bir sesle. Beni unutmuş olsa da ondaki varlığımı içten içe hissediyordu. Hissettiği şeyin ne olduğunu bilmemek onu kızdırıyor, deli ediyordu.

Ayağa kalkarak üzerime eğildi, parmakları koluma işkence ediyordu. Burnundan sert bir nefes verip, "Sende canımı sıkan bir şeyler var!" dedi bir kez daha. "Bakışların mı?" Gözlerimin içine bakarken elini uzatıp bir tutam saçımı parmağına doladı. "Saçların mı?" dedi nedenini bulmaya çalışarak.

Parmağına doladığı saç tutamımı bırakınca saçım kıvrılarak yüzüme düşmüştü. İyice üzerime eğildi ve beni afallatan bir şey yaptı. Yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe bırakarak bir süre bana baktı. Aradığı cevabı yüzümde bulamayınca başını eğdi ve yüzünü boynuma gömdü. Donup kalmıştım, kıpırdayamıyordum. Kokumu içine çekince vücudum ona tepki verdi, kalbim hızlanmaya başlamıştı. "Yoksa şekeri andıran sinir bozucu kokun mu?" derken onu rahatsız eden şeyi bulmaya çalışıyordu hâlâ.

Boynumda sıcak nefesini hissetmek aklımı başımdan alıyordu. Ondan uzak durmam gerekiyordu ama hiçbir zaman bu gücü kendimde bulamamıştım. Şekere benzettiği için kokumdan hep şikâyet ederdi ama sevdiğini de biliyordum.

Başını geriye çekerek bana baktığında gözleri tehlikeli bir şekilde kararda. "Hepsi canımı sıkıyor." Masadaki bıçağı almasıyla nefesimi tuttum. "Ve canımı sıkan şeylerden kurtulmak en iyi yaptığım şey." Elimi tutarak avucumu açtı. Varlığım, onda anlam veremediği duygular uyandırdığından, onun için bir değerim olmadığını kendine kanıtlamak istiyordu. Bıçağın keskin tarafını tenime bastırıp elimi keserek canımı yakmak istedi. Bunu denedi hatta bunu yapmak için kendini zorladı ama yapamadı. Avucumun içini keserek canımı yakamadı. Çok istedi ama yapamadı. Tereddüt ediyordu.

Onu geri kazanmak istediğim için yaşadığı gelgitlerden yararlanmaya çalıştım. Gözlerinin içine bakarak, *"Yapması çok kolay,"* dedim. Avucuma bıçağı bastırdığı elini kavradım ve hızla çekerek elimi kestim. Canım yandı, acı içinde inledim ama yapmıştım bir kere. Belki canımın yandığını görürse bana dair bir şeyler hatırlardı.

Lacivert gözleri, elimden akan kanı görünce bana öyle bir baktı ki... O gözlerde küçücük bir endişe kırıntısı görmek çektiğim acıya değmişti. Bir yanı hâlâ beni önemsiyordu. Elimdeki kanı görmemek için elimi yumruk yaptım ve arkama sakladım. Kan görmek bana iyi gelmiyordu. Diğer elimi kaldırıp suikastçımın göğsüne bastırdım. *"Beni unutmuş olabilirsin ama canım acıdıkça hâlâ için sızlıyor."*

Ensesini kavradım ve onu kendime doğru çekip parmak uçlarımda yükseldim. Ne yapacağımı merakla bekleyen adama tehdit eder gibi baktım. *"Ben ölmedikçe kimse*

silemez sendeki izlerimi!" dedikten sonra onu öptüm. Beni itmesine veya geri çekilmesine izin vermemiştim.

Tabii, bir yemekhane dolusu mahkûmun beni izlediğini çok sonradan fark etmiştim. Söz konusu bu adamı öpmekse kimse umurumda değildi. Onlar da bakmasın, değil mi? Şunun şurasında ne kadar ömrüm kaldı ki insanlara göre yaşayıp utanayım.

Amacım dudaklarına küçük bir öpücük kondurup geri çekilmekti fakat uzaklaşmama izin vermeden belimi yakaladı. Koyulaşan gözlerle sertçe bana bakarken, "Aklından bile geçirme!" diye beni azarladı ve ensemi kavrayıp dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapattı. Dudaklarımın tadını alınca beni öpen o olmuştu. Hiçbir şey hatırlamadığında bile bana karşı çok zayıftı. Hâlâ onun zaafıydım.

Madem o da istiyordu, bana uyardı. Ben dünden razıydım kendimi ona öptürmeye. Kollarımı boynuna doladım, kısa boylu olduğum için belimden tuttuğu gibi beni havaya kaldırdı. Ayaklarımı yerden keserek onunla aynı hizaya gelmemi sağlamıştı. Öpüşü hep olduğu gibi nahif ve sevgi dolu değildi. Aksine, bir şeylerin hırsını çıkarmak ister gibi sert ve arzu doluydu. Kafasını karıştırdığım için intikam almak ister gibiydi.

Göğsümde hissettiğim sızıyla ellerimi yüzüne koyup usulca ondan ayrıldım. Avucumdan sızan kan onun bir yanağına bulaşırken kararmış gözlerine nefes nefese baktım. *"Bir daha herhangi bir kadını öpersen asla seni öpmem."*

Kaşlarını çattı, dudağının bir tarafı usulca kıvrıldı. "Kimsin sen?" diye fısıldayınca güldüm. *"Her şeyinim,"* dedim. Alay edercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. "Her şeyim misin?"

Ayaklarım boşlukta sallanıyordu, elleri belimdeydi. Hiç zorlanmadan beni havada tutuyordu çünkü olmam gereken kilonun çok altındaydım. *"Evet,"* dedim başımı

sallayarak. "*Ben senin her şeyinim. Uğruna deli olduğun tek kadınım,*" dedikten sonra onun kollarından sıyrılarak yere indim.

Başımı kaldırıp sözlerimin şaşkınlığını yaşayan yüzüne baktım. "*Beni hatırlamak zorundasın, Avcı. Yoksa beni kaybedeceksin.*" Son sözlerimle aklını iyice karıştırıp ona sırtımı döndüm ve hızlı adımlarla yemekhaneden çıktım.

Beni hatırlamıyordu ama hatırlamalıydı. Serumun ilk günü böyleyse ikinci ve en önemlisi üçüncü günü durdurulamaz olacaktı. O zaman istese de beni hatırlayamaz, canımı yakmaktan kendini alıkoyamazdı. Onu kaybedemezdim. Bana ne olacağı umurumda bile değildi, onu kaybedemezdim.

Elimdeki sargıya baktım. Canım yanmıştı ama hiçbiri soğuk bakışları kadar canımı yakmamıştı. Beni nasıl hatırlamazdı? "Sorgulamıyorlar." Bahçede Emily ile yürüyorduk, o hâlâ durum değerlendirmesi yapıyordu. "Kendileriyle ilgili her şeyi unutmuşlar, Yeşil ama bunu sorgulamıyorlar." Bu beni de düşündürüyordu. O lanet olası serumun bir diğer etkisi olmalıydı.

İşin iyi yönünden bakarsak her şeyi unuttukları için Taşıyıcı'nın ne demek olduğunu da hatırlamıyorlardı. Böylece hiçbiri kalbime saldırmıyordu.

"*İsimlerini biliyorlar.*" Emily yazdığım şeye güldü. "Aslında onu da hatırlamıyorlardı. Sabah konferans salonunda gardiyanlar onlara isimlerini, bloklarını, mahkûm olduklarını ve daha birçok küçük ayrıntıyı uzun uzun anlattı. Daha ilginç olansa hepsi sadece dinlemekle yetindi ve kimse soru sormadı." Bu birçok şeyi açıklıyordu. Hepsi istedikleri gibi birer kuklaya dönüşmüştü. Hayır, pes etmeyecektim. Yıkım gününe kadar suikastçımın beni bir şekilde hatırlamasını sağlayacaktım.

"Buradayız!" Chat'in sesini duyunca başımı çevirdim. April ile bir ağacın altında durmuş, bizi bekliyorlardı.

Emily onların bizimle buluşmak istediğini söyleyince bahçeye çıkmıştık. Bugün hava güneşli olduğu için siyah güneş gözlüklerimi ve şapkamı takmıştım. Tam karşılarında durduk. Basel'e olanlar için April hâlâ sinirliydi. Tıpkı Drew'un bana yaptığı gibi Basel de onun gözlerinin önünde başka bir kadını öpmüştü. April müdahale etmeden çatık kaşlarla izlemişti ama ben onun kadar sabırlı değildim. Belki de daha kıskançtım, bu yüzden elma fırlatarak Drew'u durdurmuştum. Bu da yetmezmiş gibi onu öpmüştüm. Normalde olsa bu yaptığı için yüzüne bile bakmazdım ama hiçbir şey hatırlamayan bir adama kızamazdım. Serumun etkisindeyken yaptığı şeyler onun aklı ve iradesi dışındaydı. Bu yüzden onu suçlayamıyordum.

April bozuk bir suratla, "O bilgileri bu gece almalısın, Yeşil," dediğinde fazla endişeliydi. Almaya çalışacağım.

"Eğer bu gece alamazsan..." derken sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Basel ve sevgilini tamamen kaybedeceğiz. Serum daha ilk evresindeyken dahi her şeyi unuttular. Yarın sabah uyandıklarında serum ikinci evresini tamamlamış olacak. Bugünkü sakinlikleri yok olacak, kavgacı bir ruh hâline bürünecekler. Üçüncü gün onlar yıkım yapıp hepimizden kurtulurken, infazcılar seni ve Emily'yi alıp iki farklı ameliyata sokacak." Bunları bildiğim için sadece başımı sallamakla yetindim.

Emily serumun üç evrede etki ettiğini bilmediği için afallamıştı. "Ne yani, bundan daha kötü mü olacak? Daha ne kadar değişebilirler ki? Bay Bruce bugün neredeyse beni boğduracaktı! Ayrıca siz bütün bunları nereden biliyorsunuz?" diye sorduğu esnada, "Ben söyledim," diyen tanıdık bir ses duydum.

Başımı çevirdiğimde ağaçların arasından çıkan Ethan'ı gördüm. April ve Chat'e bakıp alayla güldü. "Şu *Gece Gezenler* parolasını söylemem şart mı?" diye gülerken Emily ile ikimiz afallayarak ona bakıyorduk. Bu da ne demek oluyordu? Parolayı sadece bu işin bir parçası olan ajanlar biliyordu.

Ethan yanımıza geldiğinde Chat ve April, ellerini önlerinde birleştirerek ona selam verdi. Üstlerinden birini görmüş gibi kendilerine çekidüzen vermişlerdi. April, "İşler karıştı, efendim," dediğinde Emily dayanamayıp araya girdi. Ethan'ı göstererek, "O da mı sizden?" diye sordu.

Chat başını onaylarcasına sallayınca çantamdaki defteri çıkarmak istedim. Ancak, "Bu lanet labirentte yine kaybolursam benden çekeceğin var, Elijah!" diye bağıran Vanessa'nın sesini duyunca kalakaldım. Vanessa burada mıydı?

Gelmişti.

Mesajımı alınca benim için buraya gelmişti.

"Size söyledim, kardeşinizi bu tarafa gelirken gördüm." Bu, Elijah'nın sesiydi. Yeni gelmiş olmalılardı ki daha okula girmeden bahçede bizi görmüşlerdi.

"O kuş beyinli kız, benim kardeşim değil! Lanet olsun, evden kaçtığıma inanamıyorum! Onun yüzünden babam bu sefer canıma okuyacak." Sesler gittikçe yaklaşırken Vanessa'nın söyledikleri beni güldürdü. Kardeş olmadığımızı söylüyordu ama buraya gelmesi için tek bir mesajım yetmişti.

Nihayet çalılıkların arkasından çıkınca bizi görüp durdular. Vanessa'nın gözleri beni bulunca kaşlarını çattı, yüz kızartıcı bir küfür savurdu. "Sen hangi akla hizmet beni bu yere çağırmaya cüret edersin!" dediğinde gülerek ona

doğru koştum ve sımsıkı sarıldım. Ona gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Sarılmamı beklemediği için kaskatı kesilmişti. "Elijah, kendisini kardeşim sanan ama aslında kardeşim olmayan bu kız bana sarıldı mı?" diye homurdanınca kıkırdadım. Bana sarılmıyordu ama kendisinden de uzaklaştırmıyordu. Güya sarılmamdan rahatsız olmuştu ama beni uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Ona sarılmama izin veriyordu.

Ondan ayrıldığımda söylediği ilk şey, "Bir açıklama bekliyorum," olmuştu.

"Buna zamanımız yok." Ethan'ın sözleriyle Vanessa başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak, "Vincent, vur şu adamı!" dedi büyük bir öfkeyle.

Vincent silahını çıkararak Ethan'a doğrulttu. Tetiğe basacağı esnada önüne geçtim. "Yeşil, çekil!" Vanessa öfkeden yumruklarını sıkarken başımı olumsuz anlamda salladım. Fakat bu, onu daha fazla kızdırdığı için beni öldürecekmiş gibi bakarak, "O, sandığın gibi biri değil!' dedi ters bir sesle.

Kolumdan çekerek beni namlunun ucundan aldı. "Büyükbabam için çalışıyor! Buraya senin kalbini almak için geldi!" Vanessa'nın söyledikleriyle afallayarak Ethan'a döndüm. O da mı bu işin içindeydi?

"Yanılıyorsunuz," dedi Chat. "O, bizim üstlerimizden biri. Sadece bir doktor değil, aynı zamanda tesisteki ajanlardan biri. Sam Green'in etrafındaki birçok ajanımız bugüne kadar yakalanıp öldürüldü. Bay Loyal, bunu başaran nadir kişilerden. Kalbi, Yeşil'e Sam Green'in naklettirdiğini ve en başından beri bu işin içinde olduğunu gösteren ses kayıtlarını ve kanıtların hepsini Bay Loyal ele geçirdi," diyerek yanlış anlaşılmaya zamanında müdahale etti. Vanessa az daha onu öldürtecekti.

Chat kafamıza takılan tüm sorulara cevap vermek ister gibi bakıyordu. "Bay Loyal'ın buraya geliş sebebi Taşıyıcı'dan kalbi almak değil, onu korumaktı. Yeşil'in doktorlarından biriydi ve ameliyata hazır olmadığını söyleyen de oydu. Bu şekilde çoğu kez diğerlerini durdurdu. Test sonuçlarıyla oynayıp bir yıldır Yeşil'in durumunu olduğundan daha kötü gösterdiği için buradakiler beklemek zorunda kaldı." Başını çevirip bana baktı. "Evet, Bay Loyal bir yıldır seni koruyor ama sen onu hiç görmedin. Doktorun olarak karşına çıkana kadar arka planda hep seni koruyordu." Duyduklarımdan sonra Ethan'a olan bakış açım tamamen değişmişti. Buradaki koruyucularımdan birinin o olmasını beklemiyordum.

Demek bu yüzden test sonuçlarım hep kötüydü, olası bir ameliyat hayati risk taşıyordu. Okuldakilerin, kalbi benden almaması için elinden geldiğince ameliyatımı geciktiriyordu. Öyleyse durumum sandığım kadar kötü değil miydi? Hiçbir şey anlayamıyordum. Ameliyata girersem yüzde kaç yaşama şansım vardı? Önceki test sonuçlarıma göre sadece yüzde iki veya yüzde beşti. O test sonuçları gerçek değilse, yüzde kaç yaşama şansım vardı?

April, "Bay Loyal dün burada değildi," dedi içli bir sesle. "Yeşil'i kontrole aldıklarında yeni test sonuçları çoktan diğerlerinin eline geçmişti. Bu yüzden infazcılar harekete geçip serumu kullandılar," dediğinde söylediği her kelime beni şoka uğratmıştı. Ne yani, serum ve çip için harekete geçmelerinin sebebi benim ameliyata hazır olmam mıydı?

"Bunlar doğru mu?" diye yazarak Ethan'a gösterdiğimde tebessüm ederek başını salladı. "Yeni tanışmış olabiliriz ama uzun zamandır seni izliyorum. Ivan'dan aldığım emir seni korumak," dediğinde şaşkınlığım bin kat arttı. Ivan mı?

Ethan aklımdan geçenleri tahmin ediyormuş gibi başını bir kez daha salladı. "Evet, Ivan ve ekibi bir yıl önce izini buldu ama müdahale etmek yerine seninle bizzat

görüşmek için doğru zamanı beklediler." Sertçe yutkunduğumda Ivan'ın bana yalan söylediğini anladım. Aslında dediği gibi izimi yeni bulmamıştı, meğerse en başından beri burada olduğumu biliyormuş. Sam Green'i yakalamak için kanıt aramaları gerekiyordu. Üstelik okulun ne işler karıştırdığını anlamaları da uzun sürdüğü için hemen karşıma çıkmamışlardı. Belki de ben buradayım diye radarlarına girmişti okul.

"Pekâlâ, benim kafam karıştı," dedi Vanessa. "Biri bana neler olduğunu açıklasın artık." Ethan gülerek bakışlarını ona dikti.

Vanessa'ya ajanlarla yaptığım anlaşma dâhil her şeyi anlattı. Yeni ırk projesinden, çiplerden ve serumdan bahsetti. Afallayan Vanessa'nın yüzü duyduğu her bilgiyle biraz daha değişti. Kontrolsüzlerin şu anda etki altında olduğunu duyunca böyle bir saçmalığa inanmadığını söyleyip durdu. Ancak ben ve Emily de Ethan'ın sözlerini onaylayınca Vanessa'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Yani seni tanımıyor mu?" Suikastçımdan bahsedince başımı üzgünce salladım. Bunlar daha iyi günlerimdi, asıl kâbusum bugünden sonra başlayacaktı.

"Evet?" dedi Ethan kaşlarını yukarı kaldırıp Vanessa'ya bakarak. "Bekliyorum."

"Neyi?"

"Defalarca beni öldürtmeye çalıştığın için özür dilemeni."

Vanessa özür dilemek yerine ona ters ters baktı. "Elinizde bunu yaptığıma dair sağlam bir kanıtınız yok, yani beni tutuklayamazsınız. Beni kandırdığınız için asıl ben sizden bir özür bekliyorum," dediğinde yine işin içinden sıyrıldığı için Ethan gülerek başını iki yana salladı.

Ethan, Vanessa'yla tartışmak yerine, "E bölgesine gitmemiz gerekiyor," diyerek önden yürüyünce ağlamak istedim. Üşengeçliğim tutmuştu. Hem orası yasaklı olan bölge değil miydi?

Bugüne kadar en fazla C bölgesine kadar gitmiştim ve bu bile bir saatten fazla sürmüştü. Bahçe küçük bir orman gibiydi. Uçsuz bucaksız bu bahçede E bölgesine gitmek saatlerimizi alırdı. Ben içimden sitem ederken herkes Ethan'ı takip etmeye başlamıştı bile. İnsan önce neden oraya gittiğimizi sorardı, değil mi?

3 Saat Sonra

Kendimi ıslak yaprakların üzerine yorgunlukla bıraktıktan sonra çantamdaki ilacı çıkarıp kullandım. Gözlerimde gözlüklerim olsa da hava bugün çok sıcak olduğu için ter içinde kalmıştım. Üstelik sürekli ağaçların arasından geçerek yürüyorduk ama bir türlü durmamıştık. Benim durumumdaki biri için üç saatlik bir yürüyüş, kriz sebebiydi! Mola vermemize bile izin vermemişlerdi. O kadar çok yürümüştüm ki bir adım daha atacak takatim kalmamıştı. Zaten gücümün sınırlarına geldiğim için daha fazla dayanamayıp kendimi bir ağacın dibine atmıştım.

"Yeşil daha fazla devam edemez." Vanessa tepemde dikilmiş, saatlerdir yaptığı gibi yine beni bahane ederek sızlanıyordu.

"Geldik zaten." Ethan durarak etrafına bakındı. "Bu gece Yeşil'in kayıtları almasına yardım edeceğim ama deşifre olmamak için onu bir kulaklık yardımıyla odamdan yönlendireceğim."

Vanessa burada benim üzerimde söz hakkı olan tek kişi olduğu için Ethan ona bakarak, "Dokuzuncu bloğa benim bile giriş iznim yok," dedi. "Ama Yeşil'in bir şekilde

girmesini sağlayacağım. Tabii, öncesinde sizinle tanıştırmam gereken biri var." Öyle yorgundum ki ne söylediğini doğru düzgün anlayamıyordum. Beni bu kadar yürütmek zorundalar mıydı?

"İşte, geliyor." Ethan'ın gözleriyle gösterdiği mavi çam ağaçlarına doğru başımı çevirdim. Ağaçların arasından çıkıp bize doğru gelen bir çocuk gördüm.

Ayağa kalkarak Emily'nin yanında durdum. Emily, "Kim bu?" dediğinde *bilmiyorum* dercesine omuz silktim. Bu gelen kişiyi daha önce görmediğime emindim.

İyice yaklaştığında onu inceleme fırsatı buldum. Tahminen yirmi beş yaşlarındaydı. Kumral saçları ve ışıldayan yeşil gözleri vardı. Bu çocuk, bebek yüzlü dediklerimizdendi. Oval yüzündeki cildi pürüzsüz görünüyordu. Yaramaz bakan gözleri kirli sakalıyla birleştiğinde ortaya güzel bir görüntü çıkıyordu. Boyu, tanıdığım diğer erkeklere göre kısaydı ama benimle kıyaslanınca da uzundu. Vücudu biraz zayıf görünse de üzerindeki gri kazak ona çok yakışmıştı. Gelip benim ve Emily'nin karşısında durduğunda içtenlikle gülümsedi. "Tanışmak için sabırsızlandığım bu iki küçük kadını görmek çok güzel," dedi sıcak bir sesle. "Gerçekten tam bir savaşçısınız, kızlar." Onun kim olduğunu bilmediğimiz için Emily ile birbirimize bakıp duruyorduk. Kimdi bu çocuk?

Ethan bu hâlimize bakıp güldü. "Şu anda baktığınız bu çocuk, herkesin uzun zaman önce firar ettiğini düşündüğü kişi," diyerek bize küçük bir açıklama yaptı. "Aynı zamanda, burada tanıştığı kızı laboratuvardan kaçıran kişi," dedikten sonra gözlerini Emily'ye dikti. "Evet, Sofia'nın kurtarıcısı." Daha sonra önemsiz bir detaydan bahseder gibi, "Bu arada, Sofia'yı ameliyat eden de bendim," diyerek bizi bozguna uğratmayı başardı.

Sofia mı demişti?

Bu çocuk da bir mahkûmdu. Sofia'yı laboratuvardan kaçıran oysa, bir türlü bulamadıkları o yüzü maskeli kurtarıcıya mı bakıyorduk? Karşımızdaki gizemli kişi, "Sanırım tanışmamızın zamanı geldi," derken şaşkın suratlarımıza olan bakışı keyifliydi. Yüzümüzün hâlini düşünmek bile istemiyordum.

Gizemli firari bize bakarken aklına bir şey gelmiş gibi gülerek Emily'ye döndü. "Öncelikle, seninle soy isimlerimizin benzerliği bir tesadüf, yani akraba değiliz," dedi eğlenen bir sesle. Elini Emily'ye doğru uzattı. "Ben, yerine geçtiğin şu firari çocuk, Edward Lewis. Ve hayır, o tecavüzcü saçmalığı gerçek değil," dediğinde ikimiz de tek kelimeyle şoke olmuştuk.

Hadi be, yok daha neler!

2

BENİ HATIRLA VE BIRAKMA!

"Kimse hatırlamadığı biri için kendi hayatını gözden çıkarmaz. Bunu yaptığında anladım ki o daha çok seven taraftı. Onun sevgisi, benim ona olan sevgimden bile daha büyüktü."

Emily hayatımın bir parçası olmayı başladığından beri Edward ismini neredeyse her gün duyar olmuştum. Fakat bir gün gerçek Edward ile tanışacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Kader, Emily'ye bu sefer ilginç ve komik bir şaka yapmış gibiydi. Yerine geçip kimliğine büründüğü çocuk gerçekti ve okuldaydı. Üstelik, sadece kaçışıyla Emily'ye ismini bırakmamış, aynı zamanda değer verdiği tek varlığını koruyup o korkunç yerden kaçırmıştı. Emily'ye ismini bırakmış, Sofia'yı da kurtarmıştı. Gerçekten kaderin bize farklı oyunları oluyordu. Bu, tıpkı hasta bir kızı öldürmek için onu bulan ve öldürmek yerine onu korumaya çalışan suikastçımın hikâyesi gibiydi. Ya da ölümden korkan bir kızın katiline âşık olması gibi...

Aslında kaderin bizim için çok önceden hazırladığı, tahmin edilemez küçük oyunları vardı. Her şey birbiriyle bağlantılıydı ama o gün gelmeden bunu anlayamıyorduk.

Şimdiyse, karşımızda duran çocuk, Emily ve benimle tanışmayı çok istediğini söylüyordu. Taşıyıcı ve onun yerine geçip herkesi kandıran kızı hâliyle merak ediyordu. Uzattığı ama bir türlü tutmadığımız eline hafif sitemli gözlerle baktı. "Eğer hakkımda çıkan o tecavüz suçlamaları yüzünden bana karşı mesafeliyseniz..." deyip iç çekti. "Hiçbiri gerçek değil." Elini sıkmadığımız için üzülmüş gibiydi.

Şokta olduğumuz aklına gelmiyor mu?

Hayal kırıklığı içinde elini tam çekecekti ki tebessüm ederek elini tuttum. Yüzünde bir gülümseme oluşunca tekrar tebessüm ederek elini sıktım. Beklemesini işaret ederek çantamdaki defteri çıkardım. *"Kabalığımızı bağışla, lütfen. Sanırım küçük çaplı bir şok geçiriyoruz. Hikâyeni dinlemek için sabırsızlanıyorum,"* diye yazarak sayfayı koparıp ona uzattım.

Yazdığım şeyleri okuyunca tebessümü büyüdü. "Ben de senin hikâyeni dinlemeyi çok isterim, Yeşil. Koskoca ABD'yi peşinden koşturan birine hayran olmamak elde değil. Tanıştığımıza memnun oldum." Edward Lewis'i şimdiden sevmiştim.

"Aslında gizemli kurtarıcıyla tanışmanın heyecanını yaşıyorum ve sen çok sevimlisin," diye yazdığımda kahkaha attı. "Sendeki şeytan rüyünün farkında değil gibisin. Bu tıpkı şey gibi-" derken duraksadı. April, onun sözlerini tamamlayarak, "Büyü," dedi. Bir yandan da beni izliyordu.

Edward onu onaylayarak başını sallarken April'ın gözleri benim üzerimdeydi. "Taşıyıcı'nın büyüsü, masumiyeti. Kadın ya da erkek, fark etmiyor," dedi April. "İnsanın içindeki koruma içgüdüsünü dışarı çıkarıyor. Sanki onlara bir çeşit büyü yapıyor ve herkese onu korumalıymış gibi hissettiriyor. Tabii, bu sadece vicdanı olan insanlar için geçerli. Diğerleri ona bakınca kaybettikleri masumiyetle-

rini hatırlayıp onu incitme arzularına engel olamıyorlar." Dışarıdan böyle göründüğümü bilmiyordum. Bunları bir kadından duymak sebepsiz yere hoşuma gitmişti.

"Edward mı?" diyen Emily'ye *günaydın* demek istedim. Nihayet girdiği transtan çıkmıştı. "Şu sapık olan Edward mı?" dediğinde herkes gülerken Edward homurdanmaya başladı. Anlaşılan Emily onun ismini duyduktan sonra gerisini pek dinlememişti.

"Sapık değilim." Çocuk kendini savunmaya başladığında Emily kaşlarını çattı. "Tabii değilsindir! O kadar kıza ben şey ettim, değil mi? Tanrı'm, senin yüzünden burada neler çektiğimi tahmin bile edemezsin! Kendime sicili daha temiz bir isim seçmeliydim," derken maalesef kendince haklıydı. Edward ismini kullanmak başına çok iş açmıştı.

Edward gözlerini büyüterek kendisini gösterdi. "Benim yerime geçip ortalığı ayağa kaldıran sensin ama ben mi suçlanıyorum?" Çocuğun afallamış hâli o kadar komikti ki dayanamayıp güldüğümde Emily bana uyaran bakışlar atmıştı.

Edward'a düşmanca bir ifadeyle bakıp, "Evet, suçlu sensin, cinsi sapık!" dedi sert bir sesle. "Senin yüzünden kız arkadaşımın tacizine uğrayıp durdum. Bana, herkese yaptığım gibi ona niye tecavüz etmediğimi bile sordu!" Bu son söylediğiyle Edward bile kendisini tutamayıp güldü. Deborah sendromuna yakalanan Emily hâlâ o günlerin etkisi altındaydı.

Derin bir nefes alan Edward ne hatırladıysa gülüşü soldu. Gözlerinde derin bir keder oluşmuştu. "Ben bir tecavüzcü değilim," dedi acı çeken bir sesle. "Biri küçük kız kardeşime tecavüz etti. Ben onu öldürdüğüm için varlıklı ailesi bir şekilde beni tecavüzcü konumuna düşürdü." Ansızın yaptığı itirafla herkes yerinde kaskatı kesilmişti.

Bu kadarını kimse beklemiyordu. Kardeşine yapılan bir iğrençlik, adının yanına yapışmıştı. Bu dünyada gerçekten adalet diye bir şey yoktu.

Ethan bunu araştırmış gibi başını sallayarak onu onayladı. Edward üzüntüsünü gizlemek için başını hafifçe eğdi. "Hayatım boyunca hiçbir kadının canını yakmadım ama benim kardeşimin canını yaktılar. O piçe yaptıklarım için pişman değilim ve asla olmayacağım."

Emily, onu dinlemeden yargıladığı için suçluluk duygusuyla, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Son zamanlarda çok kötü şeyler yaşadım. Öfkemi senden çıkarmaya çalışmam doğru değildi." Uzanıp Edward'ın elini tuttu. "Kardeşin için çok üzgünüm," dedi tüm samimiyetiyle. "Umarım beni affedebilirsin."

Emily'nin yüzündeki derin üzüntüyü gören Edward gülümsemeye çalıştı. "Ethan, bize her gün sizden bahsettiği için başınıza gelen talihsiz olayları az çok biliyorum. Kendini suçlama, seni anlıyorum."

Nihayet ikisi barış imzalayınca Emily sonunda korktuğu soruyu sordu: "Ablam yaşıyor mu, Edward?" Alacağı cevaptan ödü kopuyordu.

Edward gülerek başını salladı. "Neden kendin görmüyorsun?" dedikten sonra, "Sofia, buraya gel," dedi.

Çalılıkların arasından gelen seslerle hepimiz başımızı merakla çevirdik. Birkaç saniye sonra yirmili yaşlarının ortasında, bronz tenli, esmer bir kız ağaçların arasından süzülüp çıktı. Mavi gözleri ürkekçe bakıyor, omuzlarında salınan siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Bu kahrolası rüzgâr üç saat boyunca o kadar yolu yürürken neredeydi?

Sofia'nın gözlerinin rengi Emily'ninkilerle aynıydı ama Emily ondan biraz daha kısaydı. Aslında mavi gözleri dışında iki kardeşin birbirine benzeyen pek yanı yoktu. Salaş

bir kazak ve dizleri yırtık bir tayt giyen Sofia iyi durumdaydı. En azından hâlâ yaşıyordu. Evet, Sofia Lewis yaşıyordu.

Gözleri kardeşini bulunca yanağından süzülen bir damla yaşı izledim. "Emily," diye fısıldadı özlem dolu bir sesle.

Dudakları titreyen Emily, "Sofia!" diyerek ağlamaya başladı. Ablasını karşısında görünce gözyaşlarına engel olamamıştı. Islanan kirpikleri titrerken, "Yaşıyorsun," dedi kısık bir sesle. Gözyaşları birbiri ardına akarken, "Sofia," diye hıçkırdı. "Gerçekten yaşıyorsun." Ablasına doğru koşup sımsıkı sarıldı. "Öldüğünü düşündüm." Ablasının kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken döktüğü gözyaşları ilk kez acıdan değildi.

Sofia, kardeşinin saçlarının kokusunu bir anne gibi içine çekerken onu herkesten korumak istercesine göğsüne bastırmıştı. "Buraya gelmemeliydin," dediğinde endişesini yeteri kadar iyi gizleyemiyordu. "Seni bu cehennemden nasıl koruyacağımı bilmiyorum," diyerek gözyaşları içinde o da ağlamaya başladı. "Bu insanlar canavar, kardeşim." Onların elinde bir deneye dönüştüğü için sesindeki korku ve ızdırabı hissedebiliyorum. Rahmine bir embriyo yerleştirip onu doğurması için zorlamışlardı. Sofia, onlar için gözden çıkardıkları kozalardan sadece biriydi. Neler çektiğini hiçbirimiz anlayamazdık.

Emily ondan ayrılarak ablasının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözyaşlarını sildi. "Buraya seni almak için geldim. Seni almadan gitmem, Sofia." Korkusunu gidermek ister gibi gülümsemeye çalıştı. "Bu sefer sen değil, ben seni koruyacağım. Babaanneme söz verdiğim gibi, hayatım pahasına seni koruyacağım." Sofia, kardeşine gözleri dolu dolu gülümseyince aralarındaki o sevgi dolu bağa imrendim.

Aynı şeyleri Vanessa'dan asla görmediğim için ters ters ona baktığımda bana çatık kaşlarla karşılık verdi. "Biraz örnek al," diyerek gözleriyle Emily'yi gösterdi. "Bazıları ablalarına nasıl da iyi davranıyor. Sen sadece beni ayağına çağır. Bunu yaptığın için kendinden utanmalısın," diye homurdandığında sinirlerimi bozduğu için güldüm. Her konuda üste çıkmaya bayılıyordu. Hızla yazıp ona uzattım. *"Sen de iyi bir abla ol ve kardeşini koru."*

Yazdıklarımı okuyunca gülecek gibi olsa da ciddiyetini korumaya çalışarak, "Elijah," dedi. "Söyle şu kıza, onun ablası değilim ve buraya onu korumak için gelmedim." Bana olan tavrını bozmamak için yine Elijah'yı araya sürmüştü. İnatçı! Onu artık tanımaya başladığım için çoktan ablam olarak kabul etmiştim.

Emily ve Sofia nihayet birbirlerinden ayrıldılar. Emily, "Seni tanıştırmak istediğim biri var," dedi ve Sofia'nın elini tutarak benim yanıma çekiştirdi. "Bu-" diye cümleye başlamıştı fakat Sofia, "Merhaba, küçük Taşıyıcı," diyerek onun sözünü yarıda kesti.

Beni baştan aşağı süzerken dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. "Gözlerini kapatan gözlükler ve şu şapka olsa da anlattıkları kadar güzelsin," diyerek bana göz kırptı.

Ona uzattığım elimi es geçerek bana sarılınca gülümsedim. "Onu yalnız bırakmadığın için nefes aldığım sürece sana borçlu kalacağım, Yeşil." Boğuk bir sesle fısıldadıkları içimi acıtmıştı. Kollarımı ona sarıp sarılışına karşılık verdiğimde keyifli mırıltısını duymak iyi geldi. Emily, sahip olduğum üç arkadaşımdan biriydi. İstesem de ondan vazgeçemezdim. Deborah'yı korumak için onu buraya getirmemiştik. Stew ise her zaman kalbimde yaşıyor olacaktı. Ne yazık ki onun için hiçbir şey yapamamıştık. Onu çok özlüyordum, hem de çok. Ne zaman onu hatırlasam burnumun direği sızlıyor, gözlerim doluyor ve içim acıyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Ne yazık ki bu cehennemde her zaman herkesi kurtaramıyorduk.

Sofia benden sonra sırasıyla diğerleriyle de tanıştı. Bir söğüt ağacının gölgesine oturup biraz soluklandık. Emily, ablasına bakarak aklımdakileri dillendirdi: "Neler olduğunu anlat, Sofia. Bensiz neler yaşadığını merak ediyorum."

Sofia kardeşinin elini dudaklarına götürüp avuç içini öptü. Emily'yi gerçekten çok seviyordu. İç çekerek, "Korkunçtu, Emmy," dedi. "Çok korkunçtu."

"Buraya geldiğimde başta her şey rüya gibiydi." Gülümseyip Edward'a baktı. "Yiyecekler, rahat bir oda ve geldiğim ilk gün beni etkileyen Kontrolsüzlerdeki çocuk. Her şey hayal ettiğimin ötesindeydi." Edward ile birbirlerine baktılar, ikisinin de gözlerindeki o yoğun duyguyu görmemek elde değildi.

Emily'ye bakıp, "Bilinmezlerden olduğumu biliyor muydun?" diyerek gülümsedi. "Eminim Anastasia burada kaldığın süre boyunca sana destek olmuştur. Ana ile cezaevinde aynı koğuştaydık. Ötanazi'ye aynı anda nakledildik. Bendeki fotoğraflarını görmüştü, seni tanıyordu," dediğinde Emily afallayarak gözlerini büyüttü. "Anastasia başından beri kim olduğumu biliyor muydu?"

Sofia gülerek başını salladı. Buna hiç şaşırmamıştım. Ben bile Emily'nin aslında kız olduğunu anlamışken Anastasia çoktan anlamış olmalıydı. Sofia'nın kız kardeşi olduğunu anladığı için desteğini bizden hiç eksik etmemiş ve elinden geldiğince bize yardım etmişti. Erich âşık olmak için doğru kadını bulmuştu, Anastasia gerçekten iyi biriydi.

Sofia eline küçük bir dal alarak yere anlamsız çizgiler çizmeye başladı. "Bir süre her şey çok iyiydi ama bir gün beni bir sürü teste soktular. İnfazıma daha aylar varken ansızın bir gece odama geldiler."

Bakışları acı çeker bir hâl aldı, dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. "Gözlerimi açtığımda etrafımda bir sürü beyaz önlüklü doktor vardı. En kötüsü neydi, biliyor musunuz?" Başını eğdiği yerden hiç kaldırmadan yere çizgiler çizmeye devam etti. "Orada kaldığım aylar boyunca bilincimin sadece dört kez açık olduğunu hatırlıyorum. Her uyanışım kürtaj yüzündendi çünkü beni de diğer kadınlar gibi uyutup su dolu akvaryuma koyuyorlardı." Kulübenin altına indiğimizde gördüğüm o korkunç şeyleri hatırladım. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

"Bedenim suyun içinde yüzüyordu ama boğulmuyordum," dediğinde sesi kısık çıkıyordu. Gözleri çizdiği şeylere durgunca bakarken, "Boğulmuyordum çünkü suyun içinde nefes almam için yüzüme taktıkları maske bir cihaza bağlıydı. Aslında o kısmı hiç hatırlamıyorum, tamamen uykuda olduğumuz bir aşamaydı bu. Gözlerimi her açtığımda karnımda ölü bir bebek vardı ve onu benden söküp alıyorlardı. Günlerce uyuttuktan sonra yenisini rahmime yerleştiriyorlardı ve ben hiçbir şey yapamıyordum!" Ağlamamak için direndikçe yere daha sert ve öfke dolu çizikler atıyordu.

"Onlar için bir kozaydım. Embriyoyu rahmimde geliştirip büyütüyordum ama belli bir süre sonra içimde ölüyordu. Kalkıştıkları şey insanlık dışı olduğu için o yaratıklardan hiçbiri uzun süre bir insan vücudunda hayatta kalamıyordu. "Daha fazla dayanamayıp gözyaşlarını akıttı. "Bedenimi benden izinsiz kullanıyorlardı ama ben kendimi onlardan kurtaramıyordum." Fısıltısı, gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

Elindeki dalı yere attı. "Çok korkunçtu." Savunmasız bir şekilde kollarını vücuduna sarıp ağlamaya devam etti. "Bana yaptıkları şey çok korkunçtu. Bir türlü etkisinden çıkamıyorum."

Bir süre sessizlik içinde gözyaşlarını akıttı. Hepimiz onun adına kahrolmuştuk. En acısı da bunu yaşayan tek kişinin Sofia olmamasıydı. Buraya getirdikleri birçok kadını Sofia gibi koza olarak kullanmışlardı. Kim bilir kaç kadını bu şekilde katletmişlerdi. Az da olsa kendini toparlayan Sofia, "Son uyanışım Edward'ın kollarında oldu," diyerek gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Ağlamayı durduramadığı için kızaran gözleriyle anlatmaya devam etti: "Uyandığımda sırılsıklamdım ama Edward söz verdiği gibi beni bırakmamıştı. Benim için gelmişti." Başını çevirip hemen yanında oturan çocuğa şükreder gibi baktı. "Beni bulmuştu." Sesinde yoğun bir sevgi vardı.

Edward ona tebessüm ettiğinde derin bir nefes alıp tekrar bize baktı. "Bu sefer karnımın daha büyük olduğunu gördüm. Karnımın içinde kıpırdayan o şeyi hissettiğimde çıldıracak gibiydim. Edward'dan nasıl kurtuldum, hayatımı hiçe sayıp o şeyi içimde nasıl öldürdüm, hiç bilmiyorum. Bir çeşit sinir krizi geçiriyor gibiydim. Akan kana rağmen acı hissetmiyor, elimdeki makası defalarca karnıma saplıyordum. Ölmek umurumda bile değildi o an. Tek düşündüğüm, o şeyi öldürmekti." Anlattıklarını hayal edince kanım dondu. Gözlerimin önünde canlanan vahşet dolu sahneler soluğumu kesmişti. Kahretsin, ben hayal edince bile böyle hissediyordum ama Sofia hepsini bizzat yaşamıştı!

"Gözlerimi tekrar açtığımda Ethan'ın odasındaydım," diyerek anlatmaya devam etti. "Çok sonradan öğrendim ki Edward beni ona götürmüş ve Ethan burada eğittiği stajyerleriyle birlikte hayatımı kurtarmış. Ethan bir şekilde bugüne kadar bizi odasında saklamayı başardı. Bizi bulmak için her yere baktılar ama bir doktorun odasında saklanacağımız akıllarına bile gelmedi. Okul eskiden bir kale olduğu için bakacak çok yer vardı, üstelik bahçe

çok büyük bir araziden oluşuyor ve bahçenin büyük bir bölümü ormanı kapsıyor. Bu yüzden bahçedeki ağaçların arasında saklandığımızı düşündüler." Ama onlar bahçede değil, başından beri okulun içindelerdi.

"Dün gece Kontrolsüzlere çip takıp serum enjekte ettikleri için kameraları devre dışı bıraktılar. Bu yüzden içinde sıkışıp kaldığımız odadan kurtulup bahçeye kaçabildik. Kontrolsüzler serumun etkisine tamamen girdiğinde okuldaki hiçbir oda güvenli olmayacak." Sofia sözlerini bitirdiğinde içimde Edward ve Ethan'a karşı büyük bir minnet duygusu oluşmuştu. Yaptıkları gerçekten büyük fedakârlıktı.

"Ben bir şeyi anlamadım." Vanessa gözlerini kısarak Emily'ye bakıyordu. "Madem Edward diye biri gerçekten var, o hâlde burada onu tanıyan bazı mahkûmlar olmalı, değil mi? Hepsi infaz edilmediyse senin Edward olmadığını nasıl anlamadılar?" Bu küçük ayrıntı, benim de ilgimi çekmişti.

"Çoğu biliyordu," dedi Ethan. "İnfaz tarihlerinin uzatılması karşılığında Müdür Wood tarafından susturuldular. Sofia'yı araştırdıklarında Emily'nin varlığını öğrendiler ve Emily kendi ayaklarıyla onlara geldi. Sofia başaramazsa Emily onların yedek kozası olacaktı. Sonuçta Sofia ile aynı genleri taşıyordu. Bu yüzden Emily'nin sırası gelene kadar onu ürkütmemek için buradaki herkesi susturdular. Hepsi onun bir kız olduğunu ve gerçek Edward olmadığını bilmiyormuş gibi davrandı. Bazıları buna zorlandı, bazıları da infaz tarihi uzatıldığı için seve seve kabul etti." Ethan'ın sözleri birçok şeyi açıklıyordu. Bu insanlardan korkulurdu. Hepsi şeytanın vücut bulmuş hâliydi.

"Daha fazla dikkat çekmeden ayrılalım." Ethan ayağa kalkarak bana baktı. "Akşam odana gelip sana yapacaklarını anlatırım," dedikten sonra bakışları Sofia'yı buldu. "Gece olmadan sizi okula alamam, bir süre daha burada

saklanmaya devam edin." Sofia başını sallayınca bu sefer diğerlerine baktı. "Yeşil, şifreleri alana kadar dikkat çekmemeye çalışın." Herkes Ethan'ı onaylayınca ayağa kalkarak okula doğru yürümeye başladım. Emily ablasıyla biraz daha vakit geçirmek istediği için Sofia'nın yanında kalmıştı.

Kahretsin ki E bölgesinden çıkmak saatlerimi alacaktı!

Duvardaki saate baktım. Henüz gece yarısına vardı ama güneş çoktan batmıştı. Odamda tüm gün beklemekten sıkıldığım için hırkamı ve çantamı alarak odadan çıktım. Diğerleriyle vakit geçirirsem zaman daha hızlı geçerdi. Bu geceki görevim için çok stresliydim, hiçbir yere sığamıyordum. Merdivenden inerken Kontrolsüzlerin bloğunu korkumdan aceleyle geçmiştim. Merdiveni bitirip koridora çıktığım esnada aniden gelen baş dönmesiyle yerimde sendeledim. Göğsümde son zamanlarda sıkça ortaya çıkan sızı yine varlığını belli etmişti. Birkaç saniye içinde ağrı şiddetini artırınca elimi kalbime bastırıp dizlerimin üzerine düştüm.

Henüz yeni bir krizden çıkmışken ikincisini kaldıramazdım. Düştüğüm yerde doğrulmaya çalışarak aceleyle ilaçlarımı çıkardım. Su olmadan onları içmek beni zorlamıştı. Hızlı hızlı nefesler alırken hissettiğim sancı yüzünden hıçkırdım. Bu ağrılara dayanamıyordum artık! Ne ölüyordum ne de istediğim gibi yaşıyordum. Şu anda yaşadığım şey, Araf'ta olmak gibiydi. Ölüm ve yaşam arasında bir yerdeydim. "Sen şu uğruna deli olduğum kadın değil misin?" Duyduğum alay dolu ses, suikastçıma aitti. Yemekhanede ona söylediklerime değinmesi bu hâldeyken bile gülmemi sağlamıştı.

Ayakkabılarını görünce karşımda dikildiğini anladım. İlaçların etkisini göstermesini bekliyor, düştüğüm yerden

kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Başımı kaldırıp tepemde dikilen hödüğe aynı alaycı ifadeyle baktım. *"Sen de öptüğüm şu Kontrolsüz olmalısın."* Dudaklarımı oynatarak söylediklerimle dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı.

Ta ki ıslak gözlerimi görene kadar. Gözlerime bakınca bakışları ciddileşti, alaycı ifadesi süratle silindi. Yerdeki ilaç kutularını görünce bir dizini bükerek yere çömeldi ve ilaçlardan birini alıp kontrol etti. Daha sonra onu yere bırakıp diğer ilaçları sırasıyla inceledi. "Bunlar kalp ilacı değil mi?" Başka bir ilacı eline alıp kutunun arkasına baktı. "Antidepresan mı kullanıyorsun?" Elinde tuttuğu ilaç kutusuna baktım. *"Üzerinde öyle bir şey yazmıyor,"* dedim dudaklarımı oynatarak.

Normalde hiç yapmadığı bir şey yapıp gözlerini devirdi. "Yazmaması, bunun ağır bir sakinleştirici olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Diğer ilaçları gösterdi. "Kalp ilaçlarıyla aynı anda kullanılması sakıncalı, kanı pıhtılaştırabilir. Ayrıca-" diyerek yerdeki mavi kutuyu eline alıp bana gösterdi. "Bu bir zehir. Öldürücü etkisi minimum düzeyde olan bir zehir. Vücuttaki bakteriler için kullanılır ama günde bir taneden fazla kullanılırsa yararlı bakterileri de öldüreceği için bir süre sonra ciddi zararlar verebilir," derken sanki karşımda bir doktor vardı.

Bir zamanlar tıpla ilgilendiğini her hâliyle belli ediyordu. Zaten tıp bilgisi olduğu için onun yanında her kriz geçirdiğimde doğru müdahalelerde bulunarak beni kurtarmıştı. Eğer babası ölmeseydi ve bir suikastçı olmasaydı, belki Erich gibi bir doktor olabilirdi. Bana geldiğinde yirmi dört yaşındaydı ama şimdi belki de çok yakında yirmi altı olacaktı. Hangi ayda doğduğunu sormamak benim için büyük bir kayıptı. Doğum gününü kutlama fırsatım hiç olmamıştı. Hiçbir zaman onun benimle ilgilendiği gibi onunla ilgilenmemiş, gerektiği gibi onu şımartmamıştım. Oysaki o tüm dileklerimi gerçekleştirmiş, benim için bul-

ması imkânsız sayılacak bir çiçeği bile bulup getirmişti. O beni gerçekten çok sevmişti hatta sevgisi benim ona olan sevgimden bile daha büyüktü.

Derin bir nefes alıp, *"Tüm bunları nereden biliyorsun?"* diye sordum. Bu konuda bilgisi olduğunu çok önceden biliyordum ama hafızasını biraz zorlamak istiyordum.

"Nasıl bildiğimi bilmiyorum," dedi donuk bir sesle. "Sadece biliyorum, hepsi bu." Belleğinde olan bilgilerin kaynağını hatırlamasına serum izin vermiyordu. Gözleri ruhsuzluğunu koruyarak bana bakarken yerdeki ilaçları işaret etti. "Kalp hastası mısın?"

Başımı salladım. *"Ölüyorum ben."*

Böyle bir cevap beklemediği için soğuk gözlerinin duvarında küçük bir sarsıntı oluştu ama o duvarlarda herhangi bir çatlak oluşmadı. "Ölmek için çok küçük değil misin?"

"Ölüm büyümemi beklemiyor ki, kapımı çalıp duruyor."

"Siktir et onu. Bırak, dışarıda kalsın," dediğinde gülmeye başladım. Çok tatlıydı.

Gözleri gülüşümde oyalandı. İşte şimdi gözlerindeki soğuk duvarlarda küçük bir kırılma meydana gelmişti. Lacivertleri dudaklarıma kenetlenmiş, anlam veremediğim bir ifadeyle izliyordu. "Gülüşün," dedi düşünceli bir sesle. "Bana güneşi anımsatıyor, öylesine sıcak. Sanki güneş senin dudaklarında," dedi.

"Güneşten korkuyorum," dedim. *"Güneşi hiç görmedim, ben ona bakamam."*

Gözlerini bir saniye bile olsun dudaklarımdan ayırmayarak, "Ben bakıyorum," dedi baskın bir sesle. "Güneşi dudaklarında taşırken nesinden korkuyorsun? Ha, illa güneşi göreceğim diyorsan ayna karşısında daha çok gü-

lümse." Sözlerinin etkisiyle gülüşüm büyüyünce, "Tıpkı şu anda olduğu gibi," dedi.

"Belki de hiç hatırlamaman daha iyi," dediğimde artık gülmediğim için keyifsiz bir şekilde gözlerini dudaklarımdan çekti. *"Belki de beni unutman Tanrı'nın sana olan merhametindendir,"* diyerek iç çektim. *"Ama yine de sabah uyandığında bu hâlinden daha kötü olacağını bilmek canımı yakıyor."* Sözlerimi sorgulayamayacak kadar etki altında olduğunu görmeye dayanamıyordum.

İlaçları yere bırakıp elimi tuttu ve tam şakağına bastırdı. "Buradasın, değil mi?" Zihnini kastediyordu. Gözlerim doldu, ona cevap veremedim. Diğer elimi de tuttu ve kalbinin üzerine bastırdı. "Ve burada," dedi fısıltıyla. Lacivert gözlerindeki fırtına, beni hissediyor ama hatırlamıyor oluşundan kaynaklanıyordu.

Bana olan bu yakınlığı bile onu hatırlamaya zorlayıp canını yaktığı için yüzü acıyla kasıldı. "Neden sana zarar vermek ve korumak arasında bir çelişkideyim?" derken kendini çok zorladığı için boynundaki damarlar belirginleşti, nabız gibi atmaya başladı. Çektiği acı yüzünden şakağındaki elimi sertçe sıktı. "İzin verme!" dedi bir şeylere direnmeye çalışarak. "Seni incitmeme sakın izin verme. Bunu deneyeceğimi biliyorum!" Bu iyi bir gelişmeydi. Seruma direnen bir yanı olduğunu gösteriyordu.

Ellerimi bırakıp ayağa kalktı, ben de yerdeki eşyalarımı toplayıp kalktım. Ona doğru bir adım attığımda hemen uzaklaştı benden. Kaşlarını çatarak ikaz eder gibi bana baktı. "Ben içimdeki bu karmaşayı çözene kadar uzak dur benden." Bunu hiç istemesem de yarın daha tehlikeli bir hâle bürüneceğini bildiğim için başımı salladım.

"Bay Bruce! Beni bekleyin artık!" Emily'nin sesini duyunca koridorda bize doğru gelen Marcus'u gördüm. Marcus hızlı adımlarla yanımıza yürürken, "Anlattığınız

saçmalıklara inanmıyorum!" dedi yüksek bir sesle. Emily ve Ethan onu durdurmak için âdeta peşinden koşuyordu. Sanırım serum ve çip olayını öğrenmişti.

Yanımıza gelip nabız kontrolü yapar gibi kardeşine baktı. "Drew, bunlar beyninin arıza yaptığını söylüyorlar ama ne kadar kalın kafalı olduğunu bildiğim için buna inanmam mümkün değil." Suikastçım ona boş bakışlarla bakıyordu. Normalde de Marcus'tan hiç hazzetmediğini düşünürsek bu bakışları normaldi.

Marcus onun iyi olduğuna ikna olmak istercesine, "Bana kafanda bir sorun olmadığını söyle," diyerek kardeşinin koluna dokunmak için elini uzattı. Fakat suikastçım onun elini havada yakalayıp, "Bana dokunacak kadar canına mı susadın sen!" diye hırlayıp Marcus'un yüzüne yumruğunu geçirdi. Kahretsin! Marcus mükemmel yüzüne darbe aldıysa bu iş mahkemede biterdi.

Avukatı Antonio için yeni bir dava hazırlığı daha...

Başı yan tarafına düşen Marcus, darbenin şiddetiyle bir süre kendine gelmeye çalıştı. Çenesini tutup hasar tespiti yapmak için hafifçe sağa sola salladı. Daha sonra kaşlarını çatarak dudaklarındaki kanı sildi. "Sen ne cüretle benim mükemmel yüzüme vurursun, hayvan herif!" diye bağırıp cebinden telefonunu çıkardı. Emily onun ne yapacağını tahmin ettiği için homurdanırken kıkırdamadan duramadım. İşte, tam olarak bundan bahsediyordum. Aklı olan hiç kimse Marcus'un mükemmel yüzüne vurmazdı.

Düşmanlıkla bakan gözlerini suikastçımdan ayırmadan telefonu kulağına yasladı. "Antonio, derhâl Drew'a dava açıyorsun!" diye bağırırken çıldırmış gibiydi.

Drew'a dik dik bakarken telefonun diğer ucundaki kişiye, "Ne demek yine mi?" dedi küfrederek. "Bunun için sana ödeme yapıyorum, avukat!" Avukatı bile dava açmaktan bıkmış olmalıydı ki adam *yine mi* diye soruyordu.

Marcus sanki konuştuğu kişi onu görecekmiş gibi suikastçımı gösterdi. "Kardeşim olacak piçe dava açıyorsun. Bu sefer para cezasıyla kurtulursa seni bu piyasadan silerim, Antonio! Bu herif en ağır şartlarda yargılanmalı! Cezaevinde yatmalı. Hatta idamı istiyorum, duydun mu beni?" Başını çevirip şoke olan Ethan'a baktı. "Doktordun sen, değil mi? Burada darp raporu alabiliyor muyuz?" dediğinde Emily ve Ethan afallarken kahkaha atarak başımı salladım.

"O dava bugün açılıyor, avukat! Darp raporuyla birlikte üç de şahidim var!" dedikten sonra telefonu kapattı ve yumruk yaptığı elini suikastçımın suratına geçirdi. "Üç DNA testinden sonra kardeşim olduğunu kabul edemediğin için beni unuttuğuna inanamıyorum!" Koyun can derdinde, kasap et derdinde dedikleri bu olsa gerekti.

Yediği yumruğa rağmen boş gözlerle abisine bakan Drew, "Bunu ikinci kez yaparsan ölürsün," dedi sakin bir sesle. Buz gibi bir sesle konuştuktan sonra çekip gidince Marcus afalladı. "Beni öldürmek için tehdit ettiğini hepiniz mahkemede anlatıyorsunuz!" Marcus bu hâldeyken bile hâlâ mahkemeyi düşünüyordu.

"Evet?" diyerek Ethan'a döndü. "Kardeşimin neden sıyırdığını bana açıklamayı düşünüyor musunuz?" İğneleyici sesi karşısında Ethan başını salladı. "Oturacak bir yer bulalım, burada çok dikkat çekiyoruz." Hepimiz onu onaylayarak merdivenlere yöneldik.

Yemekhanedeydik, Vanessa ve ajanlar dâhil hepimiz masadaki yerimizi almıştık. Ethan hızlı bir özet geçerek konuyu Marcus için bir kez daha anlatmıştı. Marcus önceden Emily'den bazı şeyleri öğrendiği için tepkisizliğini koruyarak Ethan'a baktı. "Şimdi ben doğru mu anladım? Yeşil, gereken evrakları bu hasta hâliyle alacak. Emily, hayatını tehlikeye atarak sizin için o laboratuvara inecek," dedi iğneleyici bir tavırla. "Peki, siz iki kızın arkasına sak-

lanmaktan başka ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Sesindeki o korumacı duyguyu herkes hissetmişti.

"Bizim işimiz laboratuvarı imha edip buradaki tüm yetkilileri durdurmak," diyen Ethan'a kaşlarını çattı. "Plan değişti, doktor!" dedi Marcus, sert bir sesle. Onları küçümsercesine bakarken, "Şimdi beni iyi dinle, bundan sonra ekibin beyni benim," dedi, kararlılığı geri adım atmayacağını gösteriyordu. "Sizin planınızda kazanan taraf sadece ajanlar! Drew yoksa Yeşil'i ben korurum. Emily'yi kullanmayı ise aklınızdan bile geçirmeyin!"

"Planı son anda değiştiremeyiz," dedi Ethan.

İyice sinirlenen Marcus masanın üzerindeki yumruğunu sıkarak, "Bu nasıl bir bencilliktir!" dedi hesap sorarcasına. "Etrafına baksana, burada yüzlerce mahkûm var. Başlarına geleceklerden habersiz bir şekilde nefes alan yüzlerce insan! Onlara ne olacak? Kontrolsüzler onların kanını dökerken siz seyirci mi kalacaksınız?" Çok iyi bir noktaya değinmişti. Diğer bloklara ne olacağını kimse umursamıyordu.

Öfke saçan gözlerini Ethan'dan ayırmayarak, "Peki ya içinde kardeşimin de olduğu Kontrolsüzlere ne olacak?" derken sesi soğuk ama kaygılıydı. "Her şeyden habersiz canavara dönüşen o insanlar kendilerine geldiklerinde ne hissedecekler? Bu planda ajanlar dışında herkes zarar görecek ve ben buna izin vermem!" diye kısık bir sesle gürledi. Olaya hiç bu açıdan bakmamıştım. Marcus haklıydı, buradaki herkes tehlikedeydi.

Ethan sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Yapacak başka bir şey yok."

Marcus bir kez daha alay edercesine güldü. "Ben, Marcus Bruce Marshall'ım ve bugüne kadar kaybettiğim hiçbir ihale olmadı. Ben bir işin içinde varsam, o taraf çoktan kazanmıştır." Öz güven dolu sesi, boş konuşmadığını

gösteriyordu. Evet, Marcus yüzeysel bir narsist olabilirdi ama Marshall erkeklerinin zekâsı asla küçümsenemezdi. Bir bildiği olmalıydı ki bunları söylüyordu.

Marcus, "Ne demek istiyorsunuz?" diyen Emily'nin meraklı hâline sırıttı. "Neden yıkım gününü bekleyelim? Yarın tüm blokların liderlerini toplayın, onlarla konuşacağım." Ayağa kalkarak her birimize tek tek baktı. "Hazır olun. Ötanazi, kuruluş tarihinin en büyük isyanını yaşayacak. Kontrolsüzler tamamen çıldırmadan önce, yarın gece tüm bloklar isyan edecek." İsyan mı? Bir darbeden mi bahsediyordu?

Marcus bir lider edasıyla bize bakarken, "Araftakiler, Kontrolsüzleri uykularında odalarına kilitlerken Bilinmezler, kamera sistemini ele geçirecek," dediğinde her şeyi kafasında en ince ayrıntısına kadar düşünmüş gibiydi. "Değişkenler, gardiyanları oyalarken Karmalar, infazcılara saldıracak." Elini masaya bastırıp sırıttı. "Eğer karşınızda bir ordu dolusu adam varsa ucuz kahramanlığı bırakıp kendi ordunuzu kurmalısınız. Ve yarın, bir ordunun nasıl kurulduğunu size göstereceğim. O yüzden, yarına kadar kimse bir şey yapmıyor!" dedikten sonra bizi bırakıp gitti. Arkasından hayranlıkla bakıyordum. Marcus'un stratejik zekâsını ilk kez kulübede fark etmiştim ve şimdi bir kez daha yanılmadığımı anlıyordum. Kriz yönetmeyi çok iyi biliyordu.

"İlk kez mantıklı konuştu." Emily de en az benim kadar etkilenmişti. Ajanların planında tüm bloklar, Kontrolsüzler tarafından öldürülüyordu. Ancak Marcus hiçbirimizin aklına gelmeyen bir çıkış yolu sunmuştu bize. Blokları savaşa dâhil etmek çok zekiceydi. Marcus herkese kendisini koruma şansı tanıyordu. Böylece hem Kontrolsüzler hem de bloklar güvende olabilecekti. Mahkûmların ortak kaderi mahkûm olmaktı. Birilerini öldürseler de onlar için değişen bir şey olmayacaktı. Sonuçta hepsi idam cezasına

çarptırılmıştı. Yarın gece okula saldırırsak kazanma şansımız yarı yarıyaydı.

"Eğer bu işe yararsa..." dedi April, Ethan'a bakarken. "O zaman Yeşil ve Emily'yi tehlikeye atmadan bu işin içinden çıkabiliriz. Marshall'ın planladığı gibi okulun hâkimiyetini eline geçirirsek, canları karşılığında bize istediğimiz bilgileri vereceklerdir." O zaman bu akşam kendimi riske atmama gerek yoktu.

"Ya başarısız olursak?" Ethan düşünceliydi. "O zaman sadece açığa çıkmakla kalmayacağız, hepimiz ölürüz. Tüm kanıtları yok ederler, böylece görev başarısız olur. Henüz diğer blokların bize katılıp katılmayacağını bile bilmiyoruz. Varsayımlarla kazanamayız." İki plan arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu. Üstlerinden aldığı emirlere mi sadık kalmalıydı yoksa Marcus'un planına mı dâhil olmalıydı? Ethan çelişkiye düşmüştü.

"O zaman biz de ölelim, doktor," dedi Vanessa, kararlı bir sesle. "Onca insanı ölüme bırakmaktansa deneyerek ölelim." Vanessa'ya baktığımda tanımadığı insanlar için kendi hayatını yok saymaya istekli olduğunu gördüm. Bu kızı ne kadar yanlış tanıdığımı bir kez daha fark etmiştim. Ablam aslında kötü biri değildi.

Ona olan bakışlarımdan rahatsız olduğu için, "Bakma şöyle!" diyerek beni tersledi. "Canım sıkıldığı için aksiyon arayışındayım. Bunu sadece kendi zevkim için yapıyorum," diye homurdanınca tebessüm ederek masadaki elini tuttum. Bu sert tavrından asla ödün vermeyecekti ama artık içinde sakladığı gerçek Vanessa'yı görüyordum.

"Risk alıyoruz o zaman." Ethan da şansını Marcus'un planından yana kullanmıştı. Denemeden diğerlerini ölüme terk edemezdik. Bu, vicdanı olan kimsenin yapamayacağı bir şeydi. Onları iş birliğine davet edip onlar için savaşacaktık.

Yarın gece büyük isyanımız başlıyordu.

Sabah büyük bir gürültüyle gözlerimi açtığımda sıçrayarak yataktan atladım. Korkmuştum. Bir şeylerin kırılma sesleri geliyordu. Dikkatli dinlediğimde seslerin suikastçımın odasından geldiğini fark ettim. Aynaya doğru acceyle bir adım atmıştım ki bunun iyi bir fikir olmadığını anladım. Bugün ikinci gündü ve fazlasıyla öfke dolu olmalıydı. Lisa, ikinci gün hissedecekleri boşluktan dolayı tüm gün öfkeli ve hırçın olacaklarını söylemişti. Âşık olduğum adamın adım adım değişimini izliyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Pencereyi hafifçe aralayınca havanın bulutlu olduğunu gördüm. Sevinemiyordum çünkü bahçede gördüklerim beni korkutmaya yetmişti. Öfke saçan bir grup Kontrolsüz, birkaç mahkûmu aralarına almış, şiddet uyguluyordu. Bir Kontrolsüz'ün, ağacın yanındaki kadın mahkûma olan küçük düşürücü davranışlarını görünce perdeyi hemen kapattım. Daha şimdiden okulu karıştırmışlardı. Bu gece çipi aktif ettiklerinde daha da kötü olacaklardı. Odamdan çıkmaya korkuyordum. "Kahretsin!" Suikastçımın kızgın sesinin ardından gelen gürültüyü duyunca dayanamayıp aynanın yanına koştum.

Odasına gidersem bana zarar verecekti ama nasıl olduğunu görmeliydim. Aynayı iterek ürkek adımlarla onun odasına geçtiğimde kapı arkamdan kapandı. Yerdeki kırık cam parçalarına basmaktan korkarcasına bir adım attım. Yatak ters dönmüş, odadaki birçok şey kırılmıştı. Her şey paramparçaydı. Resimlerimi çizdiği defter, bu karmaşanın arasında bir köşeye savrulmuştu. Açık sayfada, beni ilk gördüğü geceyi resmettiği hâlim vardı. Sırtı bana dönük duran adam öfkeyle nefes alıyor, omuzları inip kalkıyordu. Bana doğru dönmedi ama odasındaki yabancının ben olduğumu biliyordu.

Omuzlarının hareketi arttı, sırtındaki kaslar gerildi. "Ben odana gelip seni öldürmemek için kendimi zor tutarken sen hangi cesaretle buraya gelirsin!" diye hırladığında elinde sıkıca tuttuğu aynanın kumandasını gördüm.

Kan damlayan yumruğunun arasındaki kumandayı, parçalamak istercesine sıkıyordu. Diğer elinde ise aynı kuvvetle sıktığı bir silah vardı. Karşımda kana susamış bir katil vardı. Usulca bana döndüğünde korkuyla bir adım geriledim. Sıktığı dişlerinin arasından, "Senin resimlerini çizmişim!" diye hırladı. "Bu kumandaya bastığım an o lanet kapının varlığını gördüm!"

Üzerime yürüdüğünde ayaklarım cam parçalarının üzerinde geriye gitti. Ayakkabı giydiğim için şanslıydım. "Tüm gece seni izledim!" diye bağırırken lacivert gözleri farklı bakıyordu. Bu gözler bir katilin, kurbanına olan bakışlarıydı. "Bana hissettirdiğin bu lanet duygular yüzünden bile yaşamayı hak etmiyorsun." Silahını bana doğrulttuğunda ne yapacağımı bilemedim. Beni öldürecekti. Beni öldürmek istiyordu.

"Ko- Korkak..." dedim nefes alamayarak. *"Sen zavallı bir korkaksın!"* dediğim an tetiğe basınca çığlık atarak yerimde sıçradım. Kulağımın yakınından geçen kurşun hemen arkamdaki dolabın aynasını paramparça etmişti.

Kurşunun kulaklarımda bıraktığı rahatsız edici sesten henüz kurtulamamışken suikastçımın öfkeden kararan yüzünü gördüm. "Kes sesini!" diye bağırırken çenesi seğiriyordu. Şakağında belirginleşen damarlar korkudan ürpermeme neden oluyordu.

"Korkuyorsun!" dedim ağlamaya devam ederken. *"Bana olan duygularından korkuyorsun. Beni sevmekten hep korktun!"* Parmağı tetiğe gidince hıçkırdım. Ne söylersem söyleyeyim onu asla geri getiremeyecektim.

Bugün son sınırı da aşacaktım. O yoksa ben neyin savaşını veriyordum ki? *"Beni öldürecek kadar yürekli olduğunu sanmıyorum."* Gözyaşlarım hızla süzülürken alay ederek güldüm. *"Bugüne kadar defalarca denedin ama bak, hâlâ yaşıyorum."*

Gözyaşlarımı içime akıtarak gülmeye başladım. *"Sen küçük bir kıza yenilmiş bir zavallısın,"* dediğimde, "Sus!" diye bağırdı bir şeylere direnerek. "Ne yapmaya çalıştığını görüyorum, kes sesini!" Tetiğe basmamak için kendini zorluyordu.

"Yapamıyorsun, değil mi?" Gözlerinin içine bakarken küstahça güldüm. *"Hiçbir zaman yapamadın çünkü konu ben olduğumda hep fazla zayıftın. Hadi, gücünü kanıtlayıp beni öldür!"* Gözlerinin içine yalvarırcasına baktım. Tek yapması gereken, acımı dindirmek için o tetiğe basmaktı. Bu gece onu tamamen kaybedecektim zaten. Çip aktifleşince dönüşeceği adamı görmek istemiyordum. Onu tanıdığım hâliyle hatırlayarak ölmeliydim.

Lacivert gözleri siyaha büründü, dişlerini sıkarak kendisine engel olmaya çalıştı. Silahı bana doğrultmaya devam ediyordu ama tetiğe basmak da istemiyordu. Ancak serumun uyandırdığı canavar, kan istiyordu. Parmağı tetiğe hafifçe baskı uygularken titreyen eli hâlâ kendisiyle savaştığını gösteriyordu. Tuhaf olansa korkmamamdı. Onu çoktan kaybetmişken ölümün beni korkutmadığını fark etmiştim. Ve tam şu anda, bir şeyi daha fark ediyordum. Ben aslında yaşamak istemiyordum, ben onunla yaşamak istiyordum. İçinde onun olmadığı bir hayatı yaşamaktansa ölümü arzuluyordum. O, hayatımda olmazsa hiçbir kalp beni hayatta tutamazdı çünkü ben bu adama mühürlüydüm. O yoksa Dilsiz Kız da yoktu.

Vücudu titreme nöbeti geçirirken ter içinde kalmıştı. Seruma direnmek ona acı veriyordu ama savaşıyordu.

"Git!" diye haykırırken çektiği acıyı görmek beni kahrediyordu.

"Gitmeyeceğim." Ağlayarak başımı iki yana salladım. *"Seni bununla yalnız bırakmayacağım. Biliyorum, çok zor ama direnmelisin."*

Küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. "Savaşmalısın." Silahın tam karşısında durdum, metal ucu göğsüme temas ediyordu. *"Kadın korkuyor,"* dediğimde gözleri doldu. "Adam daha çok korkuyor," diye fısıldadı. "Ona zarar vermekten ödü kopuyor. Yalvarırım, uzaklaş benden."

Ürkek parmaklarım göğsüme baskı uygulayan silaha sürtündü, kabzayı kavrayan elini tuttu. *"Bunu birlikte başaracağız."* Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken kan birikmiş gözlerine baktım. *"Avcı yoksa güneşi de yok. Bunu birlikte başaracağız."* Ben Avcı'nın güneşiydim, bir tek ona doğardım. O yoksa ışığım kimsenin karanlığına doğamazdı.

Elini tutarak silahı yavaşça göğsümden uzaklaştırdım. Her an kontrolünü yitirecek diye korkarken, *"Benimle nefes al,"* dedim onu sakinleştirmek için. *"Hadi, beni taklit et."* İçime çektiğim nefesi dudaklarımın arasından usulca bıraktığımda o da aynısını yaptı. Derin nefesler alarak içindeki canavarı dizginlemeye çalıştım.

"İşte böyle." Ona gülümsediğimde yüz hatları biraz gevşemeye başladı. Kendimi vahşi bir hayvanı eğitiyormuş gibi hissedince kıkırdadım. Trajikomik bir durumdu.

"Neden gülüyorsun?"

"Ağlamamı mı tercih ederdin?"

"Belki de gülmeni..."

"Beni öpmeni istiyorum." Gece yarısından önce o çipi ensesinden çıkarmalıydım.

Lacivert hareleri dudaklarımı bulduğunda biraz daha sakinleşmişti. "Neden bunu sen yapmıyorsun?" dediğinde ona biraz daha yaklaştım. Soluğumu tutarak başımı kaldırıp yüzüne baktım. Çipi çıkarana kadar kalbime direnip onu dudaklarımla oyalamalıydım.

Dudaklarımı ıslattığımda heyecanı arttı. Yüzümü seyrederken boğuk bir sesle, "Neden bu kadar güzelsin?" diye fısıldadı. "Küçük bir tanrıçaya bakar gibiyim."

"*Sana güzelim.*" Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. "*Ben bir tek senin güzelinim, Avcı.*" Daha fazla dayanamayıp başını omzuna eğdi ve beni öpmeye başladı.

Silahı tuttuğu elini belime bastırıp beni kendisine doğru çekince göğsüm, onun sert göğsüne çarptı. Sırtımdaki silahın metal dokusu rahatsız ediciydi. Soluksuz bir şekilde onu öpmeye başladım. Öpücüğüme yoğun bir şekilde karşılık verirken otuz saniye içinde kalbimin devreye gireceğini biliyordum. Bu gerçekleşmeden harekete geçmeliydim.

Ellerim sert kaslarına sürtünerek yukarı çıkmaya başladı. Omuzlarını kavradığımda kollarının arasında küçücük kalmıştım. Bir elim omzundan kayarak ensesine uzandı. Dudaklarımın arasındaki dudaklarıyla büyülenirken ensesini tutarak onu biraz daha kendime çektim. Sadece öpüşünün etkisiyle değil, aynı zamanda birazdan yapacağım şeyin heyecanıyla kalbim, göğüs kafesimi yumruklamaya başlamıştı. Düşündüğümden daha az zamanım kaldığını anlayınca parmaklarım ensesini yoklayarak çipi aramaya başladı. Derisinin altındaki sert şişliğe temas edince çipi bulduğumu anladım. Şimdi onu çıkarmalıyım.

Tırnaklarımı tam çipin kenarlarına geçirip onu çıkartacaktım ki bir anda belimden iterek beni kendisinden

uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun sen?" dediğinde sesi buz gibiydi. Az önceki sıcaklığından eser yoktu.

Aceleyle, *"Hiçbir şey,"* dediğimde kan beynine sıçramış gibi, "Yalan söylemeyi kes!" diye bağırınca korkudan sıçradım. Seruma direnen yanı savaşı kaybetti ve seruma tamamen teslim oldu. Kaşlarını çatarken göz bebekleri akıllara durgunluk verecek bir şekilde küçüldü. "Kendi çıkarların için seni öpmemi istedin." Hızlı hızlı nefesler alırken beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Beni kullanmaya kalkıştın!"

Ona doğru atılıp, *"Hayır, bu doğru değil,"* dedim. Hiddetlenerek, "Yalan söylemeyi kes!" diye bağırıp öyle bir tokat attı ki tokadın şiddetiyle yere savruldum. Drew bana vurmuş muydu?

Evet, bana vurmuştu.

Şu zamana kadar sevmek ve beni korumak için kalkan eli, ilk kez canımı yakmak için kalkmıştı. Zayıf vücudum onun gibi güçlü birinin tek bir tokadıyla yere savrulmuştu. Kulağımda şiddetli bir uğultu meydana geldiği için diğer tüm sesler kesilmişti. Omzuma doğru düşen başımı güçlükle hareket ettirmeye çalıştım. O kadar sersemlemiştim ki... Yanağımdaki zonklama, kalbimin acısından daha büyük değildi. Derin bir nefes aldığımda burnumdan süzülen ılık kan, patlayan dudağıma doğru aktı. Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona baktım. Donakalmış bir şekilde bana bakıyordu. Nutku tutulmuş gibiydi.

Lacivertleri kanayan burnuma, patlayan dudağıma ve vurduğu yanağıma baktıkça bakışları değişti. "Siktir!" diye fısıldayarak duraksadı. "Siktir, siktir, siktir!" diye bağırıp birkaç adım geriledi. Parmaklarını saçlarının arasından hırsla geçirirken hep aynı şeyleri söylüyordu: "Siktir! Ben ne yaptım?"

Ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemez bir hâldeydi. Damarlarındaki serum, onun bu hâlinden tıpkı zehirli bir yılan gibi faydalandı. Elindeki silahı sıkıca tutarken yüzü şişmeye başladı. Seruma direnmeye başladı fakat bunu yapması, serumun onu zehirlemesine neden oluyordu. Vücudu histerik bir krizle tir tir titriyor, göğüs kafesi aldığı hızlı nefeslerle hareket ediyordu. Yüzü o kadar şişmişti ki kıpkırmızı olmuştu. Kendini sıktıkça alnından ter akıyor, şakaklarındaki damarlar belirginleşiyordu. Aynı damarlar boynunda da belirince başını ellerinin arasına alıp acı içinde haykırdı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Canı çok yanıyordu.

Sanki derisi parçalanacak, vücudu ikiye bölünecek ve içinden bir yaratık çıkacakmış gibiydi. Kafasındaki şeyleri susturmak için ellerini kafasına sertçe bastırdı. Silahı hâlâ elindeydi ve onunla kafasının sağ tarafına baskı uyguluyordu. Beni görmemek için omuzlarını büküp başını yere eğmişti. Bana baktıkça attığı tokadı hatırlayıp daha çok öfkeleniyordu. O öfkelendikçe serum onu kıskıvrak yakalıyordu. Bu yüzden bana bakmamalıydı.

Tırnaklarını şakağına geçirirken çektiği acının içinde, "Bunu durduramıyorum!" diye bağırıp sesini bana duyurmaya çalıştı. "Hemen git, kendimi kontrol edemiyorum!" demişti ki seruma yenilip silahı bana doğrulttu. Yüzündeki tüm sinirler kasılırken parmağı tetiğe baskı uyguladı. "Git!" diye bağırdı bir kez daha.

Neyle mücadele ettiğini bilmiyordum fakat bana olan duyguları serumun zehrinden daha baskındı. Gırtlağından çıkan kalın bir sesle, "Senin pişmanlığını yaşamayacağım!" dedi ve silahın ucunu hızlı bir hareketle kendisine doğru çevirdi. Namluyu şakağına bastırınca avazım çıktığı kadar çığlık attım. Beni hatırlamasa da bana zarar vermemek için kendisini öldürecekti.

O beni hatırlamıyorken bile fazla seviyordu. Hem de ölecek kadar.

Aceleyle ayağa kalkıp, "*Yapma,*" diye ağlamaya başladım.

Ona doğru bir adım atmıştım ki, "Gözlerini kapat, bunu görme!" dedi. Tetiğe basacakken kendimi zorlayarak, "Be- Beni bırakma!" diye öyle bir bağırdım ki sesim odanın her köşesinde yankılandı. Parmağı tetikte hareketsiz kaldı, gözleri irileşti ve yutkunurken donup kaldı.

Ellerimi boğazıma bastırıp öksürmeye başladım. Nedenini anlayamadığım bir şekilde boğazım acıyordu. Şiddetle öksürürken ağlayarak, "Ö- Ölürüm be adam!" dedim dizlerimin üzerine düşerek. "Sensiz ölürüm!"

Ona bir şey olacak diye o kadar korkmuştum ki omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştım. Islak gözlerle şaşkın yüzüne bakıp, "Beni bırakma," diye yalvardım. Boğazımda rahatsızlık veren bir şeyler vardı ama bu benim umurumda bile değildi. Şakağına bastırdığı silahtan gözlerimi ayıramıyor, gözyaşları içinde ağlayarak ona engel olmaya çalışıyordum. "Yapamam, Drew," diye hıçkırdım başımı sallayarak. "Sensiz yaşayamam ki..."

Beni bırakıp gitmeyi nasıl düşünürdü? Annemden sonra bu hayatta beni ayakta tutan sadece o vardı. Ölümü nasıl düşünebilirdi? Nasıl benim kim olduğumu hatırlamazdı? Onu istiyordum, sevdiğim adamı istiyordum. Gözlerimin önünde kendi hayatına son veremezdi. İlla bunu yapacaksa, ilk kurşunu bana sıkıp sonrakini kendine saklamalıydı.

"Dolunay Surat?" diye fısıldayınca hızla başımı kaldırdım. Bana *Dolunay Surat* demişti. Beni hatırlıyor muydu?

Elindeki silah yere düştü, yüzünde afallamış bir ifade vardı. Gözleri, bana şaşkın bakan bu lacivert gözleri eskisi gibiydi. Tıpkı eskisi gibi büyük bir aşkla bakıyordu. O geri

gelmişti. Geri gelmişti, değil mi? "Kimim ben?" diye korkuyla sorduğumda, "Zaafımsın, Türk kızı," diye fısıldadı. Bir yandan ağlarken diğer yandan gülmeye başladım. Bana geri dönmüştü.

Geri döndü. Benim için geri döndü.

Geri dönmüştü ancak gözlerinde anlam veremediğim bir şeyler vardı. Yanıma gelip önümde diz çöktüğünde bana öyle bir bakışı vardı ki, daha önce böyle güzel ve derin baktığını hatırlamıyordum. Ellerini uzatıp gözyaşlarımı usulca sildi. Çenemi yumuşak bir hareketle tutup ona bakmamı sağladı. "Sesini hep merak etmiştim." Boğuk bir sesle söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. "Düşündüğümden daha hoş."

Ona bir mucize sunmuşum gibi derin bir iç çekişle, "Sesin..." dedi duygu dolu bir sesle. "Dinlemekten asla bıkmayacağım tatlı bir melodi gibi." Büyülenmiş gibi bana bakınca ona tebessüm ettim. Sonunda eskiye dönmüş ve yine tek bir sözüyle aklımı başımdan almıştı.

Bekle, ne?

Sesin mi dedi?

Ne sesi?

Bu da ne demek oluyordu?

Ne sesinden bahsediyordu?

Acaba hâlâ serumun etkisinde olabilir miydi? "İyi ama ben konuşamıyorum ki. Sen neden bahsediyo-" demiştim ki dudaklarımda çıkan hırıltılı ve pürüzlü sesle gözlerimi irice açtım. Duyduğum bu kulak tırmalayan ses, benden mi çıkıyordu?

Bu gerçekten yaşanıyor muydu?

Şaşkınlığım karşısında suikastçımın dudakları kıvrıldı. Yüz ifadem çok komik olmalıydı ki gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Be- Ben konuşuyor muyum?" Kalbim aşırı heyecandan çırpınmaya başlarken bu şaşkın hâlime bakıp gülmeye başladı.

"Bunun işe yarayacağını bilseydim aylar önce o silahı kafama dayardım." Ben hâlâ şoktayken onun gülerek söylediklerini güçlükle duymuştum.

"Konuşuyorum," diye fısıldadım. Şaşkındım, sersemlemiştim ve aklım başımdan gitmişti. Elim boğazıma gitti. "Bak, yine konuştum," dedim hayretler içinde kalarak. "Ben gerçekten konuşuyorum!" Konuşuyordum. Yıllar sonra sesime yeniden kavuşmuştum.

Yaşadığım mutluluktan dolayı gözlerim bir kez daha dolarken, "Avcı," diye fısıldadım. "Ben konuşabiliyorum."

Gözlerinde oluşan merhametle bana sımsıkı sarıldı. "Hiç susma, kadın." Kokumu içine çekip yalvarırcasına, "Bırak, sesin içime işlesin ama sen hiç susma," dediğinde ağlayarak gözyaşlarımı akıttım. Bugünün geleceğini asla tahmin etmezdim.

Benden sesimi alan, çocukken yaşadığım travmaydı. Sesimi geri verense onu kaybetme korkusuydu. Ben dilsiz değildim ki, bir zamanlar konuşuyordum. Beni yarı yolda bırakan sesim, suikastçımın hayatı tehlikeye girince geri gelmişti. Yıllardır bulamadığım sesim, Drew o silahı başına dayayınca geri gelmişti. Sesim, onun beni hatırlamasını sağlamıştı. Sesim aslında tam vaktinde bana geri dönmüştü yoksa hiçbir şey onun tetiğe basmasına engel olamayacaktı. Eğer tam zamanında konuşmasaydım beni hatırlamayacaktı ve hatırlamamasına rağmen bana zarar vermemek için kendini öldürecekti. Sesim onu durdurmuştu.

Bir yanım hâlâ şokta olduğu için konuşabildiğime inanmıyordu. Ama yapmıştım, değil mi? Bunu başarmıştım. Sesimi duymayı ölesiye isteyen adama, ölmeden önce sesimi duyurmuştum. Bugün sadece sesimi değil, benim olan bu adamı da geri almıştım. Onun kollarında amber kokusunu solurken, "Sesim neden bu kadar çirkin?" diye homurdandım. "Kulak tırmalıyor." Pürüzlü ve çatallı çıkıyordu.

Saçlarımın tepesini öperek kollarını bana sardı. "Yıllar sonra ilk kez konuştuğun için öyle," dedi beni yatıştırarak. "Sen konuşup pratik yaptıkça sesin de zamanla açılacak." Tıp bilgisi olan oydu, böyle söylüyorsa doğru olmalıydı.

"Ama şu an için sesim kulak tırmalıyor."

Güldü. "Bana hayatımda duyduğum en güzel şeymiş gibi geliyor," dediğinde ben de güldüm. Benimle ilgili berbat şeyleri bile seven bir adama âşıktım.

Onun kollarındaki mutluluğum sadece birkaç dakika sürdü. Serum, onu tekrar kontrol altına almak için harekete geçince başımı yasladığım göğsü gerildi. Kaskatı kesilerek acı içinde inleyince hemen kucağından ayrıldım. O yerde oturup vücudundaki acıya direnirken ayağa kalktım. Hiç vakit kaybetmeden üzerine eğildim ve tırnaklarımı ensesindeki çipin kenarlarına geçirdim. Bana müdahale etmek için sert bir sesle, "Dur!" demişti ki çipi çekerek çıkardım. Bu sefer başarmıştım.

Çipi çıkardığım yerden kan akıyordu. Metal kıskaçları derinin içine gömüldüğü için çipi çıkarınca derisi hasar alıp kanamaya başlamıştı. Elimdeki kare çipe iğrenerek baktım. Ondan kurtulmak istercesine yere atıp ayakkabımın topuğuyla ezdim. Aniden bir örümcek gibi hareket edip birimize yapışacak diye korkmuştum. Bu yüzden onu parçalayana kadar ezmeye devam ettim.

Drew'a baktığımda güçlükle ayağa kalktığını gördüm. Başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı ama bakışları sık sık kayıyordu. "Bana o sikik serumdan da mı verdiler?" Başımı salladığımda dişlerini sıkarak, "Bu şey kanımda dolaştıkça her an kontrolümü yitirebilirim!" dedi sert bir sesle. "Burada beni bekle. Terleyerek serumun bir kısmını vücudumdan dışarı atmalıyım. Biraz koşacağım," deyip hemen odadan çıktı. Kalırsa tekrar serumun etkisi altına girip bana zarar vermekten korkuyordu.

Çipten kurtulmuşsak serumdan da kurtulurduk elbette. Birlikte her şeyin üstesinden gelirdik.

Dört saat boyunca odasından hiç ayrılmadan onun dönmesini bekledim. Beklemekten çok sıkıldığım için odasındaki tüm dağınıklığı toplamış, odayı eski hâline getirmiştim. Yerdeki kırık camları ve kesici eşyaları da süpürüp çöpe atmıştım. Daha sonra banyoya girip yüzümü yıkamıştım. Attığı tokat yüzünden burnum kanamıştı. Yüzümü yıkayarak tüm kandan kurtulmuştum. Banyodaki aynada kendime baktım, yıkadığım yüzümden su damlaları süzülüyordu. Ne yazık ki patlayan alt dudağım için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Küçük bir yara açmıştı. Üstelik ten rengim çok açık olduğu için yanağımda parmaklarının izi çıkmıştı.

Bunun için ona kızamıyordum çünkü bunları isteyerek yapmamıştı. Şuurunu yitirdiğinde yaptığı şeyler yüzünden ona kızamazdım. Her şeyi serum yaptırmıştı. Yanağımdaki ve dudağımdaki ize bakıp homurdandım: "Vurduğu yerde gül bitmediğini de görmüş olduk." Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım.

Gülünce bile dudağım acıdığı için içimden küfrederek banyodan çıktım. Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve suikastçım içeri girdi. Dört saat boyunca fiziksel olarak ken-

dini çok zorladığı için ter içinde kalmıştı. Kumral saçları nemliydi, yüzü ise terden sırılsıklam olmuştu. Alnından biriken ter damlacıkları yüzüne doğru süzülüyordu. Siyah tişörtünün ön kısmı ve koltuk altları terden ıslaktı. Buraya gelirken bile koşmuş olmalıydı ki soluk soluğa kalmıştı. Kendini çok zorladığı her hâlinden belli oluyordu. Tüm bu çabalarına değmiş görünüyordu, gözleri artık daha normal bakıyordu.

Ona doğru bir adım atınca, "Yaklaşma," dedi, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Leş gibi kokuyorum, önce banyo yapmalıyım." Onun ter kokusu beni rahatsız etmezdi ama kendini daha rahat hissetsin diye başımı salladım.

Yanımdan geçerek banyoya doğru bir adım atmıştı ki durdu. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Bakışları, vurduğu yanağımda oyalanınca kaşlarını çattı. "Yüzüne ne oldu senin?"

Saçlarımı hemen yanağıma çekerek izleri gizlemeye çalıştım. "Hiçbir şey olduğu yok."

Yönünü bana doğru çevirip yakından bakmak için elini uzattı ama görmesin diye başımı geriye çektim. Sinirlenerek, "Kıpırdama," diye beni uyardı.

Çenemi tutup başımı kaldırdı. Saçlarımı yüzümden çekerek kulağımın arkasına sıkıştırdı. Başını eğerek yanağımdaki parmak izlerine bakınca kaşlarını biraz daha çattı. Dudağımdaki yarayı görmek ise bakışlarına ölümün soğuk ifadesini yerleştirmesine neden olmuştu. "Bunu kim yaptı?" dediğinde buna sebep olanı bulup parçalamak ister gibiydi. Serumun etkisindeyken yaptıklarını hatırlamıyor olmalıydı.

Onu yatıştırmak istediğim için, "Sorun değil," dedim. "Acımıyor bile."

"Acıyıp acımaması umurumda değil! Bunu sana kim yaptı, onu söyle!" demişti ki gözlerinin önüne bazı görüntüler gelmiş gibi sertçe yutkundu. Bakışları irileşti, afallamış bir ifadeyle bana baktı. Elini çenemden o kadar hızlı çekti ki sanki ateşe dokunmuş gibiydi. "Ben mi yaptım?" dedi inanması güç bir sesle. "Sana bunu yapan ben miyim?" Hatırlamıştı.

"Kendinde değildin."

"Bu, sana vurduğum gerçeğini değiştirmiyor." Başını eğip bana vurduğu eline baktı, eli titriyordu. "Bu, sana el kaldırdığım gerçeğini değiştirmiyor." Parmaklarını büktü, kırmak istercesine sıktı. "Yapmadığım bir tek bu kalmıştı!"

"İsteyerek yapmadın."

"Ne önemi var?" Sert bir sesle beni azarlayarak, "Beni kendi içinde aklamayı bırak!" dedi. Suçluluktan saldıracak yer arar gibiydi. "Sana silah çekip seni öldürmeye kalkıştım. Bu da yetmezmiş gibi sana vurdum. Şu yüzünün hâline bak! Ciğeri beş para etmez adamın biriyim!" derken yüzüme bakmaya katlanamıyor gibiydi. Bunun için kendini kolay kolay affetmeyeceğini biliyordum.

Ne yapacağını bilemez bir hâlde yüzüme bakıyordu. Artık acımıyordu ama yüzüme baktıkça kendisini suçlayıp daha çok acı çekiyordu. Serumun etkisindeyken yaptığı bir şey için bile kendini suçlayıp kendisine işkence çektiriyordu. Sanki kendisine vereceği en büyük ceza, sebep olduğu izlere bakmaktı. Baktıkça kendinden daha çok nefret edip iğreniyordu. O bana bakmaya bile kıyamazdı, yüzümde bıraktığı yaraları görmek onu deli ediyordu. Lacivertlerinde oluşan buğu bile bana baktıkça burnunun direğinin nasıl sızladığını gösteriyordu. Acı çekiyordu. Oysaki bilerek yapmamıştı. Buna rağmen canı yanıyordu.

"Öpsen geçer belki," dedim yumuşak bir sesle. Yarın sonumuzun ne olacağı bile belli değilken kendisine böyle işkence etmesini istemiyordum. "Öpünce geçer."

İç çekerek, "Kandırmışlar seni," dediğinde gözleri hâlâ yanağımdaki parmak izlerinde oyalanıyordu. "Öpünce geçmez."

"Ben yaralarından öpünce geçmiyor mu?" diye sordum safça.

"Geçiyor," dedi.

"O zaman sen öpünce de geçer."

"Sana bunu ben yapmışken mi? Bu izler geçer geçmesine de ben nasıl unutacağım?" Kızarcasına kaşlarımı çattım ona. "Şuurunu yitirdiğin bir anda bana vurman umurumda mı sanıyorsun? Sen benim gözlerimin önünde bir kadını öptün! İlla kendini suçlayacaksan bunun için suçla!" O kadını öpmesi, attığı tokattan daha çok canımı yakmıştı.

Yemekhanede yaptıklarını hatırlayınca yüzünü buruşturarak, "Ne yaptığımı bilmiyordum," deyince ona yanağımı gösterdim. "Bunu yaparken de ne yaptığını bilmiyordun. Şimdi kapat çeneni ve beni öp!"

Kısık sesle bir şeyler söyledi ama ne dediğini tam olarak anlayamadım. Bana yaklaşınca dudaklarımdan öpeceğini düşünerek büyük bir beklentiyle dudaklarımı araladım. Fakat bu hayvan herif, dudaklarımı es geçerek vurduğu yanağımı öpmeye başladı. Bunun için ona sinirlendim ancak yanağıma tüy gibi küçük öpücükler kondurmaya başlayınca kalbim eridi. Dudakları yanağımın her noktasına sürtünüp özür diler gibi öpüyordu. Yanağımdaki her bir izin üzerinde gezindi. Öpücükleri içimde onlarca çiçek açmaya yetmişti. Onu o kadar çok seviyordum ki ona kıyamıyor, bilinçsizce yaptığı bir şey yüzünden kendini suçlamasına dayanamıyordum. Ruhumu hiç acıtmamış-

ken yüzüme attığı bir tokadın izi çabuk silinirdi. Tendeki yaralar çabuk kapanırdı ama ruhtaki yaralar baki kalırdı. Önemli olan ruhumu acıtmamasıydı. Yanağıma birçok küçük öpücük kondurduktan sonra dudağımın kenarına da minicik bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim," diye fısıldayıp dudağımdaki yarayı tekrar öptü. Öpüşü canımı yakmaktan korkarcasına hassastı.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp üzerime eğildi. Lacivertlerindeki suçluluk duygusu hâlâ yerini korurken, "Özür dilerim," diye tekrarladı içli bir sesle. "Seni incitmek, isteyeceğim son şey bile değildi."

Artık şu can sıkıcı konuyu kapatmak istediğim için muzır gözlerle ona baktım. "Ben şimdi konuşuyorum ya," dedim gülümseyerek. Kendi sesimi yıllarca duymadığım için konuştuğumda kulaklarıma ulaşan bu sese yabancıydım. Buna alışmam zaman alacaktı.

"Evet," dedi memnuniyet dolu bir mırıltıyla. "Artık sesini duyabiliyorum."

"Sana bir şeyi hep sesli söylemek istiyordum," dediğimde soluğunu tuttu. Kalbinin hızlanan ritmini duyabiliyordum.

Büyük bir heyecanla, "Söyle," dediğinde başımla yatağı işaret ettim. "Sevişelim mi?" dediğimde heyecanı yüzünde donup kaldı. Beklediği cümle bu değilmiş gibi hevesi kursağında kalmıştı.

Yaşadığı hayal kırıklığını kısa bir süre sindirmeye çalıştı fakat daha sonra bir küfür savurup, "Hep söylemek istediğin şey bu muydu?" deyince gülmeye başladım. Ne duymayı bekliyordu? Onu sevdiğimi falan mı?

"Evet," diyerek başımı salladım. "Bunu hep sesli söylemek istemiştim. Ne diyorsun, sevişecek miyiz?"

"Hiç değişmiyorsun, kadın!"

"Bu, *yatağa geçiyoruz* demek mi?"

"Kes sesini!" Daha ilk dakikada gevezeliğimden bıkmasıyla kahkaha attım. Bence yakında hiç konuşmamış olmamı dileyecekti.

O çok az konuşur ve geveze insanlardan nefret ederdi. Bense yılların acısını çıkaracak kadar çok konuşmak istiyordum. Bir tek onunla konuşup sesimle kulaklarını doldurmak istiyordum.

Şu zamana kadar konuşursam ona ilk söyleyeceğim şeyin ne olduğunu çok fazla düşünmüştüm. Eminim o da benden duyacağı ilk şeyin ne olacağını birçok kez düşünmüştür. Ne zaman konuştuğumu hayal etsem, benden duyacağı ilk şey kafamın içinde hep değişiyordu. *Seni seviyorum, sana âşığım, sensiz olamam, sen başıma gelen en güzel şeysin*, gibi cümleler kafamın içinde hep dönüp durmuştu. İlk kez sesimi duyduğunda bu cümlelerden birini ona söylediğimi hayal edip durmuştum. Büyük ihtimalle o da benden duyacağı ilk cümlenin bunlardan biri olacağını düşünmüştü.

Fakat o anın etkisiyle ikimizin de beklemediği bir cümle dudaklarımdan dökülmüştü. Yıllar sonra kurduğum ve Drew'un benden duyduğu ilk cümle, "Beni bırakma," olmuştu.

Beni bırakma...

3

BİRTAKIM PİŞMANLIKLAR

"Ve o günden sonra ilk öpücüklerini hep sağ yanağıma sakladı..."

Avuç içimdeki küçük yaranın üzerinde parmakları gezindikçe hâlâ kendisini suçladığını görebiliyorum. Yemekhanede, serumun etki etmeye başladığı ilk gün bu yarayı onun gözlerinin önünde ben açmıştım. Yeniden bilincini kazandığı için artık yaptıklarını hatırlıyordu. En acısı da bana vurduğundan beri yüzüme bakmaktan kaçınması, benimle konuşurken hep başka yerlere bakmasıydı. Attığı tokat benden çok onun canını yakmış gibiydi. Benimle ilgili üstesinden gelemeyeceği tek şey buydu sanırım. Belli etmemeye çalışıyordu ama sık sık bana vurduğu o anı hatırladığını biliyordum. Bunu unutmak istiyordum ama onun bu hâli unutmama engel oluyordu.

Böyle yapmamalıydı. Tek bir hata yüzünden sahip olduğumuz şu son günleri ikimize de zehretmemeliydi. O beni hiç üzmemişti ki... Onun tarafından sevilmiştim. O kadar çok sevilmiştim ki bana zarar vermemek için az kalsın kendisini vuracaktı. Bunları düşünmek varken neden bir tokatta takılıp kaldığını anlayamıyordum.

Bizim hikâyemiz çok farklıydı. Mesela o, süslü kelimeler kullanarak beni etkilemeye çalışmazdı çünkü bana kızdığında bile ondan deli gibi etkilendiğimi bilirdi. *Seviyorum* gibi cümleler hiç kurmazdı. Bana her bakışında, dile getirmediği her şeyi anladığımı bilirdi. Ben de hiç söylememiştim ama hissettirdiklerimin birkaç gereksiz sözden daha öte olduğunu biliyordu. Bugüne kadar hiç konuşmadığım için onu sevdiğimi bir kâğıda yazarak söylemeyi doğru bulmamıştım. Bana uydu ve sessizliğime boyun eğdi. O da söylemedi. Bunu birbirimize hiç söylemedik ama çok sevdiğimizi hep hissettirdik.

En çok sesimi duymak istiyordu ama konuşmam için beni hiç zorlamamıştı. Bendeki sorunun psikolojik olduğunu biliyordu lakin konuşmam için bir psikolog bile önermemişti. Yavaş yavaş, kimsenin baskısı olmadan bunu başarmamı beklemişti. İşin ironik kısmı ise yıllar sonra konuşmamı sağlayan şeyin, onun yüzünden maruz kaldığım baskı olmasıydı. Onun için yapacaklarımın bir sınırı yoktu. Söz konusu onun hayatı olunca dilimdeki pranga çözülmüştü.

Onlarca sevgi sözcüğünü, onun için kafamda ilk cümlem olarak tasarlamıştım. Ama o an ona söylediğim ilk şey, 'Beni bırakma,' olmuştu. İhtimallerimin arasında olmayan bu cümle, o an dudaklarımın arasından çıkmıştı. Sanki bir gün beni bırakıp gitmesinden korkar gibi içimden kopup çıkmıştı bu iki kelime.

Elimi usulca bırakıp ayağa kalktığında aklıma gelenlerle güldüm. "Marcus sana dava açtı. Onun mükemmel yüzüne vurman büyük hataydı," dediğimde bir küfür savurup ağzının içinde homurdandı. "Mükemmel kelimesinden nefret etme sebebim o!" Suikastçımın aksine, Marcus'un en sevdiği kelimeydi.

Ayağa kalkarak ona doğru bir adım attım. "Marcus bu gece tüm blokların isyan çıkarmasını planlıyor." Hâlâ ko-

nuştuğuma bir türlü inanamıyor olmalıydı. Ben ne zaman konuşsam bakışları derinleşiyordu.

Çok seviyordum bu adamı.

"Marcus ne yapacağını iyi bilir." Sanki bunu itiraf etmek hoşuna gitmemiş gibiydi. "Göründüğünün aksine stratejik bir zekâsı vardır. Daha on dört yaşındayken, aldattığı sevgilisi ona tokat attı diye kızı mahkemeye verdi. Kızın ailesinden aldığı tazminatla ilk kez o gün kendi parasını kazandı," dediğinde gülmeye başladım. Şaka yapıyor olmalıydı.

Aklına ne geldiyse yüzünü buruşturup, "O parayla babamın şirketinin tam karşısında küçük bir ofis kiraladı," dedi bezgin bir sesle. "Daha sonra da küçük yatırımcıların büyümesine engel oluyor diyerek bir dava da babama açtı. Oysaki babam hiçbir şey yapmamıştı, onun şirketinin tam karşısında kendi şirketini kurmaya çalışan Marcus'tu. Ama kazandı!" dedi küfreder gibi. "Babama karşı olan davayı da kazandı çünkü Antonio gibi çok iyi bir avukatı vardı."

"Babamdan da tazminat almıştı. Bir şirketi yönetmek Marcus için zor değildi ama yaşı küçük olduğu için ihalelere katılamıyordu. O yüzden babaannemi kendisine vekil tayin etti. Yıllarca babamın girdiği her ihaleye girip durdu. Kendi öz babasını alt ederek tüm ihaleleri kazanmasıyla adını duyurdu. Herkes onun takıntılı bir deli olduğunu bildiği için kimse onu karşısına almaya cesaret edemez," derken Marcus'u övüyor muydu yoksa gömüyor muydu, anlamamıştım.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "İşin ironik yanı, gündüz rakip şirket sahibi olarak babamı çıldırtıyordu ama akşamları hiçbir şey olmamış gibi onun evinde kalıyor ve masasına oturup karnını doyuruyordu. Yıllarca buna devam etti. Büyüdükçe işlerini ve şirketini de büyüttü. Babamı iflasın eşiğine getirene kadar bir an bile durmadı.

İşte o zaman babam ona söylediği o sözü geri alıp şirketi Marcus'a bıraktı. Tabii, o gün Marcus öfke krizlerine girdi çünkü babamın geri adım atacağını hiç sanmıyordu. Üstelik iflasa zorladığı şirketi kurtarmak yine ona kalmıştı," dediğinde kahkaha attım. Batırmaya çalıştığı şirketi kurtarmaya çalışırken babasına az kızmamıştır.

Drew da gülerek başını salladı. "O kadar sinirlenmişti ki bunun için de babama dava açtı. Neyse ki annem araya girdi de davayı geri çekti. Sırf babam ona, 'Senden hiçbir halt olmaz,' dedi diye mükemmel yüzüne aldığı bir tokat sayesinde kendi şirketini kurdu. Marcus, başta kendi ailesi olmak üzere herkesi zekâsıyla çıldırtan bir deli. O bir plan yapıyorsa başarısız olma ihtimali yok. Marcus kazanmayacağı hiçbir işin içinde yer almaz. Blokların savaşı diyorsa o zaman blokların savaşı olacak. Bu konuda Marcus'un stratejisine güvenmeliyiz," dediğinde ona tebessüm ettim. Marcus ile ikisi kedi-köpek gibilerdi ama birbirlerini takdir etmesini de biliyorlardı.

Marcus gerçekten şeytana pabucunu ters giydirirmiş. Sevgilisini hem aldatmış hem de tokat attı diye yüzsüzce kızı dava etmiş. Kızdan aldığı parayla da babasına rakip olmuş, cidden bir manyakmış. Adam resmen birilerini dava ederek yükselmiş. Antonio'ya sahip olduğu için çok şanslıydı ama ona sahip olduğu için Antonio ne kadar şanslıydı, işte orasını bilemezdim. Marcus on dört yaşından beri zavallı adamın başına bela olmuş gibiydi.

Marcus Bruce Marshall, yaptığı hataları bile avantaja çeviren bir çılgındı! Kızı aldattığı için ondan özür dileyeceğine onu dava etmek herkesin yapacağı bir şey değildi.

Vurduğu yüzüme hâlâ doğru düzgün bakmıyordu, bakışları pijamamda oyalandı. "Odana geçip üzerini değiştir. Okuldaki son durumu öğrenmek için aşağıya inmeliyiz."

Başımı *olmaz* dercesine iki yana salladım. *"Kontrolsüzler her yerdeyken bu çok tehlikeli. Bence odamızda kalalım."* Onların ne yapacağını kestiremediğim için dışarı çıkmak istemiyordum.

Dudaklarımı işaret etti. "Konuşabildiğini unutup yine dudaklarını oynatıyorsun." Sitem etmesiyle kıkırdadım. Kendi sesime alışmam biraz zaman alacaktı.

Yanıma gelip çenemi kavrayarak başımı kaldırdı. Tam bir şey söyleyecekti ki gözleri bir kez daha yanağımda oyalandı. İç çekerek nefesini göğsüne hapsetti. "Ben yanındayken kimse sana dokunmaya cesaret edemez," dedi ciddi bir sesle. "Buna kalkışanı yaşatmam. Şu gereksiz korkuların canını sıkıyor." Ona güveniyordum. Biliyordum, çok tuhaftı ama onun varlığı beni güçlü kılıyordu.

Benim nazarımda o yenilmezdi ve bugüne kadar kimseye karşı zayıflık gösterdiğini görmemiştim. Tabii, bu durumda ben bir istisnaydım çünkü bir tek bana karşı zayıftı. Onun zaafı olmak hoşuma gidiyordu. "Ya beni koruyamazsan? Ya bu sefer olmazsa?"

Yüzümü ellerinin arasına alıp burnumun ucunu öptü. "Olmasını sağlarım, elmacı güzeli." Benimle yemekhanede olanlar yüzünden yine dalga geçince gülerek kollarımı boynuna sardım. "Öpesim var be adam."

Dudaklarına uzandığımda homurdanarak geriye çekildi. "Git artık, giyin Hadi."

"O kadını öptün ama!"

"Beni bununla vurmayı bırak," derken yemekhanedeki öpücüğü aklına gelince yüzünde iğrenir gibi bir ifade oluştu. "O an aklım başımda değildi."

"Bu, onu öptüğün gerçeğini değiştirmiyor. Gözlerimin önünde başka bir kadını öptün."

"Ve sen de kafamıza elma fırlatıp beni öptün." Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Sana zarar verebilirdim, yaptığın büyük aptallıktı."

"Senin orada yaptığın da öyle. *Değişken'i bırakıp biraz da kızıl ile oyna*, öyle mi?" Yemekhanedeki sözlerini ona hatırlattıktan sonra, "Gerçekten de büyük bir şerefsizlikti!" dediğimde, "Ağır gel!" diyerek beni tersledi. "Kontrolüm dışında yaptığım şeyler için beni suçlamayı bırak."

"O zaman sen de kontrolün dışında yaptıkların için kendini suçlamayı bırak. Yüzüme doğru düzgün bakmadığının farkında mısın?" Ne kadar üzüldüğümü bu sefer ondan gizlememiştim. "O kadını öptüğünü ve bana vurduğunu unutmak istiyorum ama sen böyle yaptıkça unutamıyorum. Buna ne zaman son vereceksin? Bunun için illa aynı şekilde ödeşmemiz mi gerekiyor?" Sorunları onun anladığı şekilde halledecektim.

"Madem öyle, ödeşmemiz için yapmam gereken şeyi yapmaya gidiyorum!" Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüğümde arkamdan, "Neymiş o?" diye sordu.

Ona doğru dönüp gülümsedim. "Senin yaptığın gibi ben de başka birini öpmeliyim. Nasıl hissettirdiğini daha iyi anlamak için izlemek ister misin?" Ben izlemiştim.

Kaşlarını o kadar hızlı çattı ki aklımı aldı. "Yakarım! Hem seni hem de onu!"

Sırıttım. "Yaksana." Gözlerim hınzırca bakarken yatağı işaret ettim. "Hadi, yanalım."

Ateş basmış gibi tişörtünün yakasını çekiştirirken, "Bir gün gerçekten kontrolümü yitireceğim, o zaman kaçacak yer arayacaksın!" Üzerime atlamamak için kendini zor tutuyordu.

Kumandaya basarak odama geçen kapıyı açtım. "O günler nedense hiç gelmiyor," diye söylene söylene kapıya

doğru yürüdüm. "Senin yüzünden bakire öleceğim. Sen rahip hayatı yaşıyor olabilirsin ama ben rahibe olmak istemiyorum!" diye söylenerek odama girdiğimde kahkaha atan sesini duydum. "Baş belası kadın!" diyen sesi bile gülüşüne engel olamamıştı.

Üzerimi hızlıca değiştirip daha rahat edeceğim bir pantolon ve kazak giydim. Yanağımdaki izleri gördükçe canı sıkılıyor diye odamda bulduğum fondötenle izleri gizledim. Dudağımdaki yara için ne yazık ki yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Güneş gözlüğümü ve şapkamı taktım. Güneşin her an kendini gösterme ihtimaline karşılık gereken tedbirleri almıştım. Beni sıcak tutacak kabanımı ve çantamı alarak odamdan çıkınca suikastçımın çoktan hazırlandığını ve koridorda beni beklediğini gördüm. Üzerinde gri bir tişört ve kot pantolon vardı. Neyse ki bu sefer tişörtünün üzerine ceketini giymeyi akıl etmişti. Ceketini almayı çoğu zaman unutuyordu.

Sırtını duvara yaslayarak sigarasını içerken gözlerim eline kaydı. İlacın etkisindeyken yaraladığı elini sardığını görmek beni rahatlatmıştı. Aynı sargının bir benzeri de benim elimde vardı. Yanına giderek tam karşısında durduğumda, içine çektiği sigara dumanını başını çevirerek başka tarafa üfledi. Gözleriyle koridoru göstererek, "Yürü," deyince sadece ona bakmakla yetindim.

"Sigara içiyorum, Dilsiz Kız," dedi sıkıntılı bir sesle. "O yüzden sen önden yürü." Hâlâ ona baktığımı görünce, "Hemen arkanda olacağım," dedi.

Artık konuşuyordum ama hâlâ bana *Dilsiz Kız* diyordu. Sanırım onun için ağız alışkanlığı olmuştu. "Sigara içmeni sevmiyorum."

Söylediklerimle iç çekerek gözlerime uzun uzun baktı. "Bağımlısı olduğum şeyleri iyi veya kötü diye ayırt etmem." Bu sözleri sadece sigara için değildi.

Ben önde yürürken onun hemen üç adım arkamda olduğunu biliyordum. Aşağı indiğimizde yemekhaneden çıkanları görünce durdum. Marcus ve Ethan önde yürüyordu, hemen arkalarında ise buradaki tüm blokların liderleri vardı. Onları takip eden kişilerin içinde Emily, April ve Chat de bulunuyordu. Tabii, amcam ve Vanessa da onların yanındaki yerlerini almıştı. Sanırım bu geceki planı konuşmak için toplantı yapacaklardı.

Beni görünce durdular ama arkamdaki suikastçımı görmek hepsini tedirgin etmişti. Onun normale döndüğünü henüz bilmiyorlardı. Marcus, kardeşine dik dik bakarken, "Yeşil, hemen arkanda vahşi bir hayvan var," dedi. "Sessizce oradan uzaklaşıp bu tarafa gel, güzelim." Söylediklerivle gülmeye başladım. Mükemmel yüzüne aldığı darbeyi kolay kolay unutmayacaktı.

Elini belime atan suikastçım, "Onu benden uzak tutacak bir güç yok," diyerek abisine meydan okudu. "Şu planı ayaküstü konuşmayı düşünmüyorsanız devam edin."

Drew'un gayet uzlaşmacı bir sesle söylediklerivle Erich'in yüzünde bir gülümseme oluştu. "Bizi hatırlıyor musun?"

Suikastçım hızlanan nefeslerimi fark etmiş gibi elini belimden çekerek benden uzaklaştı. Arkamda durmak yerine üç adımlık mesafe bırakarak yanımda durdu. Karşısındaki topluluğa bıkkın gözlerle bakarak, "Kendimdeyim ve ne kadar istemesem de hepimizi hatırlıyorum," dedi isteksiz bir sesle.

"Yani şimdi insan mısın?" Evet, bu soruyu soran Marcus'tu.

Kaşlarını çattı. "Önceden neydim?"

"Hayvan," dedi Marcus sakince. "Mükemmel yüzüme yumruk atan ve ilk duruşmada hücreyi boylayacak olan bir hayvan." Bu gidişle o çok sevdiği değerli yüzüne bir yumruk daha yiyecekti.

"Ama bu nasıl olur?" Ethan şokta gibiydi. "O serumun etkisindeki birinin kurtulması imkânsız." Biz buna *sevginin gücü* diyorduk.

Taylor ve diğer liderler, Ethan'ın neden bahsettiğini anlamaya çalışırken, "Ne önemi var?" dedi Vanessa. "Buradaki en güçlü lider her şeyi hatırlıyor ve tekrar bizim tarafımızda," diyerek sırıttı. "Şimdi dikkat çekmeden dışarı çıkalım." Haklı olduğu için daha fazla oyalanmak yerine kapıya doğru yürümeye başladık.

Bahçeye çıktığımızda karşılaştığımız soğuk hava ürperticiydi. Neyse ki güneş yoktu. Araftakilerin, adını unuttuğum yaşlı lideri huzursuzca etrafına bakınıp duruyordu. "Bizi neden burada topladınız?" Öfkeli gözlerle bize bakıp bir cevap arıyordu.

"Burada olmaz," dedi Ethan. "E bölgesinde, anlatacağımız şeylere inanmanızı sağlayacak iki tanığımız var." Ethan büyük ihtimalle Edward ve Sofia'dan bahsediyordu çünkü liderler bize inanmazsa blokları bu işin içine dâhil olmazdı.

Yine E bölgesi ve yine yürümek!

Takımı yavaşlattığım için bazıları bana kızsa da nefes darlığımdan dolayı uzun süre yürüyemiyordum. Nihayet dünkü buluşma yerine vardığımızda, bir ağacın altında oturan çift gülüşerek sohbet ediyordu. Bilinmezlerin lideri olan Anastasia, "Sofia!" diye bağırdığında, Sofia başını hızla kaldırdı ve onu gördü. "Ana," diye fısıldayıp ayağa

kalktı. Koşarak yanımıza geldiğinde Anastasia'nın kollarına atıldı.

"Tanrı'm, Sofia... Yaşıyorsun!" İki arkadaş ağlayarak birbirine sarıldığında iç çektim. Sonunda kavuşmuşlardı.

Erich şoke olmuş, sırasıyla Sofia ve Emily'ye bakıp duruyordu. "Kız kardeşin olan Sofia mı?" Emily tebessüm ederek başını salladı. Ablasına bakarken yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu.

"Firari Edward?" Gregory, yani Değişkenlerin lideri ile Araftakilerin lideri aynı anda afallayarak konuşmuştu. Edward'ı görmeyi beklemedikleri çok açıktı.

"Emily'nin gerçekte kız olduğunu saklayarak fazladan iki yıl zaman kazananlar da buradaymış." Edward sırıtarak Gregory'nin tam karşısında durdu. "Aynada gözünün hâline bakıp beni hatırlıyor musun, Değişken?" Dün tanıdığım sevimli çocuk gitmiş, yerine iki liderin de korkudan ödünü patlatan biri gelmişti.

Gregory'nin bir gözünü yaralayan kişi Edward mıydı?

Gregory, "Ben-" demişti ki, Edward yakasını tuttuğu gibi adamın sırtını arkasındaki ağaca sertçe çarptı. "Sen ne?" dedi hesap sorarcasına. "Kontrolsüzlerin lideri firar etti ve meydan sana kaldı, öyle mi? Anastasia ve Sofia için söylediklerimi hatırlıyor musun?" Tehlikeli bir tavırla söylediklcriyle Gregory korkuyla başını salladı. Kontrolsüzlerin Taylor'dan önceki lideri Edward mıydı? O gidince yerine Taylor geçmiş ve suikastçım da liderliği Taylor'dan almış olmalıydı. Şu an için bilinen son lider Drew'du.

"Sen hatırlıyor musun?" Yakasından tuttuğu adamı bırakmadan başını Araftakilerin liderine çevirdi. Yaşlı adam, "Evet," dedi hızlıca. "Araftakilerden kimse Anastasia'ya zarar vermedi. Ayrıca Sofia'ya olan zaafını bildiğim için kız kardeşiyle de hiç muhatap olmadık." Bu cevap, Edward'ı

memnun etmişti. Yokluğunda bile Sofia için Emily'yi dolaylı yoldan da olsa koruduğunu görebiliyordum.

Edward dişlerini sıkıp, "Ama sen sözlerimi hafife aldın!" diyerek yumruğunu Gregory'nin yüzüne geçirdi. Değişkenlerin lideri sık sık Ana'yla uğraştığı için bu yumruğu hak etmişti.

Edward yere düşürdüğü adamın üzerine yürüdü. "Ana'ya yaptığın her şeyden haberim var. Hâlâ yaşamana izin veriyorsam bunun tek sebebi işime yarayacak olman. Yerinde olsam tek bir hata daha yapmam," dedikten sonra karnına attığı tekmeyle Gregory yerde iki büklüm oldu.

"İnanmıyorum, Edward!" Anastasia gülücükler saçarak Edward'ın kollarına atılınca, Edward tebessüm ederek kollarını ona sardı. "Hâlâ çocuk gibisin, Ana." İkisi gülerek birbirine takılmaya başlamıştı. Böyle bir yerde kurulan dostlukları görmek beni sevindiriyordu.

Anastasia'dan ayrılan çocuk, suikastçımın tam karşısında durdu. "Sen şu yeni lider olmalısın. Ethan, adının Alex olduğunu söylemişti." Ona elini uzattığında Ethan ve diğer ajanların, Drew'un gerçek kimliğini herkesten sakladığını anladım. Henüz kimse gerçek adını bilmiyordu.

Edward'ın eline boş bakışlar atan suikastçım, "Sen de şu eski lider olmalısın," derken sesi hep olduğu gibi soğuk ve mesafeliydi. Ona aynı şekilde karşılık verdikten sonra Edward'ın uzattığı elini sıktı. İkisinin birbirine attığı tuhaf bakışlar herkesin dikkatini çekmiş olmalıydı. Sonuçta eski ve yeni liderlerdi.

"Başlayalım mı artık?" Ethan herkesin dikkatini çekince nihayet asıl konuya odaklandık. Ethan artık ezbere bildiğimiz serum, çip ve şu yeni ırk saçmalığını hızlı bir şekilde liderlere anlattı. Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlatmıştı ama Anastasia dâhil dört lider buna pek inanmış gibi görünmüyordu.

"Buna inanmamızı beklemiyorsunuzdur umarım." Araftakilerin liderinin söyledikleriyle suikastçımın soğuk bakışları onu buldu. "Sizi inandırmakla vakit harcayamayız. Bloklarınızı bu işe ikna etmezseniz yarın benim bloğum harekete geçmeden önce bu gece hepinizin işini ben bitiririm." Bu adamın işleri kaba kuvvetle halletmeye çalışması beni deli ediyordu.

Suikastçım sırasıyla her birine bakıp, "Neden bu geceyi bekliyorum ki?" diyerek belindeki silahı çıkardı. "Madem bir işe yaramıyorsunuz, neden sizinle vakit kaybedeyim?" diyerek silahını karşısındaki dört lidere doğrulttu. "Önce hanginizden başlayayım?"

Anastasia hızlıca, "Ben ikna oldum!" diyerek kafasıyla Değişkenlerin liderini gösterdi. "Neden Gregory'den başlamıyorsun?" dediğinde Gregory kaşlarını çatarken, Erich sevdiği kadının bu ani dönüşüne güldü.

Araftakilerin lideri de başını salladı. "Kontrolsüzlerin değişimi haklı olduğunuzu gösteriyor. Ben ve bloğum sizin safınızda olacağız."

Bir tek Gregory'den olumlu bir yanıt gelmemişti. Suikastçım silahının ucunu ona doğru çevirince, "Tamam!" dedi isteksiz bir sesle. "Değişkenler de yanınızda olacak." Bunu hiç istemediği o kadar belli oluyordu ki...

Vanessa, Drew'u takdir edercesine güldü. "Yeni lider, eski liderden daha çok korkutuyor bunları." Evet, bunu ben de fark etmiştim. Edward bunu kafaya takıyor gibi görünmüyordu. İkisinin ortak bir amacı olduğu için şu anda rekabet saçmalığıyla uğraşacak değillerdi.

Anastasia, suikastçımdan korkmuş gibi Erich'e yaklaştı. "Peki, anlattıklarınızı doğrulayacak kanıtınız var mı?"

Erich, sevgilisinin korktuğunu görünce tebessüm ederek kolunu onun omzuna attı. "İki gündür Kontrolsüz-

lerdeki değişimi siz de görüyorsunuz. Serum yarın sabah son evresini tamamlamış olacak. Damarlarındaki serum ve aktifleştirdikleri çipler tüm Kontrolsüzleri ele geçirecek. Sofia'ya bir yıldır yaptıklarını bu sefer Emily'ye yapacaklar. Kontrolsüzler tüm blokları yok ederken onlar hem Yeşil'den kalbi alacak hem de Emily'yi deneylerinde kullanacaklar," dedi.

Anastasia'yı ikna etmek istercesine bakarken, "Serum ve çiplerin Kontrolsüzlerin üzerindeki etkisini ve yaptıkları vahşeti kayıt altına alacaklar," dedi sıkıntılı bir sesle. "Her şeyi kayıt altına alarak serumu pazarlayacaklar. O serum ve mikroçip sayesinde ülke genelinde büyük bir kaos çıkarabilirler. O yüzden onlardan önce bizim saldırmamız gerekiyor. Bu gece biz yapmazsak yarın onlar bize saldıracak." Yaptığı açıklama, liderleri bayağı bir ürkütmüş görünüyordu.

"İnanmak için hâlâ neyi bekliyorsunuz?" dedim sıkıntıyla. "Sizce Sofia bugüne kadar neredeydi? Bir laboratuvarda, canavar bebekler için kullanılıyordu. O yaratıkları ben de gördüm. Kontrolsüzler ise kontrolden çıkmak üzere. Yarın sabah uyandığınızda hepiniz kendinizi bir hasadın içinde bulacaksınız. Sanırım tırpanı olan cellatlar onlar oluyor ve biçilmeyi bekleyen mısırlar da siz olacaksınız." Hepsi gözlerini irice açmış, bana bakıyordu.

Verdiğim örneğe mi takıldı bunlar? Tabii, mısır benzetmesi hiç olmadı. Sonuçta mısır patlıyor.

Başımı çevirip suikastçıma baktım. "Arpa veya balkabağı mı deseydim?"

Dudakları usulca kıvrıldı. "Mısır iyidir," deyince güldüm. Bence de mısır iyidir.

"Bay Bruce?" dedi Emily yutkunarak. Marcus'a beni gösterip, "Şey, acaba bana da mı serum verip çip taktılar?" diye sordu. "Alev kafanın konuştuğuyla ilgili bir halüsi-

nasyon gördüm." Emily'nin şaşkınca söylediklerıyle mısır örneği yüzünden afallamadıklarını anladım.

Marcus'un beti benzi atarken kaşlarını çattı. "Bana o lanet serumu verdikleri için onları da dava edeceğim!" dedi sinirli bir sesle. "Aynı halüsinasyondan ben de görmüş olabilirim."

"Elijah..." diye fısıldadı Vanessa korkuyla. "Gaipten sesler duymaya başladım, derhâl doktorumu arayıp randevu al," dediğinde Elijah elindeki telefonu gösterdi. "Kendim için arıyordum."

"Biliyorum, böyle damdan düşer gibi oldu ama..." demiştim ki rengi atan amcam, "Yine konuştu gibi," deyince sinirlerimi bozdukları için gülerek sustum.

"Şey, acaba gerçekten konuşuyor olabilir mi?" Anastasia'nın gözlerini kırpıştırıp ürkekçe sorduğu soruya Taylor, "Saçmalama!" dedi. "Kız dilsiz, konuşamaz."

"O zaman hepimiz serumun etkisindeyiz!" April'ın titrek sesiyle Chat başını salladı. "Yarın biz de saldırganlaşacak mıyız?" Bunlar gerçekten ajan mıydı?

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Marcus. "Ben bir hayvana dönüşemeyecek kadar mükemmel birisiyim." Adam şoktayken bile mükemmellik takıntısından ödün vermiyordu.

Marcus bana doğru tedirginlikle adım attı. "Hepimiz kafayı bulmadıysak az önce senin sesini duyduk, küçük tanrıça. Eğer konuşuyorsan dün bana yumruk atan şu hayvana piçin teki olduğunu, benim ondan daha mükemmel ve yakışıklı olduğumu söyle." Beni test etmek için söyledikleri bile onun takıntılarıyla ilgiliydi.

Başımı çevirip suikastçıma gülümsedim. "Piçin tekiymişsin ve Marcus senden daha yakışıklıymış," dediğimde Marcus beni kınarcasına öksürdü. "Senden daha mükem-

mel ve yakışıklı," diyerek sözlerimi düzelttim. *Mükemmel* kelimesini unutarak Marcus'a saygısızlık yapmak istemezdim.

Suikastçım bizim yüzümüzden hayatı sorgularken Marcus kahkaha attı. "Konuşuyor bu kız. Hepiniz duydunuz benim hakkımdaki düşüncelerini." Şimdi bu adam konuştuğum için mi mutlu olmuştu yoksa bana yaptırdığı iltifat için mi?

"Bu nasıl mümkün olur?" Vanessa yanıma gelip elini yüzüme doğru uzattı. "Konuşuyorsun," diye fısıldadı duygu dolu bir sesle. "Evdekiler buna çok sevinecek." Yanağıma tereddüt eder gibi dokununca güldüm. "Sen de çok sevinmiş gibisin."

Hemen elini çekerek kendisine çekidüzen vermeye çalıştı. "Evdekiler adına mutlu oldum, hepsi bu." Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama ne kadar sevindiğini görebiliyorum.

"Alev kafa!" Emily sonunda şoku üzerinden atabilmişti. Mavi gözleri mutlulukla ışıldarken, "Konuşuyorsun be!" diyerek üzerime atlayınca ikimiz de yere düştük. Bu kız yine üzerime çıkmayı başarmıştı.

Emily hastalığımı unutmuş, bağırarak üzerimde tepiniyordu. Bence şu anda hiç de uygun bir pozisyonda değildik. "Hasta bir kızın üzerinde tepindiğin için kendinden utanmalısın, tacizci kurbağa." Emily, Marcus'un iğneleyici sesiyle utanarak hemen üzerimden kalktı.

Anastasia kalkmama yardım ettikten sonra bir süre daha hepsi nasıl konuşmaya başladığımla ilgili sorular sorup durdu. "Peki, bu nasıl oldu?" Ethan'a omuz silkerek suikastçımı gösterdim. "Konuşmak için beni nasıl teşvik ettiğini bilmek bile istemezsiniz." *Benim yüzümden kendisine zarar vermeye çalıştı,* diyemezdim ya.

Vanessa gözlerini dudağımdaki yaraya dikip, "Konuşmanın bu küçük izle bir ilgisi var mı?" deyince yanımda duran Drew'un gerginliğini hissettim.

"Düştüm," dedim aceleyle.

Vanessa bu sefer sorgulayan gözlerini Drew'a dikti. Bir şeylerden şüphelenmiş gibiydi. "Nasıl düşmüşse artık dudağı patlamış, değil mi?" Küçük boyuna bakmadan Drew'a kafa tuttuğuna inanamıyordum. Küçük vârisin kimseden korkusu yoktu.

"Vanessa-" diye konuşmaya başlamıştım ki, "Yanağına ne oldu, Yeşil?" dedi buz gibi bir sesle. "Makyaj yapmaktan zerre kadar anlamadığın, yüzüne yakından bakınca anlaşılıyor. Yanağındaki o parmak izleri de neyin nesi?" Konuştuğumu duyunca yüzüme dokunmak isteyecek kadar yakınıma gelmiş, bu yüzden de izleri fark etmişti.

Herkes gerilmeye başlasa bile Vanessa duracak gibi değildi. Drew'un karşısında dururken başını çevirmiş, omzunun üzerinden bana bakıyordu. "Yeşil," dedi bir kez daha. "Yanağındaki ve dudağındaki izleri kim yaptı?" Kardeşini sahiplenen bir abla gibi korumacıydı. Benden altı ay büyük olmasına rağmen onlarca yaş büyükmüş gibi davranıyordu.

Ona cevap veremedim fakat Drew, "Ben yaptım," deyince Vanessa ona doğru döndüğü gibi yumruk yaptığı elini Drew'un dudağına geçirdi. "Vanessa!" diye ona kızarak Drew'un önüne geçtim. "İsteyerek yapmadı, o esnada serumun etkisindeydi!"

Ona bağırdığım için kaşlarını çatarak, "Bana sesini yükseltme, aptal!" dedi sert bir sesle. "Ne bekliyordun? Kardeşime vurduğu için onu tebrik etmemi mi?" dedikten sonra kolumdan tuttuğu gibi beni sertçe kenara çekti. "Kimse Green kızlarından birine vuramaz," diye kızıp Drew'un üzerine atladı ama neyse ki Ethan tam zamanın-

da belinden yakalayıp geriye çekti. "Bırak beni!" Bağırarak Ethan'ın ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Henüz onunla işim bitmedi!"

Ethan onu sıkıca tuttuğu için Vanessa'nın sırtı onun göğsüne yaslıydı. "Rahat dur," dedi ısrarla çırpınan baş belasına. "Serumun etkisindeyken herkes kontrolünü kaybedebilir."

Drew'un dudağındaki kanı görünce Vanessa'ya ters ters bakıp, "Vahşi!" dedim.

"Bırak beni, şu aptalı da döveceğim!" diye bağırıp daha çok çırpınmaya başladı.

Ethan onu sakinleştirmeye çalışırken suikastçıma yaklaştım. Dudağındaki kanı görünce içim acıyarak, "Çok acıyor mu?" diye sordum. Vanessa'ya hiç kızmamış gibi düz bir ifadeyle, "Hayır," diyerek başını yana çevirip ağzındaki kanı yere tükürdü. Vanessa onun dudağını patlatmıştı. Drew'un gözleri bir kez daha yanağım ve dudağımda oyalandı. "Ona kızma, bunu hak ettim," dedi. Hayır, hak etmemişti.

Uzun uğraşlar sonucu Vanessa'yı sakinleştirebildik. Bir süre sonra herkes nasıl konuştuğumla ilgili birçok soru sormaya devam etti. Kısa cevaplar vererek hepsini geçiştirip durmuştum. Neyse ki konuyu kendimden uzaklaştırmayı başarmıştım ve nihayet asıl konuya dönebilmiştik. Marcus, blok liderlerine bakarak, "Hepinizi çoktan gözden çıkardılar," dedi. "Hayatınızda bir kez bencilliği bırakın ve sizi liderleri yapan o insanları koruyun." Alaycı tavrından sıyrılarak ciddi bir ifadeye bürünmüştü, daha ikna ediciydi.

"Bu nasıl olacak? Onlar bizden sayıca çok üstünler." Taylor'a cevap veren suikastçım, "Değiller," dedi. "Kontrolsüzleri saymazsak tüm blokların toplam sayısı infazcılar ve gardiyanlarla eşit düzeyde." Haklıydı çünkü bizim için

en büyük sorun Kontrolsüzlerdi. Onları aradan çıkarırsak gardiyanlar ve infazcılarla sayımız eşitti. Sonuçta bizim sayımız da az değildi. Araftakiler, Değişkenler, Bilinmezler ve Karmalar olarak dört bloğa hâkimdik. Bu dört bloktaki insan sayısı yeteri kadar fazlaydı.

Drew her şeyi kafasında belli bir sisteme oturtmuş gibi buradakilere sırasıyla baktı. "Kamera sistemini devre dışı bırakıp gereken kanıtları ve laboratuvarın planını ben alacağım," dediğinde ajanların benden istediği şeyi o üstlenmişti.

Ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden, "Alarm sistemini imha edersem dışarıdan destek çağıramazlar," dedi.

Drew susunca konuşmayı Marcus devraldı: "Karmalar, gece olduğunda Kontrolsüzlerin kapılarını dışarıdan kilitleyecek. Değişkenler ve Araftakiler gardiyanlara saldırırken, Bilinmezler ve buradaki ekip infazcılara saldıracak," dedi.

Drew başını sallayarak onu onayladı. "Okulun kontrolünü ele geçirip kanıtları gereken yerlere ulaştırırsak hepsi en ağır cezayı alacaktır. Bu skandalla birlikte, Ötanazi projesi bir daha açılmamak üzere kapanır. Üstelik buradaki mahkûmların maruz kaldıkları işkenceleri kanıtlayıp yargıya taşırsak idam cezalarını müebbede çevirebilirler." Suikastçım her şeyi düşünmüş gibiydi.

"Belki daha az bir ceza bile alabilirsiniz. Bunu denemeden bilemezsiniz. Şimdi, kim bu işe gönüllü?" Drew kabul etmek istemiyor olabilirdi ama düşünce yapısı Marcus'unkiyle aynıydı. Marcus'un aklından geçenleri söylemişti. Zaten bu yüzden Marcus gurur duyar gibi kardeşine bakıyordu. Marshall kardeşler her konuda fazla iyiydi.

Drew'un söyledikleri herkese mantıklı gelmeye başlamıştı. Şimdi hepsi savaşıp karşılık verme fikrine daha sıcak bakıyordu. "Ben varım," dedi Taylor. Taylor'ın bu işte ol-

ması Karmaların bize katıldığını gösteriyordu. Karmaların yeni lideri oydu.

"Ben ve bloğum da varız," diyen Anastasia iç çekti. "Onların lideri benim ve hepsini korumak benim önceliğim." Bu sözleri, Araftakilerin yaşlı liderinin de ona hak vermesini sağlamıştı. "Sizinleyim," diyerek o da bize katılmayı kabul etti. Az önce silah zoruyla kabul ettikleri şeyi şimdi kendi istekleriyle kabul ediyorlardı. Üç blok an itibariyle bize katılmıştı fakat Gregory, bu konudaki sessizliğini hâlâ koruyordu. Değişkenlerin liderinin suskunluğu can sıkıcıydı. Kabul etmeyen tek lider o kalmıştı.

Ethan gözlerini ona dikip, "Sen?" deyince Gregory başını sallayıp, "Ben de sizinleyim," dedi. Nedense bu adama pek güvenmiyordum. Gregory ve onun bloğu, yani Değişkenler, ruhsal sorunlar yaşayan delilerdi. Onları bu plana dâhil etmek ne kadar doğruydu, bilmiyordum.

"Gece on ikide harekete geçeceğiz," dedi Drew. "Şimdi herkes dağılsın ve dikkat çekmeden kendi bloğuna olanları anlatsın."

Suikastçımın söylediklerıyle liderler gidince geriye sadece bizim grup kalmıştı. "Silahlara ihtiyacımız olacak." Marcus haklıydı, gardiyanlara karşı silahsızken herkes kolay hedefti.

"O işi ben hallederim." Vanessa gülerek telefonunu çıkarıp birini aradı.

Telefonu kulağına yaslayıp, "Son işte kaldırdığımız tüm silahları bir araca yükleyip sana vereceğim adrese gönder," dedi. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama gergin bir suratla, "Büyükbabamın haberi olmayacak!" dedi sert bir sesle.

Konuştuğu kişi ona ne söylediyse kaşlarını çattı. "Sen bana çalışıyorsun, ahmak! Adamlarımın küçük kızını zi-

yaret etmesini istemiyorsan bu işi sessiz halledersin. Bu geceye kadar tüm mallar elimde olmazsa tatlı kızınla zevkle ilgilenirim!" Telefonu kapattığında şaşkınlıkla ona bakıyordum. Az önce resmen birini, kızına zarar vermekle tehdit etmişti.

Ethan onu suçüstü yakalamış gibi tek kaşını yukarı kaldırdı. "Silah kaçakçılığı ve tehdit..." derken sonunda onun hakkında aradığı delilleri bulmuş gibi keyifliydi. "Bunlar seni içeri atmam için fazlasıyla yeterli."

Vanessa aşırı öz güveninden hiçbir şey kaybetmeden güldü. "Bunu yapmayı çok istiyorsun, değil mi?" Gözlerini ondan ayırmadan sırıttı. "Söz uçar, yazı kalırmış, doktor. Elinde kaçakçılık yaptığıma dair bir kanıt yok. Arasan da bulamazsın çünkü ben temiz çalışırım. Büyükbabamın tüm adamları emrimde. Onlar pis işlerimi yaparken ben ve korumalarım temiziz. Hepsini yakala ve sorguya çek ama sana verecekleri tek isim Sam Green olacaktır. Kimse benim adımı vermeye cesaret edemez," dediğinde yakalanmayacağına çok emindi. Tıpkı Ethan'ın da bir gün onu suçüstü yakalayacağına emin olduğu gibi.

Vanessa gözleriyle ona meydan okumaya devam ederken, "Ben bu karanlığın içinde doğdum ve beni bitirmeye çalışan tek kişi sen değilsin," dediğinde gerçeklikle alakası olmayan bir gülümseme kondurdu dudaklarına. "Gördüğün gibi hâlâ özgür ve tek parçayım. Bana savaş açarsan meydan okumana kayıtsız kalmam. Sence hangimizin daha çok kaybedecek şeyi var?"

"Benim kaybedecek bir şeyim olmadığı kesin," dedi Ethan.

Vanessa, "Bu hiç olmayacağı anlamına gelmez," dediğinde ikisi arasında sessiz bir bakışma yaşandı. Sanki gözleriyle konuşuyorlardı veya gözleriyle birbirlerini tehdit ediyorlardı.

"Peki, tüm o silahları içeri nasıl sokacağız?" diyerek ikisinin bakışmasını böldüm. "Okuldaki güvenlik hat safhada. O kadar silahı içeriye sokamayız."

"Yeşil haklı," dedi Emily. "Silahları içeriye sokmamız mümkün değil. Bunun yerine okulun cephane deposunu patlatmak daha mantıklı. Gardiyanlardan deponun anahtarını almak daha az dikkat çekmez mi?" Emily'nin beni destekleyen sözleriyle herkes bize hak verir gibi bakmaya başladı. Vanessa'nın dışarıdan getirteceği silahları okula sokamazdık ama okuldaki cephaneliği ele geçirebilirdik.

Ethan, "Cephane deposunun anahtarını ben alabilirim," diyerek kendi üzerine düşen görevi üstlendi. "Depo kuzey kanadında, yani çamaşırhanenin olduğu bölgede. Nöbet değişimi yapılacağı saatte o bölgenin kamera sistemini etkisiz hâle getirebilirsem bizden birkaç kişi depoya sızabilir. Fakat o bölgenin kameralarını sadece beş dakikalığına etkisiz hâle getirebilirim. Beş dakika içinde depoyu boşaltmak mümkün değil."

"Mümkün," dedi Drew. "Depo çamaşırhaneyle bağlantılıysa duvarı yıkıp silahları çamaşırhaneden çıkarabiliriz. Bize sağladığın o beş dakikada gardiyanlar koridorda olmamalı."

Amcam, "Gardiyanları birkaç dakikalığına oyalayabilirim," dedi.

Drew, "Ben ve Chat o birkaç dakikada içeri girip deponun çamaşırhaneyle bağlantılı duvarında küçük bir delik açabiliriz," dedi. "Odamda bunun için birkaç bomba olacaktı. Patlamada minimum düzeyde ses çıkarırlar. Dışarıda duyulacak tek ses, yıkılan duvarın sesi olacaktır. O esnada Erich nöbet tutan gardiyanları koridordan uzaklaştırmayı başarırsa kimse o sesi duymaz. Daha sonra gardiyanlar işinin başına dönüp kapının önünde nöbet tutmaya devam edebilir. Onlar kapının dışındayken Chat ile

ben, depodaki cephaneyi çamaşırhaneye sessizce taşıyor olacağız." Daha şimdiden her şeyi planlamıştı. Umarım bu gece her şey planladığı gibi olurdu çünkü en küçük bir aksilik, her şeyin sonu olurdu.

Drew başını çevirip Emily ve April'a baktı. "Siz ikiniz bundan Ana'ya da bahsedin," dedi. "Bilinmezlerden ve Karmalardan güvendiğiniz yirmi kişiyi seçin. Hepsi gruplar hâlinde ve belli aralıklarla dikkat çekmeden çamaşırhaneye gelmeli. Bir saat sonra hepiniz çamaşırhanede olmalısınız. Bir grup, silahları bizimle çamaşırhaneye taşıyacak. Sizler de tüm o silahları çamaşır arabalarına yükleyip üzerini kapatarak gizleyeceksiniz. Bugün çamaşır sırası hangi mahkûmlardaysa onların yerine geçmelisiniz. Tüm blokların odalarına arabayla tek tek girip temiz çarşafın arasındaki silahı onların yatağına bırakacaksınız. Gece yarısından önce hepsini silahlandırmalıyız." Daha şimdiden korkmaya başlamıştım, bu anlattıkları hiç kolay şeyler değildi.

Emily ürkerek, "Yapabilir miyiz, emin değilim," dedi. "Sonuçta biz çamaşır arabalarıyla odaları gezerken yukarıdaki tüm kameralar bizi çekiyor olacak. Üstelik odaların olduğu her koridorda mutlaka gardiyanlar oluyor."

"Ben dün çamaşır dağıtımındaydım," dedi April. "İki gün üst üste olmam yukarıdakilerin dikkatini çekebilir. Emily'nin bu işe dâhil olması ise daha çok dikkat çeker çünkü Emily onların kozası olduğu için onun her hareketini izliyorlar." Birden aklına ne geldiyse umutsuz ifadesi kırıldı. "Bugün çamaşırhanede görevli olan blok, Bilinmezler. Ana bu işi bloğuyla halledebilir, üstelik kimse onlardan şüphelenmez çünkü listede bu iş için onların adı var."

April'ın söyledikleri Drew'un kafasına daha çok yattığı için başını salladı. "April, sen Ana'ya gereken bilgileri ulaştır o zaman," dedi. Umarım her şey istediğimiz gibi sonuçlanırdı.

April ve Chat, Ana'yı bulmak için yanımızdan ayrılınca, Vanessa bileğindeki saati kontrol etti. "Şimdi gitmeliyim, gece yarısından önce dönerim," diyerek omuz silkti. "Okulda hisse sahibi olduğum için istediğim saatte bana kapıyı açmak zorundalar," dedikten sonra Ethan'ın canını daha da sıkmak için küstahça onun gözlerine baktı.

"Ne de olsa paranın satın alamayacağı hiçbir şey yok," diye konuşup ona göz kırptıktan sonra arkasını dönerek gitti. Korumaları ona yetiştiğinde beyazlar içindeki kız onlarla gülüşüp şakalaşırken ne kadar da masum görünüyordu. Sanki on dakika önce birini kızıyla tehdit etmemiş ve Ethan'ın canını sıkacak şeyler söylememiş gibi.

"Görünüşü ne kadar da yanıltıcı," diye fısıldadı Ethan. Vanessa'nın arkasından bakarken, "Ona bakınca düşmüş bir melek görüyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Cennetten kovulmuş, cehennem ateşini kalbinde taşıyan bir melek. Ve ben bu meleği er ya da geç ait olduğu parmaklıkların arkasına göndereceğim." Derin bakışları, Vanessa'yı tutuklamak istediğini o kadar belli ediyordu ki... Sanki Vanessa'yla şahsi bir sorunu var gibiydi.

"Sadece denemekle kalırsın," diyen Erich güldü. "Bugüne kadar çok fazla kişi küçük vârisin ayağını kaydırmaya çalıştı ama Vanessa hepsinin sonu oldu." Erich'in yüzündeki bu içten gülümseme bir tek Vanessa'dan bahsederken ortaya çıkıyordu. Amcam onu çok seviyordu.

"Yeğenlerimin arasında Vanessa tehlikeyi seven tek kişi. Onunla bir oyun oynamadan önce iki kez düşünmeni tavsiye ederim çünkü o sevimli kızın içindeki avcı pusuda bekliyor. İnan bana, seni nereden vuracağını asla bilemezsin." Erich'in bu sözleri, Ethan'ı düşünmeye zorlamıştı ama onun işi Vanessa ve Sam Green'i bitirmekti. Duracağını sanmıyordum. Bakalım, hangi taraf kazanacaktı. Sam Green'e ne olacağı umurumda değildi ama Vanessa'ya hiçbir şey olmamalıydı. Artık onu önemsiyordum.

Diğerlerini geride bırakarak suikastçım ile okula doğru yürümeye başlamıştık. İkimiz de fazla sessizdik. Ben bu gece olanların korkusunu yaşıyordum. Üstelik o, bir saat sonra cephane deposunu boşaltmaya gidecekti. Yanımda yürüyen adamın ne düşündüğünü merak ediyordum. Aramızdaki o üç adımı görmek canımı yakıyordu. Sanki o üç adımlık mesafe hep aramızda olacakmış gibiydi. Biz, birbirine bu kadar yakınken bir o kadar da uzak olan iki kişiydik. İkimiz de bu sınırı geçmeyi deli gibi istiyorduk ama birimiz buna cesaret etse diğeri geri adım atmak zorundaydı. Beni ona çeken kalbim, onu benden uzak tutuyordu.

"Susma." Bulutlu havaya bakan adam sessizce fısıldadı. "Sesini duymak istiyorum."

"Ne söylememi istersin?" diye sorduğumda, "Konuştuğun sürece fark etmez," dedi.

"Kokunu çok sevdiğimi söylemiş miydim?" Dudakları kıvrıldığında başını salladı. "Hep söylüyorsun."

"Peki, çok güzel olduğunu söylemiş miydim?" Baştan aşağı onu süzerek hayranlıkla iç çektiğimde, "Bu her defasında bana küfür gibi geliyor," diye homurdanınca kıkırdadım.

"Ama çok güzelsin."

Kaşlarını çattı. "Sensin güzel!" Farkında olmadan bana iltifat edince gülüşüm büyüdü. "Mükemmel bir güzelliğim var, değil mi?"

Mükemmel kısmına bilerek vurgu yaptığımda bir küfür savurdu. "Şunu yapma!" Bu kelimeden nefret ediyordu.

Beni görsün diye karşısına geçerek geri geri gitmeye başladım. Her an düşme ihtimalime karşı tetikteydi. "Beni havaya kaldırsana."

Son söylediklerimle bir an gülecek gibi olmuştu. "Ayaklarının yerden kesilmesi hoşuna gidiyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak belimden tuttuğu gibi beni yukarı kaldırınca kıkırdadım. "Kandırdım," dedim. Bacaklarımı beline dolayıp kollarımı boynuna sarınca güldü. "Bak sen şu küçük maymuna," dediğinde gülerek ona doğru uzandım. Boynuna burnumu sürterek amber kokusunu içime çektim. Kokusuna ayrıca âşıktım.

Dudaklarımı boynuna bastırınca kaskatı kesilmişti. Kollarını bana öyle bir sardı ki sanki göğsünde saklamak ister gibiydi. "Beni kendine alıştırma." Sesi acı çeker gibi çıkıyor, gidecek olmamdan korkuyordu. Bu yüzden bana sımsıkı sarılmıştı.

"Bazen kendime kızıyorum, neden tam o noktada gitmedim diye," dediğinde sesi kederliydi. "O gece seni ilk kez bahçede gördüğümde hayatımdaki bir şeyleri derinden sarsacağını hissetmiştim. Tam o anda gitmeliydim. Seni orada, elinde çiçek yapraklarıyla ve yüzündeki gülümsemeyle bırakıp gitmeliydim. Bunu yapmadığım için bazen kendime kızıyorum. O gün gitseydim şimdi bu kadar acı çekiyor olmazdım." Pişmanlığını dile getirince içimde bir şeyler kopmuştu. Onun en büyük pişmanlığı olduğumu duymak kaldıramayacağım bir gerçekti.

Kalbim yine acımaya başlayınca başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Kaldığın için pişman mısın?" Cevabını zaten almıştım ama yüreğim küçük bir teselli duymak istiyordu.

Hüzünlü gözlerime baktı ve vurduğu yanağıma dudaklarını bastırarak iç çekti. "Hayır, hiç pişman olmadım," dedi. "Benim isyanım, seni bana yazan kadere."

Bundan sonra beni öpmeye her zaman sağ yanağımdan başlayacağını henüz bilmiyordum. İlk öpücüğünü her zaman vurduğu yanağıma saklayacağını, her öpücükle benden özür dileyeceğini bilmiyordum. İkimizden birinin

hayatı son buluna kadar bunu sürekli yapacağını da bilmiyordum. Öğreneceğim bir zaman gelecek miydi, onu bile bilmiyordum.

Gözlerimden süzülen tek bir damla yaşı dahi izlemeyi sevmiyordu. "Kollarımın arasındasın," dediğinde o da mutlu değil gibiydi çünkü yaklaşan vedayı ikimiz de seziyorduk. "Kollarımdasın ama kalbin, seni tutmam için bana sadece on saniye daha izin verir. İşte, benim isyanım buna çünkü en büyük yasağımsın, kadın," dediğinde ne çok istiyordum ona doya doya sarılıp öpmeyi.

Aramızdaki bu mesafe, onun canını daha çok yakıyordu belki de. Gözleri durgun ve şu anda bile fazla özlem dolu bakıyordu. "Ne sana rahatça dokunabiliyorum ne de seni bırakıp gidebiliyorum. Bana ne yaptığını bilemezsin. Seninle ne yapacağımı hiç bilmiyorum." Sanki ben kendimle ve bana ait olmayan bu kalple ne yapacağımı çok biliyordum da!

Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu, ona sımsıkı sarıldım. Göğsümde şiddetle çırpınan kalbime inat, kokusunu soluyarak ona sarıldım. Sanki bu, ona olan son yakınlığımmış gibi sıkıca sarıldım. Belki gerçekten de bu gece olacaklardan sonra bu son yakınlığımız olurdu.

Belki de tam şu anda birbirimize veda ediyorduk.

Duvardaki saat biri gösteriyordu, odamda deli gibi dönüp duruyordum. Dışarıdan gelen bağırışlardan ve hiç susmayan silah seslerinden, blokların çoktan harekete geçtiğini anlıyordum. Sözleştikleri gibi gece on ikide harekete geçtiklerini biliyordum. Drew'un planı işe yaramıştı ve bir şekilde silahları depodan çıkarmışlardı. Tabii, onlar tüm bu aksiyonu yaşarken Drew odamdan çıkmamı yasakladığı için orada değildim. Amcam yanıma gelip silahları ele geçirdiklerini, Ana ve diğer Bilinmezlerle tüm odalara

dağıttıklarını söylemişti. Drew bahçedeki konuşmadan sonra beni odama bırakıp gittiği için onunla ilgili haberleri amcamdan alıyordum.

Silahları dağıttıktan sonra gece yarısını bekleyip saldırıya geçmişlerdi. Konuştukları gibi Kontrolsüzleri odalarına kilitleyerek saldırıya geçtiklerini umuyordum. Aksi takdirde işleri hiç kolay olmazdı. Dışarıdaki gürültü hiç dinmiyor, kulağıma gelen acı dolu haykırışlar soluğumu kesiyordu. Gidip neler olduğuna bakmak istiyordum ama suikastçım, "Ne olursa olsun, bu gece odandan dışarı çıkmayacaksın!" dediği için gidemiyordum.

Onu dinlemeyeceğimden korktuğu için akşamüzeri kapımın şifresini değiştirmişti. Bunu ben uyurken yapmış olmalıydı çünkü dışarı çıkmaya kalkışınca şifrenin değiştiğini fark etmiştim. Ben çıkamadığım gibi artık dışarıdan biri de odama giremiyordu. Arkadaşlarım dışarıda ölümüne savaşırken burada duramıyordum. Üstelik Drew da hâlâ gelmemişti. Bunca kargaşaya rağmen alarm sesi duymadıysam Drew dediğini yapmış ve kameralar dâhil tüm sistemi çökertmiş olmalıydı.

"Hepsini öldürün!" Kapımın dışında gelen yabancı bir ses ve koşuşturan birçok ayak sesi duydum.

İyice korkarak kapıya yaklaştım. "Altıncı bloğa çıkmalarına sakın izin vermeyin!" diye bağırıyordu biri. "Saat gecenin biri, Kontrolsüzler istediğimiz kıvama gelmiştir. Derhâl bırakın onları, bu lanet blokları sizin yerinize onlar temizlesin!" Donup kaldım. Umarım Kontrolsüzlerin kapılarını kilitlemişlerdir.

Büyük isyan başlamıştı.

"Kapıları dışarıdan kilitlemişler ama adamlarımız kilitleri kırmaya başladı. Hiçbiri bu gece buradan sağ çıkamayacak." Lisa'nın sesini duyunca hızlanan nefesimi kontrol

edemedim. Kontrolsüzler bu işin içine girerse diğerlerinin hiç şansı olmazdı.

"Plan değişti!" Müdür Wood'un sesi kapının hemen dışından geliyordu. "Taşıyıcı'yı bu gece alıyoruz. Şu lanet kapıyı açın, daha fazla bekleyemem. Siz üçünüz, derhâl Emily Lewis'i bulun!" Kapımı açmak için zorlamaya başladıklarında hemen kapıdan uzaklaştım. Benim için gelmişlerdi.

Bir şekilde o kapıdan içeri gireceklerini biliyorum. Suikastçım, şifre ve planları almakla meşgul olduğu için burada savunmasız kalmıştım. Onlar içeri girmeden buradan çıkmam gerekiyordu!

Gözlerim boy aynasını buldu. Koşarak dolaptaki hırkamı alıp giydim. Yatağımın üzerinde duran çantama birkaç ilaç tıkıştırdıktan sonra sırtıma taktım. Astım ilacımı pantolonumun cebine koyup dolabı karıştırdım. Dolapta bulduğum bir şapkayı kafama geçirerek saçlarımı şapkanın içine tıkıştırdım. Odadaki işim bitmişti ki çiçek yapraklarından yaptığım koleksiyon defterimi unuttuğumu fark ettim. Onu burada bırakamazdım. Kapımdaki sesler kesilecek gibi değildi. Korkumu yatıştırmaya çalışarak kütüphaneye koştum.

Masanın üzerinde duran büyük defterimi alıp çantama koydum. Odama geri döndüğümde gördüğüm Brudley orkidesiyle içim acıdı. Onu yanımda götüremezdim ama burada bırakmak da beni üzüyordu. "Daha bitmedi mi?" Müdür Wood'un sesini duyunca fazla zamanım kalmadığını anladım.

"Kapının şifresini değiştirmişler ama birkaç dakika sonra içerideyiz." Kaçmak için sadece birkaç dakikam olduğunu duymak berbat hissettirmişti.

Boy aynasının yanına koşup aynayı yana doğru ittim ama açılmadı. Drew bunu deneyeceğimi önceden tahmin

etmiş olmalıydı ki kapıyı öbür taraftan kilitlemişti. "Beni gerçekten odaya kilitlemiş!" Beni güvende tutmaya çalışırken aslında tehlikeye atmıştı çünkü burada kapana kısılmıştım.

"Açıldı," diyen sesle içimden herkese lanetler yağdırmaya başladım. Yakalanmıştım. Artık kaçmak için çok geçti.

Kapı aralanınca vazoyu alıp aynaya fırlattım. Paramparça olan aynayla birlikte kapım sonuna kadar açıldı. "Yeşil!" diye bağıran Lisa kaçmama izin vermeden bana silah doğrulttu.

Lisa bana silah çekince yaşadığım hayal kırıklığını kelimelere dökemezdim. "Beni öldürmeyi göze alamazsınız!" diye bağırdığımda onlar sesimi duymanın şaşkınlığını yaşayınca hemen parçalanmış aynanın içinden geçtim.

Drew'un odasına girince koşarak çıkış kapısına ilerledim. Kilitli olmayan kapıdan koridora çıktığım an müdür Wood, Lisa ve diğer infazcılar ellerindeki silahlarla odamdan çıkmışlardı. "Kaçabileceğin bir yer yok!" Müdür Wood arkamdan bağırırken hiç durmadan merdivene doğru koştum. "Canın cehenneme, hasta adam!" Beni vuramazlardı çünkü ameliyata girmek için tek parça hâlinde olmalıydım.

Bir alt kat olan beşinci bloğa, yani Karmaların bloğuna indiğimde ayağım kaydı ve yere düştüm. Kalkmak için ellerimi yere bastırdım ama gördüklerimle sertçe yutkundum. Dizlerimin üzerinde, yerde otururken gördüklerim yüzünden aklımı yitireceğimi düşündüm. Donup kalmıştım. "Cehenneme hoş geldin, Yeşil Başar." Arkamda Lisa'nın sesini duyunca gözlerimden bir damla yaş yanağıma süzüldü. Beni ağlatan, gerçekten de bir cehennemin içine düşmüş olmamdı. Bütün bunlar beklediğimden de korkunçtu.

Asıl cehennemi yeni yaşıyordum.

Dizlerim ve yere bastırdığım ellerimdeki ıslaklıkla başımı eğdim. Kayıp yere düşmeme neden olan şeyi daha yeni fark ettiğim için avazım çıktığı kadar çığlık attım. Bir kan gölünün içine düşmüştüm. Hemen önümde yatan kişinin kanıyla yıkanmıştı ellerim. Ellerimdeki kana bakarken, "Hayır," diye fısıldadım.

Otanazi mahşer yerine dönmüş, buradaki herkes ilk kıyametini yaşıyordu.

Koridor cesetler ve o cesetlerden akan kanla doluydu.

4

KAN GÖLÜ CEHENNEMİ

"Bu gece ihtiyacım olan tek şey, parçalanmış cesetlerin acı dolu iniltiler çıkaran ruhlarıydı. Uyu ve gözlerini kapat, güzel melek. Tekrar uyandığında her şey bitmiş olacak."

Gölge

Şu ana kadar her şey planladığımız gibi gitmişti. Ethan bir şekilde kısa süreliğine de olsa kuzey kanadındaki kameraları devre dışı bırakmayı başarmıştı. Erich ise koridorda nöbet tutan gardiyanları bölgeden uzaklaştırıp birkaç dakika boyunca onları oyalamıştı. O sırada Ethan'ın bize önceden verdiği anahtarla cephane deposuna girmiştik. Kapıyı kilitledikten sonra duvardan bir kişinin geçebileceği büyüklükte bir delik açmıştık. Düşündüğüm gibi, patlama fazla ses çıkarmamıştı. Son teknoloji patlayıcılar olduğu için saat büyüklüğündeki birkaç tanesi duvarda istediğim hasarı açmıştı.

Chat ile kasaların içindeki silahları, kurşunları ve yedek şarjörleri duvardaki delikten Anastasia ve diğerlerine vermiştik. İki kişi çamaşırhanenin kapısında gözcülük yaparken, Ana ve arkadaşları bizden aldıkları tüm silahları hızlıca çarşafların arasına yerleştirmişlerdi. Her çarşafın

arasına bir silah ve yedek şarjör koyup çarşafları arabalara koymuş, hepsini üst üste dizmişlerdi. Bu iş iki saatimizi almıştı. İki saatin sonunda depoyu boşaltmıştık. Ana ve diğer Bilinmezler dağıtıma çıktığında Chat ile ikimiz depodan çıkıp çamaşırhaneye girmiştik. Büyük çamaşır dolabını, yıktığımız dolabın önüne çektikten sonra oradan ayrılmıştık.

Liderler, bloklarına önceden her şeyi anlattıkları için odalarına konulan silahın amacını biliyor olmalıydılar. Değişkenlere güvenmediğim için onların odasına kurusıkı tabancalar gitmişti. Gregory bana yeteri kadar güven vermezken onlara gerçek silahlar vermeyi doğru bulmamıştım. Eğer ihanet ederlerse kendi düşmanlarımızı silahlandıran bir aptal konumuna düşemezdim. Bu gece aslında onları bir çeşit teste tabi tutmuştum. Eğer ihanet ederlerse ellerine gerçek bir silah vererek diğerlerinin hayatını tehlikeye atmamış olurdum.

Beni yanıltıp ihanet etmezlerse ölmelerine izin vermeyecektim. Ana onlara geri çekilmelerini söyleyip gerçek silahları verecekti. Değişkenlerin hangi tarafta olacağını öğrenmenin başka yolu yoktu. Bir yola çıktıysam işimi asla şansa bırakmazdım.

"Dostum, gerçekten burada nöbet tutmak zorunda mıyım?" Lucas'tan son on dakikadır aldığım mesajlar canımı sıkmaya başlamıştı.

"Kızın tırnağı bile kırılırsa bunu canınla ödersin!" diye yazıp mesajı ona gönderdim.

Dilsiz Kız'ı odasına kilitlemiştim ama isyan çıktığında ilk iş olarak onu almak isteyeceklerdir. Benim isteğim üzerine Lucas'ı kendi arabasında saklayarak içeri sokan Vanessa'ydı. Ben işlerimi halledene kadar benim yerime onu korumalıydı. Şu anda, Dilsiz Kız'ın karşısındaki odada onun kapısını gözetliyordu. Onun için geldiklerinden

haberim olursa onu kurtarmaya gidebilirdim. Fazla geveze olsa da Lucas ile yıllardır telefon üzerinden süren bir ilişkimiz vardı. Beni hiç görmemişti ama onun nasıl biri olduğunu bilecek kadar gözüm üzerindeydi.

Bugüne kadar bana karşı herhangi bir yanlışı olmamıştı. Gerçi, Lucas birine zarar verecek biri değildi. O tanıdığım en iyi *hacker*dı. Bu çocuk, bilgisayar başında harikalar yaratıyordu. O, işi araştırıp beni arar ve ben de hedefi bulup ortadan kaldırırdım. Onunla olan ortaklığımızda her iki taraf da kârlı çıkıyordu. Farkında değildi ama her işin sonunda kazancın büyük kısmını onun hesabına yatırıyordum. Şu ana kadar benden daha çok para kazanmış olmalıydı. Tabii, eline geçen tüm parayı kimsesiz ve evsizlere bağışlamasaydı.

Onu bulduğumda sokaklarda tek başına ölmek üzereydi. Bu, üstesinden gelemediği bir deneyim olduğu için kazandığı paranın hemen hemen hepsini bağışlıyordu. Belki de bu yüzden ona daha çok pay veriyordum. Ona da bir şeyler kalsın istiyordum.

Zamanın geldiğini fark edince okula girerek asansöre yöneldim. Anlaştığımız saat gelmişti, kamera sistemini devre dışı bırakmalıydım. Asansör dokuzuncu blokta durunca şapkamı başıma geçirip belimdeki silahları çıkardım. "İşte, en sevdiğim kısım başlıyor," diye mırıldandım. Kapılar açıldığı an asansörden seri adımlarla inip koridora çıktım.

Dilsiz Kız'ın beni görmesini istemediğim tek an, elimde silah olduğu zamanlardı. Çünkü silahımı bir kez belimden çıkarırsam birilerini öldürmeden tekrar belime takmazdım.

Yeşil, hassas ve nahif olduğu için beni böyle görürse büyük ihtimalle yine benden korkup kaçardı. Bu yüzden odasında kalmalı ve bu gece yapacaklarımı görmemeliydi.

Asansörden çıkınca koridorda gördüğüm ilk gardiyanı kolundan vurdum. İkinci kurşunum başka bir gardiyanın karnını bulmuştu. Susturucu taktığım için herhangi bir ses çıkmıyordu. Kimse eğlencemi bozamazdı. Kolundan vurduğum gardiyan benim için bir tehdit oluşturmasın diye sağlam kolunun üst kısmına da ateş ettim. Durak-samadan kontrol odasına doğru hızlı adımlarla yürürken yoluma çıkan her gardiyana ateş etmek, bu işten daha fazla zevk almamı sağlamıştı. Onlardan daha hızlıydım ve onlardan daha iyi silah kullanıyordum. Bu yüzden her adımda karşıma çıkanları yere sererek ilerliyordum.

Gölge, genelde avının tam kalbine nişan alır ve tek bir kurşunla işini bitirirdi. Ancak okulda ajanlar varken, üs-telik içlerinde Ethan gibi yıllardır izimi süren biri varken şu anda Gölge olamazdım. Ethan bir doktordu, üstelik çoğu cinayetimi incelemişti. Hedefimi hep kalbinden vur-duğumu biliyordu. Bugüne kadar tüm kurbanlarımın kal-bindeki atar damarların parçalandığını rapor eden doktor oydu. Peşimde olduğu için kurbanlarımın tüm kayıtlarını bizzat tutmuştu. Bu yüzden, bu gece ölenlerin üzerinde Gölge'nin imzası olmamalıydı.

Karşıma çıkan herkesin farklı yerlerine nişan alıyor-dum bilerek. Bu cesetleri gördüğünde düşüneceği tek şey, ailesinin parasıyla gününü gün eden zengin çocuğunun rastgele attığı kurşun izleri olacaktı. Gölge'yi arayan çoğu ajan, bugüne kadar defalarca onunla karşılaştıklarını bilse acaba tepkileri ne olurdu?

On üç kişi... Şu ana kadar karşıma sadece on üç gar-diyan çıkmıştı. Koridoru döndüğümde kontrol odasının önünde sigarasını içen nöbetçi beni elimdeki silahlarla gö-rünce, "Sen ne yaptığını zannediyorsun?" deyip silahına davrandı ancak tam o esnada alnına saplanan kurşunla yere yığıldı. İşkence çektirmek benim olayım değildi. Kısa

ve acısız ölüm, tanımadığım insanlar için geçerliydi genelde.

Kapıyı açarak içeri girdiğimde bilgisayarları ve monitörleri kontrol eden toplamda on sekiz kişi saymıştım. Beni fark ettikleri an hepsi ayağa kalkıp silahını bana doğrultunca, "İçeride patlamaya hazır bir bomba varken bence bu iyi bir fikir değil," dedim. Buna benzer çok fazla olayın içine girdiğim için tek parça hâlinde dışarı çıkmak zor değildi. Karşımdakilerin dakikalar içinde öleceğini bilmek bile kana olan açlığımı ortaya çıkarıyordu.

Buranın yetkilisi Alzey, kulağında kulaklığıyla kaşlarını çattı "Kanıtla!" derken elindeki silaha çok güveniyordu. "Aksi takdirde öleceksin!" Kanıtladıktan sonra beni öldürmeyi düşündüğünü görebiliyordum. Ölüm beni hiç korkutmamıştı.

"Masalarınızın altına bakın." Gayet sakin bir sesle konuştuğumda içlerinden birkaç kişi ani bir dürtüyle masanın altına eğildi. "Aman Tanrı'm!" Masanın alt kısmına yerleştirilmiş düzeneği gören biri rengi atarken amirine baktı. "Bomba var, efendim."

Gerçekten iyi bir oyuncuydu çünkü nöbet değişiminde o bombaları yerleştiren kendisiydi. Parayı seven insanları bazen severdim.

Elimdeki silahı kaldırdım ve Alzey'den önce davranarak silahı tutan eline ateş ettim. Eli kan içinde kalınca ikinci defa tetiğe bastım. Kurşun, ağzından girip kafatasının arkasından çıkmıştı. Diğerleri bana ateş edemezdi çünkü bomba tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Onlara bakıp, "Dışarıda benden haber bekleyen arkadaşımın saniyeler içinde burayı havaya uçurmasını istemiyorsanız indirin silahlarınızı," dedim otoriter bir sesle. Dışarıda bekleyen kimse yoktu, onlar da gerçek bomba değildi. Depoda bulduğum birkaç şeyi patlamaya hazır bir bombaya benzetmiştim.

Herkes tereddütle birbirine bakarken, "Bizi öldürmeyeceğini mi söylüyorsun?" dedi içlerinden biri. Alzey'nin parçalanmış çenesine baktıkça ona da aynısını yapmamdan korkuyordu.

"Bir anlaşmaya varırsak neden olmasın?" dediğimde Rafael önceden anlaştığımız gibi silahını usulca indirdi. "Ne istiyorsun?" Rafael'in teslimiyetiyle diğerleri tereddüt etse de bombanın varlığı pes etmelerini sağlamıştı.

Herkes silahını indirse de benim silahım hâlâ havadaydı. "Gidin." Hepsini öldürmeyi düşünmüştüm ancak direnmemeleri, anlaşmanın bana düşen kısmını gerçekleştirmemi sağlamıştı.

Kısa sürede dışarı çıkan adamların ardından kapıyı içeriden kilitledim. Hepsinin destek çağırıp beni öldürmek için koridorda saklandıklarına adım gibi emindim. Elimdeki silahları belime takıp ana bilgisayarın başına geçtim. Buradaki ekranlarda okulun her karesi görünüyordu. Okulu buradan yönetiyorlardı. Kimin nerede olduğunu kameralar sayesinde anlayıp telsizle gardiyanlara önceden haber veriyorlardı. Ana bilgisayara yüklediğim yazılım, alarmı devre dışı bırakıp ana sistemi bloke etti. Kameralar sadece bir saniye içinde tüm kayıtları silip kapanacaktı.

İkinci blokta Emily ve diğerleriyle birlikte infazcılara ateş eden kalabalığın içinde Marcus da vardı. Tüm kayıtları silmemin sebebi oydu. Marcus bu gece hayatında ilk kez eline silah almıştı, belki de bu gece ilk kez birini öldürecekti. Birilerinin bu kayıtlara ulaşıp medyaya sızdırması Marcus için iyi olmazdı. Evet, ondan hoşlanmasam da o kadar DNA testinden sonra kardeş çıkmamızı göz ardı edemezdim. O piçi korumalıydım.

Ana sistem tamamen çöktüğünde kameralar sırayla kapanmaya başladı. Ancak her bloktaki isyan ve kaos görülmeyecek gibi değildi. Herkes anlaştığımız gibi oda-

larından çıkıp gardiyanlara ve infazcılara saldırıyordu. Ekranlardaki görüntüler bir bir giderken altıncı blokta gördüğüm şeylerle kan beynime sıçradı. Odamdan dışarı çıkan kız ve peşindekilerle kaşlarımı çattım. Daha fazlasını göremedim çünkü tüm bilgisayarlar kapanmıştı. Belimdeki silahı çıkarıp tüm cihazlara kurşun sıkarak hepsini paramparça ettim. Birileri içeri girse bile artık bu oda kullanılamazdı. Cebimdeki yedek şarjörleri çıkarıp hızla silahlara taktığımda telefonuma mesaj geldiğini gösteren o sesi duydum.

"Kızı aldılar." Lucas'tan gelen mesajla soğukkanlılığımı koruyup kapının kilidini açtım.

"Geri almasını bilirim!" Kapıyı açtım, beklediğim gibi silahlı bir çatışmanın içinde bulmuştum kendimi.

Uzun sürmeyecek.

Cesetlerin arasından geçerken tıpkı bir canavar gibiydim. Soğuk ve hızlı. Etrafa saçılan kurşunlar, insanların bedenini delip geçen şarapnel parçaları, birbirine karışan barut ve kan kokusu iyi bir gece geçirmediğimi söylüyordu. Diğerleri alt blokları temizlerken dokuzuncu blok benim tarafımdan etkisiz hâle getirilmişti. Elimdeki silahların mermileri tükendiği için onları yere attım. Yerdeki cesetlerin arasından iki silah alarak belime taktım.

"Acele et! Ameliyata başlamak üzereyiz. Onuncu blok, B-1." Ethan'ın mesajını okuduktan sonra koşarak merdivene yöneldim. O benim kızımdı, onlara bırakmayacaktım!

Bir üst kata çıktığımda alt katlardan gelen kurşun ve çığlık sesleri artmıştı. Tüm gardiyanları mahkûmların üzerine gönderdikleri için burada çok az kişi vardı. Hızlı adımlarla yürürken, "Hey, sen?" diyen biri aniden karşıma çıktı. Daha fazla konuşmasına izin vermeden yüzüne yumruğumu geçirdim.

Yerinde sendeledi ama dövüşmeye vaktim olmadığı için belimdeki silahı çıkarıp alnına ateş ettim. Kan yüzüne fışkırırken gözleri açık bir şekilde yere yığıldı. Bu kesinlikle o küçük kızın görmek isteyeceği bir sahne değildi.

Karşıma uğraşmam gereken sadece beş kişi çıkmıştı. Gardiyanların büyük bir kısmı aşağıdaki isyanı bastırmaya çalıştığı için bu katlarda pek insan yoktu. Ameliyathanelerin önünden geçtim, B-1 görüş açıma girmişti. Sıktığım iki kurşunla kapıda nöbet tutan adamlardan kurtuldum. Kapıyı sertçe iterek içeri girdim, gördüklerimle kan beynime sıçramıştı. Dilsiz Kız'ı sedyeye yatırıp el ve ayak bileklerini her iki yanından sıkıca bağlamışlardı. Başında altı doktor olduğu için yüzünü henüz göremiyordum. Ancak çırpınarak attığı çığlıklardan hâlâ uyanık olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

Elinde neşter olanlardan biri de Ethan'dı. Beni görünce rahatlayan yüzü bu ameliyatta olmak istemediğini gösteriyordu. Bir köşede kalbi almak için sabırsızca bekleyen Wood ve Lisa Dawson silahlarını bana doğrulttu. "Senin gibi birini öldürmek yazık olacak." Connor keyifle sırıttı. "Etki altındayken daha çok işime yarardın." Bu gece ölen ben olmayacaktım.

"Daha zeki olduğunu düşünürdüm." Sesimi duyan Dilsiz Kız bağırmayı bırakmıştı.

"Kalp, Taşıyıcı'nın DNA'sıyla çalışıyor. Kalbi ondan aldığınız an çip kendini imha edecek," dediğimde Lisa ile göz göze gelmişti. Bu küçük ayrıntıyı bilmediklerini görebiliyorum.

Lisa elindeki silahı sıkıca tutarken, "Yalan söylüyor!" diyerek sözlerime itimat etmedi. "Onu kurtarmak için yalan söylüyor!" Onu zaten kurtaracağım ama onlar kendilerini benden kurtarabilir miydi, işte bunu bilemezdim.

Wood, sevgilisinin sözlerine inanmayı seçti fakat Ethan, "Gerçeği söylüyor!" dedi. Elindeki neşteri yere atınca Wood onu vurmak istedi fakat eline ateş ederek onu durdurdum. Ben Wood'u vurunca Lisa da beni vurmak istedi fakat Ethan, "İndir o silahı!" diyerek çıkardığı silahı ona doğrultttu.

Şimdi Lisa ve ben silahlarımızı birbirimize, Ethan da silahını Lisa'ya doğrultmuştu. "Bir kadını vurmak zorunda bırakma beni," demiştim ki hemen arkamdan Vanessa'nın, "Ben kadın falan dinlemem!" diyen sesini duydum ve hemen sonrasında Lisa'nın delik deşik olan vücudunu gördüm.

"Lisa!" Wood dehşete kapılarak yerdeki sevgilisinin yanına koşarken, Vanessa arkasındaki korumalarıyla içeri girdi. Yürüyüp silahını Wood'un kafasına bastırdı. "Müdürü de vuruyor muyuz?"

Sevimli bir şekilde bize bakarak sorduğu soruyla Ethan güldü. "O bir süre daha yaşayacak çünkü bizi laboratuvara götürecek," dedi.

Yönümü sağa doğru çevirdim ve Dilsiz Kız'ın başında dikilen birkaç doktora rastgele ateş ettim. Bir acemi gibi görünmek canımı sıkıyordu ama Ethan'ın yanında usta bir nişancı gibi görünemezdim. Ethan vurduğum üç doktora bakıp yüzünü buruşturdu. Birini kolundan, diğerini bacağından ve sonuncusunu da karnından vurmuştum. Alay eden Ethan, "Dövüşte iyi olabilirsin ama silahlar konusunda berbatsın," diyerek bana küçük bir gösteri sundu ve yaraladığım üç doktoru üst üste ateş ederek kafalarından vurdu.

Üstünlük taslar gibi bana bakarken Wood'un kanayan elini işaret etti. "Ona ateş ederken şansın yaver gitmiş gibi," dedi böbürlenerek.

"Aslında kalbine hedef almıştım," dedim omuz silkerek. Eline hedef almıştım ve elinden vurmuştum. Ben ıskalamazdım ama Ethan'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Kanayan elini diğer eliyle sıkan Wood'un kin dolu gözleri beni buldu. Tam konuşup kim olduğumu deşifre edecekti ki silahı kaldırıp ona doğrulttum. "Belki bu sefer şansım yaver gider ve onu kalbinden vurabilirim," dediğimde tehdidimi çok iyi anladığı için dudaklarını birbirine sımsıkı bastırıp başını eğdi. Konuşursa tek bir kurşunla tüm dişlerini kırıp dilini parçalardım.

"Acaba birileri beni çözmeyi düşünüyor mu?" Dilsiz Kız'ın sesini duyunca ona doğru yürüdüm. Artık dilsiz değildi ama belleğimde adı Dilsiz Kız olarak kalmıştı. Konuşuyordu, bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı.

Yanına gittiğimde üzerinde hiçbir şey olmadığını gördüm. Sedyeye bağlı bir şekilde yatarken üst tarafı tamamen çıplaktı. Alt tarafını ise beyaz bir çarşaf kapatıyordu. Açıkta olan göğüslerini görünce bir küfür savurdum. Vanessa'nın korumaları çatık kaşlarımı görünce hemen arkalarını döndüler. Ethan gülerek, "İşim gereği çok fazla göğüs gördüm," deyince delici bakışlarımı ona çevirdim. "Gördüğün son şeyler olmasını istemiyorsan arkanı dön!" dedim, şakam olmadığını bildiği için hemen sırtını döndü. Gördüğü şeyler için bile onu öldürebilirdim.

Dilsiz Kız'a baktığımda ağlamaktan kızarmış gözleri utançla kısıldı. "İyi misin?" dedim düz bir sesle.

Saçlarını yüzünden çektiğimde yanakları kızardı. "Göğüslerim halka açık bir konumdayken iyi olamıyorum," diye inlediğinde dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Normalde pek utangaç biri değildi.

Başımı eğip avucumun içini bile doldurmayacak küçük ve dik göğüslerine yakından baktım. "Fena görünmüyorlar." Neyse ki neşter tenine değmeden yetişmiştim.

Gülerek, "Çöz beni, hayvan herif!" dedi. Şimdi pek de utanmış gibi görünmüyordu.

El ve ayak bileklerini çözdüğümde sedyede oturarak çarşafı göğüslerinin üstüne çekti. Ethan dışarı çıkıp onun kıyafetleriyle geri geldi.

Kıyafetlerini ona uzatıp, "Giyin," dediğimde kaşlarını çattı. "Herkesin içinde mi? Senin yanında giyinebilirim ama diğerleri dışarı çıksın."

"Olmaz!" Vanessa anında karşı çıktı. "Onun yanında olmaz, ben seni giydiririm!" Onları yalnız bırakıp Connor'ı alarak dışarı çıktık. Benim yanımda giyinmesini ben de istemezdim çünkü yalnız kalınca giyinmek yerine o çarşaftan da kurtulurdu. Bunu yapacak kadar kaçıktı.

Kısa süre sonra dışarı çıkan kızlarla asansöre yöneldik. Yanımda yürüyen Dilsiz Kız'ın koridordaki cesetlere bakıp yutkunmasıyla derin bir nefes aldım. "Bakma." Ölümler onu korkutuyordu, üstelik kan görünce eskisi gibi bayılmasa da hâlâ rahatsız oluyordu.

Asansöre bindiğimizde moraran eline bakan Connor çok fazla kan kaybediyordu. Hızlı nefesler alıyordu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve ter içinde kalmıştı. "He- Hepiniz öleceksiniz!" Derisi parçalanmış ve kemikleri görünen eline baktıkça acılar içinde daha fazla çıldırıyordu. Başparmağının koptuğunu şimdi fark ediyordum.

"Şimdiye kadar adamlarım ve Kontrolsüzler tüm arkadaşlarınızı öldürmüştür!" Nefretle bağırması Yeşil dışında kimseyi korkutmamıştı.

"Sen öyle zannet." Vanessa gülerek ona bakıp beni gösterdi. "Bu adam her şeyi halletti. Değişkenler tahmin ettiği gibi hain çıktı ve Anastasia'nın önderliğinde Bilinmezler tarafından saf dışı bırakıldılar." Demek ki yanılmamıştım,

Gregory ve bloğu gerçekten bize ihanet etmişti. Onlara gerçek silahlar vermemek mantıklı bir karardı.

Vanessa, "Üstelik Kontrolsüzlerin kapısını kilitlemiştik ama o," diyerek bir kez daha beni işaret etti. "Erich ile konuştuğu için Erich, Kontrolsüzleri uyuttu. Evet, Erich tıpkı sizin yaptığınız gibi havalandırma deliklerinden tüm Kontrolsüzlere uyku gazı verdi. Adamların, Kontrolsüzlerin kapısını açsa bile onlar tüm gece bebek gibi uyuyacak." Evet, hiçbir aksilik çıkmaması için Erich ile konuşup tüm Kontrolsüzleri uyutmalarını istemiştim.

Connor planları bozulduğu için hırsla bana bakınca sırıttım. Beni tanıyan herkes detaylıca düşünmeden bir adım atmayacağımı bilirdi. Kontrolsüzleri bu işin dışında tutmak doğru bir karardı.

Bana hayranlıkla bakan yeşil gözlere döndüm. Ateş kızılı saçları dağılmış, beyaz teni korkudan titrerken bana olan bakışları eşsizdi. Kapalı alan korkusu olduğu için asansöre binmeyi istememişti fakat onu buna zorlamıştık. Belli etmemeye çalışıyordu ama rengi gittikçe daha fazla soluyordu. Onu zorlamayı istemezdim ama merdivenle vakit kaybedemezdik. "Korkma," diye fısıldadığımda dudaklarında oluşan o küçük tebessüm beni mest etmişti.

Güldüğünde Gölge olmaktan çıkıyor ve ona boyun eğen Drew oluyordum. "Sen varken korkmam." Sesi de en az onun kadar nahif ve yumuşaktı. Onun sesini duymayı o kadar çok istemiştim ki, şimdi dudaklarından çıkan her kelime beni derinden etkiliyordu.

Gözlerim yanağını bulunca kalbim sıkıştı, kendimden iğrendim. Bunu nasıl yapmıştım? Nasıl ona vuracak kadar kontrolümü yitirmiştim? O an her şeyi uzaktan izler gibiydim. Sanki kendi vücudumun içinde kafese sıkışmıştım. Yeşil'i görüyor, hissediyor fakat o kafesin içinden çıkıp ona gidemiyordum. Kafamın içinde sürekli beni çıl-

dırtan bir uğultu vardı. O ses, insanın sinirlerine öyle bir baskı uyguluyordu ki beni çıldırtıyordu. Uğultular arttıkça etrafımdaki her şeyi daha çok parçalamak istiyordum.

Ona attığım tokat ise benim için bir kırılma noktasıydı. Nasıl ve neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaşadığım o kâbusun içinde omzuna doğru savrulan başını, yere düşen zayıf vücudunu görmüştüm. Yüzüne dağılan ateş kızılı saçlarının arasından bana bakışını unutamıyordum. Yanağında parmaklarımın izi, burnundan akan kan ve dudağındaki yarayla bana bakmıştı. Ne kızıyordu ne nefret ediyordu ne de beni suçluyordu. Islak gözlerinde gördüğüm tek şey kayıptı. Beni tamamen kaybettiğine ikna olmuş gibi bakmıştı.

O beni kaybetmiş gibi bakmıştı, bense onu kaybetmemek için kendimden kurtulmaya çalışıyordum.

Oysaki ona vurarak çoktan kaybettiğimi düşünüyordum. O belki bir gün bunun için beni affederdi ama ben kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyordum. Artık ona her baktığımda ona vurduğum o an gözümün önünde canlanıyordu. Bu görüntüden kurtulamıyordum. Unutmak istediği için dikkatli bir şekilde yanağına da bakamıyordum ama gözlerim ne zaman yanağına takılsa kendimden nefret edip iğreniyordum. Ben onun saçının tek bir teline kıyamazken ona vurmuştum. Bu kolayca üstesinden gelebileceğim bir şey değildi.

Elimde bir sıcaklık hissedince başımı eğdim ve elimin üzerindeki ince parmaklarını gördüm. Başımı kaldırıp ona baktığımda endişeli gibiydi. "İyi misin?" dediğinde iç çekerek, "Evet," dedim. Uzanıp sağ yanağına dudaklarımı bastırdım. Kaç kez daha öpersem o tokadın izleri silinirdi? Onu korumam gerekiyordu, canını yakmam değil.

Onu öpünce gülümsedi. "Şimdi hiç korkmuyorum," dediğinde, "Korkman da gerekmiyor," dedim. Yanımday-

ken korkmuyordu ama ben korkuyordum. Bu gece göreceklerinden sonra benden uzaklaşmasından korkuyordum.

Ne zaman kontrolümü kaybettiğimi görse, *katil* diyerek benden kaçıp durmuştu. Bu gece onu yaşatmak için Gölge olmalıydım ve o, Gölge'den nefret ediyordu.

Onun istediği Drew'du ancak bu gece ona göstereceğim tek şey Gölge olacaktı. Karanlık tarafımı tüm çıplaklığıyla tanıyacak ve benden yine uzaklaşacaktı. Etrafındaki onca karanlığa rağmen, bana rağmen hâlâ nasıl masumiyetini korurdu, anlamıyordum. Gülüşüne nasıl leke bulaşmaz, o hasta kalbinde nasıl karanlık tohumlar filizlenmezdi, anlamıyordum.

O ait olmadığı bir dünyanın içinde çiçek açmıştı. Taç yaprakları kanla ıslanmıştı ama o, sahip olduğu incecik bir dalın üzerinde ölüme direniyordu. Çiçeklere âşık bir kadın, tüm çiçeklerden daha eşsiz olduğunu bilmiyordu. Çiçeklerden nefret eden bir adamın, hayatına aldığı tek çiçek olduğundan habersizdi. Ben bu Türk kızıyla ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, canım pahasına onun yaşamasını sağlayacağımdı. Benimle veya bensiz, Yeşil yaşayacaktı. Onu yaşatacaktım.

Asansör beşinci blokta durunca ona doğru döndüm. "Ne olursa olsun, hep arkamda kal." Kapalı alanlardan korkmasına rağmen asansörün içinde iyi dayanmıştı.

Başını sallayarak beni onayladı. Silahlarımızı çıkardık ve asansörden indik. Beşinci blok tek kelimeyle bir ölüm çukuruna dönüşmüştü. Her yerde cesetler vardı. Zemin ve duvarlardaki kan izleri, hassas insanlar için korkunç bir görüntü sunuyordu. Her iki taraf da saklandığı yerden ateş edip karşısındakileri vuruyordu. Yeşil, kanın yoğun kokusuyla ağlamaklı bakmaya başladı. Eliyle dudaklarını kapatan kızı kolundan tuttuğum gibi kurşun yağmu-

nunun içinden aldım. Onu kolonlardan birinin arkasına çektiğimde, "Bu- Bu çok fazla," dedi ağlayarak. Çok sık ağlayan biriydi ve bu her defasında canımı sıkıyordu.

Saklandığım kolonun arkasından ara ara başımı çıkarıp karşı taraftan birilerini vururken, "Ağlamayı bırakır mısın?" dedim sinirli bir sesle. Hıçkırarak ağlaması beni çaresiz bıraktığı için öfkemi silahlardan çıkarmak istiyordum.

Hepimiz bir yerlere saklanıp ateş ederken Vanessa'nın, "Bizimkileri göremiyorum!" diyen yüksek sesini duydum. Onlar ateş ederken Connor yığıldığı yerde kendinden geçmek üzereydi.

Kalabalığın içinde karşı tarafa rastgele ateş ederken odalardan birinden çıkan Lucas'ı gördüm. Omzunda siyah sırt çantası ve elindeki telefonla dehşete kapılmış gibi etrafına bakıyordu. Sol tarafta onu hedef alan bir infazcıyı indirdiğimden habersiz telefonu kulağına götürdü. Kulağımdaki kulaklığa dokunarak ondan gelen aramayı cevaplarken aynı zamanda da Lucas'ı ateş hattından uzak tutmaya çalışıyordum.

"Dostum, beni nasıl bir cehenneme getirdin?" dediğinde arkasındaki adamı vurmuştum. "Buradaki herkes çıldırmış gibi ateş ediyor!"

Hemen solundaki Değişken'i vururken güldüm. "Orada durmak yerine neden yanıma gelmiyorsun? Tam karşındaki kolona bak."

Gözleri aceleci bir şekilde kolonu bulunca ben ve ateş eden diğerlerini es geçti. Duvarın yanında kanlar içinde kalmış Connor'da durdu bakışları. "Tanrı'm! Eline ne oldu senin?" dediğinde bir küfür savurdum. Ne yani, beni hep şişko ve yaşlı mı hayal etmişti? Kafasındaki görüntüm yağlı bir domuz muydu?

Connor ile benzemiyorduk!

"O ben değilim, ahmak!" dedim sert bir sesle. Karşıdaki kolonların orada bir gardiyanın yüzüne yumruğunu geçiren Marcus ve hemen arkasında duran Emily'yi gördüm. Neden açık hedef gibi orada duruyorlardı?

Lucas, "Neden kızmak yerine bana el sallamıyorsun?" dediğinde yanındaki adamı indirdim. Onu koruduğumu çok iyi bildiği için kurşunların arasında fazla rahattı. Belki de ölmesine izin vermeliydim.

Silahımdaki son kurşunu kulağının yakınına sıktığımda, "Siktir!" diyerek başını kaldırdı ve benimle göz göze geldi. "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı. "Dostum, sana baktıkça eşcinsel olmak istiyorum," dediğinde diğer silahı belimden çıkardım. "Kalbine hedef almamı ister misin?"

"Lanet olsun! Şu anda seni gördükçe kendi görünüşümden utanıyorum. Sence ben nasılım?"

"Lucas, saçmalamayı bırak ve bu tarafa gel artık!"

"Seni yüzünde yaraları olan çirkin biri olarak hayal etmem senin suçun."

"Fazla film izlemen benim suçum değil."

"Şu küçük Taşıyıcı'nın neden senden ayrılmadığını şimdi daha iyi anlıyorum. Ben bile şu saatten sonra seni bırakacağımı sanmıyorum."

"Bana asılıyor musun, hayvan herif?" Onu gerçekten vurmak üzereydim.

Kahkaha atarak, "Bir şansım var mı?" dedi. "Lucas!" diye gürlediğim an, bu saçma şakaya son verip bana doğru koşmaya başladı. "Hiç mi şansım yok?" Gerçekten ölmek istiyordu.

Bir gün sırf şu çenesi yüzünden onu öldüreceğimi iyi biliyordum. Sonunda koşarak yanıma geldiğinde, benim için getirdiği iki silahı çantasından çıkarıp uzattı. Silahla-

rı aldıktan sonra içi şarjör dolu çantayı alıp koluma taktım. Kolonun arkasında diz çöktüğü yerde gözlerini sıkıca kapatan Yeşil'e baktım. Ellerini kulağına bastırmış, tüm bunların bitmesini bekliyordu. Oysaki her şey daha yeni başlıyordu. Lucas'a onu gösterdim. "Onunla ilgilen ve bunu dokunmadan yap!"

"Beni buraya bakıcılık yapmam için mi getirdin?"

"Evet, seni buraya kızıma bakman için getirdim çünkü ben fazlasıyla meşgul olacağım."

Ethan saklandığı yerden ateş ederken, "Ivan ve diğer ajanlar gelmek üzere. Onlar yardıma gelene kadar dayanmalıyız," dedi. Kulağımın yakınından geçen bir kurşunla kendimi geriye çektim.

Bu gece çok uzun olacaktı.

Saatlerce süren çatışmanın sonucunda hepimiz yorgunluktan bitkin düşmüştük. Ne kadar öldürürsek öldürelim, bir o kadar çoğalıyorlardı. Hepimiz kolonların arkasında kapana kısılmıştık çünkü tüm mermilerimiz bitmişti. Lucas'ın benim için getirdiği çantadaki şarjörler bile boşalmıştı. Koridorun duvarları kurşun izleriyle doluydu. Yerdeki cesetlerin sayısı azımsanamayacak kadar çoktu. Her iki taraftan çok fazla kayıp verilmişti. Kontrolsüzleri uyuttuğumuz için onlar bu savaşın içinde değildi. Gardiyanlar, infazcılar ve Değişkenlere karşı savaşıyorduk. Bunu Bilinmezler, Araftakiler ve Karmalar olarak yapıyorduk. Evet, üç bloğa karşı üç blok. Bu yüzden iki taraftan da çok fazla kayıp vardı.

Cesetlerden adım atacak yer bulamıyorduk. Kan ise her yerdeydi. Yeşil'in saklandığı kolonun arkasında uyuduğunu görmek beni teselli eden tek şeydi çünkü bu manzarayı uzun süre görmek ona iyi gelmezdi. Ölen her kişiyle hıç-

kırıklar içinde ağlayıp durduğu için en sonunda yorgunluktan uyuyakalmıştı. Bu kadar gürültü ve silah sesinin içinde uyumayı nasıl başardığını aklım almıyordu. Kriz geçirip bilincini yitirmediğini görmek için sık sık nabzını kontrol edip durmuştum.

Silah sesleri kesilmişti ama hâlâ çok fazla infazcı ve gardiyan olduğunu biliyordum. Tüm gece silah tutmaktan en az bizim kadar onlar da yorulduğu için çatışmaya ara vermişlerdi. Karşıdaki duvarın arkasından, "Kolum," diye sızlandı küçük vâris. "Kolumu hissetmiyorum." Silah tutan koluna masaj yaparak sırtını duvara dayamıştı. Tüm gece gösterdiği performansı düşünürsek Vanessa Green'e hayran olmamak elde değildi.

"Ajanlar birazdan burada olur." Ethan'ın söylediklerıyle ayağa kalktım. "Onlar gelene kadar buradan çıkmalıyız. Karşı taraf gücünü toparlayınca tekrar saldıracak, o zaman hiç şansımız kalmaz." Yeşil'in yanına giderek onu sarsmadan kucağıma alıp doğruldum. Anında kollarını bana dolayıp yüzünü boynuma gömmüştü. Kedi gibi mırıltılar çıkarınca tebessüm ettim. Uykudayken bile fazla sevimliydi.

"İndir onu!" diye karşıdan bağırdı Vanessa. Elini sallayarak kandan cehennemi gösterdi. "Yeşil kucağındayken hem kendini hem de onu koruyamazsın." Haklıydı ancak uyanıp bütün bunları görmesini istemiyordum. Her gece kâbus görecek kadar etkileneceğini bildiğim için onu uyandırmayı düşünmüyordum.

"Gidelim," dedikten sonra kolonun arkasından diğerlerinin onaylamaz bakışları altında çıktım. Kurşunları biten sadece biz değildik, karşı tarafın da cephanesi kalmamıştı. Depodan da temin edemiyorlardı çünkü depoyu boşaltmıştık. Bundan sonrası fiziksel güçle ilgili olacaktı.

Onlar beni takip ederken Emily ve Marcus saklandıkları yerden kanlar içinde çıktılar. Cesetlerin arasından

geçerek yanımıza geldiler. Marcus endişeyle Yeşil'e bakıp, "O iyi mi?" deyince başımı salladım. "Ağlamaktan yorgun düştü." Böyle şeyler için fazla nahifti.

"Acele edelim," dedi Emily. "Mermileri bittiği için geri çekildiler. Birazdan hepsi üst kattan aşağı iner." Hepimiz onunla aynı fikirde olduğumuz için merdivene yöneldik. Asansör şu an için iyi bir fikir değildi çünkü kapılar açıldığında ellerinde silahlarla bizi bekliyor olabilirlerdi.

Bloklardan hâlâ yaşayan büyük bir kalabalık peşimize takılınca hepimiz etrafımızı kontrol ederek basamakları inmeye başladık. Kontrolsüzlerin bloğuna indiğimizde odaların kapıları kırılmıştı. Buradaki ceset sayısı da en az üst kattaki kadar çoktu. Silahlardaki tüm mermiler bittiği için herkes teke tek dövüşerek kendisini savunuyordu. Mahşer gününü aratmayan kalabalığın içinde, Edward'ın bir gardiyanın boynunu kırdığını gördüm. Yanında saf tutan Sofia'yı arada kontrol ediyor ve yoluna çıkan herkese yumruğunu indiriyordu.

Arkasındaki infazcının ona bıçak çektiğinden habersizdi. "Edward!" diye bağıran Sofia infazcıyı görmüştü. Daha Edward arkasına dönemeden Sofia infazcının bileğini havada yakaladı. Bir kızdan beklenmedik bir güçle onun bileğini sertçe büküp kırınca Emily afalladı. Ablasının bunu yapmasını beklemiyordu.

Göz göze gelen çift birbirine gülümseyip tekrar dövüşmeye başlayınca Marcus kaşlarını çatarak Emily'ye döndü. "Sofia'dan bir şeyler öğrenmelisin. Saatlerdir korkudan attığın çığlıklar yüzünden sağır oldum. Onunla kardeş olduğuna emin misin?" Her durumda şikâyet etmezse hastalandığını düşünürdüm.

"Yukarıda sizin hayatınızı üç kere kurtardığımı hatırlatırım!" Kavgadan beslenen bir çift olarak yine tartışmaya başlamışlardı. Bunu izlemek zorunda mıydım?

"Senin yüzünden kaç kişiye yumruk attığımı unuttum," dedi Marcus. "Üstelik kıyafetlerim kan içinde kaldı. Hepsinin faturasını sana göndereceğim."

"Cimrilikte çığır açmışsınız! Bir savaşın ortasında tek düşündüğünüz kıyafetleriniz mi?"

Ona bakarak sırıtan Marcus, "Şu anda benim için daha ciddi bir problem yok," dediğinde, Emily hırsını birilerinden çıkarmak için kavga eden insanların arasına daldı. Fakat karşısına çıkan bir Değişken ile, "Bay Bruce!" diye bağırınca Marcus bir küfür savurup, "Hep böyle yapıyor!" dedi ve onu korumak için o da kavgaya daldı.

"Avcı?" Kollarımda uyuyan kız gözlerini açmış, uykulu bir hâlde bana bakıyordu. "Bitti mi?" diye fısıldadığında tebessüm ettim. "Henüz değil."

Etrafındaki yüksek seslerle yüzünü buruşturdu. "Beni yere indir ve bitmesini sağla." Bana emir verirken ne kadar tapılası olduğunun farkında mıydı?

Usulca onu aşağı indirerek dengesini korumasını sağladım. Nihayet uykudan tamamen sıyrılınca Lucas'a baktım. "Onunla konuşup sadece sana bakmasını sağla," dedim. Onu etkileyecek hiçbir şey görmemeliydi.

Lucas başını sallayarak Yeşil'i tenha bir köşeye götürünce kavganın içine daldım. Benim de kalabalığa karışmamla, Vanessa ve Ethan da yanımdaki yerlerini almışlardı. Korumaları özellikle Vanessa'yı koruyarak onu tehlikeden uzak tutuyordu. "Lanet olsun!" Taylor'ın yere düşüp kan kustuğunu görmüştüm ama yeniden ayağa kalkıp atağa geçmişti.

Karmalardan küçük bir kıza saldıran Gregory'yi görünce kaşlarımı çatarak ona doğru yürüdüm. Kızın üzerine çıkıp ona yumruklarını savurduğunu görünce dişlerimi sıktım. Yüzüne attığım tekmeyle geriye doğru savruldu.

"Yaşaman için elindeki tek şansı da bu gece harcadın!" Üzerine yürüyüp kalkmasına fırsat vermeden ayağımı sertçe boğazına bastırdım. Bazı insanlar ısrarla aptalca seçimler yapardı!

Gregory nefes almak için çırpınırken bacağıma vurarak kendini kurtarmaya çalışıyordu. Cebimdeki bıçağı çıkardığımı görünce gözlerini irice açtı. Üzerine eğilirken dudaklarım kıvrıldı. "Kadınlara şiddet uygulamayı seviyorsun, değil mi?" Gregory şu zamana kadar Ana başta olmak üzere buradaki kadınları hırpalayıp durmuştu. Erkeklere gücü yetmeyince tıpkı az önce yaptığı gibi kadınlar üzerinden güç gösterisi yapıyordu

Boğazındaki ayağım yüzünden nefes alamadığı için yüzü mosmor olmuştu. "Seninle özel olarak ilgilenmek isterdim," diyerek yüzümü buruşturdum. "Ama buna hiç vaktim yok!" dedikten sonra bıçağı tam kalbine sapladım. Bacağımdaki parmakları gevşedi ve elleri iki yanına düştü. Bıçağı üst üste birkaç kez kalbine sapladıktan sonra ölmüştü.

Bunu yaparken beni görmemiş ol, Dolunay Surat.

"Hayır!" Gloria'nın sesini duyduğum an hızla doğruldum. Aceleyle sesin geldiği yöne dönünce bir adamın Gloria'nın boğazını kestiğini gördüm. "Gloria!" Kaşlarımı çatarak oraya koştum ve adamın yüzüne attığım yumrukla onu yere düşürdüm. Gloria'nın boynundan fışkıran kanı gördükçe kontrolümü yitirip yerdeki adama daha sert vurmaya başladım. Kahretsin, Gloria!

Yüzü kanlar içinde kalana kadar vurdum. Suratındaki tüm kemikleri kırmak ister gibi sert ve agresifti hareketlerim. Yerdeki bıçağı alıp Gloria'ya yaptığı gibi bıçakla boğazını kestim. Ayağa kalkıp hemen Gloria'nın yanına giderek diz çöktüm. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda

tir tir titriyordu. Tanrı'm, kesilen boğazı açılmıştı ve açılan o yarıktan çok fazla kan akıyordu.

Gözleri kapanmak üzereydi. "Gloria," diye fısıldadığımda ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim.

Bana bakarak konuşmaya çalıştı ama bunu yapamadı. Son dakikalarını yaşarken titreyen elini hareket ettirmeye çalışınca elini tuttum. "Buradayım." İçim acırken elini sıktım. "Yalnız değilsin, buradayım."

Bana bakarken gözlerinden süzülen birkaç yaşla burnumun direği sızladı. Konuşamıyordu ama *affet* dercesine bakışlarıyla âdeta bana yalvarıyordu. Bir zamanlar onu sevmiştim, ona sırılsıklam âşık olmasam da sevmiştim. Okul yıllarımın en deli zamanlarında onu görmüş ve sevmiştim. O, babası tarafından bana gönderilmişti. Beni büyüleyip hayatıma girmişti. Hera'nın Kalbi'nin yerini öğrenmek için hayatıma girmişti. Ona o kadar güvenmiştim ki Marshall ailesine ait bir mücevherin yerini ona söylemiştim. Benden aldığı bilgileri babasına ulaştırmıştı ve babası, o mücevher için bir gece adamlarıyla evimize saldırmıştı. O saldırıda babamı kaybetmiştim.

Gloria hayatımın dönüm noktası olmuştu çünkü onun yüzünden babamı kaybetmiş ve okulu bırakıp bir suikastçıya dönüşmüştüm. Herkesin hayatını iyi veya kötü yönde etkileyip değiştiren birileri vardı ve benimki Gloria'ydı.

Belki hak etmiyordu ama onu bu hâlde görmek beni kahrediyordu. Her şeyden önce onunla bir geçmişim ve o geçmişin içinde onunla yaşadıklarım vardı. Onunla iyi ve kötü anılarım varken ölüyor olması acı veriyordu. Ona olan hislerim yıllar önce bitmiş olabilirdi ama ölmesine sevinecek kadar kalpsiz değildim. Onu öldürmek isteseydim bunu yıllar önce yapardım. O da kurbanlardan biriydi. Babası tarafından kullanıldığı için onun da hayatı

mahvolmuştu. Benim sorunum Gloria'yla değil, babasıylaydı. Yıllardır peşinde olduğum o adamlaydı.

Gözlerinden süzülen yaşlara bakıp, "Affettim," dedim. Acı çeken bir sesle ona duymak istediği şeyleri söyledim. "Artık sana kızgın değilim, affettim," dediğimde son nefesini vermek için bunu duymayı bekliyormuş gibi elimi sıktı.

Konuşamıyordu ama dudak okumayı bildiğimi hatırladığı için dudaklarını oynatıp, "Teşekkür-" dedi fakat devamını getiremedi çünkü gözleri kapandı. Titremeleri durdu ve elimi sıkan parmakları gevşedi. Gloria artık yaşamıyordu. Bir zamanlar ikimizin mutlu olduğu bir dünyaya kollarımda veda etmişti.

Onu kucağıma alarak ayağa kalktım. İnsanlar birbirine hunharca vururken kimse onun cesedine basıp geçmesin diye onu bir duvar dibine bıraktım. Derin bir nefes alıp son kez baktım yüzüne. "Huzur içinde uyu." Bana geldiğinde kötüydü ama şimdi kötü şeyler yapan bendim. Ondan daha iyi değilken ölüm anında onu yargılayıp öfkeli bir şekilde veda edemezdim.

Onu yere bırakıp ayağa kalktığımda Yeşil'in Gloria'ya baktığını gördüm. Onun da canı yanıyordu. Ondan hoşlanmasa bile Gloria'nın ölümü onun da canını yakıyordu. Fazla duygusal olduğu için herkese üzülüyordu. Cebimdeki sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktım. İçinde bulunduğumuz savaş alanı umurumda bile değildi, biraz ara verip sigara içmeliydim. Daha sonra yumruklarımı kaldığım yerden konuşturabilirim.

Kenara çekilip sırtımı duvara yaslayarak sigara içmeye başladığımda Yeşil'in afalladığını gördüm. Bana çok uzak bir yerde saklandığı için bu gürültüde bana sesini duyuramazdı. Eskiden olduğu gibi dudaklarını oynattı. *"Gloria öldüğü için içiyorsun o sigarayı, değil mi?"* Benim de bir in-

san olduğum ve saatler süren bir silahlı çatışmadan sonra yorulduğum aklına gelmiyor muydu?

Her ne kadar duymayacak olsa da omuz silkerek, "Kendim için mola verdim," dedim. Muhtemelen hiçbir şey anlamamıştı, dudak okumayı bilmiyordu.

"Sendeki rahatlık sinirlerimi bozuyor," dedi dudaklarını oynatarak.

"Sendeki her şey de hoşuma gidiyor," dedim. Nasıl olsa bu uzaklıktan beni duymuyordu.

Kaşlarını çattı. *"Diğerlerine yardım et!"*

"Sigaramı içmeden kılımı bile kıpırdatmam, güzelim."

"Ne söylediğini hiç anlamıyorum, sen de mi dudaklarını oynatıyorsun?"

"Dikkat et!" Emily'nin sesini duyunca gözlerimi Dilsiz Kız'dan çekmek zorunda kaldım. Emily'nin Marcus'un üzerine atladığını gördüm. Arkalarındaki infazcının sıktığı kurşun Emily sayesinde duvara gelmişti. Eğilip yerdeki bıçağı aldım ve infazcıya ikinci kez ateş etme şansı tanımayıp bıçağı nefes borusuna fırlattım. Hedef konusunda bugüne kadar hiç ıskalamadığım için boğazına saplanan bıçakla yere düşmüştü. Marcus bu gece kazara bile yaralanmamalıydı, yoksa etrafındaki herkesi bir şekilde dava ederdi!

"Dört etti." Emily onun üzerinde uzandığının farkında değildi. Gülümseyerek dördüncü kez onun hayatını kurtardığından falan bahsediyordu. Hepsini sayıyor muydu yani?

Marcus şeytani bir şekilde sırıttı, birazdan yapacaklarını tahmin etmek zor değildi. Üzerindeki kıza bakıp ellerini onun beline koydu. "Beni beşinci kez kurtarmaya ne

dersin?" Hayvan herif, düşündüğüm şeyi gerçekten de bir çatışmanın ortasında yapacaktı

Emily, "Nasıl?" deyince Marcus çevik bir hareketle onu altına aldı. "Bunu yapamadığım her an zaten ölüyorum," dedi ve Emily'yi öptü. Ne diyebilirdim ki? Bu herifin zamanlaması da kendi gibi mükemmeldi. Marcus'dan başka kimse hoşlandığı kızı silah ve cesetlerin içinde öpmezdi. İlk öpücüklerini böylesine bir vahşetle hatırlamak istiyorlarsa keyifleri bilirdi.

Bu geceyi sağ çıkarırlarsa Lewis bunu her hatırladığında onun canına okuyacaktı. Kadınlar böyle şeyleri daha romantik bir ortamda yaşamak isterlerdi.

"Bu ikisi ne yapıyor?" Rakibini devirdikten sonra yerde kendisinden geçen çifte bakan Vanessa şoke olmuştu. "Değişik bir romantizm anlayışı."

"Senin romantizm anlayışın nedir?" diyen Ethan, Vanessa'nın omzuna bastırarak onu yere eğdi ve Vanessa'nın arkasındaki adamın yüzüne yumruğunu geçirdi.

Doğrulan Vanessa son kurşununu Ethan'ı vurmak üzere olan birine harcarken, "Mumlarla dolu bir masadaki akşam yemeğinde öpüşmek desem yollarıma güller mi sereceksin?" dediğinde Ethan kahkaha attı. "Küçük kızlar ilgimi çekmiyor," dedikten sonra kolundan tuttuğu gibi Vanessa'yı arkasına çekti ve Vanessa'ya vurmak üzere olan adama kafa attı. Çift olarak dövüştüklerinin farkında olduklarını sanmıyordum.

Vanessa hiç duraksamadan yumruğunu gardiyanlardan birinin karnına geçirirken, "Kalbim kırıldı," dedi sahte bir üzüntüyle. "Oysaki yaşlı bir adamla romantizm yaşamak en büyük hayalimdi."

"Öğretmenine âşık olmandan bunu anlıyoruz," dediği an Vanessa ona dönerek çizmesinden bir bıçak çıkardı ve fırlattı.

Ethan son anda eğilerek bıçaktan kurtulmuştu. Arkasında duyduğu inilтiyle doğrulup omzunun üzerinden arkaya baktı. Karşı taraftaki Değişkenlerden birinin göğsüne saplanan bıçakla Vanessa'ya döndü. "Umarım o bıçağın amacı beni kurtarmaktır."

Vanessa'nın dudakları kıvrıldı. "Tabii ki kurtarmak içindi." Hayır, Ethan'ı öldürmek içindi ve Ethan da bunu çok iyi biliyordu.

Bir an önce bu kargaşanın bitmesini istediğim için sigaramdan son bir nefes alıp yere attım. Başımı hareket ettirip esnettikten sonra kavgadaki yerimi aldım. Değişkenlerden birinin boynunu kırmam saniyelerimi almıştı. Chat'i aralarına alıp yumruklayan iki kişiden birini kolundan yakalayıp ensesini tuttuğum gibi suratını duvara çarptım. Arkamdaki tehlikeyi hissettiğim için hızlı bir hareketle döndüm. Yüzüme doğru gelen yumruktan son anda kurtuldum ve karşımdaki adamın karın boşluğuna yumruğumu geçirerek onu yere serdim.

Şu siktiğimin ajanları nerede kalmıştı? Bunlarla tek tek dövüşmek çok fazla zamanımızı alacak gibiydi. Dairemdeki tüm silahlarımın burada olmasını isterdim.

Aradan geçen yarım saatte herkes gibi ben de çok fazla darbe almıştım. Ağzımdaki kanı tükürerek yüzümden akan kanı kolumla sildim. Öldürdüğüm adamın üzerinden kalktığımda nefes nefeseydim. Bir çığlık sesi duydum. "Edward, lütfen bunu yapma!" Başımı çevirdiğimde Sofia'yı ağlarken buldum. Yerde yatan sevgilisini sarsarak uyandırmaya çalışıyordu ama kan içinde kalan Edward onu duymuyordu. Göğüs kafesi delik deşik olan çocuk çoktan

ölmüş gibiydi. İkisi birlikte çok şey yaşamıştı ve şimdi birine veda etmiştik.

Aynı şekilde, "April!" diyen Chat'in sesini duydum. Onlara baktığımda kalabalığın içinde yerde yatan April'ı gördüm. Kafasından vurulan April çoktan ölmüştü ve onu vuran, sevgilisi Basel'di. Basel serumun etkisinde olan Kontrolsüzlerden biri olduğu için onun da şu anda odasında derin bir uykuda olması gerekiyordu. Sanırım Erich, Kontrolsüzlerin odalarına uyku gazı verirken Basel odasında değildi.

April'ı çok sevdiğini biliyordum ama damarlarındaki serum ve ensesindeki çip onu köleleştirmişti. Bilincini o kadar kaybetmişti ki sevdiği kızı öldürmüştü. Yutkundum. Ya ben de aynısını Yeşil'e yapsaydım? Ya bir tokattan daha fazlası olsaydı? Ben daha ona attığım tokadın üstesinden gelemezken bu düşünce kanımı dondurdu, nefesimi kesti, baştan aşağı sarstı beni. Yaşatmak için kalbimi bile vermeyi düşündüğüm kızı ya öldürseydim? Onun katili olma fikri beni iliklerime kadar ürpertti. Bunun olmasına çok yakındım.

Kahretsin! Odadan çıkıp benim için savaşmasaydı belki de şimdi Basel'den bir farkım kalmayacaktı.

Chat, Basel'in üzerine atlayıp, yumruklarını suratına üst üste geçirirken, "Sen ne yaptın!" diye bağırıyordu. "Sen bunu nasıl yaptın, Basel! Bu görev bittiğinde ona evlenme teklifi edeceğini söylemişken onu nasıl öldürebilirsin? Onu öldürdün!" Basel şu anda hiçbir şeyi anlamıyordu ama kendisine geldiğinde yüzleşeceği şeyler hiç kolay değildi.

Suratıma yediğim bir yumruk beni kendime getirmişti. Rakibime ikinci kez bana vurma fırsatı tanımadan göğüs kafesine attığım tekmeyle onu geri püskürttüm. Sol kolum yaralıydı ama sağ kolum hâlâ iş görüyordu. Karşımda-

ki adamla ilgilenirken, bulduğum her boşlukta Marcus'u kontrol ediyordum. O da bu savaşın içinde olduğu için iyi olduğuna emin olmak istiyordum. Tıpkı benim gibi o da beni kontrol ediyor olmalıydı ki ara sıra birbirimizin bakışlarını yakalıyorduk. O her defasında sırıtırken ben kaşlarımı çatarak önüme dönüp işime bakıyordum. Onun için endişelenmem hoşuna gidiyordu. Aslında o umurumda bile değildi ama ölürse, annem onun yerine benim başıma bela olurdu. Birinin annemi benden uzak tutması gerekiyordu.

Dövüştüğüm adamın boynunu kırarak ayağa kalktım. Yüzümdeki ter ve kanı silip tekrar Marcus'u kontrol ettim. Biraz ileride Emily ile tartışarak birilerini patakladığını görmek beni rahatlattı. İkisi gece boyunca kavga edip karşılarına çıkan herkesin üstesinden bir şekilde gelmeyi başarmıştı. Birbirlerini öldürmek ister gibi davranıyorlardı ama tüm gece boyunca bir saniye bile ayrılmamışlardı. Hâlâ birilerine vururken tartışmaya devam ediyor, sanki yarım saat önce öpüşen onlar değilmiş gibi davranıyorlardı.

Arkamdan yaralı koluma vuran biriyle kaşlarımı çatarak ona doğru dönüp yumruğumu suratına geçirdim. Bunlar hiç bitmiyordu! Onunla ilgilenirken Anastasia ve Erich'i bu gece hiç görmediğimi fark ettim. İkisi başka katlarda olmalıydı çünkü okuldaki her bölgede buna benzer bir savaş vardı. Kolunu kırdığım adamın suratını birkaç kez yere vurarak ayağa kalktım. Fiziksel olarak çok yorulmuştum, üstelik kanamaya devam eden sol kolum da bana hiç yardımcı olmuyordu. Koluma aldığım o bıçak darbesi fazla derine inmemişti ama hareketlerimi kısıtlıyordu.

Etrafıma baktığımda herkesin çok yorulduğunu fark ettim. Sofia hâlâ ölen sevgilisi için ağlarken Emily son gücüyle yerdeki ablasını korumaya çalışıyordu. Çok yorul-

muştu ama ablasının yakınında durarak ona yönelen tüm tehlikeyi Marcus ile savuşturmaya çalışıyordu. Vanessa yorgunluktan yere yığılmıştı ama korumaları ve özellikle Ethan onu koruyordu. Kimsenin daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Hem biz hem de karşı taraf çok yorulduğu için herkes açık hedef olarak bir bir yere yığılıyordu. Tabii, hâlâ direnenler de yok değildi.

"Durun!" Büyük bir gürültüyle asansör ve merdivenlerden çıkanları görünce nihayet rahat bir nefes alabildik. Özel tim ve FBI ajanları tam zamanında gelmişlerdi. Evet, bu gelen zırhlı adamlar onlardı. Siyah giyimli, maskeli ve silahlı adamların en önünde yürüyen Ivan, "Herkes dursun, yoksa adamlarım ateş etmekten çekinmeyecek!" diye bağırınca kattaki herkes sessizleşti. Silahlı adamlar karşısında kimse kıpırdamaya cesaret edememişti.

Elindeki telsizi dudaklarına yaklaştıran Ivan, "Tüm blokları gezin ve direnen herkesi vurun!" diye bağırdığında okulun içindeki tüm adamlarının harekete geçtiğine emindim.

Ajanlar uzun menzilli silahlarla gardiyanları ve infazcıları hedef alınca hepsi teslim oldu. "Hiç gelmeseydiniz daha iyiydi!" Onlara kızan Emily yorgunlukla başını Marcus'un koluna yasladı.

Ivan kattaki suçluları tutuklatıp kelepçe taktırırken her şeyin sona erdiğini düşündüm. Sonunda bittiğini ve bu geceki savaşta galip geldiğimizi düşündüm fakat Vanessa'nın, "Yeşil nerede?" diyen sesiyle aslında her şeyin yeni başladığını anladım.

Başımı hızla çevirdiğimde Lucas'ı yerde baygın bir hâlde yatarken gördüm. Dilsiz Kız yoktu. Lucas'ın yanında güvende olacağına kendimi o kadar ikna etmiştim ki bir süredir onu hiç kontrol etmemiştim. Öncesinde yerinde mi diye her birkaç dakikada bir baksam da ona bakma-

dığım on dakikada gözden kaybolmuştu! Üstelik Connor da yerinde yoktu. Yaralı hâliyle onu götürmüş müydü?

Bu sefer o piçin canını alacaktım!

5

YIKILAN TARİH

"Kulağıma tatlı sözler fısıldayan bu adam, belki de bir ölüm meleğiydi. Bir hayat uğruna herkesi dünya üzerinden silmeye hazır bir ölüm meleği..."

Korkunçtu. Bugün yaşadıklarım, hayatım boyunca hatırlamak istemeyeceğim kadar korkunçtu. Okul kan gölüne dönmüş, onlarca kişinin ölümünü izlemiştim. Hepsi en vahşi şekilde öldürülürken, olanları korku dolu gözlerle izlemiştim. Bir savaşın matemini yaşayan ruhum, o vahşet dolu anların yasını tutuyordu. Çok fazla şey görmüştüm. Ölen kim olursa olsun, hasta kalbim onun acısını yaşamıştı. Kandan korkardım ben. Bu okulun duvarları kana bulanmışken nasıl dayanmıştım hepsini izlemeye? Kan kokusu o kadar yoğundu ki midem bulanmıştı ve ben kusamamıştım bile. Parçalanmış cesetler her yerdeydi, gözlerimin değdiği her karede bir ceset yatıyordu. Ötanazi, içindeki herkesi ölüme boğuyordu bu gece, ölüm saçıyordu. Ölüm okulu, bu gece herkese ölümü yaşatıyordu. Görünmez pençelerini insanların kalbine geçirmiş, onları öldürüyordu Ötanazi.

Ölüm yaşatan sadece Ötanazi değildi. Biri daha vardı, önüne çıkan herkesi ezip geçen biri daha vardı. Bir savaş

meydanında kılıcını çeken güçlü bir komutan gibi herkesi ölüme boğan biri daha vardı: Gölge. Evet, kime gönül verdiğimi bu gece tüm çıplaklığıyla izlemiştim. Bir katili sevdiğimi hep biliyordum ama nasıl bir katili sevdiğimi bu gece çok iyi görmüştüm. Ben ruhu olmayan karanlık bir Gölge'ye tutulmuştum. Merhameti yoktu, vicdan denilen şeyi bilmiyordu. Bağışlamak onun kitabında yazmıyordu. O ölümün yitik çocuğu, nefesinde ölüm soluyordu.

Karanlık bakışları ürkütücüydü, parmak boğumlarında başkalarının hayatından çaldığı kan süzülüyordu. Korktum, bu gece her şeyden korktuğum gibi sevdiğim adamdan da korktum. Ancak ona kızmadım da çünkü o tereddüt etseydi, onu öldürmek isteyenler tereddüt etmeyecekti. İçine girdiği bu kanlı oyunu kazanmak istiyorsa öldürmekten başka seçeneği yoktu. Ölmesindense öldürmesini tercih ederdim. Evet, bu gece korktuğum ne varsa onu yaşıyordum ama Drew benim için girmişti bu savaşın içine. Benim için Otanazi'ye geri dönmüş ve bu katliamın bir parçası olmuştu. Bu yüzden herkes ölebilirdi ama o yaşamalıydı. Bunun için öldürmesi gerekiyorsa öldürebilirdi.

Yaşadığım vahşetin kalıntıları ruhumu dağlarken izlemekten başka hiçbir şey yapamadım. Ta ki Connor kendisine gelip pençelerini bileğime geçirene kadar. Okuldan çıkmak için beni rehin alan adamın çıkış biletiydim. Ona direnip sesimi Drew'a ve diğerlerine duyurmaya çalışmıştım ama tüm o gürültünün içinde beni kimse duyamamıştı. Yağlı ve iri vücudu ona karşı koyamayacağım kadar güçlüydü. Okulun ajanlar tarafından kuşatıldığını bildiği için beni bahçedeki kulübeye kadar sürüklemişti.

Bir eli parçalandığı için aşırı kan kan kaybı yaşıyordu. "Nereye gidiyoruz?" Kulübenin altındaki gizli geçitten aşağı indiğimizde korkuyla etrafıma bakıyordum.

Cebindeki çakmakla duvardaki meşalelerin ikisini yakarak birini bana uzattı. "Bu okuldan çıkmamı sağlayacaksın!" diye bağırırken hem aşırı terliyor ve hem de titriyordu. Laboratuvarda ne vardı da bu hâldeyken bile beni buraya getirmişti?

Tek eliyle meşaleyi tutarak önden yürürken diğer elini kullanamadığı için kolumu bırakmak zorunda kalmıştı. "İstesem şu anda kaçabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Solgun yüzünü bana doğru çevirdi. "Buradaki her şeyi görmek istediğin için bunu yapmayacaksın. Merak duygusunun insana yaptırmayacağı bir şey yok, küçük Green." Bu konuda haklı olduğu için sonuçlarını düşünmeden peşine takıldım. Bu kulübenin altında ne işler döndüğünü hep görmek istemiştim.

Eli yaralı olduğu için aşırı zorlansa da tünellere kadar gelebilmiştik. Daha önce suikastçımla birlikte geçtiğim tünelin yanındakine girince peşinden gittim. Elimdeki meşalenin ateşi bana karanlıkta yol gösterirken neler göreceğimi kestiremiyordum. "Tüm o gereksiz çabalarının boşuna olduğunu umarım anlamışsındır." Aklıma gelenlerle iç çektim. "Öldürdüğün her mahkûmun acısını yaşamalısın." Para için Stew'i canlı canlı kesip organlarını aldığını unutamıyordum.

"Boşuna değildi!" diye bağırırken öksürmeye başladı. "Laboratuvardaki kanıtları aldığımda bir gün insanlara kim olduğumu göstereceği-" demişti ki aniden acıyla haykırarak yere yığıldı.

Elimdeki meşaleyi ona doğru tuttuğumda gördüğüm şeyle bağırarak geriye çekildim. Hayatımda daha önce hiç görmediğim büyüklükte siyah bir yılan ayağına dolanmıştı. Zehrini çoktan ona bulaştırmış olmalıydı ki Connor yerde iki büklüm yatıyordu. Yılanın kalınlığı akıl almazdı. Parmağım büyüklüğündeki sivri dişlerini Connor'ın

bacağına geçirdi. Tanrı'm, sadece dişleri bile parmağımın kalınlığındaydı. Büyüklüğü normal bir boa yılanının üç katıydı. Bu şey gerçek miydi?

Connor'ın bacağına sivri dişlerini geçirmişken ateş kırmızısı gözlerini bana çevirince, "A- Aman Tanrı'm!" diyerek yutkundum. Bu da neydi böyle? Korkudan kaskatı kesilmiştim. Connor, genleriyle oynayıp mutasyona uğrattığı hayvanlardan biri tarafından ısırılmıştı.

Bu bir yılan değil, bir yaratıktı.

"Ya- Yardım et..." Connor bir parmağı kopmuş kanlı elini bana doğru uzattı. Acılar içinde kıvranırken ağlayarak benden yardım istiyordu. Yılanın zehriyle yüzündeki damarlar o kadar şişmişti ki patlayacaklarını sandım.

Yılanın olduğu taraftan uzak durup Connor'a yaklaştım. Bu dev yılan, avını sindirmeden benim peşime düşmezdi. Connor, "Ya- Yardım et," diye ağlayarak hırkamın ucunu yakaladı. Ağzından kan gelirken, "Bana yardım et," diyordu can çekişerek.

Boynundaki yaka kartını tutarak kanlanmış gözlerine baktım. "İnandığın tüm tanrılara dua et, Wood," dedim buz gibi bir sesle. "Tanrılarına dua et ki seni kurtarsınlar çünkü cehennem diye bir şey gerçekten var!"

Boynundaki yaka kartını sertçe çekip aldım. "Stewart'a yaptıklarının bedelini öde, sözde tanrı!" diye bağırdım. "Hani sen kendinin tanrısıydın? Hadi, kurtar kendini değiştirdiğin bu yaratıktan! Biz Türklerin çok güzel bir sözü vardır," diyerek acıdan kıvranan pörtlek gözlerine baktım. "Eden bulur, cani!" dedikten sonra iğrenç ellerini üzerimden iterek geriye çekildim. Bu adam için parmağımı bile kıpırdatmazdım.

O, Stew'imin katiliydi!

Her an bana da saldıracakmış gibi görünen yılan, dişlerini hâlâ Connor'dan çekmemişti. Bu beni rahatlattığı için arkamı dönerek koşmaya başladım. Connor ile işi bitene kadar kaçmak için biraz zamanım olurdu. Connor arkamdan, "Gi- Gitme!" diye yalvarsa da onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Olsa da yardım etmezdim. Stew'e yaptıklarının cezasını çekecekti. Ölümü, kendi yarattığı yaratıklardan birinden olmalıydı.

Connor, "Kalp!" diye haykırdı peşimden. "Al- Alacağın o kalbin kime ait olduğunu sana söylerim!" deyince adım atmayı bıraktım. Kimin kalbini göğsümde taşıyacağımı hep merak etmiştim.

"Sana yardım etmem için yalan söylüyorsun!" Öfkeyle bağırsam da geri dönmedim. Koşarak ondan uzaklaşırken, "Stew'in anısını kirletip sana yardım etmeyeceğim," dedim. O büyüklükteki bir yılanın zehri saniyeler içinde onu öldürecekti. Yani onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Umarım o yaratık benim de peşime takılmazdı, ondan daha hızlı olduğumu sanmıyorum.

Elimdeki meşaleyle hızlı adımlarla yürürken geri dönmeye korkuyordum. Geri dönemiyordum ama nereye gittiğimi de bilmiyorum. Burnuma gelen mantar ve küf kokuları midemi bulandırıyordu. Bastığım yerler nemli ve ıslaktı. Yürüdüğüm tünelin tavanından damlayan su damlalarının çıkardığı sesler rahatsız ediciydi. Dahası, ciyaklayan fareler taşlı duvarların arasından çıkıyor, yılanların tıslama sesi her adımımda çoğalıyordu. Bu karanlık tünelde etrafımı aydınlatan tek şey elimdeki meşaleydi.

Yol gittikçe engebeli olmaya başladığı için yürümekte güçlük çekiyordum. Tünelin duvarlarında gezinen yumruk büyüklüğünde örümcekleri görünce gözlerime inanamadım. "Sa- Sadece insanların genleriyle değil, hayvanların da genleriyle oynamışlar." Korkuyla fısıldarken o şeyle-

rin dikkatini çekmemek için dua etmeye başlamıştım. Bu şeylerin gerçek hayvanlarla alakası yoktu.

Bu adamlar bu tünelleri kullanmıyor muydu? Daha önce buraya geldiğimizde bu tünel olmasa da buna benzer başka bir tünele girmiştik. Orada hiç böyle yaratıklar görmemiştik. İnfazcılar bu tüneli kullanarak laboratuvara giriyor olmalıydı, öyle olmasaydı Connor bu tünele girmezdi. Geçtikleri yolun temiz ve güvenli olması gerekmiyor muydu? O hâlde bütün bu yaratıkları niye serbest bırakmışlardı? Sonuçta Connor, bunlardan biri tarafından ısırılmıştı. Belki de ayaklanma başlayınca kimse ne işler karıştırdıklarını öğrenmesin diye bilerek serbest bırakmışlardı.

Ayakkabımın ucuna çıkıp bacağıma doğru tırmanan kocaman, tüylü örümceği görünce avazım çıktığı kadar bağırdım: "Uzak dur benden!" Ayağımı silkeleyip ondan kurtulduğum esnada etrafımdaki taşların arasından düzinelerce örümcek çıktı. Hepsi de bana doğru gelmeye başlamıştı. Burada olmadığını bilmeme rağmen her başım sıkıştığında yaptığım gibi, "Drew!" diye haykırdım. Başım beladaydı.

Etrafımı saran sekiz bacaklı yaratıkların o kadar çok gözleri vardı ki baktıkça daha çok bağırıyordum. Şişkin bedenlerinin üzerindeki tüyleri ve kan kırmızısı gözleri aklımı başımdan alıyordu. Etrafımı sarmışlardı. Elimdeki meşaleyi yere doğru sallayıp onları geri püskürtmeye çalışıyordum ama sayıları öyle fazlaydı ki... Her delikten birçok örümcek çıkıyor, sürü hâlinde bana doğru geliyorlardı. Onlar için bu geceki avları, taze etleriydim. Bu şeyler her yerdeydiler. Boğazım acırcasına, "Drew!" diye bağırıp ağlamaya başladım. Yanımda olmalıydı, ona ihtiyacım vardı.

Tehlike anında kendimi korumayı bilmiyordum ki! Böyle bir durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Hayat tecrübem olmadığı için şu zamana kadar tek yaptığım şey odamın güvenli duvarları arasında yaşamak ya da Drew'un arkasına saklanmaktı. Ben kendimi korumasını bilmiyordum çünkü Drew varken kendimi korumaya gerek yoktu. O her şeyi benim yerime hallediyordu. Şimdi etrafımı saran bu korkunç yaratıklara baktıkça Drew'un hayatımdaki yerini daha iyi anlıyordum.

Elimdeki meşaleyi yere doğru savuruyor, kendi etrafımda dönüp onları uzaklaştırmaya çalışıyordum ama gittikçe daha fazla çoğalıyorlardı. "Kıpırdama!" Suikastçımın sesini duyduğumda eğildiğim yerde doğrulup, "Yardım et!" diye ağlamaya başladım. Gelmişti, yine tam zamanında benim için gelmişti. O bana hiç geç kalmıyordu.

Bu yaratıklardan biri tarafından ısırılırsam neler olacağını bilmek bile istemiyordum. Yine yardıma ihtiyacım olduğu esnada bana yetişmişti. Bu adam bana hiç geç kalmıyordu, nerede olursam olayım beni hep buluyordu.

Başımı kaldırıp ona bakacaktım ki yuvarlanarak bacaklarımın arasına düşen bir ışık topuyla başımı eğdim. "Işığa bakma, Dilsiz Kız!" diyen sert sesini duydum. Söylediklerinden bir şey anlamamıştım ama onu dinleyip bakışlarımı ışıktan çektim. Etrafımı saran yaratıkların hepsi yoğun ışık karşısında kulak tırmalayan sesler çıkarmaya başlamıştı. Bu göz yakan ışık onların canını yakıyormuş gibi hepsi tüneldeki kuytulara kaçmaya başlamıştı. Şükürler olsun.

Arkama döndüğümde elinde silahıyla bana doğru yürüyen suikastçımı gördüm. Hemen arkasında Vanessa, Marcus, Emily, Sofia, Erich ve Anastasia vardı. FBI ajanlarından Ethan ve Ivan da buradaydı. Tabii, Vanessa'nın korumaları ve diğer ajanlar da. Hepsi meşaleler ve silahlarla kuşanmıştı. News denen ajanın elinde yerdeki ışık toplarından bir tane daha vardı.

News. "Hepsi mutasyona uğramış ama lazer ışıkları onları rahatsız ediyor," deyince örümceklerin neden kaçtığını daha iyi anladım. Yaptığı açıklamayla yerdeki ışık topunu alıp yanına giderek ona geri verdim. Elimden geldiğince ışığa bakmamaya çalışmıştım.

Suikastçımın yanına gidince lacivert gözleri beni baştan aşağı süzdü. İyi olduğumu görünce sesli bir şekilde nefes aldı. İyi olduğuma sevinmişti ama onu hâlâ korkutan bir şeyler vardı. Gözlerindeki gizli korkuyu gördüğümde içim acıdı. Bu gece onu Gölge kimliğiyle ilk kez görmüştüm ve yine korkup ondan kaçacağımdan korkuyordu. İstesem de ondan gidemeyecek kadar ona tutkun olduğumu bilmiyordu. Ne zaman ki ona gülümsedim, işte o zaman rahat bir nefes aldı. "Bir bakıyorum varsın, bir bakıyorum yoksun," diye sızlandı. "Bir daha seni yanımdan ayırmayacağım."

Sitemini ifade eden kelimeleri, yüzümde buruk bir tebessüm oluşturdu. "Belki de seni alıştırıyorumdur."

Elini uzatıp gözlerimi kapatan kâküllerimi yavaşça çekti. "Yokluğuna beni alıştırma," dedi acı çeken bir sesle.

"Başardın, küçük Taşıyıcı." Ajanların lideri Ivan tebessüm ederek bana bakıyordu. "Hasta kalbin o yıkıma rağmen başardı. Hadi, yapmamız gereken son şeyi yapalım." Elimde duran Connor'ın kartını ister gibi elini uzatınca kartı ona verdim. Şimdi sadece laboratuvarı yok etmek kalmıştı.

"Ne yapacaksak yapalım da bir an önce buradan çıkalım artık!" diyen Vanessa ters ters Elijah'ya bakıyordu. Elijah'nın tüneldeki delikleri kontrol ettiğini görünce kaşlarını çattı. "Elijah, eve ikinci bir piton götürmeyeceksin!"

Hanks ve Vincent kahkaha atarken Elijah homurdanarak önüne döndü. "Gelirken gördüğümüz şu yılan, Connor'ın cesedini hâlâ bırakmamışsa onu evcilleştirebi-

lirim." Bu adamın yılanlara olan ilgisi gerçekten çok ürkütücüydü.

"Bu tünelde olduğumu nasıl anladınız?" diye sorduğumda Emily yüzünü ekşitti. "Erich ve Ana, Bilinmezlerin bloğunda savaşıyordu. Connor'ın seni merdivenlerden sürüklediğini görünce bize mesaj attı. Erich ve Ana sizi takip ederek kulübeye girdiğinizi görmüş. Hep birlikte gelelim diye bizi bekledikleri için kulübeye tüm ekip girdik. Connor'ın elinden sızan kanı takip ederek bu tünele girdik." Connor'ın elinden akan kan sayesinde bizi bulmuşlardı.

Amcama, yani Erich'e baktım. O da en az diğerleri kadar kan içinde kalmıştı. Bana tebessüm edince ona içtenlikle gülümsedim. Onun sayesinde diğerleri beni bulmuştu. Aksi takdirde buradaki örümceklerin akşam yemeği olacaktım.

Bir süre sonra, daha fazla konuşmak yerine yola devam ettik. Küçük keşfimiz biz ilerledikçe daha korkunç bir hâle geliyordu. Tüneli yarıladığımızda sol tarafta bir kapı gördük ancak o kapının arkasında ne olduğunu henüz bilmiyorduk. Kapının arkasında ne saklıysa çok iğrenç kokuyordu. Ben elimle burnumu kapatırken Anastasia öğürmüştü. Ivan kolunun tersiyle burnunu kapatarak elindeki kartla kapıyı açtı. Suikastçım olası bir tehlikeye karşı tetikte duruyor, yanımdan hiç ayrılmıyordu.

Ivan ve adamları ellerindeki meşalelerle içeri girdikten kısa süre sonra ışıkları açmışlardı. "Tanrı'm!" Hanks bir küfür savurunca dayanamayıp peşlerinden içeri girdim.

Bunlar da neydi böyle?

Ellerimle dudaklarımı kapatıp çığlığıma engel olmuştum. Bunu yapanlar insan değildi. Yeryüzündeki hiçbir canlı bu kadar vicdansız olamazdı. Büyük odanın yarısı üst üste yığılı kadın cesetleriyle doluydu. Çürümüş, iğ-

renç kokan kadın cesetleri. Sanki basit bir çöp yığınıymış gibi hepsini öldürüp buraya atmışlardı. Cesetler o kadar korkunçtu ki derileri dökülmüş, etleri kemiklerinden sıyrılmıştı. Kocaman lağım fareleri, cesetlerin arasında dolaşıyordu. Kahverengi bir sıçan, ölen bir kadının karnına girip çıkıyor, iç organları dışarı sarkmış kadının karnını deşiyordu. Sıçanlar her yerdeydi, hepsi de cesetleri büyük bir açlıkla kemiriyordu.

Daha fazla dayanamayıp elimi ağzıma bastırarak kendimi dışarı attım. Diz çöküp öğürerek kusarken gözyaşlarımı tutamıyordum. Benim iğrendiğim bu cesetler, bir zamanlar bu okulda nefes alıyordu. Drew peşimden gelip, "İyi misin?" diye sordu ama iyi olmadığımı çok iyi biliyordu.

"Seni buradan götürüyorum!" dedi sert bir sesle. "Bu gece görmemen gereken çok fazla şey gördün!" Kustuğum için saçlarımı ensemde toplayarak onları benden uzak tutuyordu.

Kolumla dudaklarımı silip ayağa kalktım. "Ha- Hayır," diyerek hıçkırdım. "Yıllarımı geçirdiğim bu cehennemin her yerini göreceğim."

Islak gözlerime bakıp kaşlarını çattı. "O zaman ağlamaya son ver. Gözyaşlarını görmek hoşuma gitmiyor!" Bunu zaten biliyordum. Ne zaman ağlasam sebepsiz yere öfkelenirdi. Belki de bu yüzden onunla tanıştığımızdan beri beni ağlatan o olmamıştı. Tabii, istisnalar buna dâhil değildi. Zorunlu olduğu şeyleri saymazsak o beni hiç kanatmamıştı, aksine avuç içlerimden öperek yaralarımı sarmıştı.

Gözyaşlarımı aceleyle sildiğim esnada diğerleri de içeride daha fazla duramamış, dışarı çıkmıştı. Kendimi toparlayınca devam ettik. Yolculuğumuz uzun sürmedi çünkü tünelin sonundaki büyük çelik kapıya ulaşmıştık. Ivan,

Connor'ın kartını kapının sağ tarafındaki özel sistemden geçirince kapı iki yana doğru kayarak açılmıştı. Tereddüt ederek içeri girdiğimizde ışıklar otomatik olarak açıldı. En az bir blok büyüklüğündeki devasa laboratuvarın içinde bulmuştum kendimi.

Henüz Edward'ın ölümünü atlatamayan Sofia, "Bu-Burası," diyerek etrafına baktı. Yaşadığı korkunç şeyleri hatırlamış gibi, "Burası üzerimde tüm o deneyleri yaptıkları yer," dedi ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Edward'ın beni kurtardığı yer." Artık Edward yoktu.

İkisi aylarca bir savaş verip hayatta kalmaya çalışmıştı. Kim bilir, belki de o sürede birçok hayal kurmuş, bir gün buradan çıkacaklarını düşünmüşlerdi. Her şeyin son bulduğu gece ise Edward ölmüştü. *Artık bitti, kurtulacağız,* diye düşünürken ölmüştü. Bu, Sofia için çok büyük bir acıydı. Şu anda akan gözyaşları bile aslında burada yaşadıkları için değil, ölen sevgilisi içindi.

Emily destek olmak için ablasının elini sıkıca tuttu. "Geçti, artık sana kimse zarar veremez." Oysaki Sofia'nın gözyaşları kendini düşündüğü için akmıyordu.

Devasa laboratuvarı incelemek için herkes bir yere dağıldı. Çıkan isyan yüzünden burada kimse yoktu. Etrafıma şaşkın bakışlar atarak uzun masaların arasından geçtim. Her masanın üzerinde küçük tüpler, renkli cam kapsüller, not alınmış yüzlerce evrak ve daha birçok şey vardı. "Yeşil, bunu görmelisin." Başımı kaldırıp Emily'ye doğru yürüdüğümde gördüğüm şeylerle gözlerimi irice açtım.

"Ürkütücü, değil mi?" Başımı sallayarak Emily'nin yanına gittim. Duvara monte edilmiş onlarca cam kafesin içindeki yaratıklara bakıyordum.

"Karadul örümcekleri bu kadar büyük müydü?" dedim. Kafesteki örümcek, bana saldıran o yaratıklardan biriydi.

Küçük çakıl taşlarının arasında çıldırmış gibi hızla hareket eden hayvan, ışığın altında daha korkunç görünüyordu.

Emily eğilerek yüzünü kafese yaklaştırdı ve kafesin içindeki örümceğe gözlerini kısarak baktı. "Sence neden bu kadar hızlı hareket ediyor? Şuna baksana, sanki dehşete kapılmış gibi." O çirkin örümcek, benden daha fazla dehşete kapılmış olamazdı.

"Ben nereden bileyim, Emily," diye homurdandım. "Hayatımın geri kalanında sekiz bacaklı ve ikiden fazla gözü olan hiçbir şey görmek istemiyorum." O şeyin akrabaları az önce bana saldırmıştı.

"Bunun on iki tane gözü var."

"Saydın mı, Emily?"

"Evet, tek tek saydım."

"Yürü şuradan!" diyerek kolunu çekiştirdim. "Gece rüyalarına girdiklerinde bana gelip sızlanmanı istemiyorum."

Güldü. "Deborah bunları görmeyerek çok şey kaçırdı." Şu anda Deborah'nın yerinde olmak için neler vermezdim.

Küçük adımlar atarak tüm kafesleri incelemeye devam ettim. Burada neredeyse her çeşit hayvan vardı. "Acıkmış gibi görünüyor." Ben bir tavşanın nasıl böyle korkunç göründüğünü düşünürken Emily hâlâ o örümcekte takılıp kalmıştı.

"Onu neyle beslemeyi düşünüyorsun?" diyerek dik dik ona bakmaya başladım. "O şeyin ot yemediğine eminim."

Kıkırdadı. "Keşke gelirken Connor'ın parmaklarından birini yanıma alsaydım. Bu hayvanın hoşuna giderdi."

"Korkunçsunuz, Bayan Lewis."

"Connor daha korkunç, Bayan Green."

Gördüğüm siyah renkli kara kurbağasıyla sırıttım. "Emily, bunu görmelisin." Birbirimizle itişip duruyorduk ama gördüğümüz her yeni şeyle heyecanlanıp birbirimizi çağırıyorduk.

Merak içinde yanıma gelen kız, başını kaldırıp cam kafesin içindeki kurbağaya baktı. Yağlı derisi parlak, çirkin hayvanı görünce kaşlarını çattı. "Sen de mi, Yeşil?" Kurbağa uzun, yapışkan dilini cama doğru uzatınca yüzünü ekşitti. "O despot, beni bu hayvana benzetiyor ama kendileri bu gece bir kurbağayı öptü."

Afallayarak gözlerimi büyüttüm. "Marcus bir kurbağayı mı öptü? Iyy, bunu neden yaptı?" dediğimde etrafımızı kontrol etti ve kimsenin bizi dinlemediğini görünce iyice bana yaklaştı. "Gerçek bir kurbağayı öpmedi, aptal!"

"O zaman sahte bir kurbağayı mı öptü?"

"Beni öptü!" İşte, bu gerçekten beklemediğim bir itiraftı.

"Seni mi?" *Sonunda anladın* der gibi bana bakıyordu. "Bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Onun ne düşündüğünü anlamak çok zor."

Sırıttım. "Peki, öpücük nasıldı?"

Eli dudaklarına gidince belli belirsiz güldü. "Buna cevap vermeyeceğim." Hoşuna gittiği çok belliydi.

Biraz ileride suikastçım ile konuşan Marcus'u kontrol edip gülerek Emily'ye yaklaştım. "Kötü müydü?"

Utandığı için yanakları kızardı. "Hayır," dedi gerçeği itiraf ederek. "Bay mükemmeliyetçinin öpüşü de mükemmeldi," deyince kıkırdadım. "Bunu kaçırdığıma inanamı-

yorum." Lucas denen o değişik çocuk o kadar gevezeydi ki doğru düzgün etrafıma bakmama hiç izin vermemişti.

Emily'nin gözleri âşık bir kadın gibi parlarken, "Bana kanlı bir savaşın içinde olduğumuzu unutturacak kadar iyiydi," dedi mutlu bir sesle. "Şey gibiydi, ımm... Pamuk şeker gibi. Yumuşak ve tatlı. Özellikle o kahve çekirdeğini anımsatan kokusu beni büyüledi. Öpüşü, onun alaycı karakterine göre fazla sahipleniciydi." Anlatırken farkında değildi ama sesi gerçekten de âşık gibi çıkıyordu. Marcus'un onu öptüğü sahneyi kaçırdığıma inanamıyordum.

"Onu seviyorsun, değil mi?" Sorduğum soruyla yüzündeki tebessüm soldu. Gözleri hüznün can kırıklığına büründüğü için derin bir nefes aldı. "Onun beni gerçekten sevmesini isterdim." Marcus'un ondan gerçekten hoşlandığını ya görmüyor ya da görmek istemiyordu.

Marcus'un, "Kurbağa mı o?" diyen sesini duyduk. Drew ile yanımıza gelip kafesteki kurbağaya bakmaya başladı. Güldü. "Sevimli bir şeye benziyor." Sevimli dediği hayvanın siyah derisinde yeşil benekler vardı. Üstelik gırtlağını şişirip sürekli vıraklayarak uzun dilini cama yapıştırıyordu. Sanki yemek için bizden sinek istiyordu.

"Bu şey mi sevimli?" Yüzümü ekşittiğimde Marcus'un gözleri Emily'yi buldu ve dudaklarına bakıp sırıttı. "Kurbağalar, bana son günlerde fazla sevimli ve kışkırtıcı gelmeye başladı." Çapkın bir sesle söyledikleri Emily'yi utandırdığı kadar kızdırmıştı da.

"O hâlde bu hayvanı yanınızda götürün," diyerek Marcus'a kafesin içinde zıplayan hayvanı gösterdi. "Hatta odanıza alın, böylece sık sık bakıp ne kadar kışkırtıcı bir hayvan olduğunu düşünürsünüz!"

Marcus sinsice sırıttığında bu lafın altında kalmayacağını anlamıştım. "Odama hatta yatağıma almak istediğim

bir kurbağa olduğu doğru," diyerek Emily'ye yaklaştı. "Ama o kurbağaya bakıp bir şeyler düşünmek yerine düşündüklerimi ona yaparım," dediğinde Emily daha çok utanırken Marcus her zamanki gibi yine son sözü söyleyen olmuştu.

"Siz!" Emily sonunda onun ima ettiği şeyi idrak etmiş gibi hemen ondan uzaklaştı. "Siz hayatımda gördüğüm en utanmaz adamsınız! Nişanlıyken beni öptüğünüz yetmezmiş gibi bir de saçma sapan şeyler söylüyorsunuz."

Marcus büyük bir keyifle güldü. "Nişanlı olmasaydım seni öpmemi sorun etmeyecektin, öyle mi?" Köşeye sıkıştırdığı kızın kıvranmasından zevk aldığı çok açıktı.

"Sorun, nişanlı olmanız değil! Sorun, sizin gibi benmerkezci biri tarafından öpülerek lanetlenmem."

"Asıl sorun, benim gibi mükemmel birinin seni öptüğü için ne kadar şanslı olduğunu bilmemen."

"İşte bu yüzden sizden nefret ediyorum çünkü yaptığınız her şeyin doğru olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bana deli olduğunu biliyorum, Lewis. Diğer tüm kadınlar gibi sen de bana deli oluyorsun."

"Ben ne söylüyorum, siz ne anlıyorsunuz!" diyen Emily sinirden çığlık atmamak için kendisini zor tutuyordu. "Size gerçekten katlanamıyorum!" dedikten sonra hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı.

Marcus kızın arkasında bakarken sırıttı. "Gerçekten de bana deli oluyor," dediğinde suikastçım homurdanırken ben kendimi tutamayıp kahkaha attım. Bir gün bu tavırlarıyla kızı sinirden öldürmezse iyiydi.

Marcus, Emily'nin peşinden gidince Drew, "Onu anlayamıyorum," diyerek Marcus'un arkasından baktı. "Bir

süre önce Luna'dan ayrıldı ama hâlâ bunu Emily'ye söylememiş."

"Luna'dan ayrıldı mı?" *Sonunda,* diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bunu Emily'ye söylemeliyim," diyerek bir adım atmıştım ki, Drew ensemden yakalayıp beni geriye çekti. "Onun işine karıştın diye Marcus seni dava mı etsin?" dediğinde gülmeye başladım. "Yapar mı?"

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Marcus etrafındaki insanları bir kere de olsa mutlaka dava etmiştir. Sen şu zamana kadar dava etmediği tek kişisin ve bunun sebebi de hasta olman. Bence onu fazla zorlama çünkü etrafında dava etmediği insanları görünce içten içe çıldırıyor," dediğinde gülmeye başladım. Eğer hasta olmasaydım beni bile dava edecek bir şeyler bulacağına emindim.

Biz etrafı incelerken içeriye elliye yakın ajan girdi. Hepsinin ellerinde büyük, siyah çantalar ve silahlar vardı. Ivan onlara bakarak, "Buradaki her köşeye bomba düzeneği yerleştirin," derken elindeki kamerayla burada gördüğü her şeyi çekiyordu. Üstlerine böyle bir yerin varlığını kanıtlamalıydı.

Ivan, "Biz çıktığımızda buradaki her şey yok olmalı," dedi. "Deneylerinde kullandıkları zehirli atıkları tünele attıkları için oradaki hayvanların hepsi mutasyona uğramış. O yüzden tünellerin hepsine bombaları yerleştirin," dediğinde dışarıdaki hayvanların neden evrim geçirdiğini anlamıştım.

Gerçi, kafestekiler de çok korkunçtu ama dışarıdakiler kadar değildi çünkü bunlar kafesteydi. Ajanlar onu onaylayıp laboratuvarın her yanına dağılmıştı. Ellerinde tuttukları çantalarda bomba olmalıydı. Bazıları da gördüğü her şeyi kameraya çekiyor, tüm dosyaları ve evrakları çantalara dolduruyordu.

Hepimiz bir kapıdan geçerek farklı bir yere girmiştik. Kapıyı açtığımız an ışıklar kendiliğinden yanmıştı. Burada ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama bu gördüklerim yerimde sendelememe sebep olmuştu. Yan yana dizilmiş birçok cam akvaryum vardı. Bu akvaryumlar, diğerleri gibi hayvanlar için değildi. Tabut büyüklüğündeki cam akvaryumlar, deneylerinde kullandıkları kadın mahkûmlar içindi. Asıl korkutucu olansa yan yana dizili dik akvaryumların her birinin içinde çırılçıplak bir kadının olmasıydı.

Suyun içinde öylece duran kadınların hepsi ölmüş gibiydi. Saçları suyun içinde dalgalanıyor, göz kapakları hiç açılmıyordu. Burun ve ağızlarını kaplayan siyah bir oksijen maskesi takılıydı. Maske onların suyun içinde nefes almalarına yardımcı olmak için vardı. Her akvaryumun yanında kalp ritimlerini gösteren bir monitör ve ağızlarındaki maskenin hortumunun bağlı olduğu bir oksijen tüpü vardı. Kafaları dâhil göğüs ve karın kısmına yapıştırılmış onlarca kablo vardı. Hepsi de gebelikte başarısız olmuş olmalıydı ki onları hayatta tutan monitörler kapalıydı.

Oksijen tüplerini de kapatmışlardı, hiçbiri yaşamıyordu. Gördükleri karşısında dizlerinin bağı çözülerek yere yığılan Sofia, "Bana yaptıkları da buydu!" dedi kısık sesle ağlarken. Bunları görmek en çok onun canını yakıyordu çünkü bütün bunları bizzat yaşamıştı.

Emily onun yanına diz çökerek Sofia'nın başını göğsüne bastırdı. "Sana söz veriyorum, yaşadığın her şeyi unutmanı sağlayacağım," dediğinde bu söylediğine kendisi bile inanmıyordu çünkü Ötanazi'de yaşadıklarımızı hiçbirimiz unutmayacaktık. Unutmayı çok isteyecek ama asla unutamayacaktık. Ötanazi Okulu, kalplerimize kara bir delik gibi işlemişti.

Emily akan gözyaşlarının arasında ablasına sımsıkı sarıldı. "Hepsi yaptıklarının cezasını çekerek öldü." Onların

ölmesi, Sofia'ya yaşadıklarını unutturmayacaktı. Güzel olan hiçbir şey burada yaşadıklarını silmeyecekti. Bundan sonra yaşayacağı hiçbir mutluluk ona bunları unutturmayacak ve sevdiği adamı geri getirmeyecekti. Sofia'nın bir yarısı hep Ötanazi'nin karanlık kuytularında kalacaktı. Tıpkı buradaki herkes gibi, tıpkı bizim gibi.

Yaklaşıp akvaryumun içindeki kadınları incelemeye başladım. Çırılçıplak bedenleri suyun içinde büzülüp kırılmıştı. Hepsinin de karnı şişkindi, içinde taşıdıkları o yaratıklarla ölmüşlerdi. Bazıları birkaç aylık hamileydi, bazıları biraz daha fazla. Siyah saçlı bir kadının önünde durup belirgin karnına baktım. Orantısız karnının bir tarafı şişkinken diğer tarafı çukurdu. Belki de bir zamanlar çok güzel ve hayat dolu bir kadındı ama şimdi en acı şekilde can vermişti. "Bu bir kıyım," dediğimde gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü.

Ona bir zamanlar hayat veren kaba maskesi dudaklarındaki yerini korurken o çoktan ölmüştü. Akvaryumunda asılı duran belgeyi alıp baktım. *Değişkenlerden Denek 315* yazıyordu. Ne ismi yazılıydı ne de soy ismi. Sanki hiç doğmamış, bu dünyanın bir parçası olmamış ve bir değeri yokmuş gibi ona verdikleri isim Denek 315'ti. "Üzgünüm," dedim ona ama beni duymadı. Zamanında gelip onları kurtaramadığımız için çok üzgündüm.

"Bu nasıl hastalıklı bir zihniyettir?" Marcus ölen kadınlara baktıkça en az diğerleri kadar sinirlenmişti. "Connor denen o akıl hastası ölmeseydi, şimdi benim ellerimde ölmüş olurdu!"

Başımı çevirdiğimde diğerlerinin aksine Drew'un çok rahat olduğunu gördüm. Gayet sakin bir şekilde elindeki telefonuyla uğraşıyordu. "O telefonda buradaki şeylerden daha çok ilgini çeken ne var?" dedim iğneleyici bir sesle.

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Hiçbir şey," dedi sakince.

"O hâlde neden telefonla meşgulsün?"

Telefonu cebine koyup iki adımda yanıma geldi. "Bana bakmıyordun."

"Anlamadım."

Üzerime eğilip yüzünü boynuma gömerek büyük bir nefes çekti içine. "Senin dışında burada görmek isteyeceğim hiçbir şey yok," diye mırıldandı. "Ama burada benim dışımda her şey senin ilgini çekiyor," dediğinde sesi kıskançlık dolu çıkmıştı.

Kafası boynumda olduğu için gülerek başımı çevirdim ve saçlarına küçük bir öpücük kondurdum. "Sana olan ilgim o kadar yoğun ki bu bazen beni korkutuyor." İtirafımla şah damarımın üzerine dudaklarını bastırarak beni nefessiz bıraktı.

Ben amber kokusuyla böyle bir yerde bile mest olurken çırpınan kalbimin sesini duymuş gibi usulca benden uzaklaşınca yine üşüdüm. "Bir dileğim olsun isterdim." Gözlerinin içine bakarken ilk kez yazarak veya dudaklarımı kıpırdatarak değil, kendi sesimle ondan bir dilek daha talep etmiştim.

Lacivert gözleri muzip bir şekilde bana bakarken, "Söyle," dedi hep olduğu gibi. Dileklerim onun gözünde emir niteliğinde olduğu için ondan ne dilersem dileyeyim bir şekilde yerine getiriyordu.

"İkimizi anlatan bir şarkı," dedim gözlerinde erirken. "Ameliyattan önce, ikimizi anlatan bir şarkı söyle. Senin dudaklarından çıkan ve benim ülkeme ait olan bir şarkı istiyorum," dediğimde böyle bir dilek beklemediği için, "Siktir!" deyince gülmeye başladım. Kolayca kabul etmeyecekti.

"Şarkı söyleyeceğim?" Yüzünü ekşiterek kendisini işaret etti. "Hem de Türkçe?"

Gülerek başımı salladığımda, "Olmaz, kadın!" diye kızınca kahkaha attım. Bu kadar kızdığına göre şarkı söylemekten nefret ediyordu. Ne zaman sinirlenip bana kızsa onu daha çok seviyordum. Biliyordum, bu normal değildi ama öfkesi, onu karşı konulmaz yapıyordu. Öfkesiyle tahrik oluyordum. Ne diyebilirdim ki, ben de böyleydim.

"Ne yani, kabul etmiyor musun?" Yüzümü yalandan asarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Dileğimi gerçekleştirmeyecek misin, Avcı?" Ellerimi omuzlarına bastırıp kucağına atladım. Bacaklarımı onun beline sararken yine bana karşı koyamayıp düşmeyeyim diye belimden kavramıştı. Ellerimi omuzlarına koyup kucağında kendime yer buldum.

Yüzüme sevimli bir ifade kondurup içtenlikle tebessüm ettiğimde kaşlarını çattı. "Beni böyle kandıramazsın!"

Kahkaha atarak yanağını öptüm. "Bana direnemezsin, Avcı." Gülerek çenesine, burnuna, gözlerine, alnına, kısacası yüzünün her zerresine birçok öpücük kondurdum. Tam dudaklarına uzanmıştım ki, "Tamam!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Ters ters bana bakarken, "Tamam, lanet kadın! diyerek yine bana karşı kaybetti. "Dileğini yerine getireceğim. Şimdi ben kontrolümü kaybetmeden in aşağıya."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp onu öptüm. "Seni öpmeyeyim mi?" Tekrar ve tekrar dudaklarını öpünce kısık sesle küfretti ve başını omzuna doğru eğerek beni öpmeye başladı. Bana karşı koyamazdı.

Bu çılgın infazcılar acaba bir zaman makinesi icat ettiler mi? Eğer öyleyse o makineyi çalıştırıp sonsuza kadar bu zamanda kalmak istiyordum. Onun beni soluksuz öptüğü şu zamanın içinde onunla sıkışıp kalmak istiyordum.

Ellerimi dağınık gür saçlarının arasına daldırıp kendimi onun tutkulu öpücüklerine bıraktım. Belimdeki elleri

kalçalarımı kavrayıp beni vücuduna sertçe bastırınca dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamamıştım. "İçinde yüzlerce çıplak kadın cesedi olan bir yerde bunu nasıl yapıyorsunuz? Ölüler mi sizi tahrik ediyor yoksa o ölülerin çıplak olması mı?" Marcus'un alay dolu sesini duyunca istemeyerek ondan ayrıldım. Bu da konuşacak zamanı bulmuştu.

Drew beni yere indirdiğinde ikimizin de ölümcül bakışları bize sırıtarak bakan Marcus'taydı. "Ne?" dedi gülerek. "Cesetlerin arasında öpüşen benmişim gibi bakmayın." Yumruklarını sıkan suikastçım ona ikinci bir yumruk atmıyorsa, bunun tek sebebi bu adamın dava açmaya olan büyük tutkusuydu.

"Bunu siz mi söylüyorsunuz?" Emily kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Neyse ki bizi izleyen sadece bu ikisiydi, diğerleri akvaryumdaki cesetlere kendilerini çok kaptırmış görünüyordu.

Emily yargılayan gözlerle Marcus'a bakarken, "Okulda beni öptüğünüzde sadece ceset değil, her yerde kan ve birbirlerini öldüren insanlar vardı," dedi. Bence çok doğru bir noktaya değinmişti.

Eliyle akvaryumdaki kadınları gösteren Marcus gözlerini devirdi. "Ama oradakilerin hiçbiri bunlar gibi çıplak değildi." Ne söylersek söyleyelim, bu adamın çenesiyle mücadele edebileceğimizi sanmıyordum.

Buraya da birçok bomba düzeneği yerleştirdikleri için hepimiz bir diğer odaya girdik. "Bakalım burada neler göreceğiz," diye homurdanıp ağır havasıyla beni boğan büyük odada gezdirdim bakışlarımı.

Laboratuvarı keşif turumuz tüm hızıyla devam ediyordu. Herkesin toplanıp baktığı şeyi nihayet ben de görmüştüm. "Bunlar bebek mi?" Fetüslerin olduğu bölüme girmiştik, kimse gördüğüne inanamıyordu. Evet, bu bö-

lümde denek olarak kullandıkları kadınların içinden çıkardıkları fetüsler vardı.

Akvaryumdaki suyun içinde olan grimsi yaratığa bakan Vincent, "Baba olmak gibi bir düşüncemin olmaması şu anda harika hissettiriyor," deyince arkadaşları gülerek onu onayladı.

İnsan ve hayvan genlerini birleştiren psikopatlar ortaya kan dondurucu bir şey çıkarmıştı. Şu anda baktığım fetüsün elleri yerine kemikten oluşan sivri pençeleri vardı. Hastalıklı gri derisi suyun altında kalmaktan kabarıp şişmişti. Tahminimce üç aylıktı bu yaratık. Diğer akvaryumdaki şey daha ürkütücüydü. Gözleri kapalı yaratığın bir ağzı yoktu. Burnu yerine iki tane kocaman delik vardı ve şekilsiz bir kafatasına sahipti. Ellerinin biri diğerinden büyüktü, parmak sayısı ise sadece üçtü. Omurgasındaki çıkık kemikten oluşan belirgin kamburu, ona bakan herkesi dehşete düşürüyordu.

Ajanlar gördükleri her şeyi soğukkanlı bir şekilde kayıt altına alırken benim elim sızlayan kalbimdeydi. Hepsi de birbirinden korkunçtu. Birinin yüzünde diş şeklinde kemikler bile vardı.

"Bu- Bu, benim..." Sofia'nın titreyen sesi hepimizi şoka uğratmıştı. Yan yana dizilmiş cam akvaryumlardan birine doğru yürüyordu. Üzerinde *Denek 137* yazan akvaryumun yanında durdu. "İk- İkinci gebeliğimden," derken acı çektiği için sesi titriyordu. "Sezaryenle onu karnımdan çıkardıklarında üç aylıktı."

Camın içindeki şeye döndü tüm bakışlar. Sarı ilaçlı suyun içindeki fetüs, diğerlerinin aksine biraz daha bebeği anımsatıyordu. Bembeyaz bir teni vardı, öyle ki benden daha solgun görünüyordu. Şişkin göz kapakları kapalıydı, kirpikleri ise yoktu. Oval bir kafatası vardı ve hiç saçı yoktu. Sadece saçı değil, bu şeyin kulaklarının olması gereken

yerde de hiçbir şey yoktu. Küçücük bir burnu, kapalı minicik dudaklarıyla bir bebeğin yüzüne sahipti. Kaşlarıyla çene kısmında altın sarısı, sivri pullar vardı. Evet, yüzünde yılan derisini andıran sarı pullar vardı.

Boynundan aşağısı da tıpkı yüzü gibi sarı pulluydu. Elleri göğsünde duran fetüs gerçekten de yılan derisine sahipti. İç içe giren pulları olağanüstüydü. İki bacağı birbirine yapışık bir hâldeydi. Yaklaşıp akvaryumun altına yapıştırdıkları notu okuyunca Sofia'nın yanılmadığımı gördüm. Sofia ve bir yılanın genlerini karıştırıp ortaya böyle muazzam ve tüyler ürperten bir şey çıkarmışlardı. Burada Sofia'nın adı ve sarı su yılanına ait bir şeyler yazıyordu.

İlaçlı suyun içinde olan bu şey, üç aylık gibi görünmüyordu. Neredeyse bir yaşındaki bir bebek büyüklüğündeydi. Belki de çok hızlı büyüyordu.Bir anda gözlerini açınca çığlık atarak geriye doğru sıçradım. "Yaşıyor!" Vanessa ile aynı anda bağırmıştık. Bu şey yaşıyordu! Akvaryumdaki diğer fetüslerin aksine bu yaratık yaşıyordu!

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Erich de en az bizim kadar şaşkındı. "Diğerlerinin hepsi ölü, bu nasıl yaşayabilir?"

"Onu bir şekilde hayatta tutmayı başarmışlar," dedi Ethan. "Deneylerinde başarılı olmuşlar. Bir su yılanının genlerini aldıkları için fetüs sadece suyun altında yaşamını sürdürebiliyor. Bacaklarına bakın, bitişik olduğu için yürüyemez."

Erich sonunda olanları anlamış gibi, "Bu yüzden Sofia ve Emily'yi istiyorlardı," dedi. "İkinci bir bebek için onlara ihtiyaçları vardı. Sofia'nın genleriyle başarılı olunca bu sefer yürüyebilen ve suya ihtiyacı olmayan bir bebek istediler."

Fetüsün gözlerine baktığımda göz bebeklerinin bir yılanınkiyle aynı olduğunu gördüm. Beyaz gözlerinin içinde sadece ince, siyah bir çizgi vardı. Connor onun için

laboratuvara geliyordu, değil mi? Onu buradan çıkarıp herkese deneylerinde başarılı olduğunu gösterecekti. Bu şey, insan diyemeyeceğim kadar hayvandı ama hayvan diyemeyeceğim kadar da insandı.

Hepimize garip bakışlar atan yaratık, akvaryumun içinde hareket etmeye başlamıştı. Suyun içinde dönerek yüzüşünü şaşkın gözlerle izliyordum. Daha önce hiç görmediğim bu manzara, nutkumun tutulmasına neden olmuştu. Sanki suyun içinde yüzüp dönerek bize küçük bir gösteri sunuyordu. Değişik görüntüsüne rağmen suyun içinde yaptıklarını görünce gülümsedim. "Çok şebek bir şey bu." Hareketleri çok sevimliydi.

Suyun içinde taklalar atarak bize yeteneklerini gösterir gibiydi. Emily de onu sevmiş gibi ona gülümsedi. "Sen ne tatlı bir şeysin öyle. Şu hareketlere bakın, bu küçük bebek çok yetenekli."

"Siz ikiniz neden böylesiniz?" diyen Vanessa çatık kaşlarla bize bakıyordu. "Kalbinizde çok mu fazla sevgi var? O zaman hayvanat bahçesine gidip oradaki hayvanları sevin," dedikten sonra iğrenircesine akvaryumun içindeki bebeğe baktı. "Bu şeyin sevilecek hiçbir yanı yok. İnsan mı yoksa hayvan mı olduğu bile belli değil. Çok korkunç!"

Korkunç olup olmadığı hangi açıdan baktığına göre değişirdi. Gözlerini açmadan önce tek gördüğüm korkunç bir yaratıktı ama gözlerini açıp suyun içinde yaptıklarını görünce ona karşı düşüncelerim değişmişti. Şu anda gördüğüm tek şey, minik bir bebekti. "Bence çok tatlı," dedim.

"Bence de öyle," dedi Emily.

"Bence ikinizin karnı tatlıya aç," dedi Vanessa. "Bu yüzden her şeyi tatlıya benzetiyorsunuz."

Suyun içindeki küçük yaratık tüm hareketlerini sergiledikten sonra yüzmeyi bırakıp bana ve Emily'ye baktı. Diğerleri akvaryumdan uzak dursa da ben ve Emily, onun camdan kafesine çok yaklaşmıştık. Bu yüzden bize baktı. Onu alkışlayarak, "Harikaydın," dediğimde beni anlamış mıydı, bilmiyordum ama önsezileri güçlü bir yaratık olmalıydı ki onu sevdiğimi hissetmiş gibiydi. Suyun içinde ters takla atınca kıkırdadım. "Sen müthiş bir şeysin." Onu sevmeye başladığıma inanamıyordum.

Benden gereken takdiri aldıktan sonra Emily'ye baktı. Emily ona gülümseyip, "Çok iyisin, ufaklık," deyince Emily için de suda takla atarak onu da güldürdü. Korkunç görünebilirdi ama bence dost canlısıydı. Evcilleşebilirdi. Buna meyilli olduğunu görebiliyordum.

"Emily, acaba onun teyzesi olduğunu biliyor mu?" dediğimde Emily, Sofia'nın burada olduğunu unutup gülmeye başladı. "Hep yarı yılan, yarı insan bir yeğenim olmasını istemişimdir." Bence küçük yeğenini daha şimdiden sevmeye başlamıştı.

Minik yaratığın bakışları her birimizin üzerinde gezinirken hepimizin aklını başından alacak bir şey oldu. Gözleri Sofia'nın üzerinde durdu. Sofia'yı görünce hareket etmeyi bıraktı, artık suyun içinde hiç kıpırdamıyordu. Hareketsiz bir şekilde dururken gözlerini Sofia'ya dikmiş, ona bakıyordu. Sanki annesinin Sofia olduğunu biliyor veya onu hissediyor gibiydi. "Bu imkânsız," diye fısıldadı Ivan. "Onu tanımış olamaz." Daha önce böyle bir şey görmemiş gibi etkilenmişti. Açıkçası kimsenin böyle bir şey gördüğünü de sanmıyordum.

Sofia ile göz temasını kesmeyen yaratık yüzerek cama yaklaştı ve minicik elini uzatıp cama yapıştırdı. Sofia başını iki yana sallayarak ağlamaya başladı. "Yapma," derken ona yalvarır gibiydi. Onu sevmek istemiyordu ama küçük yaratık annesini istiyordu.

Sofia arkaya doğru adımlar atarak ona yakın olmayı kabul etmeyince annesini izledi. Konuşamıyordu ama bakışlarıyla annesini yanına çağırıyor, onun tarafından sevilmeyi istiyordu. Emily akvaryumun içindeki bebeğin çaresizliğini görünce, "Sofia, ondan kaçma," dedi kısık bir sesle. "Seni istiyor."

Gözyaşları birbiri ardına akarken Sofia, "Yapamam," dedi ama bakışları bir kez daha bebeğin bakışlarıyla buluşunca tüm iradesi kırıldı. Sendeleyen adımlarla ona doğru yürüdü. Omuzları ağlamaktan sarsılırken titreyen elini uzatıp küçük yaratığın elinin olduğu yere bastırdı. "Merhaba," diye fısıldadı. İkisinin ellerinin arasında sadece akvaryumun camı vardı.

"İçgüdüleri çok güçlü, annesini hissetti." Ethan haklıydı, bu şey Sofia'yı tanımıştı. Böyle bir manzarayı bana unutturacak hiçbir güç yoktu. Şaşılacak bir olaydı.

Sofia ıslak gözlerle onu izlerken, "Senin bir suçun yok," dedi acı çeken bir sesle. "Bize olan şey için seni suçlayamam."

Sofia'nın yanaklarından süzülen yaşlara, annesini ağlarken görmekten hoşlanmamış gibi bakıyordu. Sofia ağlayarak diğer elini de cama yapıştırınca o da minicik elini kaldırdı ve annesinin elinin olduğu yere yapıştırdı. İyice cama yaklaşmıştı, sanki Sofia'yı daha yakından görmek ister gibiydi. Gözyaşları durmaksızın akan Sofia eğildi ve onun elinin olduğu cama dudaklarını bastırdı. Bebeğinin avuç içini öpen bir anneden farkı yoktu. Bu sahne hepimizi derinden etkilemişti çünkü o da aynısını yaptı. Annesinin hareketlerini taklit eden bebek de başını eğdi ve Sofia'nın elinin olduğu yere dudaklarını bastırdı.

Annesinden gördüğü şeyleri taklit ediyordu. Gerçekten de evcilleştirilmeye yatkındı. Bir yılanın genlerini almasına rağmen bir yanı hâlâ insandı. Sofia ona bir şeyler öğ-

retebilir, onunla ilgilenebilirdi. Bu bebek vahşi ve hırçın değildi. Aksine fazla uysal ve itaatkâr görünüyordu. En fazla bir yaşında sayılırdı lakin fazlasıyla zeki görünüyordu. Sanki etrafında olan biten her şeyi algılayıp anlıyordu.

"Beni tanıyorsun, değil mi?" Sofia onu izledikçe daha çok etkileniyordu. Artık nasıl göründüğünü umursamadan onunla konuşuyordu. Ondan korkmuyordu, bakışları merhamet doluydu.

Sofia ona burukça gülümseyip, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Bildiğini çok iyi biliyordu çünkü bu kadar insanın içinde bir tek Sofia'yı görünce elini cama yapıştırmıştı.

Annesine cevap vermek istercesine dudaklarını aralayınca görünen sivri dişleri ve çatallı dili soluğumu kesti. Dudaklarını kıpırdatıyor, sanki annesiyle konuşmak istiyordu ama suyun altında sesi çıkmıyordu.

Sofia onun sivri dişlerini ve çatallı dilini görünce ürkerek hemen geriye çekildi. Başını eğdi ve cama bastırdığı ellerine baktı. Sofia'nın ellerinin artık onun ellerinin yanında olmadığını görünce başını kaldırıp annesine baktı. Sonra da hepimizi güldürecek bir şey yaptı. Dilini ağzının içine soktu ve ağzını sıkıca kapattı. Annesini korkutan dişlerini ve çatallı dilini saklayarak Sofia'ya baktı. Ellerinin olduğu yere bakıp tekrar annesine baktığında ne istediği çok açıktı.

"Sofia, sana diyor ki *dişlerimi ve dilimi içeri soktum, artık benden korkma*," dediğimde Sofia gülerek ona yaklaştı. Bebeğine bakıp, "Sen çok akıllı bir bebeksin," dedi. Ellerini kaldırıp onun minik ellerinin üstüne bastırdı. "Çok hızlı öğreniyor ve hızlı anlıyorsun." Gerçekten de öyleydi. Annesinin ondan korktuğunu anladığı an hızlı düşünüp dudaklarını kapatmıştı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Ivan. "Tüneller de dâhil olmak üzere laboratuvarın her yerine bomba düzenekleri kuruldu. Burası otuz dakika içinde havaya uçacak." Ivan'ın uyarısıyla Sofia hızla ona dönerek eliyle küçük yaratığı gösterdi. "O," dedi yutkunarak. "O ne olacak?"

"Ölecek." Ivan silahını çıkarıp akvaryuma doğrultunca Sofia kaşlarını çattı. "Hayır!" Namlunun önüne geçerek bebeğini korumak istercesine kollarını iki yana açtı. "Onu burada bırakamam! Bana ihtiyacı olduğunu görmüyor musun?" derken bakışları kısıldı, dudakları titredi. "Artık Edward da yok, ona ihtiyacım var. O benim bebeğim." Emily yerinde sendelerken çoğu kişi yutkundu. Sofia onu sahiplenmişti.

"Neden bu kadar şaşırdınız?" diyerek onlara baktım. "Zaten bebeği buradan çıkarmayacak mıydık?" Yüz ifadelerine bakınca onların benim gibi düşünmediklerini görebiliyordum. Ben, Sofia onu evcilleştirir gibi şeyler düşünüp bebeği yanımıza alacağımı düşünürken, onlar bebeği yukarı çıkarmayı hiç düşünmemiş gibiydi.

"O bizim dünyamıza ait değil," dedi Ivan.

"O benim bebeğim!" Sofia onunla bağ kurmuştu, akvaryumun önünden ayrılmadı. "Sizin için bir yaratık olabilir ama o benim bebeğim. Bana ait! Bakarım ben ona."

Ivan'ı ikna etmek için gözyaşları içinde ona yalvardı. "Kimseye göstermem onu. Tanrı şahidim olsun ki kimse onun varlığını bilmez. Nefes aldığım sürece bakar ve korurum. Aramızda oluşan bağı nasıl göremezsiniz?" Eminim buraya yeniden gelirken başarısız gebeliklerinden birinin hayatta olduğunu tahmin etmemişti. Şimdi ise annelik içgüdüsü ortaya çıkmıştı.

"O sana ait değil." Ivan kolundaki saate bakıp bombalar patlamadan önce onu ikna etmenin yollarını aradı. "Bir yılanın soyundan geliyor. Ne kadar tehlikeli olduğu-

nun farkında mısın? O hiç var olmamalıydı. Yaşamasına izin vermek aptallık olur. Henüz küçük ama büyüyecek. Hisleri çok kuvvetli, seni kendisine bağlayacak kadar sinsi ve zeki. Büyüdükçe zekâ yapısı daha da gelişecek. Onu bir akvaryumun içinde sonsuza kadar tutamazsın. Bir süre sonra buna izin vermez. Dışarı çıkmak isteyecektir, kafesi ona dar gelecektir," dediğinde Sofia ve bize gerçekleri göstermek ister gibi bakıyordu.

"Ne tür yetenekleri olduğunu bilmiyoruz. Belki de bir süre sonra su olmadan da yaşamını sürdürebilir. Belki bir süre sonra tekrar evrim geçirecek ve bacaklarını birbirine bağlayan deriden kurtulacak. Sonuçta o bir yılan, her şeyi yapabilir. Peki, o zaman ne olacak? Annesine neden benzemediğini sorgulayacak," dediğinde istemediğim hâlde onun söylediklerini düşünmeye başladım. Haklı olabilir miydi?

Sofia'ya bakıp, "Seni atlatıp dışarı çıktığında insanlardan neden farklı olduğunu sorgulayacak," dedi. "Daha kötüsü ise bir yılanın soğukkanlılığını, sinsiliğini ve zehrini taşıyor. Bir katile dönüşüp insanların arasına karıştığında bir vampir gibi hepsinin kanını emebilir. Dişlerini geçirip onları zehirleyebilir. Bir yılanı yemeklerle besleyeceğini düşünmüyorsun, değil mi? Onun her hücresi kan isteyecek!" Her ne kadar Sofia ve bebek için üzülsem de Ivan haklı gibiydi. Neler yapacağını kestiremezdik ama ölmesi de gerekmiyordu. Farklı bir çözüm bulunabilirdi.

"Ya olmazsa?" Sofia bir umutla ona baktı. "Ya benim sevgim onun karanlık tarafını törpülerse? Yarı yarıya benim genlerimi taşıyor, değil mi? Ona iyi bir insan olmayı öğretebilirim," dediğinde Ivan onun pes etmeyeceğini anlayınca adamlarına başıyla bir işaret verdi.

İki kişi Sofia'yı tutunca, "Hayır!" diye bağırdı. "Onu öldüremezsin!" Adamlardan biri cebinden çıkardığı iğneyi

onun boynuna sapladı. Sadece beş saniye içinde inleyerek yere düşmüştü.

"Ona ne yaptınız?" Marcus kaşlarını çatarak hızlı adımlarla Sofia'nın yanına gitti. Eğilip Sofia'yı kollarının arasına alarak doğruldu. Sinirli bakışlarını Ivan'a dikti. "Ne verdin ona?"

"Sadece uyudu," dedi Ivan.

Emily'ye baktım, dolu gözlerle ablasına ve akvaryumun içindeki bebeğe bakıyordu. Hiç itiraz etmediğine göre o da Ivan'ın haklı olduğunu düşünüyordu. Haklı bile olsa bunun çözümü onu öldürmek olmamalıydı.

Akvaryumun içindeki küçük yaratık, Marcus'un kollarındaki annesine bakıp çıldırmış gibi cama vurmaya başladı. Gözlerim doldu, bu sahne içimi acıtıyordu. Ivan silahını ona doğrultmuştu fakat o, kendisine doğrultulan silahı umursamıyordu. Belki de o silahın ne olduğunu veya ona neler yapacağını bilmiyordu. Tek düşündüğü annesiydi. O, annesi için endişelenen bir bebekti. Küçücük ellerini cama vurup Sofia'ya sesini duyurmaya çalışıyordu. Annesine bir şey oldu diye korkuyordu. "Bu- Bunu yapmayın." Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "O iyi bir bebek." Ona yeni bir ırk veya yaratık demeye dilim varmıyordu artık.

"Olması gereken bu," diyen Ivan tetiğe basarken Emily ile birlikte, "Hayır!" diye çığlık attık. Kurşunun, camı paramparça edip bebeğin kafasına saplanmasını bağırarak izledim. Küçücük bedeni kırılan cam yüzünden suyla birlikte zemine savruldu. Kafasından akan kanla son kez Marcus'un kucağındaki annesine baktı ve gözleri sonsuzluğa kapandı. Ölmüştü.

Bir deneyin ürünü olmayı o istememişti ama annesiyle birlikte olmayı istemişti. Kalbim sıkışmaya başlayınca boğazımdan çıkan hırıltılar yüzünden nefes alamadığımı

hissettim. Suikastçım cebinden çıkardığı astım ilacımla hemen yanıma geldi. İlacımı hep cebinde taşıyordu. İlacı dudaklarımın arasına yerleştirip sıkarken bile hâlâ ağlıyordum. "Böyle olmalıydı," dediğinde daha fazla ağlamaya başladım. Belki de böyle olmamalıydı.

Kolumdan tutup beni bir ruh gibi dışarı çıkarmasına izin vermiştim. Önce laboratuvardan, sonra da kulübeden çıkmıştık. Beni yönlendiriyordu çünkü ben hâlâ ölen o küçük bebeğin etkisindeydim. Bu gece aldığım son darbe ondan gelmişti. Kulübeden çıkmamızın üzerinden sadece iki dakika geçmişti ki büyük bir sarsıntıyla hepimiz yerimizde sendelemiştik. Patlamanın şiddeti ayaklarımın bastığı toprağa deprem etkisi yaratacak kadar güçlüydü. Dönüp arkamdaki yıkıma bakmadım, kimse bakmadı. Hepimiz oradaki her şeyin küle döndüğünü biliyorduk. Kimse bir yıkımı daha görmek istemiyordu.

Okul zaten tam anlamıyla kıyameti yaşıyordu. Polis sirenleri hiç susmuyor, ambulanslar durmaksızın gelip gidiyordu. Bahçedeki kargaşa da içeriden farklı değildi. Tutukladıkları mahkûmları arabalara doldurup başka cezaevlerine götürüyorlardı. Yaralı olanlar ise ambulanslara bindiriliyordu. Yaralı sayısı çok fazla olduğu için ağır yaralı olanlara öncelik verilmişti. Ağır yaralı olanlar ambulanslara bindiriliyor, diğerlerinin ilk müdahalesi bahçede yapılıyordu. Bahçedeki kanlar içinde kalmış insanlar ve oradan oraya koşuşturan sağlıkçılar bana savaş alanındaki bir cepheyi hatırlatıyordu.

Taylor'ı tutuklayıp bir araca bindirdiklerini gördüğümde kısa bir an durdum. Bu gece bizim yanımızda savaşan çocuk Drew'a baktı. İkisi göz göze geldiğinde geçmişte yaşadıkları o kadar şeye rağmen Taylor başını eğerek Drew'a küçük bir selam verdi. Drew da başını küçük bir hareketle sallayarak onun selamını aldı. Bir zamanlar birbirlerini

hırpalamış olabilirlerdi ama bu gece ortak bir amaç için güçlerini birleştirmişlerdi.

Ajanlar ayırt etmeden tüm mahkûmları tutukluyorlardı. Bu gece bize yardım edip etmemeleri bir şeyi değiştirmezdi çünkü hepsi birer mahkûmdu ve mahkeme kararı olmadan onları serbest bırakamazlardı. Yeniden yargılanmak üzere gidiyorlardı. Ivan derin bir nefes alıp bize doğru döndü. "Anastasia, Sofia ve Emily de tutuklanıp bizimle gelecek. Adamlarım şu anda Manhattan'da olan Deborah'yı da götürüyor," dediğinde hepimiz kaşlarımızı çatmıştık. Bir anlaşma yapmıştık ve anlaşmamız böyle değildi. Deborah ve Ana'ya dokunmayacaktı. Emily zaten bir mahkûm olmadığı için ifadesinden sonra kefaretle bile serbest kalırdı.

"Böyle mi sözünüzde duruyorsunuz?" dedim doğrudan ona bakarak. "Arkadaşlarımı bırakacağınızı söylemiştiniz." Bu savaşı kazanan onlar değildi. Bu zaferdeki en büyük rol suikastçım ve onun kurduğu ekibe düşmüştü. Şimdi bizimle işi bitti diye sözünden dönemezdi.

Tebessüm ederek bana baktı. "Sözümü tutmak için onları götürüyorum, güzel Taşıyıcı," diyerek başını salladı. "Sizinle gelirlerse hepsi birer kanun kaçağı olur. Benimle gelip yeniden yargılandıklarında sadece Anastasia ve Deborah değil, bize yardım eden Sofia'nın da daha az ceza alması için uğraşacağım. Emily ise bir mahkûm olmadığı için ifadesinden sonra bırakılacak." Rahatlamamı sağlayan bu sözler, herkesin derin bir nefes almasını sağlamıştı. En azından bize ihanet etmemişti.

Ivan bana yaklaşıp içten bir şekilde tebessüm etti. "Babana git, güzel Taşıyıcı. Buradaki işleri hallettikten sonra senin için geleceğiz. Bizi atlatıp kaçmayacağını düşünüyorum." Bana her fırsatta *güzel* diyen yaşlı adam, suikastçımın kaşlarının çatmasına neden oluyordu.

"Sizi bekliyor olacağım," dedim iç çekerek. Ameliyat tarihimi onların gelişi belirleyecekti. Bana kalbini vermek isteyen o mahkûmun hâlâ yaşadığını umuyordum.

"Seninle havaalanında buluşuruz," dedi Vanessa. "Evdekiler seni gördüklerinde çok mutlu olacaklar," dedikten sonra yüzünü buruşturdu. "Tabii, evden habersiz ayrıldığım için bana da madalya takacaklarını sanmıyorum. Kahretsin! Babam izimi sürmesin diye numaramı bile değiştirmek zorunda kaldım. Tüm bunlar senin suçun!" dediğinde yine bana kızacak bir şeyler bulduğu için güldüm. Bu gece bize çok yardımı dokunmuştu.

Vanessa korumalarıyla birlikte arabasına binip gitti. Drew beni havaalanına bırakınca Vanessa'yla eve dönerdim. Ivan adamlarına doğru yürürken aklına bir şey gelmiş gibi, "Bu arada," dedi ve durup bana doğru döndü. "Sesine yeniden kavuşmana sevindim," deyince ona gülümsedim.

Drew giden adamın arkasından çatık kaşlarla bakarken, "Bu adam sana mı asılıyor?" deyince güldüm. Ivan, babamdan bile yaşlıydı ama Drew mutlaka kıskanacak bir şeyler buluyordu.

Emily ve diğerleri ajanlarla giderken sadece ben ve suikastçım kalmıştık. "Hadi, beni evime götür," dediğimde eliyle beklememi işaret ederek telefonunu çıkardı. Birine mesaj attığını gördüm.

Sadece beş dakika sonra elinde benim Brudley orkidemle gelen Lucas'ı gördüm. Drew'un yaşlarında olan bu çocukla okulda tanışmıştım. Aslında tam bir tanışma sayılmazdı çünkü daha çok o konuşmuş, ben de dinlemiştim. Söylene söylene yanımıza geliyordu. "Bu çiçeği Taşıyıcı'nın odasından çıkarana kadar canım çıktı!" derken öldürmek ister gibi Drew'a bakıyordu.

"Maaşıma zam istiyorum. Burada yaşadığım o korkunç şeyleri bana unutturacak tatil ve psikolog masraflarım da sana ait." Drew'a kızdıktan sonra elindeki çiçeğe dikkatli bakınca bir şeyi hatırlamış gibi kaşlarını çattı. "Bu, uğruna dağa tırmandığım o tuhaf bitki değil mi?"

"Benim çiçeğim!" Elindeki çiçeği hemen aldım. Odamdan kaçarken onu bıraktım diye çok üzülmüştüm.

"Senin mi?" Kaşlarını çatarak suikastçıma döndü. "Bu kız için mi beni yarasaların olduğu bir dağa gönderdin? Çiçeği alana kadar çektiğim zorluklardan ona bahsettin mi? Dostum, bu kızdan hiç hoşlanmadım! O ortaya çıktığından beri bana çok kötü davranmaya başladın." Sanki sevgilisine trip atıyormuş gibi konuşan adam neden bahsediyordu, bilmiyordum ama sürekli konuşup durması canımı sıkıyordu.

Drew'un omzuna samimi bir şekilde dokunup kolundaki yarasını kontrol etti. "Neyse ki çok derin değil. Kanaması durmuş olabilir ama buradaki sağlıkçılar yarana bakmalı," derken Drew'un dibine kadar girmişti. Bu, beni nedensizce kızdırmıştı.

"Çek şu elini onun üzerinden." Bir elimle çiçeğimin saksısını tutarken boştaki elimi uzatıp Lucas'ı göğsünden ittim. "Sen hiç endişelenme, ben onun için hemen şimdi bir doktor ayarlarım." İkisinin arasına girerek Lucas'ın karşısında durdum.

"Ben onun için endişelenirim, ne de olsa o benim. Sadece benim ve hep benim olacak," dediğimde arkamda duran Drew'un gülüşünü duydum.

Aşırı tepki verdiğimi düşünebilirdi ama aslında yerinde bir tepki veriyordum çünkü Lucas, tüm gece Drew'un ne kadar yakışıklı olduğundan bahsedip durmuştu ve beni deli etmişti. Tabii, o esnada herkes birileriyle kavga ettiği için kimse Lucas ile yaşadıklarımı görmemişti. Ondan et-

kilenmiş gibi büyük bir övgüyle onu anlatmıştı. Ben sanki sevdiğim adamın lanet güzelliğini bilmiyordum da!

"Uzak durmak mı?" Tıpkı benim gibi Lucas da kaşlarını çattı. "Senden önce ben vardım! Aramıza giren sensin!"

"Benim olanla herhangi bir aran olamaz!"

"Neden bunu Gölge'ye sormuyorsun? Yaşadığımız o ateşli günleri sana anlatacağına eminim."

"Onun adı Drew! Bekle, ne dedin sen?" Kaşlarımı çatarak suikastçıma döndüm. "Beni onunla mı aldatıyorsun?"

Ondan hesap sorduğumda Lucas keyifli bir şekilde gülerken, Drew onu öldürmek ister gibi bakıyordu. "İkiniz de çocukça davranmayı bırakın. Elimden bir kaza çıkmadan gidelim!" Bizi bırakıp yürümeye başladı. "O da mı bizimle gelecek?" diye Lucas ile aynı anda bağırınca Drew yürümeye devam ederken güldü. "Birbirinize alışmanın bir yolunu bulun."

Hayır, onu sevdiğim adamın yanında görmek istemiyordum! Lucas ile birbirimize ölümcül bakışlar atarak mecburen Drew'un peşine takıldık. Kucağımda çiçeğimle yürürken arkamı dönerek son kez Ötanazi'ye baktım. Bahçedeki kalabalığa, birçok araca, yaralı insanlara, arasında gezindiğim ağaçlara uzun uzun baktım. İç çekerek baktığım her şeyle gözlerimle vedalaştım. Başımı kaldırıp karşımdaki devasa kaleye içli gözlerle baktım. Kırık camlarına ve altıncı bloktaki odamın penceresine son kez baktım. "Benden çok şey aldın, Ötanazi Okulu," diye fısıldadım kederimi yansıtan acı dolu bir sesle.

"Ama bana çok şey de verdin. Bu gece seninle olan hikâyem sona ermiş olabilir ama bendeki Ötanazi hep kalacak." Devasa okula ve gökyüzüne uzanan kubbelerine hüzünlü gözlerle bakıp durdum.

Benden özgürlüğümü ve başta Stew olmak üzere birçok şeyi alan Ötanazi Okulu, bana güzel dostluklar ve en önemlisi Gölge'yi getirmişti. Bir yanım daima Ötanazi'de sürgün kalacaktı.

"Stew," diye fısıldadım. Gözlerimden süzülen birkaç damla yaş, Ötanazi'nin kanlı topraklarına düştü. "Ruhun huzur bulsun, arkadaşım. Sana onca acıyı yaşatan herkes hak ettiği cezayı sonunda aldı."

Yoluma devam edip beni bekleyen Drew'a doğru yürüdüm. Bu geceden sonra Ötanazi sadece kâbuslarımda varlığını koruyacaktı. Çünkü biliyordum ki bu okulda yaşadığım hiçbir şeyi kolay kolay unutmayacaktım. Hiçbirimiz unutmayacaktık.

Ötanazi Okulu bizim hem cennetimiz olmuştu hem de cehennemimiz.

6

PAYLAŞILAMAYAN

"Dünde bıraktığımız tek şey, insanlığımız olmuştu. Belki de yanımıza almamız gereken en önemli şeyi arkamızda bırakmıştık."

Ötanazi'deki sürgünlüğüm sonunda bitmişti. Hiçbir şey, yıllarca hayal ettiğim gibi olmamıştı. O kadar uzun süre dört duvar arasında kalmıştım ki gözlerimi kapatıp hayallere dalmam kaçınılmazdı. Hep bir gün babam gelecek ve beni oradan çıkaracak diye düşünmüştüm. Hayallerimde, Ötanazi'den babamla birlikte çıkıyorduk çünkü orada Lisa dışında yakınlık kurduğum kimse yoktu. Bunlar benim hayallerimdi ama bir de hiç ummadığım gerçeklerim olmuştu.

Mesela güvendiğim tek kişinin ihanetine uğramak gibi. Lisa'nın yaptıklarını nasıl unutabilirdim ki? O okul bana düşündüğüm her şeyin tersini yaşatmıştı. Ötanazi'ye gittiğimden beri ilk kez, ansızın dışarı çıkmaya karar vermiştim bir gece. Pencereden dolunayın büyüsüne kapılarak kendimi bahçede bulmuştum. Aslında hayatımın dönüm noktası o gece olmuştu. Bir katil tarafından izlendiğimi bilmeden gezmiştim çiçeklerin arasında.

O gece beni mutlu edip güldüren o çiçeklerdi. Çok sonradan öğrenmiştim onun çiçeklerden nefret ettiğini.

Gülüşüm, soğukkanlı bir tetikçinin kalbine merhamet tohumları ekmişti. Ve böylece o da çok sonradan öğrenmişti o çiçekler olmasaydı tebessüm etmeyeceğimi. Çiçekler olmasaydı o gece gülümsemeyecektim ve onu etkileyen gülüşüm olmayınca doğrudan tetiğe basacaktı.

O hep kaşlarını çatardı, ben ise çok fazla gülerdim. O, gülüşüme vurulmuştu, bense onun kaşlarını çatışına. Belki de o gülmeyi bilmediği için gülüşümü seviyordu, bense kimseye kızamadığım için onun öfkesini. Her yönden birbirimizden farklıydık ama bir o kadar da birbirimizi tamamlıyorduk. Ben onun gülen yanı, o benim gizli öfkemdi.

Sonra o gelmişti. Emily... Ansızın kapımın önünde belirmişti. Yanında tüm çılgınlığıyla Deborah vardı. Dostluğun ne olduğunu onlardan öğrenmiştim. Tabii, kanayan yaram olan Stew'i de unutmamak gerek. Bir amcam olduğunu Otanazi'de öğrenmiş ve Erich'i orada tanımıştım. Kardeşlerimi de öyle. Birbirinden farklı çok insan tanımıştım orada ve ölüm okulundan hayal ettiğim gibi babamla değil, onlarla çıkmıştım. Bu, hayallerimin ötesinde bir güzellikteydi. Yanımda sevdiğim adam ve dostlarım varken ölüm okulunu terk etmek hayallerimin üstündeydi. Benim o okuldan çıkışım, okulun sonunu getirerek olmuştu. Belki ben o savaşta hiçbir şey yapmamıştım ama kalıp izlemek bile aslında kendimce verdiğim büyük bir savaştı.

O kadar vahşete seyirci kalmak kolay değildi. Belki de ben bu dünya için fazla hassastım. Şimdiyse bir gece ansızın kaçarak çıktığım eve geri dönmüştüm. Uçaktan inince Drew ile yollarımız kısa bir süreliğine ayrılmıştı. Beni Vanessa ile bırakıp gitmişti çünkü ailemle biraz zaman geçirmemi istiyordu. Araba yolculuğunda yerimde duramamıştım. Babamı göreceğim için çok mutluydum. Araba sonunda evin bahçesine girince rahat bir nefes aldım.

Araba durur durmaz kapıyı açıp hemen indim. Vanessa benim aksime çok sakindi. "Yüzündeki gereksiz gülümseme yol boyunca canımı sıktı." Homurdanarak peşimden gelirken beni daha fazla güldürdüğünü bilmiyordu.

Bizi gören tüm korumalar kendilerine çekidüzen verirken evden çıkan Chloe'yi gördüm. Çantasını karıştırdığı için henüz bizi görmemişti. Ancak başını kaldırınca gördükleriyle yerinde hareketsiz kaldı. Mavi gözleri önce Vanessa'da oyalandı, onun iyi olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Gözlerinin ikinci hedefi Elijah'ydı. Elijah'yı görünce gözlerindeki yoğun duygu ortaya çıktı. Onu gördüğüne çok sevinmişti fakat hemen sonrasında bir konuda ona kızgınmış gibi kaşlarını çattı. Ve en sonunda bakışları beni bulunca yutkunarak, "Ye- Yeşil?" diye fısıldadı.

Gözlerinde oluşan o sevgiyi görmek bile içimi sıcacık etmişti. "Merhaba, Chloe," dediğimde bana doğru bir adım atmıştı ki duraksadı. Gözlerini irice açıp, "Se- Sen konuştun mu?" derken takındığı şaşkın yüz ifadesi görülmeye değerdi.

Gülerek başımı salladım. "Bir süredir konuşuyorum, evet." Yanına giderek kollarımı boynuna sardığımda hâlâ hareketsizce duruyordu. "Chloe?" Kıkırdadım. "Bana sarılmayacak mısın?" Yaşadığı şoktan hâlâ çıkamadığını biliyordum. Sanırım konuşmam, beni görmekten daha çok şaşırtmıştı.

"Yeşil?" Yutkunarak omuzlarımı kavrayıp beni kendisinden uzaklaştırdı. "Konuşuyorsun, kardeşim." Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Yeşil, sen konuşuyorsun!"

Hızla bana sımsıkı sarıldığında bir anda ağlamaya başladı. "Tanrı'm, şükürler olsun. Sesini duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki nasıl bir şey olduğunu unutmuşum." Beni göğsüne bastırıp ağlamasını beklemiyordum. Kolla-

rımı daha sıkı sardım ona. Chloe bu hayatta babamdan sonra vazgeçemeyeceğim nadir kişilerden biriydi.

"Bekle!" Ansızın benden ayrılıp gözyaşlarını silerek gülümsedi. "Babam geri döndüğünü, en önemlisi de konuşabildiğini bilmiyor!"

Islak gözleri, mutluluk içinde ışıldadı. "Babam buna çok sevinecek! Hadi, gel." Kolumu tutarak beni içeri çekiştirirken her şeyi unutmuş gibiydi. Bizi bir yabancı gibi uzaktan izleyen Vanessa'ya selam bile vermediğinin farkında değildi.

İçeri girdiğimizde çalışanların şaşkın bakışları eşliğinde beni büyük salona doğru çekti. Kapıdan geçtiğim an tekerlekli sandalyesindeki Kellsey'yi ve ona ilaçlarını uzatan babamı gördüm. "Bakın, kim geldi!" Chloe'nin kuş gibi şakımasıyla ikisinin bakışları bizi buldu.

Babam beni görünce, "Yeşil?" dedi afallayarak. Burada olduğumdan emin olunca gergin yüz hatları gevşedi, ciğerlerine hapsettiği nefesi sesli bir şekilde verdi. Beni baştan aşağı incelerken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Nerelerdeydin?"

Derin bir nefes verirken bana baktıkça gözlerinin içi huzurla doluyordu. "Babana gel, küçük kaçak," deyip kollarını açınca koşarak kollarına atıldım.

"Sana kızgındım..." Kollarını bana öyle sıkı sarmıştı ki onun güven veren kollarından hiç çıkmak istemiyordum. "Ama geri döndün ya." İç çekerek dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Her şeyi unuttum, kızım." Bana en çok *kızım* demesini seviyordum. Öyle derin ve içten söylüyordu ki sevgisini her zerremde hissediyordum.

"Nicholas, bırak artık kızı. Ben de sarılmak istiyorum." Babam, Kellsey'nin sitemli sesiyle gülerek benden ayrıldı.

Kellsey ile aynı hizaya gelmek için karşısında diz çöktüm. Ellerini yüzüme koyup tebessüm etti. "Bir daha gitmeyeceksin, değil mi?"

Başımı salladığımda gülüşü büyüdü. "Cezanı daha sonra konuşacağız," dedikten sonra beni kendisine çekip sarılınca gülümsedim. Yüzümde kocaman bir tebessümle kollarımı boynuna doladım.

Kokumu içine çeken kadının elleri bir anne şefkatiyle saçlarımı okşayınca farklı duyguların esiri oldum. Bu kadının kalbi öyle sevgi doluydu ki... Sanki beni doğuran oymuş gibi davranıyordu. Belki de anne eksikliğimi elinden geldiğince gidermeye çalışıyordu. Üvey annem, en az öz annem kadar iyi davranıyordu bana.

"Asıl sürprizi daha duymadınız." Chloe kolumdan tutarak beni ayağa kaldırıp onlara gülümsedi. "Yeşil konuşuyor!"

"Evet," diyerek başımı salladım. "Sonunda sesim bana geri döndü," dediğimde babam gülümsedi. "Bu harika. Şimdi, bana nerede olduğunu söyle-" derken gülüşü yüzünde dondu. Felç geçirmiş gibi kaskatı kesilmiş, gözlerini dahi kırpmıyordu.

Bana bakıp gözlerini kısarak, "Yeşil," dedi ve bana doğru sarsakça bir adım attı. "Sen konuştun mu?"

En küçük kızının ilk kez sesini duyduğu için bunun heyecanını yaşıyordu. "Evet, baba." Sesim yerine oturup zamanla açıldığı için artık kulak tırmalamıyordu. İlk konuştuğumdaki o ses neydi öyle! Yüzümü buruşturdum. Neyse ki artık öyle pürüzlü ve kalın değildi. Artık konuştuğumda kulağıma gelen sesi seviyorum.

Sesli bir şekilde ona ilk kez *baba* dediğim için babamdaki duygusallığı gördüm. Yüzümü ellerinin arasına aldığında dolan gözleri beni sarsmıştı. "Bu kelimeye o kadar

geç kaldım ki," dedi acı çeken bir sesle. "Bir gün bana baba diyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben senin doğuşuna, ilk adımlarına, ilk kelimene, yani her şeyine geç kaldım. Hakkım yok mutlu olmaya ama bu hayatta beni mutlu eden şeylerden biri de senin baban olmak." Gözlerindeki o derin ızdırap yakıp geçiyordu beni. Bedenimi göğsüne çektiğinde akan tek bir damla gözyaşı saçlarıma düşmüştü. Birbirimize çok geç kalmıştık.

Tüm yaşamım boyunca hiç yanımda olamamıştı ama beni ve annemi bir saniye bile aklından çıkarmadığını artık biliyordum. Onu tanımadan önce, bir yanım kimsesizliğimden dolayı ondan nefret ediyordu. Ancak diğer yanım onu hiç görmediğim hâlde seviyordu. Bunun nedeni annemdi. Handan Başar belki ona yasak olan birine âşık olmuştu ama nefes aldığı sürece babamdan hep sevgiyle bahsetmişti. Uzaktan sevdiği adama karşı hiç nefret beslememişti. Aksine, yaşadığı onca zorluğa rağmen onu hayatta tutan, babama olan aşkıydı ve o aşkın meyvesi olan bendim. Benim annem güzel seven kadınlardandı.

Onun sevgisi herkese göre kirli olabilirdi ama o, sevgisini kendi kalbinde hiç kirletmemişti. Benim gibi sessiz ve suskun biriydi. İnsanlar canını yakardı ama annem hiç karşılık vermezdi. Karanlık dediğimiz gölgeler ona yaklaşamayacak kadar masumdu. Ne yazık ki babamın karanlığı onun sonu olmuştu. Hiç unutmam, bir seferinde ona, *uzakta olan birini sevme,* diye sitem etmiştim.

Babamdan dolayı ona kızmıştım ancak aldığım cevap beni sarsmıştı. O cevabın gerçek anlamını hâlâ bulmuş değildim. "Ölümsüz aşk dedikleri nedir, bilir misin, Yeşil'im?" demişti annem. "Birini sever ve ona kavuşursan bu, sevgi olur. Fakat birini sever ve ona kavuşamazsan bu, aşk olur. Aşkın olduğu yerde sonsuz mutluluk yoktur, seni bekleyen derin bir acı vardır. Bu acı öyle bir yaradır ki sürekli kanar ama sen o yarayı sevmeyi bırakamazsın. Çünkü

o yara kalbindedir ve adı aşktır. Gerçek aşk, acıyı sevmektir. Ölümsüz aşklar hep kavuşamayanlardan çıkmıştır." Bu sözlerdeki saklı gerçekleri bilmek istemiyordum.

Ben de sevdiğim adamı onun gibi arkamda bırakıp gitmekten korkuyordum.

"Bunu kutlamalıyız." Kellsey gülücükler saçarak bana bakıyordu. "Akşam hep birlikte güzel bir yemek yiyerek bunu kutlayalım. Hem dönüşün hem de sesin için."

Beni izlerken, "Sesin," dedi babam. "Kulağa çok hoş geliyor." İlk konuştuğumda kesik kesik ve gırtlaktan çıkan hırıltıları duymaması iyi bir şeydi. Gerçi suikastçım onu bile beğenmiş ve tekrar konuşmamı istemişti.

Salonda bir telefon sesi yankılanınca herkes başını çevirip baktı. Elindeki telefona bakan Vanessa'yı nihayet fark ettiler. "Vanessa," diyen babam ona tebessüm etti. "Dönmüşsün."

Vanessa başını sallayarak elindeki telefonu gösterdi. "Bunu açmam gerekiyor, siz ben yokmuşum gibi devam edin." Tebessüm etti ama tebessümü buruktu. "Ah, zaten siz benim nasıl olduğumla ilgilenmiyorsunuz, değil mi?" dediğinde kalbim sızladı. Alay ederek gülüyordu ama canı yanıyordu.

Babam tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Vanessa elindeki telefonu kulağına yasladı. "Zamanlaman mükemmel, avukat." Kimseyi umursamadan koltuğa rahatça oturup ayaklarını tembelce uzatarak, "Gelemem, fazlasıyla yorgunum," dedi.

"Ne demek nakliye işi aksadı?" Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Beceriksizliğiniz için size ödeme yapmıyorum!" diye kızarak ayakkabısının ucuyla yanındaki koltuğa vurdu.

"Sana o kanıtları yok et demiştim! Polis umurumda değil, o malların hepsi bu gece yola çıkacak! Teslimat zamanında yapılmazsa olacakları benden daha iyi biliyorsun. Yakalanmak umurumda değil dedim sana! Söylediğim her şeyi harfiyen yapıyorsun. Kes sesini ve işini yap!" dedikten sonra telefonu kapatınca hepimiz kaşlarımızı çattık. Bu karanlık işleri bırakmazsa bir gün gerçekten yakalanacaktı.

Aceleyle çantasını alarak korumalarına döndü. "Gidiyoruz," dediği an, "Hiçbir yere gitmiyorsun!" diyen babam kaşlarını çatarak onu durdurdu. "Bitti!" dedi sert bir sesle. "Polis, büyükbabanın peşinde, yakalanması an meselesi. Artık kaçışı yok, seni daha fazla dibe çekemez! Daha fazla onun kuklası olmadan bu işleri bırakıyorsun."

Vanessa, "O kadar basit değil," dedi alay ederek. "Benim için tek tehdit büyükbabam mı sanıyorsun? Ben bırakmak istesem de onlar beni bırakmaz." Hepimiz afallamıştık. Sam Green artık hayatımıza karışamazdı, o hâlde Vanessa'yı korkutan neydi? İstese tüm o pis işlerden kurtulabilirdi, değil mi?

Babam derin bir nefes alıp sakinleşene kadar sessiz kaldı. Bir süre sonra, "Seni anlamıyorum," dediğinde canını sıkan bir şeyler var gibiydi. "Vanessa, o artık seni bir şeylere zorlayamaz. Bu işlere devam edersen sen de yanarsın. Seni kurtaramam."

Babamın sesindeki çaresizlik Vanessa'yı hiç etkilememiş gibi boş gözlerle bakıyordu. "Kurtarmak mı?" diye fısıldadı acı çekercesine. "Baba, sen beni hiç kurtarmaya çalışmadın ki," dediğinde babam donup kaldı.

"Ben kurtardım." Vanessa başını hızlıca salladı. "Seni rahat bıraktı çünkü kurban olarak beni seçti. Sizden uzak dursun diye yıllarca onun istediği gibi bir vâris olmaya çalıştım ve hiçbiriniz buna engel olmadınız."

Babamın gözlerine acıyla baktı. "O zamanlar beni ondan kurtarma şansın vardı ama hiçbir şey yapmadın. Yapmadın çünkü artık senin peşinde değildi." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Sen beni kurtarmaya çalışmadın ama ben seni kurtardım."

Başıyla Chloe'yi işaret etti. "Onun nefretine, yüzüme çarpan tokatlarına rağmen onu da hep ben kurtardım." Annesini işaret etti. "Sen aldatılmanın yasını tutarken her fırsatta yanında olan, acına tanıklık eden bendim. Sen geceleri omzuma gözyaşlarını akıtırken ben *nasıl daha hızlı büyürüm,* diye düşünüyordum."

Son olarak beni gösterdi. "Babamı bizden alan o kadına rağmen bir cehennemin içine girdim ve onun kızını kurtarmaya çalıştım. Lanetler yağdırdığım bir kadının kızı için benim ellerim sabaha kadar silah tuttu!" Gözyaşları yanaklarından süzülürken kendi acısıyla dalga geçercesine güldü. Babama bakıp, "Peki, neden kimse beni kurtarmadı, baba?" dedi. Herkes için sözün bittiği yer tam olarak buydu. Kimse tek kelime edememişti.

"Kimse!" diye öfkeyle bağırdı. "Kimse beni kurtarmak istemedi! O yüzden seni kurtaramam deme, baba. Bunu hiç denemedin! Chloe'yi seviyorsun çünkü ona baktıkça kendini görüyorsun. Yeşil'i seviyorsun çünkü ona baktıkça annesini görüyorsun. Annemi seviyorsun çünkü ona baktıkça suçluluk duyuyorsun." Yürüyüp babasının tam karşısında durdu. "Ama beni sevemiyorsun çünkü bana baktıkça Sam Green'i görüyorsun!"

Babam duydukları karşısında ne diyeceğini bilemez bir hâlde, "Vanessa-" demişti ki, Vanessa onun konuşmasına izin vermeden sözünü kesti: "Beni ayakta tutanın sadece Erich olduğunu görmüyor musun? Bir çocuk, kendisini kimsesiz hissettiğinde saçını okşayan tek eli kimsesi bilir. Duramam, baba," diyerek başını iki yana salladı. "Boğazı-

ma kadar bu çamura batmışken artık durup birinin beni kurtarmasını bekleyemem."

Babamın gözlerine tüm kırgınlığıyla bakıp, "Duramam," dedi bir kez daha. "Çünkü ben dursam onlar harekete geçer, öldürürler beni. Bunu benim için kimse yapmıyor ama benim kendimi korumam gerekiyor," dedikten sonra çekip gitti.

Hiçbirimiz neye uğradığımızı anlamamıştık. Bugüne kadar hiç onu anlamaya çalışmamıştım ama yalnızlık çekiyordu. "Nasıl böyle şeyler düşünür?" Vanessa'nın söylediklerinden etkilenen babam öylece kalmıştı.

"O benim kızım, onu sevmediğimi nasıl düşünür?" Vanessa'yı en az bizim kadar çok seviyordu ama Vanessa'nın da haklı olduğu taraflar vardı.

Chloe asi biriydi ve ilgisiz kaldığında bunu herkese karşı tavır alarak gösterirdi. Bense bu aileye daha yeni katılmıştım ama ilk günden beri herkes benimle çok ilgilenmişti. Vanessa bizden farklıydı çünkü o, hislerini saklamayı çok iyi biliyordu. Hiçbir şey onu etkilemezmiş gibi hep güçlü duruyordu. Belki de babam da böyle düşündüğü için onunla daha az ilgilenmişti. Az önce olanlar Vanessa'nın kendi içinde ne kadar kırılgan biri olduğunu gösteriyordu.

"Baban hep istediği gibi Vanessa'yı kendisine bağlamış," diyen Kellsey'nin gözleri doldu. "Yıllarca usul usul kızımızı zehirlemiş ama bunu görememek bizim suçumuz."

"Babamın onu da benden almasına müsaade etmeyeceğim," dedikten sonra babam da hızlı adımlarla dışarı çıktı. Sam Green rahat duracak biri değildi, üstelik Vanessa onun yanında saf tutarsa asla durmazdı.

"Boş ver onu." Chloe elimi tuttu. "Neler yaptığını ve nereye gittiğini anlat." *Tamam* dercesine başımı salladım fakat aklım Vanessa'yla meşguldü.

Elimdeki gazeteye baktığımda yine Ötanazi ile ilgili birçok yazı ve makale gördüm. İki gündür tüm ülke Ötanazi'deki büyük skandalı konuşuyordu. Ivan ve diğerleri dediklerini yapmış ve okulun kapısına mührü basmışlardı. Ancak bu, insanları durdurmaya yetmemişti. Okuldaki mahkûmların yakınları sokaklara dökülüyor ve mitingler yaparak Ötanazi'nin kurucularına lanetler yağdırıyordu. Öfkeli halk duracak gibi değildi. Özellikle ölen mahkûmların yakınları adliyelerin önünde toplanıp bunların sorumlusu olan herkese davalar açıyordu.

Mahkûmlara işkence eden bir okulu destekleyen herkese karşı çok öfkelilerdi. Ellerinde pankartlarla sokaklarda avaz avaz bağırarak bakanları protesto ediyorlardı. Onları durdurmak isteyen yetkililere saldırıyor, her iki taraftan da yaralı ve ölü sayısını çoğaltıyorlardı. İşin daha kötü yanı ise kalabalık gittikçe büyüyor, sosyal medyadan imza toplayarak insanları kendi haklı davalarına çağırıyorlardı. Tüm gazeteler ve kanallar iki gün boyunca hep aynı haberi paylaşmıştı: Ötanazi'deki vahşet! Ötanazi uzun süre gündemde kalacak gibiydi.

Öfkeli halkı sakinleştirmek için bakanların çoğu görevden alındı, Ötanazi destekçileri istifaya zorlandı ve birçok örgüt üyesi tutuklanıp gözaltına alındı. Hiçbiri okulda ölenleri geri getirmeyecekti.

Eve geldiğimde bizimkilere her şeyi anlatmıştım. Evdekiler ajanlarla yaptığım anlaşmayı ve okulda olanları biliyorlardı. Babam olanlar yüzünden öfkeliydi. O kadar çok kızmıştı ki babasının, Ötanazi'nin destekçilerinden biri olduğunu ortaya çıkarmıştı. Babası hakkında idam kara-

rı istediğini dilekçesinde özellikle belirtmişti. Sam Green hâlâ kayıptı, uzun süre ortaya çıkacağını sanmıyordum.

Emily kefaretle serbest bırakılmıştı. Deborah, Sofia ve Anastasia hâlâ tutukluydu. Ne yazık ki onların davaları bu kadar kısa zamanda bir sonuca varamazdı. Ancak Marcus'un da boş durmadığına emindim. Emily için onun ablasına ve arkadaşlarına yardım edeceğini biliyordum. Üstelik açtığı her davayı kazanmak, Marcus'un uzmanlık alanıydı.

Emily ile evde çok sıkıldığımız için Marcus'un şirketinde asistan olarak çalışmaya devam ediyorduk. O, Marcus'un asistanıydı; ben de suikastçımın. Evde boş boş oturmak yerine çalışmak istiyorduk ve Marshall kardeşler bize şirketlerinde küçük bir pozisyon vermişti. Daha önce de onların asistanı olarak birkaç gün çalıştığımız için fazla zorlanmıyorduk. Emily hâlâ babamın evinde kaldığı için sabahları onunla işe gidiyor, akşamları birlikte eve dönüyorduk. Gerçi beni eve Drew bırakıyordu, Emily'yi ise Marcus. Emily ayrı bir eve çıkmayı düşünmüştü ama ona çok alıştığımız için gitmesine izin vermemiştik. Green ailesiyle mutluydu.

Emily'yi kızdıran ve deli eden tek şey, Marcus'un asistanı olmasıydı.

Evet, Marcus hâlâ o sinir bozucu adamdı.

Sırf ben şirkette çalışmaya başladım diye Drew da kendi koltuğuna geçmişti. Sürekli şikâyet ediyordu ama şirkette çalışmaya alıştığını biliyordum. Üstelik tasarımlarını çizerken dünyayla bağı kopuyordu. Çizimleri gerçekten muhteşemdi. Suikastçı olarak geçirdiği hayatını şimdilik özlemiyor gibiydi. Umarım o hayatı hiç özlemezdi.

Emily'nin, "Yeşil!" diyen kızgın sesiyle daldığım düşüncelerden çıktım. "Sen beni duyuyor musun?"

Başımı salladığımda huzursuz bir yüz ifadesiyle bana baktığını gördüm. "Sence yine bizi rencide etmek için mi o eve davet ettiler?" Kalçasını masama dayamış, gerginlikle kahvesini içiyordu.

"Annalees'in öyle bir kadın olmadığını biliyorsun." Bu sabah şirkete gelmeden hemen önce Annalees ikimizi de aramış, akşam yemeği için Marshall malikânesine davet etmişti. Bu yüzden Emily çok gergindi.

"Ben ondan bahsetmiyorum ki," diye sızlandı. "Annalees sınıf ayrımı yapmayan iyi bir kadın." Mavi gözleri tedirginlikle kısıldı. "Şu cadı babaanne, Marcus'un teyzesi ve kuzeninden bahsediyorum." Evet, o üçüyle pek hoş ayrılmamıştık ama Drew onların beni üzmesine izin vermezdi.

"Bir gece katlanabiliriz sanırım."

Güldü. "Ya da kör veya sağır olmanın bir yolunu bulursak alacağımız hasarı en aza indirebiliriz." Evet, bu kesinlikle harika bir fikirdi.

"Bayan Lewis?" Odama giren Marcus'un sesiyle Emily korkuyla masamdan atladı. Az kalsın elinde tuttuğu kahve üzerine dökülecekti.

"Buyurun, Bay Bruce." Mesai saatlerinde, her ikimiz de patronlarımıza karşı resmiydik. Gerçi ben o kuralı zevkle çiğniyordum. Ne diyebilirdim ki, iş ahlakı olan bir asistan değildim. Patronum fazla yakışıklı ve karizmatik olduğu için kolayca yoldan çıkıyordum.

Marcus ellerini ceplerine sokarak Emily'ye bıkkın bakışlar attı. "Son defilenin kreasyonlarını masamda istediğimi hatırlıyorum. Burada kaytarmak yerine neden işinizi düzgün bir şekilde yapmadığınızı sorabilir miyim?" Bu adamın patronluğu hiç çekilmiyordu. Emily'ye deli oluyordu ama bunu ona itiraf edemedikçe akşama kadar

kızın canına okuyordu. Neyse ki benim patronum onun gibi zorba değildi.

Emily elindeki kahve kupasını bir köşeye bıraktı. Odama gelirken yanında getirdiği dosyayı aceleyle masamdan aldı. "Hepsi burada," diyerek dosyayı Marcus'a gösterdi. "Ofisinize geldim ama sizi bulamayınca Yeşil'e sormayı düşündüm." Tam olarak böyle olmasa da hemen hemen doğruyu söylüyordu.

Tek kaşını kaldıran Marcus, elimdeki kahve kupasını gösterdi. "Siz de fırsatını bulmuşken kahve içip dedikodu yapmayı uygun gördünüz, öyle mi?" Ben ima dolu sesiyle kıkırdarken Emily yine kaşlarını çattı. "Şu anda yemek molasında olduğumuz için bunun sorun olacağını düşünmedik." Koltuğuma yaslanarak birazdan çıkacak olan tartışma için kendimi hazırladım. En büyük eğlencelerimden biri de bu ikisiydi.

Kolundaki saatine bakan Marcus'un dudakları kıvrıldı. "Öğle molasına henüz bir dakika var, Bayan Lewis fakat siz yaklaşık sekiz dakikadır odanızda değilsiniz."

"Tanrı'm!" diye inleyen kız sinirden ağlayacak gibiydi. "Alt tarafı bir kahve, Bay Bruce. Yakında özel ihtiyaçlarım için bile beni o odadan çıkarmayacağınızı düşünüyorum."

"Eğer odanızda her çıktığınızda soluğu Richard denen tasarımcı bozuntusunun yanında almasaydınız ben de böyle bir önlem almak zorunda kalmazdım, Bayan Lewis." Richard burada çalışan çapkınlardan biriydi. Neyse ki ben ve Emily'ye asılmaması gerektiğini bildiği için bize olan tutumu arkadaşçaydı. Tabii, Marshall kardeşler bunu bir türlü anlamak istemiyordu.

"Buradaki arkadaşlarımdan biri olduğunu ne zaman anlayacaksınız?" dedi Emily.

"Hiçbir arkadaş, konuştuğu kızın göğüslerine bakmaz, aptal!"

"Siz de çok sık bakıyorsunuz."

"Çünkü arkadaşın değilim. Richard'ın olmadığı gibi!"

Kıskançlık yaparak uyarırcasına Emily'ye baktı. "Eğer onunla arana mesafe koymazsan bu sefer kesin olarak kovulur."

Emily de onun asıl sorununu anlamış olmalıydı ki gülmemek için yanaklarının içini ısırmaya başladı. "Acaba beni kıskanıyor olabilir misiniz?"

"Seni kıskanmamın nesi yanlış?" Marcus'un beklenmedik karşı atağıyla Emily başta afalladı ama daha sonra gülümsedi. "Ben şu dosyayı odanıza götürsem iyi olacak."

Marcus'un dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Kesinlikle." Gözleri Emily'nin dudaklarını bulunca bal rengi gözleri koyulaştı. "O dosyayı detaylı bir şekilde incelemeyi öneriyorum." En az Emily kadar utanmıştım çünkü ne demek istediği çok açıktı.

Şiddetle karşı çıkarak, "Hayır," dedi. "Siz bu dosyayı tek başınıza incelerken ben de bana verdiğiniz diğer işleri bitirmeye çalışacağım."

Marcus gözleriyle arsızca onu süzerken, "Emin misin?" dedi çapkın bakışlarla. "Bence birlikte çalışırsak daha verimli sonuçlar elde edebiliriz."

Neyi ima ettiği çok bariz olduğu için şimdi Emily de ona tutku dolu bakışlar atıyordu. Birbirlerine böyle aç gözlerle bakmaya devam ederlerse birazdan varlığımı tamamen unutacaklarına emindim. "Gidin, kendi ofisinizde inceleyin şu dosyayı!" dedim ters bir sesle. Biz Drew ile yerimizde sayarken bunlar sonradan gelip bizi geçmişti. Hepsi suikastçımın suçuydu çünkü ben iyileşmeden bana

elini bile sürmüyordu! Daha ameliyatımın günü bile belli olmamıştı, ne zaman ameliyat olup iyileşecektim ki?

Marcus onu odadan çıkarırken bana bakıp güldü. "Tabii, size yasak bazı şeyleri yapmak, değil mi?"

"Benim yerime de yapın!" dediğimde kahkaha attı. "Arkadaşın buna izin verirse neden olmasın," dedikten sonra odamdan çıktı.

Masanın üzerinde duran kurabiyelerden bir tane alıp ağzıma attım. Sinirden kurabiyeyi hunharca yiyordum. Drew toplantıda olduğu zamanlarda bile odama bir sürü yemek gönderiyordu. Ben yemek yemek değil, onu yemek istiyorum. Neden hâlâ benimle sevişmiyordu ki? Kalbimi kontrol edebilirdim. Yani sanırım.

"Selam." Başımı kaldırdığımda gördüğüm kişiyle kaşlarımı çattım. "Drew toplantıda ve sen hemen buradan gidiyorsun." Ona kızmamı her zamanki gibi umursamayan Lucas masamın karşısındaki koltuğa yayıldı. "Gölge'yi görmeden bir yere gitmiyorum. Bu aralar beni fazla ihmal ediyor." Bu çocuk içimdeki öldürme arzusunu ortaya çıkartıyordu.

"Sevgilimin benimle ilgilenmesi gerekiyor çünkü onun sevgilisi benim. İhmal etmemesi gereken tek kişi benim." Bu çocuğu her gördüğümde kan beynime sıçrıyordu çünkü benim olanda gözü vardı. Bence bir kadının başına gelebilecek en utanç verici şey, erkek rakibi olmasıydı.

"Senin gibi şirret bir kızda ne bulduğunu anlamıyorum." Yüzünü buruşturunca masadaki ağır dinozor biblosunu kafasına fırlatmak istedim. Üstelik bu çirkin bibloyu bana hediye eden de oydu.

"Senden önce ben vardım," dediğinde bibloya tekrar göz atmadan duramadım. Biraz daha devam ederse kafasını kırmaktan çekinmeyecektim.

"Neden sevgilimin yakasından düşmüyorsun?" Elimi masaya bastırıp yumruk yaptım. "O benim! Anladın mı, sadece benim!"

"Biraz paylaşımcı olmayı dene, melek kılığındaki şeytan kız."

"Seninle mi? Ben onu kendimle bile paylaşamam, yapışkan çocuk."

"Yakında seni bırakıp bana gelince aynı şeyi ben de sana yapacağım, kızıl şeytan."

"Babamla konuşup seni ortadan kaldırması için bir suikastçı tutmasını isteyeceğim."

"Benim zaten bir suikastçım olduğuna göre senin tutacağın kişiden beni korur."

"O benim suikastçım!"

"Siz ikiniz yine mi kavga ediyorsunuz?" Drew'un sesini duyunca Lucas ile aynı anda kapıya döndük. Sırtını duvara yaslayan adam kollarını göğsünde birleştirmiş, bizi izliyordu. Üzerindeki lacivert gömleği, gözlerinin güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Üstelik yüzüne düşen saçlarıyla muhteşemdi. Lucas ile aynı anda iç çekince sinirle ayağa kalktım. Üzerine yürüyüp, "Şunu yapma!" dedim. Drew'u her gördüğünde sapık gibi iç çekiyordu.

Gülerek ayağa kalktı. "Bu kadar yakışıklı olması benim suçum değil." Yaptığı itirafla kanıt bulmuş gibi hemen Drew'a bakıp elimle Lucas'ı gösterdim. "Duydun, değil mi? Sana asıldığını kendi ağzıyla itiraf etti! Bu değişik şey, gözlerimin önünde seni kesiyor!"

"Bu kızıl şeytan bana *değişik* dedi!" Lucas da ayağa kalkarak suikastçıma beni şikâyet etti. "Beni savunmayacak mısın? Ona değişik olmadığımı ve bana daha çok değer verdiğini söyle."

"Drew, şu şeye kaybolmasını söyle!" dedim sinirli bir sesle. "Hatta yok olmasını, dünya üzerinden silinmesini söyle!"

İkimiz de kocasını paylaşamayan kumalar gibi gözlerimizi ona dikince sabır dilenircesine derin bir nefes aldı. "Siz ikinizin sürekli tartışmasından bıktım, neden anlaşmaya çalışmıyorsunuz?" Lucas ile birbirimize ölümcül bakışlar atıyorduk. O dediği şey asla mümkün değildi. Bu adam sevgilime asıldıkça onunla anlaşmam imkânsızdı.

Birbirimize attığımız ölümcül bakışları gören Drew, "Lucas eşcinsel değil," diyerek konuya açıklık getirmeye çalıştı. "Beni ondan kıskanmanı gerektirecek bir durum yok." Açıkçası ben bundan pek emin değildim. Eşcinsel olmasını sorun etmiyordum. Drew'dan uzak durduğu sürece tabii.

Daha sonra başını çevirip sinirli bakışlarını Lucas'a dikti. "Sen de kadınımı rahat bırak. Onu kızdıracak şeyler yapma."

Drew tekrar bana bakıp kapıyı işaret etti. "Çantanı al, dışarıda işimiz var." Başımı sallayıp çantamı ve hırkamı aldığım esnada Lucas'a döndü. "Sen de kendi ofisine geç ve sana verdiğim işleri bitir." Evet! Ne yazık ki bu yapışkan çocuğu da burada işe almıştı. Sanki çok gerekliymiş gibi!

Eşyalarımı toplayıp suikastçımın yanına giderek elini tuttum. Elini sıkıca tutarken Lucas'a sırıttım. "Bizi bekleme, işimiz uzun sürebilir. Belki tüm gece," dediğimde Drew ne yaptığımı çok iyi bildiği için bu kıskançlığım onu güldürdü. "Çocuk gibi davranıyorsun." Tabii, onun korkusundan kimse bana asılmaya cesaret edemediği için rahattı.

Lucas kaşlarını yukarı kaldırıp, "Gece?" dedi sorgularcasına. Daha sonra Drew'a bakıp, "Ne diyor bu arsız şeytan?" dedi. "Hani bu akşam aile yemeğimiz vardı?"

Ben duyduklarımla çıldırırken şimdi sırıtma sırası Lucas'a geçmişti. Ne yani, bu akşamki yemeğe onu da mı davet etmişti?

"Derhâl bir açıklama bekliyorum!" diyerek kaşlarımı çattım. Ateş hattında kalan Drew elimden çekiştirerek beni odadan çıkarırken, "Seninle sonra görüşeceğiz, Lucas!" diye ona kızıyordu. Hayır, onunla sonra falan görüşemezdi. Buna hayatta izin vermezdim.

Şu kiralık suikastçı için babamla konuşmalıydım!

"Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda, "Yemeğe," dedi. "Bu akşamki yemeğe katılmayacağız, babaannemin canını sıkmasını istemiyorum." Bunu duyduğuma sevinmiştim çünkü babaannesi ve teyzesi benden hoşlanmıyordu. O yemeğe katılmayı hiç istemiyordum. Neyse ki katılmak zorunda değildim.

7

HERKESİ MEMNUN EDEMEZSİN

"Aramızda her zaman büyük ve küçük engeller olacaktı. Önemli olan o engeller değildi, birbirimize engel olmamızdı."

Emily ile göz göze geldiğimizde ikimizin de aklında tek bir şey vardı: kaçmak. Evet, gece boyunca *bu aile yemeğinden nasıl kaçarım* diye düşündüğüm acı bir gerçekti. Marshall ailesi ikinci kez bizi akşam yemeğine davet etmişti ve bu sefer bu yemekten kurtuluşum yok gibiydi. Dün davet ettiklerinde suikastçım beni onlardan kaçırdığı için kurtulabilmiştim fakat Annalees çok inatçıydı, bu akşam için de bir yemek organize etmişti. Emily ise beni öldürmek ister gibi bakıyordu çünkü dün de katılmıştı. Annalees, iki oğlunu sevgilileriyle birlikte aynı masada görmek istediği için Emily'yi iki gün üst üste yemeğe çağırmıştı. Emily haklı olarak bunun için beni suçluyordu. Dün yemeğe katılsaydım bugün bir yemek daha olmayacaktı.

Kaçmak istiyorduk ama bunun sebebi muhteşem yemekler veya Annalees'in dost canlısı olması değildi. Kaçma isteği uyandıran, Drew'un babaannesinin bana attığı nefret dolu bakışları, teyzesi Linda'nın tiksinti dolu gözleri ve kuzeni Felicia'nın her fırsatta aşağılayan sözleriydi. Üçü de bize *paragöz* der gibi bakıyordu ama kimsenin aklına

dokunulmazlığı olan bir bakanın en küçük kızı olduğum gerçeği gelmiyordu. Babamın harcayamayacağım kadar çok parası varken bana para düşkünü bir kız muamelesi yapmaları çok saçmaydı. Bunu sadece bana değil, tam karşımda oturan Emily'ye de yapıyorlardı. Kendimden çok ona üzülüyordum çünkü onun sırtını yaslayacağı zengin bir ailesi yoktu.

Zengin olduğum hâlde ikimize aynı muameleyi yaptıklarına göre bizi kabul etmemelerinin asıl sebebi bir zamanlar Ötanazi'de mahkûm olmamızdı. Anlaşılan saygın ailelerine bizi pek yakıştırmıyorlardı. Oysaki bu ailenin bir ferdi suikastçıydı ve en azılı mahkumlardan daha tehlikeliydi. Tabii, onlar bunu bilmiyordu.

Linda teyzenin en büyük kızının sinsi bakışları yine beni bulunca gelecek olan yeni bir saldırıya kendimi hazırladım. "Üniversiteyi hangi okulda okudum demiştin?" Üniversiteye gitmediğimi bile bile bu soruyu sorduğuna inanamıyordum.

Çatalımı usulca masaya koyup başımı kaldırdım. "Üniversiteye gitmedim."

Küstahça güldü. "Çok yazık, peki lise?" Bu kıza gerçekten tahammül edemiyorum. "Liseye de gitmedim."

Tabağındaki kalamardan küçük bir parça attı ağzına. "Şimdi sen ortaokula da gitmemişsindir." Sanırım eksiklerimi hatırlatarak masadaki herkese bunu göstermek istiyordu.

"Hayır," diyerek omuz silktim. "Tüm eğitimimi evde aldığım için herhangi bir okula gitmedim." Ellerimi masada birleştirerek tıpkı onun gibi alay dolu gözlerle baktım. "Ama sen bunları zaten biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyor." Felicia daha cevap veremeden ikizlerden Maya araya girdi. "Sadece sindiremiyor. Bir bardak

soğuk su içmeyi dene, Felicia." İkizleri çok sevdiğimi söylemiş miydim? Maya ve Rosa gecenin başından beri beni ve Emily'yi korumaya çalışıyordu.

"Maya!" Linda kızına uyarı dolu gözlerle bakmaya başladı. "Ablanla konuşurken daha saygılı ol." Maya onu duymuyormuş gibi omuz silkerek yemeğine döndü.

"Şimdiki kızlar yerini ve haddini bilmiyor." Babaanne, Maya'ya sözde kızıyordu ama bunları söylerken Emily ile bana bakıyordu. "Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz, Bayan Lewis?" Evet, şimdi de hedefi Emily olmuştu. Zavallı kız, yemeğe oturduğumuzdan beri tek bir lokma bile yiyememişti.

"Aslında ben neden burada olduğumu bile bilmiyorum," diyen Emily beni güldürdü. "Torununuz Marcus ile hiçbir ilgim yok ve aramızda bir şey de yok."

Marcus sırıttı. "Henüz yok."

Emily ona ters ters baktıktan sonra tekrar babaanneye döndü. "Demek istediğim, torununuzla aramızda sandığınız gibi bir şey yok. Neden tüm silahlarınızı onun sıradaki kız arkadaşına saklamıyorsunuz?" Ötanazi'deki öpüşmelerini saymazsak Marcus'un da dediği gibi henüz aralarında hiçbir şey yoktu.

Emily kendi cephesini başarıyla savunduğu için nihayet rahat bir nefes alıp yemeğime döndüm. Tuzu almak için uzandığım esnada Linda teyze dikkatli gözlerle bana bakıyordu. "Fazla sessizsin, Yeşil. Yoksa sohbetimizden memnun değil misin?" Yemeğin başından beri herkesin merak ettiği soruyu sormuştu.

Yanımda oturan Drew, teyzesine kinayeli gözlerle bakıp, "Sizden ona sıra gelirse o da konuşur elbet," deyince Marcus içtiği suyu püskürtürken Annalees, gülüşünü sak-

lamak için başını başka bir tarafa çevirdi. Küçük oğlundan böyle ters bir cevap bekliyormuş gibiydi.

Linda bozularak, "Ama-" demişti ki Drew soğuk gözlerini ona dikti. "Ama ne, teyze?" dedi buz gibi bir sesle. "Onu buraya aşağılamanız için getirmedim. O benim kadınım ve kimsenin takdirini kazanmaya ihtiyacı yok." Başını çevirip babaannesine baktı. "Hem de hiç kimsenin."

Rosa öksürerek başıyla Felicia'yı işaret edince Drew'un gözleri en büyük kuzenini buldu. "Sen de biraz daha haddini aşarsan, Felicia..." derken tehdit eder gibi bakıyordu. "Bu masadan ağlayarak kalkarsın. Sana elimi bile sürmem ama seni ağlatarak kaldırırım bu masadan." Felicia korkuyla yutkunmuştu. Onu hedef gösterdiği için kardeşi Rosa'ya öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Drew, sen onlara aldırma," diyen Rosa, kuzenine tatlı tatlı gülümsüyordu. "Sinirlendiğinde bana daha sık bakarsan sinirlerin hemen yatışır." Drew'un dudakları kıvrıldı. Daha önce ikizlerden Maya'nın Marcus'a ve Rosa'nın da Drew'a hayran olduklarını fark etmiştim ama bu kadarını beklemiyordum. Kıskanmak yerine güldüm çünkü ikizler fazla sevimliydi.

Maya heyecanla dudaklarını aralamıştı ki Marcus, "Ben zaten gözlerimi senden ayıramıyorum, ufaklık," diyerek ona çapkınca göz kırpınca Maya kıkırdadı. "Bir gün evlendiğinde beni evlatlık almanı istiyorum, Marcus," deyince Marcus yüksek sesle gülmeye başladı.

Rosa, "Drew?" deyince Drew gülerek başını salladı. "Düşünürüz."

İkizler bu evin neşesi gibiydi. Marshall kardeşlere hayranlık duyan ve onlara yaranmaya çalışan iki yaramaz çocuk gibilerdi. Oysaki onlarla aramda pek yaş farkı yoktu. Onları seviyordum.

Annalees yemeğini yerken, "Ameliyat tarihi belli oldu mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil."

Herkes gibi ameliyatın nasıl geçeceği onu da endişelendirdiği için, "Başaracağına eminim," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. "Sakın korkma."

"Ya sonra ne olacak?" dedi Martha. Torununun gözlerine baktı. "Ameliyat başarılı olduğunda ve tüm bunlar bittiğinde ne olacak? Onunla evlenecek misin, Müslüman bir kızla?"

"Hangi dine mensup olduğu neden benim için sorun olsun?" dedi Drew.

"Belki onun için sorundur bir Hristiyan ile evlenmek," dediğinde Drew dâhil olmak üzere herkesin bakışları beni bulunca gerildim. Henüz ameliyattan çıkıp çıkmayacağım bile belli değilken nereden çıkmıştı bu evlilik konusu.

Drew'un yoğun bakışlarından kurtulmak için masadaki suya uzanıp hızlıca birkaç yudum içtim. Cevap vermediğim için sessizliğimi yanlış anlayan Drew, keyifsiz bir şekilde yutkundu. Babaannesi ise sırıtarak, "Anlaşılan bu, onun için büyük bir sorun," derken torununa bir gerçeği göstermek ister gibiydi. "Bir Hristiyan ile çıkmayı sorun etmiyor çünkü sevgililik süreci en kolay kısım ama işler ciddiye bindiği zaman, Hristiyan olman onun için büyük bir sorun." Biri şu kadını susturabilir miydi?

Drew her konuda beni savunurken ihtiyacı olduğunda susarak onu bozguna uğratmıştım. Tam bu konuda ne düşündüğümü söyleyecektim ki babaanne Martha benden önce davrandı ve kanayan yaraya tuz basmak istercesine, "Bunun ileride nasıl büyük bir sorun olacağını görmüyor musun?" dedi. "Sizin gözleriniz aşktan kör olmuş ama ev-

lenmeniz, her ikiniz için de büyük bir pişmanlık ve hayal kırıklığı olacak!"

Annalees masada oluşan gerginliği dağıtmak istercesine, "Martha, lütfen," diyerek kayınvalidesini susturmaya çalıştı. "Onları buraya hep birlikte güzel bir gece geçirelim diye çağırdım, bu tatsız konular için değil." Drew artık bana bakmıyordu.

"Aptal olma, Annalees," diyen yaşlı kadın susacak gibi değildi. "Yarın bir gün karşımıza evlilik haberiyle çıkmamaları için ikisinin de bu gerçeği anlaması gerekiyor."

İkisi diyordu ama bir tek Drew'a bir şeyler anlatmak ister gibi sadece ona bakıyordu. "Yeşil, bir Türk ve yemeğin başında bizimle dua etmediğine göre bir Müslüman. Marshall ailesi ise koyu bir Katolik ve sen de öylesin, Drew. Biriniz Hristiyan, diğeriniz Müslüman. Söyleseniz, evlilik düşünebilir misiniz? Bu birlikteliğin bir sonu olmadığını bir tek ben mi görüyorum? Ya çocuklarınız olursa ne olacak? Yeşil, onların doğduktan sonra vaftiz edilmelerine, kiliseye bağlı olmalarına ve onları bir Hristiyan olarak yetiştirmemize izin verecek mi dersiniz? Ya da sen, Drew?" diyerek torununun asık suratına baktı. "Sen çocuklarının onun inancına göre büyümesine müsaade edecek misin?" Masada ağır bir sessizlik oluşmuş, herkesin yemeği boğazında kalmıştı. Martha Marshall çok hassas bir konuya değinmişti.

Herkesin dini ve inancı kendine özeldi ama çocuklarımı kendi inandıklarım doğrultusunda büyütmek isterdim.

Drew ile göz göze geldiğimizde sonunda konuşma fırsatı bulabildim. "Neye inandığını veya ne olduğunu umursamıyorum. İlgilendiğim tek şey sensin," dediğimde rahat bir nefes aldı. Aramızdaki farklılıklar bize özeldi, bunu sorun etmediğimiz sürece herhangi bir aksilik çıkmazdı.

Bugüne kadar hiç sorun etmemiştik ve bundan sonra da edeceğimizi sanmıyordum çünkü en başından beri birbirimizin ne olduğunu ve neye inandığını biliyorduk.

"Eğer seninle bir hayatım olsaydı, yani bunun için bana bir şans tanınsaydı seninle evlenmeyi isterdim!" dedi sert ve kararlı bir sesle. "Ölüm aramızdan çekilseydi bir sonraki adımım seni karım yapmak olurdu." Burnumun direği sızladı çünkü ölüm aramızdan hiç çekilmemişti ve çekilecek gibi de değildi. Belki de o ameliyattan çıkamayacaktım ve onun karısı olamayacaktım.

"Ölüm aramızda çekilseydi yemin ederim ki Müslüman olmanı sorun etmez, seni karım yapardım. Çocuklarımızı kendi dinine göre yetiştirmek mi istiyorsun? O zaman hepsi senin istediğin şekilde büyürdü." Avucunun içindeki elimi hafifçe sıktı. "Senin yapamadığın her şeyi senin için ben yapabilirim."

Kalbinde taşıdığı aşk, tüm engellerden ve yasaklardan daha büyüktü.

Drew'un söyledikleriyle başından aşağıya kaynar sular dökülen Martha, "Bu saçmalık!" diyerek sesini yükseltti. Sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla elini masaya vurdu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun!"

"Onsuz yapamam!" Drew çatık kaşlarla ona ters ters baktı. "Yapamam, babaanne. Bu kız benim can damarım, her şeyim, nefesim!" diye haykırdı. "Onun için ölürüm de öldürürüm de. Ben onsuz nefes bile alamıyorum. Onu yanımda tutmak için yapamayacağım hiçbir şey yok!"

Babaanne tekrar konuşup keyfimizi kaçırmak için ağzını açmıştı ki, "Yeter, Martha," diyen Annalees de en az onun kadar sinirli görünüyordu. "Drew ve Yeşil nasıl istiyorsa öyle olacak. Bize düşen onların kararına saygı göstermek. Drew'un kiminle evlendiğiyle veya kimden çocuk yaptığıyla ilgilenmiyorum. Müslüman veya Yahudi olması

benim için fark etmiyor çünkü ilgilendiğim tek şey oğlumun mutluluğu. Yeşil onu mutlu ediyorsa Yeşil'e saygı göstermeli ve onu olduğu gibi kabul etmeliyiz."

Gözleri Linda ve Felicia'yı bulduktan sonra yeniden yaşlı kadına döndü. "Ben bu akşam onları yemeğe davet ederek *aileye hoş geldiniz* demek istemiştim. Ancak yemeğin başından beri takındığınız bu tavır yüzünden bir daha buraya gelmek istemeyecekler. Artık Yeşil ve Emily'ye yönelik tek bir suçlama duymak istemiyorum. Onlar, oğullarımın seçtiği kadınlar. Ben onlara karışmıyorsam kimse karışamaz. Umarım yeterince açık konuşmuşumdur." Ne demek istediği çok açıktı. *Sizin karışmaya hakkınız yok*, diyordu.

Annalees'in sözlerini sindiremeyen Martha, Linda ve Felicia çatık kaşlarla masayı terk ettiler. Annalees onları hiç umursamadan bize döndü. "Bu akşam olanlar için çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Olanlar sizin suçunuz değildi. Yaşanan tatsızlıktan dolayı ben de özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim." Bana anlayış göstererek tebessüm etmesi içimi rahatlatmıştı.

O üç cadı masadan ayrılınca yemeğin kalanı bizim için daha eğlenceli geçmeye başlamıştı. Linda'nın oğulları, Marcus ile uğraşmaya başlayınca ortaya oldukça ilginç diyaloglar çıkmaya başlamıştı. Nate, "Emily, hâlâ nasıl büyük bir hata yaptığının farkında değilsin," dedi. "Eğer Marcus ile aranızda hâlâ bir şey yoksa bunun olmasına izin vermeden arkana bile bakmadan kaç."

Michael gülerek arkasına yaslandı. "Marcus'a yumruk atmadığı sürece idare edebilir." Hapse girmek istemiyorsa bunu yapmaması onun için daha iyi olurdu.

"Haklısın." Nate eliyle Marcus'u gösterdi. "Eminim ki Marcus'un *mükemmel* yüzüne zarar vermek istemez."

Tüm aile Marcus'u iyi tanıyor olmalıydı ki *mükemmel* kısmına özellikle vurgu yapmıştı.

"Seni de mi dava etti yoksa?" Emily afallayarak ona bakınca Nate kahkaha attı. "Hayır, ben bir istisnayım ama babasını, Drew'u, babaannemi, annesini ve yanılmıyorsam aşçımızı da dava etmişti." Marcus dışında herkes kahkaha atarken kendimi tutamayıp, "Aşçı mı?" diye sordum.

Rosa kıkırdadı. "Evet, aşçıyı da dava etti. Zavallı kadın kazayla Marcus'un üzerine düşmüştü. O esnada sarımsaklı ekmek yiyormuş. Marcus'un üzerine düşünce ağzındaki sarımsaklı ekmek parçaları Marcus'un yüzüne bulaşmış. Marcus sinir krizi geçirmişti. Yüzünü defalarca yıkadıktan sonra hemen Antonio'yu arayıp aşçıyı dava etti." Duyduklarım beni hiç şaşırtmamıştı. Aksine onu dava etmeseydi şaşırırdım.

"Bu çok acımasızca." Emily'nin söyledikleriyle Marcus kaşlarını çattı. "Kadın yüz kiloydu, Emily. Kırılan kaburgalarım umurumda değil ama mükemmel yüzüme uyguladığı sarımsaklı lapa psikolojimi bozdu," diye homurdanınca bu gece ilk kez gerçek anlamda güldüm. Zavallı kadın, başına gelenlerden sonra bir daha istese de sarımsak yiyemezdi.

Yemekten sonra Rosa ve Maya biz kızları bir köşeye çekip Ötanazi'de olanları uzun uzun anlattırmıştı. Bu, onlar için heyecan verici bir macera olduğundan laboratuvarda gördüklerimizi gözleri irileşerek dinlemişlerdi. Biz ikizlerle vakit geçirirken Drew da Marcus ve erkek kuzenleriyle sohbet ediyordu. Daha doğrusu onlar konuşuyor, Drew ise sessizlik içinde telefonuyla takılıyordu. Arada başını telefondan kaldırıp beni kontrol ediyor, her şeyin yolunda olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Suratım asılsa anında müdahale edecekmiş gibiydi. Her iki dakikada bir bana bakması çok hoşuma gidiyordu çünkü onunla aynı evin içinde olmamıza rağmen beni özlüyor, benim için

endişeleniyordu. Bu yüzden bakışlarını üzerimden çekmiyordu.

Bir süre sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı. Kızlarla biraz daha zaman geçirdim ama Drew on dakika boyunca içeri gelmeyince peşinden gittim. Sigara içmek için bahçeye çıktığını tahmin etmek zor değildi. Evden çıkınca yanılmadığımı anlamıştım, bahçede sigara içiyordu ama yalnız değildi. Annesi yanındaydı. İkisinin de sırtı bana dönük olduğu için geldiğimi fark etmediler. Onlara doğru bir adım atmıştım ki Annalees'in, "Canını sıkan nedir?" dediğini duyunca hiç kıpırdamadan durdum.

Başını kaldırıp karanlık gökyüzüne bakarken iç çekişini duydum. "Korkuyorum, anne," derken sesi annesine sığınmak isteyen küçük bir çocuğunki gibi çıkmıştı. "Ameliyat günü geldiğinde olacaklardan çok korkuyorum. Onu bir daha göremeyecek olmaktan korkuyorum."

"Ona bir şey olmayacak," dedi Annalees. "Başaracak."

"Başaracağını biliyorum," dedi. "Göğsüne takılan yeni kalbini sevecektir."

"O zaman seni korkutan nedir, Drew? Onun yeni kalbi, ikiniz için güzel bir başlangıç olacak."

"Her şeyin bir bedeli var," derken sesi sıkıntılı çıkıyordu. "Bir şey feda etmeden istediğin şeye sahip olamazsın. Bir kalbe karşılık başka bir kalp. İkisine aynı anda sahip olamazsın."

Annalees, "Bizim için önemli olan Yeşil'in kurtulması," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ona kalbi verecek kişi şu an için önemsiz bir ayrıntı. Marcus, vericinin bir katil olduğunu söyledi, yani yaşamasa da olur. O katil belki de hayatında ilk kez doğru bir şey yapacak ve kalbiyle masum birini yaşatacak," dediğinde sebepsiz yere ürperdim.

Kötü hissetmeme sebep olan şey belki de Drew'un, "Haklısın," diyen içli sesiydi. "Bu konuda asla pişman olmayacağına eminim." Acaba Drew o mahkûmun kim olduğunu biliyor muydu? Bu bilgiyi sır gibi saklıyorlardı.

Derin bir nefes alıp, "Anne," dedi kısık bir sesle. Omzunun üzerinden annesine bakıp, "Beni asıl endişelendiren şey, ihtiyacı olduğunda yanında olup onu koruyamamak," dedi. "O kadar tecrübesiz ve savunmasız ki. Yaşadığı dünya hakkında hiçbir fikri yok."

Annalees, oğlunun koluna dokunup gülümsedi. "Öğrenecek," dedi. "Yanında olup ona bilmesi gereken her şeyi öğreteceksin."

Aralarında küçük bir sessizlik yaşadıktan sonra Annalees, "Onu gerçekten çok seviyorsun, değil mi?" dedi iç çekerek. "Bugün o masada yaşananlar..." dedikten sonra duraksadı. Doğru sözcükleri bulmak için kendine biraz zaman tanıdı. "Seni daha önce hiç öyle görmemiştim," dediğinde sesi duygu doluydu. "Onu savunduğun gibi kimseyi savunduğunu görmedim."

Drew bu konuşmadan kaçmak ister gibi, "Çünkü o aptal, kendisini savunmayı bilmiyor," diye homurdanınca Annalees güldü. "Sen yanındayken buna gerek duymuyordur."

Annalees masada olan konuşmalara değinerek, "Çocuklarınızı istediğiniz gibi yetiştirebilirsiniz ama doğan tüm erkek çocuklarınızın ikinci ismi Bruce olacak," dedi. "Bu, yedi kuşaktır Marshall ailesinin devam ettirdiği bir gelenek." Bu yüzden oğullarının adı Marcus Bruce Marshall ve Drew Bruce Marshall'dı.

Şiddetle karşı çıktı. "Hayır, bu saçma geleneği sürdürmeyeceğim. Neden bu konuda gidip Marcus'a baskı yapmıyorsun?" dediğinde kendimi tutamayıp güldüm ve böylece onları gizlice dinlerken yakalandım.

İkisi bana doğru dönünce utançtan yüzüm kıpkırmızı oldu. Annalees onları dinlediğimi anladığı hâlde beni utandırmadı fakat Drew, "Bizi mi dinliyordun?" deyince çok utandım. Böyle açıkça söylemek zorunda mıydı?

"Hayır," diyerek aceleyle bir şeyler geveledim. "Daha yeni geldim." Suikastçım alayla tek kaşını yukarı kaldırınca Annalees güldü. "Rahat bırak onu," dedikten sonra bizi yalnız bırakmak için eve doğru yürüdü. "Siz keyfinize bakın. İçeri girip kimsenin Marcus'un mükemmel yüzüne yumruk atmadığından emin olmalıyım. Bu gece evimde hiçbir dava açılmasını istemiyorum," deyince gülmeye başladım. Marcus herkesin psikolojisini bozmuştu.

Yürüyüp Drew'un yanına geldiğimde duman bana gelmesin diye sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla söndürdü. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını hafifçe salladı. "Seninle olduğum sürece evet."

"Benimle olmadığın anlarda?"

"Kendimde olmadığım anları mı soruyorsun?"

Güldüm. "Bence sen beni seviyorsun."

"Uydurma," dedi homurdanır gibi bir sesle. "Seni sevdiğimi hiç söylemedim."

"Ama ben duyuyorum. Kimse duymasa da *seviyorum*, diyen haykırışını ben hep duyuyorum."

Yüzüne yalancı bir telaş ifadesi kondurdu. "Tek bir soru soracağım ve doğru cevap vereceksin, anladın mı?" Soruyu merak ettiğim için *tamam* dercesine başımı salladım. Gözlerini kıstı. "Şizofren mi oldun sen, ortada olmayan sesler duyuyorsun," deyince kahkaha attım. Adi herif!

"Yani ortada öyle sesler yok mu?"

"Ben hiç ses duymadım," dedi hızlıca.

Bu kitap...

Göktuğ BAYRAK.

tarafından taranmıştır.

iletişim. goktugbayrak61@gmail.com

Görme engelliler dışında kullanımı, çoğaltımı, dağıtımı ve satışı yasalara aykırıdır. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.

Teşekkürler.

Tarayan.

Göktuğ Bayrak.

iletişim. goktugbayrak61@gmail.com

Suratımı astım. "Ben yanlış mı duyuyorum, Avcı?"

Asık suratımı görünce derin bir nefes alarak iç çekti. "Sen duymaman gereken bir şeyin sesini duyuyorsun, Dolunay Surat." Başını hafifçe eğerek sol göğsünü işaret etti. "Duyduğun ses buradan geliyor. Susturmak ne mümkün!"

"Kalbin mi beni seviyor?"

"Sadece kalbim değil," derken yüzünde rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı. "İçime çektiğim nefes bile seni seviyor," dedi içi yanarcasına.

"Bu kötü bir şey mi?"

Lacivertleri kafa karışıklığıyla doluydu. "Seninle ilgili herhangi bir şey kötü olabilir mi?"

"Yaşlandığımızda da beni böyle sevebilecek misin?" diye sordum.

Gözleri dolar gibi oldu. "Yaşlandığını görebilecek miyim?" Sesi kanıyordu sanki.

Bir vedanın buruk hüznü, dört bir yanımızı sarınca konuyu değiştirip onu neşelendirmek istedim. "Bir dileğin olsaydı o ne olurdu?"

Bir an bile tereddüt etmeden, "Sen," deyince gülümsedim. "Benim dışımda?"

"Yine sen," dedi.

Kızar gibi ona bakıp, "Oyunbozanlık yapma," diye sitem ettim. "Benim dışımda en çok istediğin şey nedir?"

Komik bir şey söylemişim gibi gülmeye başlayınca, "Ne?" dedim. "Komik olan nedir?"

Gülüşüyle beni mest ederken, "Senin dışındaki her şeye sahibim ve sahip olmadıklarımı da elde etmek zor değil." Gülüşü yavaş yavaş solarken bir kez daha yeşillerimde

kayboldu. "Zor olan sensin," diye mırıldandı. "Benim her şeyim var ama bir senim yok."

Bir senim yok, ne anlamlı bir cümleydi.

Tek bir cümleyle yine beni büyüsü altına alan adama âşık gözlerle bakmaya başladım. Beni soluksuz izleyen lacivert gözleri aklımı başımdan alıyordu. Bu adam çok güzeldi. Hayır, yakışıklı değildi, büyüleyici derecede güzeldi. Yüzüne düşen asi tutamlar her zamanki gibi dağınıktı. Dağınık saçları; erkeksi, sert yüz hatlarıyla muhteşem bir uyum içindeydi. Bakışları üzerimde taparcasına oyalandıkça tenimi ateş basıyordu. O lacivert karanlığının içinde sakladığı parıltıları sadece ben görüyordum çünkü bir tek bana gösteriyordu. Bu basit bir beğeni olamazdı. Bu, beğeninin çok ötesinde bir duyguydu. Bu, aşktı. Muhtaçlıktı.

"Drew," diye mırıldandım hayranlık dolu bir sesle.

"Söyle," dedi.

İç çektim. "Çok güzelsin," dediğimde yüzü o kadar hızlı değişti ki az kalsın kahkaha atacaktım. "Bana küfretmeyi bırak, kadın!" diye kızınca gülmeye başladım. "Ama çok güzelsin."

"Sensin güzel!"

Sırıttım. "Beni güzel mi buluyorsun?"

Yalan söyleyemediği için *evet* demek yerine kaçmayı tercih etti. "Gidip Marcus'un *mükemmel* yüzüne darbe almadığından emin olmalıyım," diyerek eve doğru yürüyünce kıkırdadım.

Arkasından koşup sırtına atladığımda, "İn aşağıya, kaçık maymun!" dedi ama bunu söylerken bile düşmeyeyim diye belindeki bacaklarımı tutuyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna doğru sarkıttım. "Demek beni güzel buluyorsun." Şımarmaya başlamıştım. "Çok mu güzelim?"

Gülerek, "Kes şunu," dedi ama sesi keyifli geliyordu. "Kalbin tekrar canını yakmadan in aşağıya."

"Çok güzelim, değil mi?"

"Kes şunu dedim."

"Güzel olduğumu söyle."

"Bunu yapmayacağım."

"Ben de sırtından inmem. Yakınlığımızdan dolayı kalbim yine canımı yaksın mı?"

"Çok güzelsin, lanet olası!" dediğinde kahkaha attım.

Onunla uğraşmayı seviyordum.

"HAKLIYDI ARAMIZDAKİ ŞEY YASAK BİR ELMAYA
DUYULAN HASTALIKLI BİR TUTKUYDU.
CENNETE HİÇ SAHİP OLMAMIŞKEN AİT
OLDUĞUM YER BELKİ DE ONUN CEHENNEMİYDİ..."

8

SANA GELİYORUM, ANNE

"Benim ülkem doğduğum yerdi, onun ülkesi ise bendim. Söylemese de bunu anlıyordum."

Bugün kendimi biraz hâlsiz hissettiğim için işe gitmek yerine evde kalmıştım. Omuzlarıma attığım şala sıkıca sarınmış, bahçedeki salıncakta tek başıma oturuyordum. Ayaklarımla arada kendimi iterek usulca sallanıyor ve elimde tuttuğum kitabı okuyordum. Kitaplara âşık biri olarak tüm boş vaktimi onlara harcamak istiyordum. Kitabın sonuna geldiğimde gözlerimden süzülen birkaç damla yaş kitabın son sayfasına aktı. Mutsuz sondu. Drew, Ötanazi'deki tüm kitaplarımı benim için mutlu sonu olanlarla değiştirmişti ama babamın evinde, Vanessa'nın dolabından okumak için gizlice aldığım kitap mutsuz sonla bitmişti. Bu kitap beni mutlu etmemişti. Finalde adamın öldüğü bu kitap beni hiç mutlu etmemişti. Şimdi kadına ne olacaktı?

Adam ölmüşken kadın onsuz nasıl yaşayacaktı?

"Bu saçmalık!" Ağlayarak elimdeki kitabı kendimden en uzak noktaya fırlattım. "Bu yazarların okuyuculara hiç acıması yok!" Oysaki kitap boyunca birbirlerini o kadar güzel sevmişlerdi ki... Aralarına giren ölüm, büyük haksızlıktı.

"Neden ağlıyorsun?" Vanessa'nın sesini duyunca başımı kaldırdım. Bana doğru yürürken çok yorgun görünüyordu. En son babamla girdiği o tartışmadan sonra çekip gitmişti ve o günden sonra eve hiç dönmemişti. On gün sonra eve dönen küçük mafya, oldukça yorgun görünüyordu. En azından iyiydi.

Yere fırlattığım kitabı görünce, "Bu benim değil mi?" dedi şaşkınca. Eğilip kitabı alarak doğruldu. "Burada ne işi var?"

Burnumu çekerken kitabı ona şikâyet eder gibi, "Beni ağlattı," dedim içli bir sesle. "Sonu kötü bitti."

Elindeki kitaba bakıp, "Hım," diye garip bir ses çıkardı. "Daha önce okumuştum, sonu iyi bitiyordu aslında."

"Nesi iyi bitiyor, Vanessa?" Kitabın sahibi o olduğu için ona kızmaya başladım. "Adam, sevdiği kadının önüne atladığı için vurularak öldü! Bunun nesi iyi?"

Yürüyüp yanımdaki diğer salıncağa oturdu. Kitabı elinde tutarken ayaklarını yere sürterek tıpkı benim gibi hafifçe sallanmaya başladı. "Adamın yaptığı fedakârlık bence fazla anlamlıydı. Mutlu sonlar nasıl baktığına göre değişir," derken tam karşısına bakarak sallanıyordu. "Sevdiği kadını kurtardı. Bence bu, adamın mutlu sonuydu."

"Ben o saçma pencereden bakamıyorum işte," diye sızlandım. "Sevdiğim adamla ya birlikte yaşamalıyım ya da birlikte ölmeliyim. Onun olmadığı bir dünya beni mutlu etmez."

"Fazla romantiksin." Tıpkı Drew gibi konuşuyordu. "İkisine aynı anda sahip olamazsın. Her zaman birini seçip diğerini feda etmelisin."

"O zaman onu seçer, kendimi feda ederdim," dedim tereddüt bile etmeden. "Onu yaşatır, kendimi ölüme bırakır-

dım çünkü onun olmadığı bir dünyada yaşamak benim için zulüm olurdu."

Sessizliğini koruyarak karşısındaki ağacı izlemeye devam etti. "Bunca zamandır neredeydin?" diye sorduğumda alayla güldü. "Neden? Benim için endişelendin mi?" Buna ihtimal dahi vermiyordu.

"Evet." Dürüst davranmıştım. "Endişelendim hatta seni çok sık aradım ama hiç ulaşamadım," dediğimde bana bakmadı ama gerildi. Benden böyle şeyler duymayı beklemiyormuş gibiydi. Belki de beklemediği şey, birinin onun için endişelenmesiydi.

Israrla bana bakmıyordu ama yoğun bakışlarımı üzerinde hissettiği için, "Bana bakıp durma," diye homurdandı. "Gördüğün gibi iyiyim." İlgiye alışık olmadığı için onu nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

"Daha sık eve gel," diye sızlandım. "Seni özlüyorum." Bana bakmadı ama "Denerim," diyen sesi şimdi kulağa daha iyi geliyordu.

"Peki, neredeydin?"

Güldü. "Bence bilmek istemezsin çünkü ölümlerden hoşlanmıyorsun." Drew ile olan benzerliği kan dondurucuydu. Drew'un dişi versiyonu gibiydi.

"Her şey farklı olsaydı nasıl bir hayatın olsun isterdin?" dediğimde umursamazca omuz silkti. "Bunu hiç düşünmedim."

"Şimdi düşün."

"Bunun için bana gereken sessizliği tanıyacak mısın?" Başını çevirip bana baktığında bakışları iğneleyiciydi. "Dilin çözüldüğünden beri çenen düştü, hiç susmuyorsun."

"İyi," diyerek somurttum. "Düşün hadi."

Keyfimi kaçırmaktan mutlu olmuş gibi gülerek önüne döndü. Bir süre sessizlik içinde salıncakta sallanmaya başladık. Rüzgâr hissedecek kadar hızlı değil, yerimizde hafifçe hareket edecek kadar ağır sallanıyorduk. Daha sonra iç çekerek, "Eskiden bir gazeteci olmak isterdim," dediğinde sesinde, o yıllardaki hayallerine olan özlemi vardı. "Fotoğraf makinemle bir şeyleri çekmek, o haberin metnini yazmak ve altına imzamı atarak yayınlamak isterdim."

"Hâlâ bunları yapabilirsin."

Başını acı bir şekilde iki yana salladı. "Yapamam, Yeşil," dedi umutsuz bir sesle. "Ben artık geleceğe dair düşleri olan o kız değilim." Başını çevirip bana baktığında gözlerinde yer edinen keder içimi yaktı. "Ben bırakmak istesem de içinde bulunduğum karanlık dünya peşimi bırakmaz. Peşimdekiler sadece Sam Green ile sınırlı mı sanıyorsun?"

Acı bir tebessüm sundu bana. "Sam Green'in beni içine soktuğu dünyanın tamamı peşimde. O ölürse vârisi olarak her şeyi devralmalıyım. Bunu yapmadığımda ise genç ve toy lideri öldürüp her şeye sahip olmak isteyen çok fazla kişi çıkacaktır," İşlerin böyle yürüdüğünü bilmediğim için onun adına daha fazla üzülmeye başladım. Aslında ona da bir seçenek sunulmuyordu. Ya bu işlerin bir parçası olacaktı ya da ölecekti çünkü çekilmek gibi bir şansı yoktu. Bırakmak istediğinde bile birileri Sam Green'den kalanları almak için önce onun vârisini ortadan kaldıracaktı.

"Babam bu vârislik işinin iç yüzünü biliyor muydu?"

Yorgunlukla başını salladı. "Bildiği için büyükbabamın vârisi olmaktan hep kaçtı. Erich de bildiği için uzaklara kaçıp soyadını bile değiştirdi ama ben kaçamadım." Gözleri dolunca bunu gizlemek için başını hemen omzunun diğer tarafına çevirdi. "Aslında ben de denedim ama onların aksine fazla uzağa kaçamadım."

Vanessa, Sam Green ölse bile bu işlerden kurtulamıyordu. Aksine, onun ölümü Vanessa'yı doğrudan yeni lider yapıyordu. O canavarın yaşamasını isteyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Vanessa için bir çözüm bulunana kadar yaşamalıydı. "Peki, yeni bir vâris seçilseydi?" dedim. "Büyükbaban ölmeden önce tüm o karanlık adamları toplayıp seni menetse ve senin yerine kendine yeni bir vâris seçse ne olur?"

"Bu beni kurtaracak tek şey ama onu tanımıyorsun, böyle bir şeyi asla yapmaz," diyerek derin bir nefes aldı. "Bende gördüğü potansiyeli, ailedeki kimsede görmediği için benden vazgeçmez."

"Aileden biri olması şart mı?"

"Aslında değil," dedi. "O mafyaların her zaman istediği gibi bir çocuğu olmuyor ya da fazla uzun yaşamıyorlar. Böyle anlarda sahip oldukları her şeyi diğerlerinin masasına sunmak yerine, akrabalarından birini kendilerinden sonraki lider olarak seçiyorlar. Hatta yakın zamanda içlerinden biri hiçbir kan bağı olmamasına rağmen oğlu gibi büyüttüğü birini vârisi olarak konseye tanıttı."

"O zaman tek ihtiyacın olan yerine geçecek birini bulmak."

"Böyle olmuyor işte," dedi. "Büyükbabam sonradan tanıdığı birine sırf yetenekli diye bir şeylerini bırakmaz. Bunun olması için o kişiyi çocukluğundan beri tanıyıp yanında büyütmeli. Onunla bir bağ kurup eğitmeli ve onu kendi akrabalarından daha çok sevmeli." Sinirden güldü. "Büyükbabam ailesinden olanları bile sevmiyor, kendi kanından olmayanları hiç sevmez." Benim de sinirlerimi bozmayı başarmıştı. Tüm yollar tıkanmış gibiydi.

Uzanıp salıncağın ipini tutan elimi tuttu. "Teşekkür ederim," dedi sıcak bir sesle ve bana göz kırptı. "İşe yaramasa da en azından benim için çözüm bulmaya çalıştın."

Bana gösterdiği bu yakınlık bile ona garip gelmiş olmalıydı ki kaçmak ister gibi ayağa kalktı. "Hava serin, açık alanda fazla durma. Yine hasta olacaksın," diyerek eve doğru yürümeye başladı. Vanessa'nın sırtıyla bakışırken elindeki kitabı havaya kaldırıp, "Ve bu kitabın finalinde yaşananlar bence mutlu son," dedi hızlı adımlarla giderken. "Mutlu son anlayışını gözden geçir!"

Gülerek başımı iki yana sallarken cebimdeki telefonum çaldı. Telefonu çıkarıp kulağıma yasladığımda Ivan'ın, "Merhaba, küçük kız," diyen sesini duyunca korkuyla yutkundum. Ameliyat tarihi belli olmuştu, değil mi?

"Nasılsın?" diye sorduğunda cevap olarak, "Ne zaman?" dedim. "Ne zaman ameliyat olacağım?"

Sıkıntılı bir sesle, "Yarın," dedi. "Yarın seni almak için geleceğiz."

"Hayır, lütfen bir süre daha izin verin bana." Ağlamamak için direnirken, "Bir süre daha lütfen," dedim.

"Bundan kaçamayacağını biliyorsun."

"Biliyorum ama yapmak istediğim son bir şey var." Dudaklarım titrerken, "Annemi görmek istiyorum," dedim ağlamaklı bir sesle. "Son kez."

"Buna izin veremem. Ben izin versem bile üstlerim izin vermez. Yurt dışına çıkmaktan bahsediyorsun, üstelik şehir dışına bile çıkman yasakken. Taşıyıcı'yı tekrar elimizden kaçıramayız." Zaten kaçırmamak için her yerde beni takip eden adamları vardı.

"Kaçmayacağım," diyerek ona yalvardım. "Yemin ederim, geri döneceğim."

"Geçireceğin en küçük kriz, kalbindeki çipin sonu olur. Bu riski göze alamayız. Sen yaşıyorken o bilgileri almalıyız."

"Bana ne olduğu zerre kadar umurunuzda değil!" Ayağa kalkıp sinirden bahçede dönüp durmaya başladım. "O ameliyattan sağ çıkamayacağımı ikimiz de biliyoruz." Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "İstediğim tek şey, ölmeden önce anneme gitmek ve kendi ülkemi son bir kez görmek."

"Yeşil-"

"Ben Türkiye'yi özledim, Ivan," dedim hıçkırarak. "Çocuk yaşta beni kopardılar ülkemden. Havasını, suyunu, toprağını, insanlarını çok özledim. Burayı da sevdim ama ben doğduğum toprakları çok özledim. En çok da annemle aynı havayı solumayı özledim." Ana vatanımı o kadar çok özlemiştim ki ölmeden önce son kez gidip görmek istiyordum.

Sessizliğinde küçük bir umut kırıntısı yakalayınca, "Ivan, ne olur..." diyerek yalvardım. "İzin ver, son bir kez gideyim. Hayatımı hiç riske atmamak için çok dikkatli olurum."

Bir süre sessiz kaldı fakat daha sonra derin bir nefes alıp, "Sadece üç gün," dedi. "Daha fazlası için buradaki kimseyi bekletemem. Ethan da seninle gelecek. Hem seni hayatta tutmak hem de seni geri getirmek için." Mutluluktan ağlayarak başımı salladım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Duyduğu ağlama seslerinden rahatsız olmuş gibi, "Ağlamayı bırak ve toparlan," dedi. "Yarın teşkilata ait bir uçakla Türkiye'ye uçuşun var. Seni evden alması için birini göndereceğim," dedikten sonra telefonu kapattı. Telefonu cebime koyduktan sonra gülümseyerek eve doğru yürümeye başladım.

Anne, yıllar sonra nihayet sana geliyorum.

Akşam yemeğinde fazla mutlu olmam herkesin dikkatini çekmeye başlamıştı. Babam başta olmak üzere herkes ısrarla neyim olduğunu sordu ama onlara bir şey söylemedim.

Yarın Türkiye'ye gideceğimi, belki babam izin vermez diye herkesten sakladım. Hasta kalbim yüzünden uçak yolculuğu bana yasaktı, babam hayatımı tehlikeye atmama izin vermezdi. Tam da bu sebeple kimsenin bilmemesi gerekiyordu, Drew'un bile. Onun da babamla benzer şeyler düşüneceğini tahmin ettiğim için ona da bir şey söylemedim. Yarın ben gittikten sonra öğrenseler de iş işten geçmiş olurdu. Türkiye'ye gitmeyi o kadar çok istiyordum ki hiçbir sorun çıkmaması için bu bilgiyi bir tek kendime saklıyordum.

"Yeşil, artık odaklanacak mısın?" diyen Vanessa'nın sert sesini duydum. "Senin yüzünden kaybediyoruz, neden seninle aynı takımdayım ki!"

Yemekten sonra kızlarla Anlat Bakalım diye bir kelime oyunu oynamaya karar vermiştik. Kartta yazanları, yasak kelimeleri kullanmadan takımımızdakilere anlatacaktık. Verilen süre içinde mümkün olduğunca çok kelime anlatmalıydık. Chloe ve Vanessa takım kaptanı olmuştu. Sayımızı biraz artırmak için Vanessa'nın korumalarını da dâhil etmiştik. Chloe kendi takımı için Hanks ve Emily'yi seçmişti. Vanessa ise beni ve Elijah'yı seçti. Vincent hakemdi, babam ve Kellsey ise salonda kahvelerini yudumlarken keyifli bakışlarla bizi izliyordu. Tabii, ben sürekli yarınki küçük macerama dalıp gittiğim için Vanessa bana kızıp duruyordu. Takımında olduğum için sızlanıyordu ama takımlar seçilirken ilk aldığı kişi bendim.

Anlatma sırası bizim takımda olduğu için herkes koltuğunda otururken Vanessa ayağa kalkıp masadaki kartların bir kısmını aldı. Ben ve Elijah'ya uyarı dolu gözlerle bakarken, "İyi odaklanın," dedi huysuz bir sesle. "Kaybetmeyi sevmiyorum ve oyun da olsa, Chloe kaybedeceğim son kişi bile olamaz."

"Orada yazan yasaklı kelimelerden birini kullanmadığınız sürece sorun yok," diyen Elijah, akşam vakti evde bile

güneş gözlüğünü çıkarmıyordu. Ben sadece gündüzleri takıyordum, o ise günün her saati. Gözlerinin ışığa alerjisi vardı.

Vanessa elindeki kartlara bakınca Vincent kum saatini ters çevirdi. Vanessa bize bakıp, "Yüksekte hareket eder," dedi.

"Uçak!" diye bağırdığımda güldü. "Aferin." Tabii, bilmiyor ki aklımın fikrimin hep uçakta olduğunu.

"Peki, uçaklarda ne olur?"

"Koltuk?" dedim.

"Hayır, daha teknolojik düşün."

"Pilot," dedi Elijah.

"Teknoloji denince aklına neden pilot geliyor, Elijah?" diyerek kaşlarını çattı.

Elijah güldü. "Robot pilot mu?"

"Sizi ciddiyete davet ediyorum!"

"Randevum var, gelemem," dedim.

"Mesai saatleri dışında davet kabul etmiyorum," diyen Elijah ile gülmeye başladığımızda sinirden çıldıran Vanessa, "Ben bu iki aptala bir şey anlatamam ki!" diyerek tekrar bize kızmaya başlamıştı.

Derin bir nefes alıp, "Uçak düştüğünde yetkililer kazaya ait bilgilere ulaşmak için ilk neyi kontrol eder?" diye sordu.

"Motor mu?"

"Motordan başka şeyleri düşün, Yeşil. Dairenin zıddı olan şey nedir?"

"Yuvarlak!" diye bağırdım.

Herkes gülerken, "Zıddı diyorum, Yeşil!" diye bana kızdı. "Pekâlâ, farklı bir yol deneceğim. "Senin için özel olan eşyaları içine koyduğun ve kapağını kapattığın şey nedir?"

"Kutu," dedi Elijah.

"Harika! Kutu cepte. Peki, beyazın zıttı?"

"Siyah," dedim.

"Çok güzel, Yeşil. Siyahın diğer adı nedir?"

"Kara," dedim.

"Karakutu," dedi Elijah.

Ve Vanessa, "Nihayet bildiniz!" diyerek hemen sonraki karta geçti. Bence bizde bir sorun yoktu, o iyi anlatamıyordu.

Kartta yazan yasaklı kelimeleri kullanamayacağı için bir süre düşünüp, "Hım," dedi. "Neye dalarsınız?"

"Denize mi?" dedim.

"Hayır, başka?"

"Havuza mı?"

"Suyu terk et, Elijah."

"Uykuya dalmak?"

"Çok iyi, Yeşil. Peki, uykuya dalınca ne görürsün? Kötü olarak adlandırılan şeyleri düşün."

"Kâbus mu?"

"İşte benim zeki kardeşim!" dediğinde kıkırdadım. Sanırım bu sefer doğru bilmiştim.

Bana *kardeşim* dediğini fark edince yalandan öksürerek kendine çekidüzen verdi. Babam ve Kellsey'nin manidar bakışlarını üzerinde hissedince homurdanarak hemen sıradaki karta geçti. "Tırnak deyince aklınıza ilk ne geliyor?"

"Oje," dedim.

"Çok güzel. Peki, onu ne çıkarır?"

"Aseton."

"Harikasın, Elijah," dedikten sonra hemen diğer karta geçti. Bu soru onu memnun etmiş gibi sırıtarak Elijah'ya baktı. "Vincent bir zamanlar neyle meşguldü?"

"Boks," dedi Elijah.

"Peki, boks nerede yapılır?"

"Ring?"

"Doğru cevap," diyerek süre bitmeden hemen bir sonraki soruya geçti.

Kum saatindeki kumlar bitene kadar elimizden geldiğince doğru kelimeleri bulmaya çalıştık. Sıra karşı takıma geçince Emily ayağa kalktı. Kartlardan bir kısmını alarak Hanks ve Chloe'ye doğru döndü. Vincent kum saatini ters çevirince elindeki karta bakıp, "Gümüş değil, diğeri?" diye sordu.

"Altın," dedi Chloe.

"Doğru cevap," diyerek elindeki kartı arkaya koyarak sıradakine geçti. "Ne yanmaz?"

"Su," dedi Hanks.

Emily güldü. "Doğru cevap." Sıradaki soruya geçti. "Kuş nedir?"

"Hayvan," dedi Hanks.

"Çok iyi, aradığımız şey bir hayvan," dedikten sonra, "Palamut, çam kozalağı gibi şeyleri yiyen hayvan hangisidir?"

"Sincap!" diye bağırdı Chloe. Daha sonra anlamaz bakışlarını Hanks'e çevirdi. "Sincaplar fındık yemiyor mu?" deyince Hanks güldü. "Muhtemelen fındık yasaklı kelimelerin içindeydi."

Emily çok iyi bir anlatıcı olduğu için onlar bizim aksimize tüm soruları hızlıca geçiyordu. Emily, "Çok hızlı koştuğunuzu düşünün, orada ne harcamış olursunuz?" diyerek yeni bir soru sordu.

"Enerji," dedi Hanks.

"Güzel," dedi Emily. "Yutmak denince akla gelen?"

"Yenebilir!" dedi Chloe.

"Biyokütle!" diye bağırdı Hanks. Emily, "Doğru cevap," dediğinde süreleri bitmişti.

Açık arayla kazandıkları için Vanessa'nın ters bakışları bizi bulunca, "Ne?" dedim masum bir ifadeyle. "Adamlar yutmak ve enerjiyi yan yana getirince biyokütleyi buluyor, bu neyin kafası olabilir?" dediğimde Elijah gülmeye başladı. "Haklı bir savunma."

Gecenin kalanında birlikte biraz daha vakit geçirdik. Benim için oldukça keyifli bir geceydi. Odama çıktığımda ilaçlarımı aldıktan sonra üzerimi değiştirip yatağa girdim. Telefonu elime aldığımda Drew'un birkaç kez aradığını gördüm. Telefon odamda olduğu için aradığını duymamıştım. Saat geç olduğu için belki uyuyordur diye aramak yerine ona mesaj attım. Gün içinde telefonla konuşmuştuk ama bir gün görmeyince endişelenmeden duramıyordu.

"Uyudun mu?" diye yazarak ona gönderdim.

Bir dakika içinde çevrim içi oldu. ***"Uyuduğunu düşündüğün birine uyudun mu, diye soruyor musun? Uykumda sana hayır veya evet mi diyeceğim?"*** Mesajını okuyunca gülmeye başladım. Her zamanki gibi fazla sinir bozucuydu.

"Günün nasıl geçti?"

"Sensiz pek geçmediği için duruyor yerinde." Gülerek başımı iki yana salladım. Huysuz.

"Benim günüm nasıl geçti diye sormayacak mısın?"

"Sormama gerek var mı? Neden doğrudan iyi veya kötü olduğunu söylemiyorsun?"

"Pekâlâ, yeni bir soru öyleyse. Şu anda ne yapıyorsun?"

"Seni düşünmek dışında mı?" diye yazdığında tebessüm ettim. Soruya soruyla karşılık vermesi en nefret ettiğim özelliğiydi ama yazdıkları hoşuma gidiyordu.

"Beni düşünmek dışında şu anda ne yapıyorsun?"

"Lucas ve Erich ile bir şeyler içiyoruz." Şu anda Lucas'ın yanında mıydı?

Kaşlarımı çatarak hemen onu aradım. Beni hiç bekletmeden telefonu açınca, "Lucas'ın yanında ne halt ediyorsun?" dedim sinirli bir sesle. "Derhâl ayrıl oradan!"

Çok fazla müzik sesi geldiği için, "Seni duyamıyorum," dedi. "Burası çok gürültülü!" Telefonu yüzüne kapatıp tekrar mesajlara girdim. Bağırsam bile o gürültüden beni duyamazdı.

"Bana nerede olduğunu söyle!" diye yazıp ona gönderdim.

Otuz saniye içinde, ***"Buraya gelmek gibi bir aptallık yapmayacaksın, değil mi?"*** diyen mesajı geldi. ***"Senin gibi biri için uygun bir yer değil."***

"Hayır, söz veriyorum, oraya gelmeyeceğim. Sadece merak ettim," diye yazdım. Bu saatte böyle bir çılgınlık yapmayacağıma ikna olmuştu. Gittiği gece kulübünün adını ve nerede olduğunu söyledikten sonra biraz daha onunla mesajlaştım.

İlaçların etkisi yüzünden uykum gelmişti. Esneyerek, *"İyi geceler,"* yazdım ona.

"Geceler seninle iyi, Dolunay Surat," diyen mesajı bir kez daha tebessüm etmemi sağlamıştı.

Mesajlardan çıkıp hiç vakit kaybetmeden aklımdaki numarayı aradım. Telefonu kulağıma yaslayıp, "Merhaba," dedim. "Ben bir ihbarda bulunacaktım... "

Onu Lucas ile yalnız bırakacağımı düşünmemişti, değil mi?

Sabah babam işe gittikten sonra sırt çantamı hazırlayıp evden çıkmıştım. Evden bir bavulla çıkarak dikkat çekmek istemediğim için sırt çantama sadece gerekli olan şeyleri koymuştum. Beni almak için gelen ajanlar arayınca evdekilere Drew ile buluşacağımı söyleyip çıkmıştım. Kısa sürede havaalanına gelmiş ve Ivan'ın benim için hazırladığı uçağa binmiştim. Özel bir uçak olduğu için küçük ve lükstü. Ethan da uçaktaki yerini almıştı ama uçak hâlâ kalkmamıştı. Öne doğru eğilip ön koltukta oturan Ethan'ın omzunu dürttüm. "Neden havalanmıyoruz?"

Elindeki gazeteyi okurken, "Birini bekliyoruz," dedi.

"Kimi bekliyoruz?" demiştim ki uçağa binen Vanessa'yı görünce saklanacak yer aradım. Ethan'ın ona haber vereceğini tahmin etmeliydim!

Vanessa bana ters ters bakarken tek söylediği şey, "Umarım Türkiye üç günlük programımı iptal etmeme değecek bir ülkedir," demek olmuştu. Gizlice kalkıştığım bu gezi için herhangi bir soru sormadı veya daha fazla kızmadı. Tek yaptığı, iptal ettiği programı için sızlanmaktı.

Küçük bavulunu yukarıdaki koltuk üstü kabine koymak için uzandı ama kısa boyundan dolayı pek başarılı olamadı. Ethan ayağa kalkıp, "Bana bırak," diyerek onun bavulunu aldı.

Bavulu yukarı koydu ama Vanessa ona teşekkür bile etmeden onun yerine oturdu. Cam kenarındaki koltuklardan boş olanlar da vardı ama o Ethan'ın yerine oturdu. Ethan

gülmemeye çalışarak onun yanındaki boş koltuğa oturmuştu.

Kalkış için her şey hazır olduktan sonra cama başımı yaslayıp uyumayı denedim. Eğer uyursam bir uçağın içinde kapalı olduğumu düşünüp paniklemezdim. Uzun süre kapalı alanlarda duramıyordum. Şu anda bile endişelenmeye başlamıştım, üstelik henüz havalanmamıştık bile. Aklımı uçaktan uzaklaştırmaya çalışarak daha iyi şeyler hayal etmeye başladım. Bir gelincik tarlasında olduğumu düşleyince dudaklarım kıvrıldı. Üzerimde beyaz bir elbiseyle kırmızı gelinciklerin arasında yürüdüğümü düşünmek bile beni mutlu ediyordu. Tabii, hayallerimde bir kanun kaçağıymışım gibi siyah bir şapka ve kocaman güneş gözlükleri yoktu. Kurduğum düşte güneşten korkmadan özgürce gelinciklerin arasında yürüyordum. Bu, düşüncesiyle bile kalbimi hızlandıran bir düştü.

Yanımda hissettiğim hareketlilik beni daldığım düşten çıkarmıştı. Gözlerimi açıp başımı yasladığım camdan ayırdım. Yanıma baktığımda Drew'u hemen yanımda otururken görünce afalladım. Şaşkınca, "Drew?" demekten daha ileri gidemedim.

Sırtını rahatça koltuğa yasladığında dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Ece?" dedi eğlenen bir sesle. "Nereye gidiyoruz?"

Yutkunarak, "Türkiye," deyiverdim.

"Güzel," diyerek başını usulca salladı. "Demek senin ülkene gidiyoruz."

"Kızmadın mı?"

"Ne için kızmalıyım?"

"Sensiz gittiğim için."

"Bensiz gitmiyorsun, Dolunay Surat," dedi. "Benimle gidiyorsun."

"Evet ama-"

Hangi konuda endişelendiğimi bildiği için, "Zorlama," dedi düz bir suratla. "Kaçak seyahat planın için sinirliyim ama gördüğün gibi bunu sana yansıtmamaya çalışıyorum." Elinde tuttuğu su şişesini ve şeffaf paketteki hapı bana uzattı. "İç bunu, seni yolculuk boyunca uyutacaktır." Kapalı alanlarda fenalaştığımı bildiği için tedbirli gelmişti.

Uyku ilacını ondan alıp su yardımıyla içtim. Ondan gizlice kalkıştığım şey için suçlu çocuklar gibi baktığımı görünce sinirli olsa da bana kıyamadı. Omzunu işaret etti. "Uyumak istersen cam yerine başını omzuma yaslayabilirsin," deyince ona kocaman gülümsedim. "Çok isterim."

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Amber kokusuyla mayışırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Ne için teşekkür ediyorsun?"

"Kızmadığın ve bana eşlik ettiğin için."

"Kızmadığımı söylemedim. Şimdi uyu, kadın," diyen homurtusunu duyunca güldüm. Beni yalnız bırakacağını düşünmek başından beri aptalcaydı. O beni her yerde bulurdu.

♡

İlahi Bakış Açısı

Drew onu yavaşça yatağa bıraktığında bile uyanmamıştı. On bir saatlik uçak yolculuğu boyunca uyumuştu. Ya Drew o uçağa binmeseydi? Uçakta onu uyutacak uyku ilacı olup olmadığını kontrol etmiş miydi acaba? Kapalı alanlarda duramazken on bir saatlik bir yolculuğu nasıl göze almıştı? Vanessa arayıp haber vermeseydi neler olacağını düşünmek dahi istemiyordu. Türkiye'ye gittiğini sonradan öğrenseydi bu sefer kontrolünü kaybedeceğini çok iyi biliyordu. Bu aptal kadın her defasında sonuçlarını düşünmeden karar veriyordu. Böyle bir şeyi ondan neden saklamıştı ki? Türkiye'ye

gitmek istediğini söyleseydi onu zaten getirirdi. Bunu Ivan veya başka birinden istemesine gerek yoktu!

Yeşil'in ayakkabılarını çıkardıktan sonra üzerini örttü. Uyuşan sol kolu, odadaki dolabı açıp kendisi için sert bir içki çıkarırken canını yakmıştı. Şişeyi ve bulduğu kadehi masanın üzerine bıraktıktan sonra omzunu ovalamaya başladı. Dilsiz Kız on bir saat boyunca onun omzunda uyuduğu için Drew yolculuk boyunca oturduğu koltukta hiç kıpırdamamıştı. Kıpırdamak şöyle dursun, yüksek sesle nefes almaya bile korkmuştu. Tek düşündüğü, Yeşil'in rahat bir yolculuk yapmasıydı. Kendisine ne olduğunu umursamıyordu çünkü Yeşil iyi olduğu sürece o da iyiydi.

Ivan'ın onlar için ayarladığı otel fena değildi. En azından odada göz yoran canlı renkler yoktu. Kadehteki içkiyi birkaç yudumda hızlıca içtikten sonra tişörtünü ensesinden tutarak çıkardı. Dilsiz Kız uyanmadan hızlı bir duş alabilirdi. Bir tek o uyurken duş alabilirdi çünkü uyanık olsaydı yine rahat durmazdı. Hasta kalbine rağmen Drew'un sınırlarını zorlamayı seviyordu. *Sevişelim,* diyerek etrafında dönüp duran bir kaçıkla hiçbir şey kolay değildi. Drew şu zamana kadar kontrolünü nasıl sağladığını bile bilmiyordu. Oysaki öyle anlarda tek istediği soluğunu kesene kadar Yeşil'i öpmek ve üzerindeki tüm kıyafetlerden kurtulup onun teninde kaybolmaktı.

Düşüncesi bile onu sertleştirdiği için, "Siktir!" diyerek hızlı adımlarla banyoya girdi. Yine soğuk bir duşa ihtiyacı vardı. Bu kadın hayatına girdiğinden beri ılık suyla yıkandığını hiç hatırlamıyordu. Yeşil arsızlaştıkça ya da onu düşledikçe Drew'u bekleyen tek şey soğuk duş oluyordu. Ancak bu şekilde kendisine gelebiliyordu.

Neden ona dilediğince dokunamıyordu ki!

Hızlı bir duşun ardından beline bir havlu sararak banyodan çıktı. Elindeki havluyla saçlarını kurulayarak odaya

girdiğinde yatağın üstünde onu bekleyen küçük bir sürpriz vardı. Evet, Yeşil uyanmıştı ve yatakta oturup etrafına bakarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Drew'u görünce sesli bir şekilde yutkunması bile başının yine dertte olduğunu gösteriyordu. Yeşil onu hiç şaşırtmadan arsız gözlerini ona dikmiş, *sevişelim* dercesine bakıyordu. Gözlerindeki bu arsız tutkuya karşı koymak kolay mı sanıyordu? Drew şu zamana kadar hâlâ onu yatağa atmadığına göre ya çok sabırlıydı ya da onu kendi zevklerinden daha çok seviyordu. Cevabı zaten biliyordu.

Yeşil'in gözleri onun ıslak saçlarında, su damlacıklarının süzüldüğü kaslarında ve beline sardığı havluda oyalandıkça gerilmeye başlamıştı. Dudaklarını ısırıp güzel gözlerini süzerek, "Drew-" demişti ki, "Hayır!" diye sözünü kesti.

Dudaklarını diliyle ıslattı. "Ama daha ne söyleyeceğimi duymadın."

"Biliyorum, kapat çeneni!"

"Tamam, konuşmak da neymiş? Hadi, sevişelim." Yeşil, yataktan atladığında Drew hemen yerdeki tişörtünü alıp banyoya girdi. Yeşil içeri giremeden kapıyı kilitlemişti. "Drew, çık oradan!" Kapıya vurup, "Sadece sevişeceğiz," diye bağırdı kızgın bir sesle.

"Uzaklaş o kapıdan!"

"Drew, kapıyı kırdırma bana. Alt tarafı sevişeceğiz, niye kaçıyorsun?"

"Sana dokunmayacağım, aptal kadın." Onun yanında soyunmaya korkuyordu çünkü hasta kalbini umursamadan hemen üzerine atlıyordu. "Anla artık, sana dokunmayacağım!"

"Bana dokunmana gerek yok ki." Kapının dışındaki sesi nasıl da masum çıkıyordu. "Ben sana dokunurum, senin bir şey yapmana gerek yok."

Sinirden güldü. "Giyinip geliyorum ve sen de bu süreçte kapıyı rahat bırakıyorsun." Yeşil hâlâ kapıyı zorlayıp duruyordu.

Giyinme lafını duyunca kapıyı açmak için daha çok uğraştı. "Hayır, giyinmeni istemiyorum. O kaslara dokunmak en çok benim hakkım, bencil adam!" Bu kadının arsızlığı bile bu kadar sevimli olabilir miydi?

Banyodaki kıyafetlerini giyerken güldü. "Hakkında uzaklaştırma kararı çıkarmamı ister misin?"

"Ne sebeple?"

"Tacizden."

"Sapık mıyım ben, Drew?"

"Olmadığını mı düşünüyorsun?" dedi keyifli bir sesle.

"Çık oradan!" diye bağırarak kapıya tekrar vurdu. "Ben seni yatağa attıktan sonra istediğin kararı çıkar. Sadece sevişeceğiz, senin bir şey yapmana gerek yok. Her şeyi ben yapacağım."

"Bir kadın tarafından yatağa atılmak istediğimi de nereden çıkardın?"

"Bir erkek tarafından mı yatağa atılmak isterdin? Baş harfi L olan bir erkek!"

Kaşlarını çattı. "Ağır gel!"

"Sen hızlı geleceksen neden olmasın? Drew, anlamıyorsun ama gerçekten sabrım kalmadı! Bana bir şeyler yapmalısın artık," dediğinde yüksek sesle gülerek başını iki yana salladı. "Zorlama, sana dokunmayacağım."

"Amerika'nın korkulu rüyası olan bir suikastçı, bir kızdan korkup banyoya mı saklanıyor?"

"Amerika nereden bilecek ne tür bir kadınla uğraştığımı? İster banyoya saklanırım ister dolaba! Amerika'ya ne oluyor?

Herkes kendi işine baksın!" dediğinde kapının dışından gelen tatlı kıkırtıyı duydu.

"Tamam, çık hadi. Bir şey yapmayacağım." Bundan pek emin değildi.

"Kalbini harekete geçirecek her türlü eylemden kaçınmalısın," dedikten sonra hızlıca giyinmeye başladı. Pantolonunu banyoda çıkardığı için mutluydu, aksi takdirde Yeşil giyinmesine izin vermezdi.

Pantolonunu hızlıca giydikten sonra kaçarken yanına aldığı tişörtü üzerine geçirdi. Dışarı çıktığında Dilsiz Kız yatağın kenarında duruyor, Drew giyindiği için somurtarak ona bakıyordu. "Şöyle bakmayı kes." Aynanın karşısında durdu ve tarak yerine parmaklarını kullanarak saçlarını düzeltti. "Senin için senden uzak duruyorum."

"Ben de kendimi düşündüğüm için sevişmek istiyorum herhâlde," deyince onun savunması karşısında güldü. "Seni düşünme işini neden bana bırakmıyorsun? Sen bu konuda pek iyi değilsin."

Saçlarıyla işi bitince ona doğru dönüp somurtkan kadınına baktı. "Dün gece seninle konuştuktan sonra başıma ilginç bir olay geldi." Bakalım şimdi ne yapacaktı?

Neyden bahsettiğini çok iyi bildiği için gözlerini hemen kaçırdı. "Ne oldu ki? Ne geldi başına?" Nasıl da masum masum konuşuyordu.

"Gece kulübüne polis baskın yaptı." İğneleyici bakışları Yeşil'in üzerinde oyalanmaya başlamıştı. "Seninle konuştuktan hemen sonra. Sence de çok ilginç değil mi?"

Kucağındaki elleriyle oynarken yeşil gözleri onun dışında her yere bakmaya başlamıştı. "Gerçekten de çok ilginçmiş," dedi küçük oyununu sürdürerek. "Neden böyle bir şey yapmışlar ki?"

"Aldıkları bir bomba ihbarından yola çıkarak kulübü aradılar," dedi gizli bir öfkeyle. "Asıl ilginç olan, bombacının ben olduğumu düşünmeleri. İhbarı yapan kişi onlara benim ismimi verdiği için tüm gece gözaltında tutuldum. Onları ikna etmek ve hepsini kurşuna dizmek arasında gidip geldiğim o saatler sabaha kadar sürdü!" dediğinde Yeşil ayağa fırlayıp kapıya doğru koşunca, "Buraya gel!" diye bağırarak peşinden koştu. Bu sefer elinden kurtulamazdı!

Onu polise ihbar ettiğine inanamıyordu!

Ama kıskanması hoşuna gitmiyor değildi.

Yeşil, kapıdan fırlayıp kaçarken, "Sana Lucas'tan uzak dur demiştim!" diye bağırarak merdivene yöneldi. "Onun, benim olanda gözü var."

Onu bir erkekten kıskanıyordu ve o erkek eşcinsel bile değildi.

"Yavaş koş, düşeceksin!" Kendini yormasından endişelendiği için hızlı adımlarla ona yetişip belinden yakaladı. Onu kendisine doğru çevirip sırtını duvara yasladığında şimdiden nefes nefese kaldığını görmüştü. "İyi misin?" Koşmak bile yasakken bu yaptığı düşüncesizceydi.

Hızlı soluklar alırken, "Ama sen benim suikastçımsın," diyerek ince kaşlarını çattı. "Sadece benimsin, bir tek benimsin. Seni onunla yalnız bırakamazdım. Bu yüzden onu da ihbar etmedim, böylece sen içerideyken sana yaklaşamazdı." Kirpiklerini kırpıştırarak gülümsedi. "İşe yaramadığını söyleyemezsin." Drew onun gülüşünde kaybolmuşken ona nasıl kızacağını düşünüyordu. Hayır, bu kadına kızılmazdı. Bu kadın sevilirdi. Çok sevilirdi.

Kıskançlığı bile ona özel bir güzellikteydi.

"Bana çok kızdın mı?" diye sordu ürkek bir sesle. Ondan korkmayı asla bırakmayacak gibiydi. Drew'un canını yakan şeylerden biri de buydu, ondan korkmamalıydı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Böyle bir şey yaptıysan hak etmişimdir." Her ne kadar hak edecek bir şey yapmasa da...

Gözleriyle aşağıya inen merdiveni işaret etti. "Düş önüme, şu guruldayan karnını doyuralım."

"Gözlüğüm ve şapkam odada kaldı."

"Güneş bir saat önce battı, korkmanı gerektirecek bir şey yok."

"Sevindim. Türkiye'deki ilk saatlerimde onları takmak istemi-" demişti ki yeni fark ettiği şeylerle gözlerini irice açıp, "Drew," dedi şaşkın bir sesle. "Ben Türkiye'de miyim?"

Verdiği tepkileri anlamaya çalışarak başını salladı. Yeşil'in gözleri mümkünmüş gibi daha açılıp, "Türkiye'deyim," dedi kısık bir sesle. Önce bir şeyler fısıldadı, daha sonra, "Türkiye'deyim!" diye bağırdı çocuksu bir neşeyle.

Onu bırakıp merdiveni koşarak inince Drew, "Yavaş!" diye onu uyardı ama Dilsiz Kız onu duymuyormuş gibiydi.

Drew onun peşinden inerken otelde koşup duran Yeşil, lobideki Vanessa'ya çarparak yanından geçti. Vanessa koşarak giden kızı gösterip, "Onun nesi var?" deyince, "Bilmiyorum!" dedi sert bir sesle. "Uyandığından beri çok garip davranıyor."

Ethan ve Vanessa da otelden çıkıp Drew'un peşine takıldılar. Etrafa bakınan üçlü, Yeşil'i otelin bahçesinde buldu. Bastığı toprağı hissetmek ister gibi çıkardığı ayakkabıları elinde tutuyordu. Bahçedeki ışıkların altında durmuş, çimenlerin üzerine basıyordu. Kollarını iki yana açmış, başını karanlık gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Kızıl saçları omuzlarında salınırken gözlerini kapatarak havayı içine çekiyordu.

"Ne yapıyor?" dedi Vanessa.

Drew cebinden telefonunu çıkarırken iç çekti. "Çocukken ayrılmak zorunda kaldığı ülkesiyle özlem gideriyor."

"Alt tarafı bir ülke," dedi Vanessa. "Neden bu kadar abartıyor ki? Amerika daha güzel."

Ethan güldü. "Eminim ki Yeşil için de Türkiye'den daha güzel bir ülke yoktur. Doğduğu topraklar insanın kutsalıdır." Başını çevirip Vanessa'ya baktı. "Daha önce buraya birkaç kez gelmiştim. Şans verirsen seveceğini düşünüyorum."

Gözlerini deviren Vanessa, "Sıradan bir ülke işte, nesini seveceğim," dedi sıkkın bir sesle. "Yeşil söz konusu olmasaydı gelmeyi isteyeceğim son yer bile değildi." Her ülkeyi sevebilirdi ama Türkiye'yi değil. Babası bu ülkede annesini aldatmış, gayrimeşru bir çocuk sahibi olarak onlara büyük acılar yaşatmıştı.

Drew ikisinin konuşmalarını zerre kadar duymuyordu. Telefonun kamerasını açmış, Yeşil'in yüzündeki bu huzurlu ve tapılası ifade kaybolmadan önce onu videoya alıyor, fotoğraflarını çekiyordu. Aslında Drew her fırsatta onun fotoğraflarını çekiyordu. Kalbinin ona uyduğunu öğrenmeden çok önce bunu yapmaya başlamıştı. Onu kaybetmekten o kadar çok korkuyordu ki bir gün onu bırakıp giderse diye paylaştıkları anların fotoğraflarını çekiyordu. Onu özlediğinde, arayıp bulamadığında, canı yanıp da ağlayamadığında bakacağı bir şeyler olsun istemişti.

Kalbinin Yeşil'e uyduğunu öğrendiğinde ise nihayet rahat bir nefes almıştı. Yeşil yaşayacaktı. Buna rağmen, uzun gecelerde saatlerce o fotoğraflara bakmaya alıştığı için bu alışkanlığını sürdürüyordu. Elinde ona ait binlerce farklı fotoğraf olsun istiyordu. Hepsinde de gülümsemeliydi çünkü Yeşil çok güzel gülüyordu.

Gözlerini açıp, "Drew," diye ona seslendiğinde telefonu kapatıp cebine koydu. Yeşil, ıslak gözlerle ona bakıp, "Drew, burası benim ülkem," dedi ağlamaklı bir sesle. "Bu benim nefesim, kucağında doğduğum yuvam, gözlerimi açtığım dünyam, ilk adımlarımı attığım sığınağım," diyerek ağlama-

ya başladı. "Drew, burası Türkiye." Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken, "Benim ülkem," dedi özlem dolu bir sesle. "Çocuk yaşta terk etmek zorunda kaldığım ülkem."

O her ağladığında Drew gözlerini kapatıp kulaklarını tıkamak istiyordu. Gözlerini onun ıslak yüzüne, kulaklarını onun kesik hıçkırıklarına bastırmak istediği çok oluyordu. Onun yeşillerinden süzülen tek bir damla yaş bile onu çaresiz ve hiç olmadığı kadar yetersiz hissettirdiği için onun gözyaşlarından kaçmak isterdi. Şimdi yine öyle anlardan birini yaşıyordu. Yeşil'in ona olan içli bakışlarını görünce, "Evet," dedi başını usulca sallayarak. "Burası senin ülken, Dilsiz Kız."

Yeşil, ıslak gözlerle ona gülümsedi. "Peki, sevdin mi?"

Onun güzel yüzünü seyre dalarken, "Ben bir tek kendi ülkemi seviyorum," dedi içi acırcasına. "Kendi ülkemi çok seviyorum, Dilsiz Kız." Yeşil'in suratı asıldı, hiçbir şey anlamadı. Oysaki Drew için ne Amerika vardı ne de Türkiye, onun kutsalı olan tek ülke bir çift yeşil gözün sahibiydi. Evet, Yeşil onun evi, sığınağı ve ülkesiydi. Drew kendi ülkesini çok seviyordu, hem de çok.

Bir süre sonra dördü otelin restoranına geçip bir masaya oturdu. Menüyü incelerken Yeşil dışında herkes birbirine kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Burası seçkin bir oteldi, turistler için İngilizce hazırlanmış özel menüler vardı. Onlardan birini elinde tutuyorlardı fakat menüdeki bu yemekler hakkında en küçük bir fikirleri yoktu. Dilsiz Kız kendi siparişini çoktan vermiş, onları izliyordu.

Drew en sonunda dayanamayıp tepesinde dikilen garsona yanındaki Yeşil'i işaret etti. "Hanımefendinin istediği şeylerin aynısından," dedi. Onların yemeklerini bilmiyordu, Yeşil'in seçimine güvenmeyi tercih ederdi.

Vanessa da kolaya kaçıp, "Bana da aynısından getir," dedi.

Ethan ise menüyü garsona uzatırken, "Kremalı mantar çorbası, domates soslu makarna, lüfer ızgara, Akdeniz salatası ve beyaz şarap," demişti. Ethan iş için daha önce de Türkiye'ye geldiğinden buradaki yemeklerin lezzetini iyi biliyordu.

Hepsinin siparişi masadaki yerini almış, Vanessa ve Drew önlerindeki tabaklara bakıyordu. Brokoli salatası ve süt mü? Vanessa, "Bu ne?" dediğinde Drew sinirden gülmeye başladı. "Seçimi Dilsiz Kız'a bırakmamalıydık."

Bir an için Yeşil'in hasta olduğunu unuttuğundan farklı yemekler bekliyordu. Oysaki Yeşil o yemeklerin hiçbirini yiyemezdi. Ameliyattan önce Erich'in onun için hazırladığı beslenme listesinin dışına çıkamazdı. Yeşil gülmemeye çalışarak, "İsterseniz sizin için başka şeyler sipariş edebilirim," derken Vanessa ve Drew'un gözleri Ethan'ın önündeki yemeklerde oyalanıyordu. Oldukça lezzetli görünüyorlardı.

Drew, "Yarım saat daha bekleyemem," dedikten sonra Ethan'ın domates soslu makarnasını kendi önüne çekti. Bunu yaparken ona sormamıştı bile.

Ethan başını çevirince Vanessa'nın onun yemeklerine attığı kaçamak bakışları gördü. "İstersen paylaşabilirim."

"Gerek yok, doktor." Vanessa asık bir suratla çatalını tabağındaki brokoliye batırdı. "Brokoli severim, sütü de öyle," dedi iğrenerek. Yeşil ciddi miydi? Brokoli salatasının yanına süt mü? Öğğk!

Yeşil onun aksine iştahlı bir şekilde yemeğini yiyordu. Bir süre sonra, yan masadaki çiftin hararetli tartışması onların da dikkatini çekti. Drew dışında herkes onların ne üzerine tartıştığını anlayabilirdi çünkü onlar da Türkçe biliyordu. Ethan bir ajan olduğu için birçok dil biliyordu ve içlerinde Türkçe de vardı. Vanessa ise henüz çocukken babası onu ve Chloe'yi zorladığı için Türkçe öğrenmek zorunda kalmıştı. Yeşil'i hep yanına almak istiyordu, kızlarının iyi anlaşma-

sı için onları Türkçe öğrenmeye zorlamıştı. Masada Türkçe bilmeyen sadece Drew'du. Birkaç dil biliyordu ama içlerinde Türkçe yoktu.

Yan masadaki kadın, "Gözünü dikip o kıza baktın!" dedi sevgilisine kızarak. Bunu söylerken başıyla kısa bir an Yeşil'i işaret etmişti.

Sevgilisi, "Yine başlama," diyerek uyardı. "Kızın saçları normal olmayacak bir kızıllıkta. İster istemez gözüm kaydı. Bunda ne var?"

Drew kaşlarını tehlikeli bir ifadeyle çatarak, "Şu kadın tam olarak neden bahsediyor?" dedi korumacı bir tavırla. "Neden seni işaret edip duruyor?"

Yeşil belki de ilk kez onun Türkçe anlamamasına sevindi. "Sana öyle gelmiştir," diyerek ona tebessüm etti. "Onlar başka bir şeyden bahsediyor."

Drew kendisine yalan söylenmesinden nefret ediyordu ve Dilsiz Kız bunu çok iyi biliyordu. Yalan söylediği, gergin tavırlarından belliyken ona inanmak kolay değildi. Kadın, çantasını alıp masayı terk edince sevgilisi de onu durdurmak için peşinden gitmişti. Yeşil rahat bir nefes alınca Drew'un dikkatini çekti. "Neden bahsediyorlardı?" diye sordu bir kez daha. "Bu sefer yalan söylemeden anlat."

Daha Yeşil konuşamadan Vanessa, "Kadın gereksiz yere kıskançlık yaptı," dedi. "Adam kısa bir an bana baktı ama bunu gören kadın biraz abarttı." Drew bu yalana da pek inanmamıştı ama konuyu uzatmak yerine önüne döndü.

"Keşke Emily de burada olsaydı," diyen Yeşil iç çekti. "Onun da yanımda olmasını isterdim."

Ama Emily burada değildi çünkü buraya gelirken kimseye haber vermemişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde herkes odasına çekilmiş, Vanessa'yı uyku tutmamıştı. Babasına Yeşil ile Türkiye'de olduğunu söylemek ve babasını sakinleştirmek yine Vanessa'ya kalmıştı. Bir otelin barında tek başına içkisini yudumlarken aklı yine Peter ile meşguldü. Okuldaki profesörüne karşı platonik olarak başlayan duyguları zamanla derin bir aşka dönüşmüştü. Aşkı bile tek taraflıydı çünkü o, başka bir kadına âşıktı. Bu hafta içi onunla evleniyordu. "Merhaba," diyen sesi duyunca başını çevirdi.

Yanındaki tabureye oturan adama baygın gözlerle bakıp önüne döndü. Buraya Türk erkekleriyle flört etmek için gelmemişti. Türklerden nefret ediyordu. Babasının yasak aşkını ona hatırlatan her şeyden nefret ediyordu. Benimsemeye başladığı tek Türk, Yeşil'di. Yeşil'den nefret etmek kolay değildi. Yeşil kimsenin yapmadığını yapıp Vanessa'yı düşünürken ve onun için endişelenirken Yeşil'den nefret etmek hiç kolay değildi. Bu kadar iyi olmak zorunda mıydı?

Yanındaki ısrarcı adam, "Türkçe bilmiyor musun?" diye sordu.

Vanessa onun bir süredir kendisini gözüne kestirdiğini anlamıştı, tüm içkileri İngilizce konuşarak sipariş etmişti. O sırada Vanessa'yı izliyor olmalıydı ki bu ülkenin yabancısı olduğunu anlamıştı. Görünüşünden dolayı anlaması mümkün değildi çünkü Vanessa siyah saçlarıyla ve güneşte kahverengi görünen ama aslında siyah olan gözleriyle pek de Amerikalıya benzemiyordu.

Vanessa onu görmezden gelmeye devam ederken adamın yanına bir arkadaşı geldi. Yılışık arkadaşına, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Vanessa içkisini yudumlarken onlara bakmıyordu ama onları duyuyor ve ne konuştuklarını anlıyordu.

"Kız iyi parça," dedi yılışık adam. "Belki bu gece onu düşürürüm."

"Sana pek pas vermiyor gibi." Türkçe anlamadığını düşündükleri için ikisi de rahattı.

"Henüz başlamadım."

"Başlamanı da tavsiye etmem." Vanessa Türkçe konuşarak yılışık adama doğru döndü. "Aksi takdirde ben de başlayabilirim ve ben başlarsam..." diyerek buz gibi bakışlarını adamın gözlerine dikti. "Gövdenin üzerinde duran o boş kafan yerde yuvarlanır."

Adamlar henüz Vanessa'nın Türkçe konuşmasını idrak edemeden sert bir sesle, "Kaybolun!" dedi. İkisi gereken cevabı aldıkları için fazla uzatmadan kızın yanından ayrılmıştı.

"Lanet olası erkekler," diye homurdanıp kadehindeki tüm içkiyi içti.

Bir saat boyunca barmenden sık sık içki istedi. Peter'ın evleneceği aklına geldikçe kendini sarhoş edene kadar içti. Bir süre sonra ayağa kalkarak dans eden insanların arasına karıştı. Hareketli müzik eşliğinde dans eden kalabalığın arasından geçmek hiç kolay değildi. Üstelik Vanessa dans etmekten nefret ederdi. Eğer partneri, amcası Erich değilse kimseyle dans etmezdi. Bir kadının şuursuz hareketleri yüzünden Vanessa geriye sendeledi. Ayakta bile zor dururken düşeceğinden çok emindi. Fakat arkasından uzanan bir çift kol, belini yakalayarak düşmesine engel olmuştu.

Başını omzunun üzerinden çevirince Ethan'ı gördü. Hemen arkasındaydı ve onu tutuyordu. "Bay Loyal," diye mırıldandı. "Neden buradasınız?"

"Sen neden odanda değilsin?" Aslında Ethan onun neden burada olduğunu ve içtiğini anlıyordu. Aşk acısı çekiyordu.

Vanessa ona cevap vermeyi denedi fakat bunu yapamadı. Bükülen dizleri onu yere çekerken konuşması mümkün değildi. Ethan, kızın ayakta durmakta güçlük çektiğini görünce onu kucağına almak zorunda kalmıştı. Vanessa'yı ka-

labalığın içinden çıkarırken o hâlâ, "Yürüyebilirdim," diye saçmalıyordu. Bu hâlde düşmeden iki adım bile atamazdı.

Ethan onu kucağından indirmedi. Önce kalabalığın arasından, sonra da bardan çıkardı. Asansöre bindiklerinde Vanessa başını onun göğsüne yaslayıp, "Evleneceği kadın, onu benim gibi sevemez," diye mırıldandı. Küçük vârisi bir konuda acı çekerken görmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Uzun zamandır Vanessa'yı takip ettirdiği için duygularını içinde yaşayan soğuk bir kız olduğunu iyi biliyordu.

Onu üst kata çıkarıp Vanessa'nın odasının önünde durdu. "Anahtarın yanında mı?"

Vanessa uykulu gözlerle başını sallayıp, "Çantamda," dedi.

Onu yavaşça yere indirip düşmesin diye kollarını tuttu. "Dikkat et," diyerek sırtını duvara yasladı. "Kıpırdamadan durmaya çalış."

Vanessa'nın elinde sıkıca tuttuğu çantasını alıp açtı. Bunu yaparken Vanessa'nın hemen önünde duruyordu çünkü anlamsız mırıltılar çıkarırken her an düşecek gibi görünüyordu. Başını omzuna doğru eğdiği için saçları yüzünün bir kısmını kapatıyordu. Gözleri uyuşuk ve baygın bakıyordu, belki de Ethan'ı görmüyordu bile. Ethan çantada bulduğu kartla kapıyı açıp Vanessa'yı tekrar kucağına aldı. Odaya girdikten sonra kızı yatağın üzerine bıraktı. Rahat uyuması için ayakkabılarını da çıkardı. Hava sıcak olduğu için üzerini örtme gereği duymamıştı.

Vanessa'ya baktığında gözlerinin kapanmak üzere olduğunu gördü. Biraz uyuması için ona sırtını dönüp kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki, "Bay Loyal," diyen Vanessa'nın sesini duydu.

Başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. Vanessa uykulu gözlerini açık tutmaya çalışarak, "Sizden ne veya

kimi aldım?" diye sordu. Kelimeleri ağzından yuvarlarken iç çekti. "Beni ısrarla kodese tıkmak istemenizin bir sebebi var, değil mi?"

"Hiçbir sebebi yok," dedi Ethan. "Ben teşkilatın bir ajanıyım, sadece işimi yapıyorum."

"Hayır." Sarhoşken bile soğuk bir şekilde güldü. "Bir sebebi olmalı."

"Seninle kişisel bir sorunum yok," dedi bir kez daha.

Vanessa esneyerek, "Bunu zamanla göreceğiz," diye mırıldandı. "Sizce en ağır cezayı hak edecek kadar kötü biri miyim?" diye sordu ama Ethan'ın cevabını beklemeden uykuya daldı. O kadar içmişken daha fazla uyanık kalamazdı.

Ethan onu izlerken aklı Vanessa'nın sorduğu soruyla meşguldü. Hep olduğu gibi aynı renk ve aynı tarzda bir elbisenin içindeydi. Beyazdan başka bir renk giymezdi. Beyazlar içinde ne kadar da masum görünüyordu. Peki, gerçekte de öyle miydi? Hayır, değildi. Olmadığını biliyordu çünkü adamları Vanessa'nın yaptığı birçok şeyin kanıtlarını ona getirmişti. Vanessa onu duymasa da, "Masum değilsin," diye mırıldandı. "Ama günahkâr olduğun da söylenemez," dedikten sonra odasından çıktı.

Vanessa masum olamayacak kadar kötü şeyler yapmıştı. Ancak günahkâr sayılamayacak kadar da iyi şeyler yapmıştı. O kız ne iyi olabilirdi ne de kötü. Arafta kalmış gibiydi. Ne olduğunu Vanessa'nın bile bildiğini sanmıyordu.

KORKUNÇ SENARYOLAR

"Ben bile dönüp dönmeyeceğimi bilmezken o, *benim olan bana daima döner*, diyordu."

Yeşil

Güne gözlerimi mutlu bir şekilde açtım ama ne yazık ki mutluluğum pek uzun sürmedi. Şiddetli bir öksürük sonucu kustuğum kan, bana *fazla zaman kalmadı*, diyordu. Neyse ki o esnada Drew odada değildi. Onunla aynı odada kalıyorduk ama üç adımlık mesafeye mahkûmduk. Ben uyurken yatağa girip uzun uzun beni izleyerek uyuduğunu biliyordum. Evet, yanımda uyuduğunu biliyordum çünkü yatağın sağ tarafına onun kokusu sinmişti. Keşke ben uyurken yanımda yatıp, bana sarılıp kollarında uyutsaydı ama kalbim buna izin vermezdi. Kalbim, aramızda aşılması mümkün olmayan bir duvardı. Ne ben o duvarı geçebiliyordum ne de Drew o duvarı aşıp bana ulaşabiliyordu. Ne zaman denesek duvarın keskin telleri bir yerlerimize batıp kesiyor, kanamanın şiddetini en çok karşı taraf hissediyordu. Bu yüzden o sınırı geçemiyorduk.

Kendimi toparlayıp odadan çıkmaya hazırlanıyordum ki kapı çalındı. Otel çalışanları ellerindeki paketlerle odaya girmiş, paketleri masanın üzerine bırakıp gitmişlerdi.

Hepsini sırasıyla açtım. İçinden çıkan kıyafetler beni çok mutlu etmişti. Küçük bir sırt çantasıyla buraya geldiğim için giyecek hiçbir şeyim yoktu. Drew bunu bildiği için sabah ben uyurken odadan çıkmış ve Türkiye'deki seyahatimde giyeceğim bir şeyler almış olmalıydı. Kendisi neredeydi, bilmiyordum ama yüzümde kocaman bir tebessümle onun aldığı şeyleri giymiştim.

İlkbaharın başlarında olduğumuz için beni fazla terletmeyecek bir şeyler seçmiştim. Hâki bir tişört ve siyah kot şort vücuduma tam uymuştu. Drew kaç beden giydiğimi çok iyi biliyordu. Üç günlük bir seyahat için çok fazla tişört, pantolon ve elbise almıştı. Ne giyeceğimi seçmek çok zor olmuştu ama içinde rahat hissedeceğim bir şeyler giymek istemiştim. Kutudan çıkardığım spor ayakkabıları da giyince işim bitmişti. Güneş gözlüğümü ve şapkamı takıp odadan çıktım. Odamın perdeleri kapalı olduğu için havanın nasıl olduğunu bilmiyordum ama gereken önlemi almıştım.

Odadan henüz çıkmıştım ki asansörden inen Emily ve Marcus'u görünce, "Emily!" diye bağırıp ona doğru koştum.

Beni görünce bavulunu bırakıp, gülerek bana kollarını açtı ve boynuna atladım. Gülerek birbirimize sarılırken Marcus'un, "Dışarıdan bakan biri de yıllardır görüşmediğinizi düşünür," diyen homurtusunu duydum. "Sadece bir gün ayrı kaldınız, ne bu mutluluk?"

"Ne işiniz var burada?"

Emily iğneleyici bakışlarını bana dikip, "Sen haber verme gereği duymadın ama Bay Bruce-" demişti ki Marcus, "O cümlenin devamı eğer *Bay Bruce, Bay Bruce'u aradı*, gibi bir şeyse sus, Emily," diyerek yine onu kızdırdı. "İkimize de hep Bay Bruce dediğin için muhtemelen yanılmıyorum, değil mi?"

Emily yönünü ona doğru çevirip, "Aslında Bay Bruce, Bay Marshall'ı aradı diyecektim," dedi.

Marcus güldü. "Ben bir fark göremedim."

Emily onunla uğraşılmadığını bildiği için tekrar bana dönüp, "Bay Bruce, Bay Bruce'u aradı," dedi Marcus'un inadına. "Ona beni özlediğini, beni buraya getirmesini söyleyince biz de geldik." Dün akşam yemekte *keşke Emily de burada olsaydı,* demiştim ve şimdi buradaydı. Drew beni mutlu edecek en küçük şeyi bile ihmal etmiyordu.

Emily bavulunu alarak koluma girdi. "Ben hazırlanırken sen de bana bu seyahatin nereden çıktığını açıklayabilirsin." Beni kolumdan çekiştirerek kendi odasına doğru götürmeye başladı. "Hazırlanıp hemen çıkmalıyız. Yoldayken Türkiye'de gezilecek yerleri araştırıp not aldım. Neler bulduğumu tahmin bile edemezsin. Hepsini görmek istiyorum!" Onun gelmesine daha şimdiden çok mutlu olmuştum. Bizim için harika bir kılavuz olurdu çünkü nereleri görmem gerektiğini hiç bilmiyordum. Türkiye'de doğmuş olabilirdim ama annemle kısıtlı imkânlara sahip olduğumuz için küçük mahallemizin dışına hiç çıkmamıştım.

İstanbul'u tanımak istiyordum. İstanbul, benim doğduğum şehirdi.

Emily yarım saat içinde hazırlanmıştı. Burada olduğu için o kadar heyecanlıydı ki yol yorgunluğunu umursamadan hemen dışarı çıkmak istiyordu. Tıpkı benim gibi spor bir şeyler giydikten sonra odadan çıktık. Asansörü kullanamadığımı bildiği için merdivenden indik. Lobiye geldiğimizde herkes bizi bekliyordu. Drew'u görünce kendime hâkim olamayıp yine iç çektim. Kendisi için de giyecek bir şeyler almıştı, üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Gömleğin kollarını yukarı toplaması sevdiğim başka bir detaydı. Odadaki kutuların içinde kendisi

için aldığı birkaç kıyafet de vardı ama hepsi koyu renkteydi. Nadiren açık tonlarda bir şeyler giydiği için beyaz gömlek ona çok yakışmıştı.

Ona olan beğeni dolu bakışlarımı görünce dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı ve bana göz kırptı. Bu hareketi beni daha çok mest ettiği için Emily kolumu dürterek, "Onu her gördüğünde durup uzun uzun bakmak zorunda mısın?" dedi. Beni onlara doğru çekiştirirken aynı zamanda kısık bir sesle beni azarlıyordu. "Her defasında üzerine atlayacakmış gibi bakıp durma."

"Ama üzerine atlamak istiyorum."

Gülerek, "Bence bunu bilmeyen yoktur," dedi.

Drew'un tam yanında durduğumda yine yana doğru üç adım atarak aramıza mesafe koydu. Bu beni biraz üzdü ama bunun gerekli olduğunu bildiğim için ona kızmadım. Ethan yanında duran kadını bize tanıtarak, "Bu, Gaye Hanım," dedi. "Kendisi tur rehberimiz oluyor. Yeşil belki İstanbul'u gezmek ister diye bizim için tur rehberi ayarladım." Çok güzel düşünmüştü çünkü buraya kadar gelmişken her yeri görmek istiyordum.

"Teşekkür ederim, Ethan. Çok iyi düşünmüşsün," dediğimde bana tebessüm etti.

Gaye Hanım, "Merhaba," diyerek hepimizle sırasıyla tanıştı. Orta yaşlarda, balık etli bir kadındı ama mavi gözleri çok güzeldi. "Sizin için üç günlük bir program oluşturdum, memnun kalacağınıza eminim." Kapıyı işaret etti. "Herkes hazırsa gidelim mi?"

Ethan bileğindeki saate bakıp, "Vanessa henüz gelmedi," dedi. "Resepsiyondan onu aramalarını rica ettim, birazdan burada olur."

Tam o esnada, "Birden fazla ağrı kesiciye ihtiyacım var," diye sızlanan Vanessa'nın sesini duyduk. Sanki üze-

rini hiç değiştirmemiş gibiydi. Yine aynı model beyaz elbisesi vardı üzerinde. Üzerini değiştirdiğini biliyordum çünkü akşamki yemekte elbisesine damlayan salata suyu bu elbisede yoktu. Dolabında bu elbiseden onlarca olduğu için sanki her gün aynı elbiseyi giyiyormuş gibiydi.

Başına baskı yaparak yanımıza geldi ve her birimize uyarır gibi baktı. "Bu geziye katılacaksam kimse yüksek sesle konuşmayacak." Başını çevirip bana ve Emily'ye baktı. "Özellikle siz ikiniz küçük desibelle çığlık atın çünkü yan yana gelince gördüğünüz her şeyden etkilenip çıldırıyorsunuz!" Herkes gülerken Emily ve ben homurdanarak ona bakıyorduk. Bu huysuzu yanımızda götürmek zorunda mıydık?

Umarım tüm gün sızlanıp durmazdı.

Ethan'ın bizim için kiraladığı arabalara atlayıp önce güzel bir kahvaltı yapmış, sonra tekrar yola çıkmıştık. Gezi için ilk durağımız Yerebatan Sarnıcı olmuştu. Suyun içinde yükselen kolonları gördüğümde afallamıştım. Evet, kolonlar suyun içindeydi. Temeli suya dayanan bir şeyin üzerinde yürümek farklı bir hisli. Daha içine girdiğimiz ilk anda etrafıma hayranlıkla bakmaya başladım. Gaye Hanım bize burası hakkında bilgi verirken kırmızı, neon ışıkların altında yürüyüp kolonların arasından geçiyorduk. Gaye Hanım, "Burası 9800 metrekare alana yayılmış tarihî bir hazine," dedi. "336 mermer sütunla ayakta duran dev bir Roma yer altı sarnıcı." Böyle bir yerin varlığından bile haberim yoktu.

Drew fotoğraflarımı çekerken etrafta koşuşturup gördüğüm her yeni şeyle büyüleniyordum. "Peki, bu yerin bir hikâyesi var mı?" diye sordum.

"Sarnıcın üzerinde daha önce bir bazilika bulunmaktaydı," dedi Gaye Hanım. "Bu yüzden Bazilika Sarnıcı olarak da bilinir."

Duyduğum son şeyle koşarak Drew'un arkasına saklandım. Arkadan gömleğini sıkıca kavrayıp etrafıma korku dolu bakışlar atınca, "Ne yapıyorsun, melez?" diye sordu. Ona yapıştığım için bana doğru dönemeyince başını çevirip omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Neden korkmuş gibi görünüyorsun?"

"Çünkü korkmaya başladım."

"Neyden?"

"Bazilikadan!"

"Bazilika mı?"

"Kadın, *bazilika* diyor, Drew!" Etrafıma ürkek bakışlar atıp, "Bazilika denince aklıma gelen tek şey devasa bir yılan. Drew, bu kadın bizi yılanlar şehrine getirmiş olmasın! Bu kolonların arasında bizi kovalayacak bir bazilika mı var? Öyle olmasaydı önceki adı neden Bazilika Sarnıcı olsun ki?"

Güçlükle beni sırtından ayırıp hareketlerimi kısıtlamak için omuzlarımı kavradı. "Sakin ol," dedi korkumu yatıştırmak için. "Bazilika derken aslında-"

"Yılanlardan bahsediyordu!" diyerek onu susturdum. "Hatırlarsan daha önce onun yavrularından biri bacağıma dolanmıştı ve burada söz konusu olan onun devasa annesi."

"Bazilika ve yılanlar arasında nasıl bir benzerlik buldun, bilmiyorum ama Bazilika derken aslında-"

"Öleceğiz!" Bir kez daha onu susturup omuzlarımdaki ellerini ittim. "Anlamıyor musun, burada olan her şey o filmlerdekiyle uyuşuyor. Bir grup gezgin tarihî bir yere gi-

der ve orada başlarına sıra dışı şeyler gelmeye başlar. Önce onlara rehberlik eden kişi mekânın korkunç geçmişini uzun uzun anlatmaya başlar." Başımla Gaye Hanım'ı işaret ettim. "Henüz anlatmadı ama birazdan bize bu yerde yaşanan korkunç şeyleri anlatacak." Gaye Hanım'a baktım. "Anlatacaktınız, değil mi?"

Kadın neye uğradığını bilmez bir hâlde şaşkınca bana bakarken, "Aslında bir hikâyesi var," dedi biraz safça. "Ama mitolojik, yani gerçeklik payı olmayan bir hikâye."

"Gördünüz mü!" diye feryat ettim. "Bir hikâyesi varmış ve gerçeklik payı yokmuş. Tıpkı filmlerdeki gibi. O anlatacak ve biz de inanmayıp rahat davranmaya devam edeceğiz. *Nasıl olsa gerçeklik payı yok, neden inanalım ki,* diye düşüneceğiz. Aslında en büyük hatayı inanmayarak yapacağız. Sonra korkunç bir yaratık bize musallat olacak ve önce rehberi öldürecek."

Gaye Hanım'ı da korkutmuş olmalıydım ki ürpererek etrafına bakıp, "Neden önce rehber ölüyor?" dedi. Diğerleri komedi filmi izler gibi bizi izlerken gülmemeye çalışıyordu. Bu durumu ciddiye alan tek kişi olarak, "Çünkü filmlerde ilk ölen her zaman rehber oluyor," dedim. "Onun hikâyedeki tek rolü mekân hakkındaki korkunç geçmişi anlatıp seyircileri bilgilendirmek."

İşaret parmağımla Marcus'u gösterdim. "Sonraki kurban genelde grubun espri yeteneği yüksek maskotu olur," dediğimde herkes bıyık altından gülmeye başladı. Marcus bir küfür savurdu. "Maskot mu?"

Hemen cebindeki telefonu çıkardı. Bir numara tuşlayıp telefonu kulağına yasladığında dik dik bana bakıyordu. "Antonio, hemen Drew'a hakaret davası aç!"

Drew canından bezmiş gibi baygın gözlerle ona bakarken, "Bana niye dava açıyorsun?" dedi.

Çatık kaşlarla beni işaret etti. "Çünkü o hasta olduğu için onu dava edemiyorum. O senin kızın, sorumluluğunu üstlenmelisin."

Drew'a kızdıktan sonra tekrar Antonio'ya odaklanıp, "Burada şahsıma hakaretler ediliyor," dedi. "Drew için yüklü miktarda para cezası-" demişti ki, "Hayır, bu sefer hapis cezası istiyorum!" dedi. "Kimse bana *maskot* diyerek mükemmel şahsımı küçümseyemez."

Drew daha fazla dayanamayıp belindeki silahı çıkararak ona doğrulttu. "Sahip olduğunu düşündüğün tüm o *mükemmel* özelliklerinle ölmeye ne dersin?"

"Sadece hakarete uğramıyorum, aynı zamanda tehdit ediliyorum, Antonio. Drew için idam istiyorum!"

Hemen Drew'un kolunu tutup aşağıya indirdim. "Şu silahı koy yerine, o zaten birazdan buradaki kötü yaratıklar tarafından öldürülecek."

Marcus ikinci kez küfretti. "Antonio, burada can güvenliğim yok! Bunlar çift olarak benden kurtulmanın planlarını yapıyor."

Avukatına gereken talimatları verdikten sonra telefonu kapatıp bize düşman gözlerle bakmaya başladı. Tabii, öncesinde kardeşine yeni bir dava daha açmıştı. "Öleceksin işte!" Ona kızdıktan sonra bu sefer de Emily'yi işaret ettim. "Filmlerde üçüncü ölen kişi, genelde grubun en şapşalı olur."

Emily kendisini işaret ederek, "Şapşal mı?" dedi. Bundan hoşlanmadığı için kaşlarını çatarak Marcus'a döndü. "Benim için de Antonio'yu arayın, Bay Bruce. Bir dava daha açsın!" Yanan hep Drew oluyordu.

Bu sefer bakışlarım Ethan'ın üzerinde durdu. "Grupta işe yarayanlar genelde dördüncü sırada ölür ama en acıklı

ölüm onlarınki olur. Şansın varsa tek parça hâlinde ölürsün çünkü parçalanarak ölmen yüksek bir ihtimal."

Marcus ve Emily'nin aksine Ethan kızmak yerine güldü. "Umarım yeteri kadar şanslı olurum ve parçalara bölünmeden ölürüm."

Gayet ciddi bir suratla, "Umarım," dedikten sonra bakışlarım Vanessa'da durdu. "Grubun soğuk ve umursamaz üyesi genelde son üçe kalır ama onun da akıbeti diğerleriyle aynı. Sen kalanlar için çok yararlı bir şey yaptıktan hemen sonra öleceksin."

"Sizin için parmağımı bile kıpırdatmam," dedi düz bir ifadeyle. "Öyle bir şey olsaydı siz burada ölürken ben şu anda uçakta olurdum."

"Burada biraz daha kalırsak öyle olmadığını ölüm sıran geldikten sonra anlayacaksın." Birazdan hepimiz ölmeye başladığımızda yanılmadığımı anlayacaktı.

Son olarak Drew'a bakınca sertçe yutkundum. Ona düşen senaryoyu çok iyi bildiğim için kalan keyfim de kaçtı. Dolmak üzere olan gözlerime bakınca, "Söyle hadi," dedi alay ederek. "Şu uçuk hayal gücünde benim için nasıl bir ölüm senaryosu var?"

Sesim titrerken, "Genelde herkes ölür ve sona sadece kadın ve adam kalır," dedim kısık bir sesle. "Sen beni kurtarırken öleceksin," dediğimde kaskatı kesildi, yutkunamadı bile.

Şu ana kadar ben burada yaşanacakları anlatırken hep alaycı bir yüz ifadesiyle beni izliyordu. Fakat son söylediklerimle yüzündeki alay emaresi silindi. Hissettiği hüznü benden gizlemeye çalışırken gözlerinde anlam veremediğim bir ifade belirdi. Bana son kez bakıyormuş ya da sessiz bir vedayı gözlerinde taşıyormuş gibiydi. Gözlerinde gördüğüm şeyle beni tedirgin ederken, "Bu, benim için

güzel bir ölüm şekli olurdu, Dilsiz Kız," dedi içli bir sesle. "Senin uğruna ölmek, kendim için isteyeceğim bir ölüm olurdu."

"Böyle şeyler söyleme." Asık bir suratla onu azarladım. "Benim için ölmen beni belki kurtarır ama yaşayan bir ölüye çevirir." Birazdan burada yaşanacak kötü olaylara körü körüne inandığım için, "Sakın böyle bir şey yapma, sakın benim için kendini feda etme," derken âdeta ona yalvarıyordum.

"Şu zamana kadar seni affetmeyeceğim hiçbir şey olmadı ama beni yaşatmak için ölürsen..." Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Seni asla affetmem. Ölürken bile kalbim sana küser, kırgın giderim."

Nemli gözlerimi görünce daha fazla dayanamayıp bakışlarını benden kaçırdı. Benden bir şeyler gizliyor gibiydi. Oysaki Drew bakışlarını kolay kolay kaçıran biri değildi. Bu da tedirginliğimi artırdı. Bir cevap bulmak istercesine ona bakarken Emily, "Hepimizi öldürttün. O filmlerden yola çıkarsak sen nasıl ölüyorsun?" diye sordu.

"Ben ölmüyorum ki." Rahatça omuz silktim. "Filmlerde iyi olan hep sona kalır ve kurtulur. Hepiniz öleceksiniz, ben de tüm o süre zarfında sizin için üzülüp ağlayacağım. Sonra buradan kurtulup bir süre psikolojik tedavi göreceğim ama daha sonra hayatıma devam edeceğim. Benim rolüm bu," dediğimde Drew gülerek, "Bu sonu sevdim," derken şimdi hepsi birden küfretmeye başlamıştı.

Ben ne kadar geri dönmek için baskı yapsam da hiçbiri bana inanmadığı için devam etme kararı aldık. Drew'un yakınında olmaya dikkat ederek yürüyordum. İlerledikçe başlarına gelecek olan hazin sonu anlattığım için hepsi çıldırmak üzereydi. Drew ise bazilikanın anlamının yılan olmadığını söylüyor, arada hiçbir benzerlik olmadığına beni ikna etmeye çalışıyordu. Bir süre sonra Medusa'nın hey-

keliyle karşılaştık. Tüm söylemlerim işe yaramış olmalıydı ki herkes tedirgin olmaya başlamıştı. Birbirlerine belli etmemeye çalışıyorlardı ama Medusa'nın kafasının olduğu heykeli görmek onları huzursuz etmişti.

Büyük heykelin olduğu bölümden hızlıca geçince onların da korkmaya başladığını anladım. Yılanlarla ilgili anlattığım senaryoya başlarda inanmamışlardı. Ta ki Medusa'nın yılanları simgeleyen heykelini görene kadar. Şimdi herkes etrafına tedirgin gözlerle bakıp yürüyordu. İçimizde bir tek Drew rahattı. Evet, çelikten sinirleri varmış gibi hiç korkmadan rahat bir şekilde ilerliyordu.

İlerledikçe ışığın daha az olduğu gölgeli yerlere girdiğimiz için Drew dışında hepimizin korkusu arttı. Bir anda kolonların arkasından önümüze garip bir yaratık atlayınca erkekler dâhil hepimiz bağırarak geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladık. En önde ise tur rehberimiz Gaye Hanım vardı. İlk ölen o olacaktı, niye kaçıyordu ki? Herkes sıraya uymalıydı!

Emily'nin, "O neydi öyle?" diye bağırdığını duydum.

"Bilmiyorum ama boynuzları vardı!" dedim çığlık çığlığa bağırırken.

"Ve sivri kulakları!" dedi Vanessa.

"Çeneden sarkan birkaç diş gördüğüme eminim!" dedi Ethan.

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor?" diye bağırdı Marcus. "Gereken araştırmayı yapmadan beni içinde yılanlar ve cüce cinlerin olduğu bir yere mi getirdiniz? Bunun için hepinizi dava edeceğim!"

"Drew yok!" Hepimiz sürü hâlinde koşarken onun burada olmadığını fark etmiştim. "Geri dönüp onu almalıyız."

"Onun rolü kendini feda etmek değil miydi?" Marcus en önde koşarken, "Bırak, ona düşen kutsal vazifesini yerine getirsin!" diye bağırdı. "O cin cüceyi ben oyalayacak değilim herhâlde.

"Sen nasıl bir kardeşsin be?" Ona kızıp koşmayı bıraktım. "Onu bırakıp gidemeyiz!"

"Bu dünya benim gibi mükemmel birini kaybetmeye hazır değil," dedi. "Çoğunluğun iyiliğini düşündüğüm için kimse beni suçlayamaz. O, beş kişiyi kurtarmak için kendisini feda ediyor ama ben koskoca bir dünyayı mükemmel varlığımdan yoksun bırakmamak için yaşamalıyım. Benim sorumluluğum dünya kadar büyük!" diyen adamın arkasından şaşkın gözlerle bakıyordum. Asıl dünya kadar olan, bu adamın egosuydu!

Kalbim korkudan çıkmak üzereyken Drew için geri döndüm. Diğerleri çoktan gitmiş olabilirdi ama onu bırakmayacaktım. Tek başıma kurtulmak yerine onunla ölürdüm, daha iyi. Kaçarken çok hızlı koştuğum için nefesim kesilmişti, Drew'u bulmak için istesem de koşamadım. Burada bir kriz geçirip onu görmeden ölmek istemediğim için ağır adımlarla ilerliyordum. Bunu yaparken aynı zamanda etrafıma korku dolu bakışlar atıyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Bir süre sonra o tuhaf yaratığı gördüğümüz yere geri dönünce Drew'u buldum. Biz kaçarken yerinden hiç kıpırdamamış gibi hâlâ aynı noktadaydı. Bizi korkutan o garip yaratık burada yoktu ama Drew ondan hiç korkmamış gibi fazla rahat görünüyordu. O kadar rahattı ki sırtını kolonlardan birine yaslamış, yasak olmasına rağmen sigarasını içiyordu. Adım seslerimi duyunca başını çevirip bana baktı. "Seni uyarıyorum, bir daha hiçbir koşulda koşma," dedi sakin ama uyarıcı bir sesle. Koşmak sağlığım açısından iyi değildi.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Sırtını kolondan ayırıp etrafına baktı. "Burası fazla karışık. Beni burada bulmasaydın ararken kaybolabilirdin." Sigarayı yere atıp ayakkabısının ucuyla söndürdü. "Birini arıyorsan ilk bakacağın yer, onu bıraktığın son yer olur daima." Başını kaldırınca lacivertleri, yeşillerimle buluştu. "Bu yüzden insan birini bırakıp giderken en çok onu bıraktığı yere dikkat etmeli."

"Neden?"

"Çünkü arkanda bıraktığın kişiyi bulmak için sık sık gelip bakacağın yer orası," dedi baskın bir sesle. "Orada olmadığını bilirsin, daha önce o yerin her köşesine defalarca baktığın için orada seni beklemediğini bilirsin. Bilirsin ama buna rağmen her defasında aynı yere bakıp durursun çünkü onu en son bıraktığın yer orasıydı. Bu yüzden, insan birini bırakmadan önce kendisine cehennem olacak yeri iyi seçmeli," dediğinde sözlerinin derin anlamı karşısında tek kelime edemedim. Onun sözleri de kendisi gibi derin ve fazla anlamlıydı.

"Burada beni beklediğini söyledin," dedim. "Senin için geri döneceğimi nereden biliyordun?"

Dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Unuttun sanırım," diyerek sol göğsümü işaret etti. "Kalbin benim," dedi tereddüt etmeden. "Benim olan daima bana döner."

Ona doğru yürürken oyunbaz bir ifadeyle, "Bunlar çok iddialı sözler değil mi, Bay Marshall?" dedim.

"Gerçekler, Bayan Green," diyerek çapkınca sırıttı. "Bunlar size baktığımda gördüğüm tatlı gerçeklerim."

"Oysaki adam, tatlıdan nefret ederdi," dedim.

"Oysaki kadın, tatlının ta kendisiydi," dedi.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ve?"

"Zorlama," dedi kızar gibi. "Her gün senden birkaç doz aldığıma göre demek ki tatlıdan yeteri kadar nefret etmiyormuşum."

Karşısında durup meraklı bir ifadeyle, "Nasıl alıyorsun o dozları?" diye sorarken sesim cilveliydi.

Bakışları saçlarımda oyalandı. "İlk doz, saçlarının ateş kızılı rengi ve sinirlerimi uyuşturan o tatlı kokusu." Lacivertleri kayarak gözlerime kenetlendi. "Gözlerinin yeşili ise damarlarıma sızan bir başka uyuşturucu," dedi. "Baktıkça daha fazla zehri vücuduma çekiyorum ama gözlerin konusunda o kadar doyumsuzum ki bendeki ölümcül etkisi, düşündüğüm son şey bile olmuyor."

Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafenin canına okudu. Bükülerek üzerime eğildi. İri parmaklarıyla çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırdı. Yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak, "Dudakların," dedi kısık bir sesle. Onun için aralanan dudaklarımı öpmek ister gibi bakarken, "Dudaklarından çaldığım birkaç öpücük ise beni sınıra yaklaştıran en tehlikeli uyuşturucu," derken gırtlaktan çıkan sesi hırıltıdaydı. "Seni öptüğümde sınırda olduğumu, bir sonraki adımın ölüm olduğunu bilirim ama duramam çünkü tek bir öpücük bile beni çoktan bir bağımlıya dönüştürmüştür."

Başparmağı alt dudağıma sürtünmeye başlayınca nefes alışlarım yine hızlanmaya başlamıştı. Yakınlığımızdan dolayı kalbim sinsi bir düşman gibi esneyerek kaburgalarımın arasındaki ininde uyanırken, "Ve tenin," diyerek boştaki elini bacaklarıma doğru uzattı.

Silah tutan nasırlı eli, şortumun açıkta bıraktığı çıplak bacağıma dokundu. Eli gittikçe yukarı çıkarken, "Asıl ölüm bu," dedi kışkırtıcı ve karşı konulamaz bir sesle. "Sana dokunduğumda beni öldürecek dozun çok üstüne çıktım demektir."

Yakınlığından dolayı bana acı veren kalbime direnerek, "Ne yani, ben seni öldürüyor muyum?" dedim alaycı bir sesle.

"Hayır," dedi gözlerime derin bir manayla bakarken. "Sen benim intihar sebebimsin."

Kalbim acıdı, bu acıyı aramızdaki yakınlığa yordum.

Hiç anlamadım.

Ne öncesinde ne de şimdi. Onu hiç anlamadım.

Belki de o en çok benim tarafımdan anlaşılmak istedi...

İçimi saran sıkıntının nedenini bilmediğim için ondan uzaklaşarak, "Gidelim mi?" dedim. Tam bu esnada az önce durduğu kolonun yanındaki garip şeyi gördüm. "O nedir?"

Yürüyerek kolonun yanına gittim. Yerden aldığımda fark ettiğim şeyle gülmeye başladım. Elimde tuttuğum şey bir maskeydi. Boynuzlu, kırmızı bir yüzü ve çenesine uzayan dişleri olan bir maskeydi. Drew, "Evet," diyerek güldü. "Sizi korkutan, annesinin elinden kaçan küçük bir çocuktu. Siz öyle bağırıp kaçınca o da korkup geldiği yöne doğru kaçmaya başladı. Kaçarken maskesini düşürdü," deyince kahkaha attım. O cüce cin aslında küçük bir çocuk muydu?

"Bundan diğerlerine bahsetmiyoruz," dedim hâlâ gülerken. "Küçük bir çocuktan korkup kaçmak hepsini çok utandırır."

"Bu uyarı için geç kaldın." Elindeki telefonu bana gösterip sırıttı. "Siz çığlık çığlığa bağırıp kaçarken hepsini videoya aldım ve sen gelmeden hemen önce popüler bir şaka programına gönderdim."

O videonun içinde benim de çıldırarak kaçtığım görüntülerim olduğu için, "Yalan söylüyorsun," dedim.

Ve o öldürücü cümle geldi: "Ben asla yalan söylemem." Kahretsin!

"Çok adisin!"

"Ne?" dedi masumca. "Her fırsatta beni dava eden o herifin bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. "Bunun için de seni dava edecek."

O da güldü. "Biliyorum ama mükemmel yüzünün alacağı şekli görmeye değer."

Kim inanır ki bu ikisinin kardeş olduklarına?

Henüz yeni gevşemişken duyduğum bir çıtırtıyla, "Gidelim hadi," dedim ürkerek. "Bu yer çok güzel ama burası için olan öngörülerim hâlâ sürüyor."

Birlikte yürürken yine aramızdaki üç adımlık mesafeyi koruyordu. "Benim yanımdayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok," dedi o sakin ve güven veren sesiyle.

"En çok senden korkarken nasıl olacak o iş?"

Güldü. "Bunu biliyorum. Sanırım benden korkmadığın bir gün olmayacak." Sevgisinin yoğunluğu bile beni korkuturken ondan korkmadığım bir günün geleceğini hiç sanmıyordum.

Onun sevgisi bile fazla tehlikeliydi.

10

KIZ KULESİ İLE GALATA KULESİ'NİN AŞKI

"Sorunun olduğu her yerde onun için bir çözüm de vardı veya olmalıydı. Peki, tüm sorunların gerçekten bir çözümü var mıydı?"

Dünkü trajikomik gezimizden sonra bugün daha çok gezmiştik. Neyse ki dünkü gibi herhangi bir talihsizlik yaşamamıştık. Yarın Amerika'ya geri dönmek zorundaydım, bu yüzden bugünü iyi değerlendirmeliydim. Drew bir gruba bağlı olmak istemediği için diğerleriyle aynı programı paylaşmak yerine kendi programımızı oluşturduk. Şu anda Kız Kulesi'ndeydik. Hayalimdeki kule daha büyük ve genişti ama aslında öyle değilmiş. Hayal ettiğimden daha küçük olsa da insanı çevreleyen mistik, büyülü bir etkisi vardı. Drew her zamanki gibi fotoğraflarımı çekerken ben denizin tuzlu kokusunu içime çekmekle meşguldüm. Üzerimde çiçekli bir elbise vardı ve gözlüklerim yine gözlerimdeydi. Kafamdaki geniş kenarlı, fötr şapka güneşi benden uzak tutuyordu. Bugün için normal bir şapka yerine hasır fötr şapkalardan birini takmıştım. Denizden esen rüzgâr elbisemi uçuşturuyor, esintisi tenimde tatlı bir ürpertti bırakıyordu.

Çaylarımız gelince Drew'un karşısındaki tabureye doğru yürüdüm. Hâlâ beni videoya çektiğini görünce güldüm. "Elinde bir depo dolusu fotoğrafım ve videom olduğunu düşünmeye başladım." Anılarımızı kendisi için ölümsüzleştirdiğini biliyordum.

Karşısına oturduğumda telefonun kamerasını bana odaklayıp, "Bir şey söyle," dedi. Bana bakmak yerine telefonun ekranına yansıyan görüntümü izliyordu. "Video için bir kapanış cümlesi kurmayı dene."

Başımı sallayıp bir süre düşündüm. Aklım kapanış cümlesiyle meşgulken etrafıma bakarak bir şeyler düşünüyordum. Kameraya bakıp gülümsedim. "Seni Kız Kulesi'nin Galata'ya olan aşkından daha çok..." dedim ve konuşmak yerine eskiden olduğu gibi dudaklarımı kıpırdattım. *"Seviyorum."*

Kameraya yansıyan görüntümü izlemekle meşgul olduğu için son kısmı duymadı ama dudak okuyabildiği için başını telefondan kaldırdı. Lacivertleri olabileceği en güzel tona bürünürken anladığı hâlde anlamamış gibi yaparak, "Az önce ne dedin?" diye sordu. "Kız Kulesi'nin Galata'ya olan aşkından daha çok ne?"

"Söyledim."

"Duymadım."

"Dudak okuyabiliyorsun. Videoyu izleyebilirsin." Zaten görmüştü.

Telefonu cebine koyup eğlenen bir ifadeyle, "Telefonla uğraştırma beni," dedi. "O her neyse, sesli söyle."

Gülmemeye çalışarak, "Çayını iç hadi," dedim.

İnce belli çay bardağını tutup yukarı kaldırdı. Gözleriyle bardaktaki çayı incelerken, "Yemeklerinizi sevdim ama bu çay konusunda emin miyiz?" dediğinde yüzünün

aldığı ifade çok komikti. "Tek bir bitkiyle yapılmış ve içinde hiç çeşit yok. Neden benim için bir *Americano* veya *macchiato* söylemiyorsun?"

"Denizin ortasındaki bir kuledeyiz, onları nereden bulayım?"

"Pekâlâ, *cafe miel*[1] de olur."

"Çay var, Drew. Sadece çay var. İçersen limonata, şerbet veya Türk kahvesi de var."

Çayı beğenmediği için önüme itti. "Kahvenizi denemek istiyorum." Anlaşılan bugün de huysuzluğu üzerindeydi.

Bir masaya çay servis eden adama bakıp, "Amca," diye seslendim. "Bir kahve alabilir miyiz?" Drew derdini anlatacak kadar bile Türkçe bilmediği için bu tür şeyleri ben hallediyordum.

Yaşlı adam başını sallayıp gitti. Bir süre sonra geri gelerek beyaz fincandaki kahveyi Drew'un önüne koydu. Benim önümdeki çay bardaklarını görünce Drew'a bakıp, "Çayı beğenmedin mi?" diye sordu.

Drew onu anlamadığı için bana bakıp, "Ne diyor?" diye sorunca ona tebessüm ettim. "*Çayı beğenmedin mi*, diye soruyor."

Hayvan herif düz bir sesle, "Beğenmediğimi söyle," dedi. "İçinde başka bitki çeşidi yok. Malzemeden neden kıstığını sor ona," deyince kıkırdamadan duramadım.

Yaşlı adama bakıp, "Çaya alerjisi var," dedim. "İçmeyi çok istediğini ama sağlığını olumsuz yönde etkilediği için içemediğini söyledi."

[1]Bal, espresso ve süt ile yapılan İspanyol kökenli kahve. (e.n.)

Alerjiyi yanlış anlayan amca, "Vah vah, pek de genç-miş," diyerek Drew'a baktı. "Çok geçmiş olsun, oğlum. Üzülme, Allah'tan umut kesilmez."

Drew adamı gösterip bana baktı. "Ona ne söyledin de acıyarak bana baktı?"

Gülmemeye çalışarak, "Hiçbir şey," dedim.

Gözlerini kısarak bana bakmaya başladı. "Yalan söylediğinde anlayabiliyorum."

"Çaya alerjin olduğu için içemediğini söyledim." Tabii, İngilizce konuşuyordum çünkü amcanın anlamasını istemiyorum. "Çay bizim için oksijen gibidir, ona çayı sevmediğini söyleyemezdim."

Yalan söylediğim için bana kızarak önümdeki çay bardağını aldı. Adama bakıp, "Alerjim yok ama bu çayın içinde fazla aroma yok ve tadı da çok keskin." Alerjisi olmadığını göstermek için çaydan bir yudum aldı ama demli çayın ilk yudumuyla, "Çok acı," diye sızlandı. "İçine en azından biraz bal ya da tarçın katabilirdiniz."

Tüm bunları İngilizce söylediği için yaşlı adam, "Evladım, seni zehirliyorsa niye içiyorsun?" diyerek elindeki bardağı aldı. "Alzaymırın nüksedecek." Alzaymır mı? Ah, tabii ya! Her şeyi yanlış anlamış. Uzun süredir Türkçe konuşmadığım için konuşurken Amerikan aksanım baskın oluyordu. Bu yüzden alerji kelimesini gerektiği gibi çevirememiş olabilirdim.

Drew tekrar, "Tepemde dikilen bu adam ne diyor?" deyince kıkırdadım. "Alzaymır olduğunu düşünüyor."

"Alzaymır mı? Konu benim alzaymır olmama nasıl geldi?"

Omuz silktim. "Çayı içseydin bunlar olmayacaktı."

Bana ters ters baktıktan sonra yaşlı adama dönüp, "Alzaymır değilim," dedi hafif kızgın bir sesle.

Amcaya döndüm. "Hastalığının, her şeyi unutacak kadar çok ilerlediğini söyledi."

"Böylesi bir illete sahip olmak için pek de gençmiş." Gözlerindeki acıma artmıştı. "Yazık."

"Ona ne söylüyorsan kes şunu!" dedi Drew. "Bana acıyan bakışları sinirlerimi bozuyor. Dilenciymişim gibi üzerime bozuk para da atacak mı?"

Tekrar amcaya döndüm. "Senden bozuk para istiyor, amca," dedim. "Gittiği her ülkeden bir bozuk para alıp onlardan koleksiyon yapıyor."

Temiz kalpli adam ona çok üzüldüğü için, "Tabii, evladım," diyerek cebinden çıkardığı bir lirayı Drew'a uzatınca çocuğun çenesi seğirmeye başladı. "Seni denize atacağım!" Ayağa fırlayınca ondan önce davranıp hemen kaçmaya başladım.

Koşarken kahkaha atıp, "Seni dilenci sanması benim suçum değil!" dedim.

"Buraya gel! Geri dönüp ona dilenci olmadığımı söyleyeceksin."

"Hayır!" dedim kulenin etrafında dönerken. "Sen de içseydin o çayı!"

"Sence bir dilenciye benziyor muyum?" Hızlı koşarsa benim de hızlanıp kalbimi harekete geçireceğimi bildiği için adımlarını bana uyduruyordu. "Ne kadar param olduğunu hayal dahi edemezsin!"

Durup ona doğru döndüm. "Dolar mı hepsi?" Her şeyi dolar üzerinden hesaplıyordum.

Birkaç adım uzağımda dururken gözlerini devirir gibi bir hareket yaptı. "Biz Amerikalıların her şeyi dolarla."

"Sahip olduğun para benim olursa neleri satın alabilirim?"

Bunu neden sorduğumu anlamadı ama düz bir ifadeyle, "Hayal ettiğin her şeyi," dedi. Gözlerini kıstı. "Satın almak istediğin bir şey mi var?" *Evet* dediğim an istediğim ne varsa benim için hemen alacağına şüphem yoktu.

Başımı salladım. "Bir şeye sahip olmayı çok istiyorum."

İyice meraklandı. "Neymiş o?"

"Sen."

Yüzünde komik bir ifade oluştu. "Anlamadım?"

Çapkın bir ifadeyle baştan aşağı onu süzdüm. "Seni satın almak istiyorum." Sırıttım. "Bir gece için fiyatın nedir?"

Ağız dolusu küfrederken, "Bu sefer seni balıklara yem edeceğim!" diyerek üzerime atılınca bağırarak tekrar kaçmaya başladım.

"Drew, kovalamayı bırak! Küçücük kule, kaçacak yer yok!" dedim masaların arasından hızlıca geçerken. "Ne kızıyorsun, fiyatın neyse ödeyeceğiz herhâlde!"

"Keserim o dilini!" diyen kızgın sesini duydum. "Jigolo muyum ben!"

"Ne olduğun hiç umurumda değil, benimle seviş yeter! Bana kızamazsın, beni bu raddeye getiren sensin. Seninle sevişmek için para bile teklif ediyorum, düşün ne kadar zor durumdayım!" dediğimde gülüşünü duydum. "Yapmadığın bir bu kalmıştı." Kızıyordu ama öyle de eğleniyordu.

Masamıza tekrar oturduğumuzda yaşlı adam işinin başına dönmüştü neyse ki. "Sence Marcus, Antonio'yu rahat

bırakmış mıdır?" dediğimde güldü. "Tüm o videolardan kurtulmadan biraz zor," dedi keyifli bir sesle.

Marcus internete düşen videoyu görünce çıldırmıştı. Drew'a bir yumruk attıktan sonra Antonio ile sabaha kadar süren derin bir konuşma yapmıştı. Yan odamızda kaldığı için, *"Antonio, burada prestijim söz konusu!"* diyen sesini birçok kez duymuştuk. *"O saçma video, salgın gibi yayılıyor. Onları paylaşanları, izleyenleri ve altına yorum yapanları tek tek bulup hepsini dava et! Komik bir şey mi söylüyorum, Antonio? Biri kafamın üzerine bir ok koyup, 'Annemden kaçarken ben,' yazmış! Acaba o yorumu yapan, annesinden kaçarken benim gibi mükemmel koşabiliyor mu? Dava et hepsini, Antonio! Umarım, Drew'un idamı için de gereken şeyi yapıyorsundur!"* diye bağıran adam bizi sabaha kadar uyutmamıştı.

Fincanı burnuna yaklaştırıp kokusunu gelişigüzel içine çekti. Aldığı koku beklentilerinin üstüne çıkmış gibi garip bir ses çıkarıp fincanı yüzüne biraz daha yaklaştırdı. Gözlerini yumarak kahvenin kokusunu içine çekince yüzündeki huzurlu ifade çok hoşuma gitti. Kahvenin yoğun kokusunu sevmiş gibiydi.

Gözlerini usulca açarak kahveden bir yudum aldı. Tadını beğenmiş olmalıydı ki, "Türk kahvesi konusundaki söylentilerin yersiz olmadığını görüyorum," diyerek fincanı işaret etti. "Tadı çok güzel." Nihayet bir şeyi beğenmişti.

"Şimdi," diyerek arkamdaki kuleyi işaret etti. "Kız Kulesi'nin bir hikâyesi var mı?"

Başımı salladım. "Evet, var."

Anlat der gibi bakınca çayımdan bir yudum aldım. "Efsaneye göre, Bizans krallarından birinin kızı olmuş ve kızın doğumuyla bir kehanet ortaya atılmış," dedim.

"Prenses, on sekiz yaşındayken bir yılan tarafından sokularak ölecekmiş."

Yılanı duyunca güzel gözleri kısıldı, gülmemek için dilini ısırdı. "Bunu şimdi uydurdun, değil mi?"

Gülerek başımı salladım. "Tamamen tesadüf, ben uydurmadım." Dünkü dev yılan mevzusunda herkesin ödünü kopardığım için böyle düşünmesi normaldi.

"Kızı hakkındaki kehaneti duyan kral, onu bu sondan nasıl kurtaracağını uzun uzun düşünmüş. Daha sonra kızını yalnız bir yaşama mahkûm edecek ama aynı zamanda da hayatta tutacak çılgın bir şey bulmuş."

"Nedir o?" dediğinde içinde bulunduğumuz yeri işaret ettim. "Bir kule," dedim. "Denizin ortasındaki adada bulunan kuleyi restore ettirerek prensesin yaşayabileceği bir alana dönüştürmüş."

"Bahsi geçen kule burası mı?"

Başımı salladım. "Evet, burası."

"Yani onu bir kuleye kapattı. Hem de saçma bir kehanet yüzünden."

"Kral her şeyden önce kızı için endişelenen bir babaydı, onu kurtarmak için doğru şeyi yaptığına inanıyordu." Tıpkı benim babamın da yaptığı gibi. Eğer kalbim için Drew'u tutmasaydı belki de ben çoktan ölmüş olurdum çünkü beni öldürmek için gelen katil, ilk günden beri benim korumalığımı yapıyordu.

Çayımı içerken anlatmaya devam ettim: "Prensesi denizin ortasındaki bu kuleye kapatmış. Denizin ortasındayken onu hiçbir yılanın bulup zehirleyemeyeceğini düşünmüş. Kralın görevlendirdiği uşaklar ve hizmetçiler, prensesin ihtiyacı olan erzakları belli günlerde teknelere yükleyip denizi aşarak kuleye taşıyormuş."

"Peki ya babası?" dedi manidar bir ifadeyle. "Kızını ziyaret ediyor muymuş?" Bu söylediklerini sesli olarak dile getirmeseydi bile gözlerine baktığımda ne demek istediğini anlayabilirdim. Tıpkı benim babam gibi kralın da prensesi kendi kaderine bırakıp bırakmadığını merak ediyordu.

"Kral, kızını seviyormuş," dedim buruk bir sesle. "Fırsat buldukça denizi aşıp onu görmeye geliyormuş." Keşke benim babam da aramıza yıllarca mesafe koymak yerine arada da olsa beni görmeye gelseydi. Ötanazi'deki küçük odamda günlerimi geçirirken ne çok istemiştim beni ziyaret etmesini. Tıpkı prenses gibi benim de kulemden çıkmam yasaktı.

Yüzümdeki hüznü görünce, "Düşünmeyi bırak," dedi sıkıntılı bir sesle. "Canını yakan şeyleri aklından çıkar." Rica etmekten çok emreder gibi bakarken bir kez daha, "Düşünmeyi bırak çünkü rüzgâr sana doğru esiyor," dedi. "Sigara içemem."

Beni üzgün gördükçe kim bilir, kaç sigara yakmıştı?

"Kız on sekiz yaşına gelene kadar kral onu bu kulede hayatta tutmayı başarmış," diyerek devam ettim.

"Kehanet, kızın on sekiz yaşına geldiğinde öleceği üzerine değil miydi?"

"Evet ve öyle de olmuş," dedim üzgün bir sesle. "Hizmetçilerin kız için hazırladığı erzakların arasına bir yılan girmiş. Kimse üzüm sepetindeki yılanı fark etmemiş. Kızı öldürecek yılanı farkında olmadan kuleye taşımışlar. Sepetin içine saklanan yılan, adaya ulaşmış ve kızı sokarak öldürmüş. Bu yüzden bu yere Kız Kulesi diyorlar."

Bir süre sessizliğimi koruduktan sonra, "İnsan kaderinden kaçamaz, Avcı," dedim buruk bir sesle. "Ölüm, ka-

derine yazılmışsa ondan kaçmak için denizin ortasına da kaçsan işe yaramaz. Ölüm bir şekilde sana ulaşır."

Benim umutsuz düşüncelerimin aksine, "Kader, zayıf insanların savaşmadan yenilgiyi kabullenmesidir," dedi kahvesini yudumlayarak. "Değiştirilebilir."

Kahvenin kalanını içerek ayağa kalktı. Cüzdanından çıkardığı dolarlar, bir kahve için çok fazlaydı ama bunu umursamadan hepsini masaya bıraktı. Boş fincanı kâğıt paraların üzerine koyduktan sonra bizi buraya getiren gemiyi işaret etti. "Hadi, gel," diyerek yürümeye başladı. "Galata dediğin yeri görmek istiyorum."

Ayağa kalkıp, "Galata Kulesi mi?" dedim. "Neden orası?"

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Beni Kız Kulesi'nin Galata'ya olan aşkından daha çok seviyormuşsun. Hikâyesini kuledeyken dinlemek istiyorum."

Yanaklarım kızarmaya başlayınca panikleyerek, "Seni sevdiğimi söylemedim!" dedim.

"Hayır, söyledin." Yanaklarıma bakınca gülüşü arttı. "Sevişmekten bahsederken zerre kadar utanmıyorsun ama konu bana olan hislerine gelince dolunay yanakların kızarıyor. Sende her şey neden bu kadar ters işliyor?" Böyle olmamdan memnunmuş gibi bakıyordu.

"Benimle ilgili her şeyi seviyorsun ama," dedim.

"Uydurma," dedi önüne dönerek. "Tam olarak her şeyi değil."

"Bende sevmediğin ne var ki?"

"Gözyaşların," dedi sıkıntılı bir nefesle. "Onları görmeyi sevmiyorum."

Yani bende nefret ettiği şeyler aslında beni üzen şeylerdi.

Tıpkı onun gibi ben de Galata Kulesi'ne ilk kez geliyordum. Kulenin merdivenini çıkarken zayıf vücudum çok zorlandığı için Drew beni kucağında taşımıştı. Bu yükseklikte etrafımıza bakarken, "Galata Kulesi'yle ilgili bir söylenti var," dedim.

Benden belli bir mesafe uzaklıkta sigarasını içerken aşağıyı izliyordu. "Nedir o söylenti?"

"*Galata Kulesi'ne beraber çıktığın kişiyle evlenirsin,* derler. Bu efsane, Roma döneminden kalmış. O zamanki inanca göre Galata Kulesi'ne ilk kez beraber çıkan bir kadın ve erkek mutlaka evlenirmiş. Fakat taraflardan biri önceden kuleye çıkmışsa bu tılsım bozulurmuş."

Söylediklerimi duyunca aşağıya bakmayı bırakıp başını benden tarafa çevirdi. Gözlerinde muzır bir ifade oluşurken, "Benimle evlenmek için mi beni buraya getirdin?" deyince gözlerimi irice açtım. Ciddi olamazdı!

"Hayır, ben sadece burasıyla ilgili duyduğum söylentiyi sana anlattım."

Dudaklarındaki çarpık gülüşüyle, "Ama bunu anlatmak için kuleye çıkmamızı bekledin, değil mi?" diyerek beni utandırmaya devam etti. "Öncesinde de söyleyebilirdin."

"Buraya gelmek isteyen sendin."

"Sinsi bir kadının tuzağına düştüğümü nereden bilebilirdim? Senin ülken, senin tuzakların." Hayvan herif çok eğleniyor gibiydi.

"Buraya çıkınca söylentiler aklıma geldi, öncesinde hatırlasaydım seni uyarırdım."

"Peki, şimdi ne olacak?" diyerek sırıttı. "Evlenecek miyiz?"

"Hayır!"

"Ama burasıyla ilgili kehanet, kuleye ilk kez birlikte çıkan çiftlerin evleneceğini söylüyor."

"Sen ilk kez çıkıyorsun."

"Peki, ya sen? Tılsımın bozulması için senin buraya daha önce gelmiş olman gerekiyormuş."

Homurdanarak, "Ben de buraya ilk kez geliyorum," dediğimde gülmeye başladı. "Yani gerçekten beni tuzağa düşürdün." Böyle olmadığını çok iyi biliyordu.

"Kes şunu. Bu, doğru değil."

"Beni kandırdın," dedi eğlenerek.

"Bakıyorum da kandırılmak çok hoşuna gitti. Seni tanımasam sırf evlilikten bahsediyor diye bu kehaneti çok sevdiğini düşüneceğim."

"Beni tanımıyorsun."

"Ne?"

"Kehaneti sevdim."

"Neden?"

"Çünkü seninle evleneceğimi söylüyor."

"Anlamadım?"

Bana bakmayı bırakıp önüne döndüğünde gülerek başını iki yana salladı. "Olmadık zamanlarda işlevini yitiren o beynine sövmeyeceğim." Sigarasından bir nefes alıp, "Yanıma gel," dedi. "Seninle burada bir fotoğrafım olsun istiyorum."

Ona doğru yürüdüğümde sigarasını sol eline alarak benden uzaklaştırdı. Cebinden telefonunu çıkarınca telefonun ekranında kendi fotoğrafımı gördüm. Bunu benden gizlemek için hemen kamerayı açtı. Ne kadar saklamaya çalışsa da gülümseyen bir fotoğrafımı duvar kâğıdı yaptığını görmüştüm. Asıl ilginç olansa, o fotoğrafın oldukça eski olmasıydı. Geçen yıla ait bir fotoğraf gibiydi. Benim için Ötanazi'ye geldiği ve bana bir yıl süre verdiği döneme aitti. Henüz karşıma çıkmadığı ve bir yıl boyunca beni uzaktan izlediği o dönemdendi.

Sigarasını kulenin duvarının üzerine koydu. Kamerayı açıp telefonu sol eline alarak havaya kaldırdı. Sağ kolunu bana uzattı ve omuzlarımı tutarak beni göğsüne çekti. "Benim için gülümse," dediğinde başımı göğsüne yaslayıp kameraya bakarak gülümsedim.

Çenemi göğsüne yaslayıp başımı kaldırarak ona baktım. O da başını eğip bana bakınca gözlerimi kapatarak gözlüğümü çıkardım. Diğer elimi uzatıp şapkayı da çıkardım ama tüm bunları yaparken gözlerimi hiç açmadım. Güneş hâlâ gökyüzündeyken gözlerimi açamazdım. Çenemi tekrar göğsüne yaslayıp kolunun altına sokuldum. "Şimdi oldu mu?" diyerek ona gülümsediğimde başını eğip yüzünü bana çok yaklaştırmış olmalıydı ki ılık nefesini yüzümde hissettim. "Oldu," dediğinde kameranın flaşı tekrar yüzümüzde patladı. Gözlerim kapalıydı ama fotoğrafı çekmeden hemen önce onun da bana gülümsediğine emindim.

Birkaç fotoğraf daha çektikten sonra telefonunu cebine koydu ve sigarasını alarak benden yine uzaklaştı. Ben de hiç vakit kaybetmeden gözlüğümü ve şapkamı tekrar taktım. Kalbimin uzun süre yakın olmamıza izin vermeyeceğini biliyordu. "Şimdi bana bu yerin Kız Kulesi'yle olan aşkını anlat," deyince sinirden güldüm.

Gerçekten de rica etmeyi bilmiyordu. Konuşurken hep emir kipi kullanıyordu ama bunu üstünlük taslamak için yapmadığını biliyordum. O genelde hep böyle konuşurdu. Bir tek benimle değil, herkesle bu şekilde konuşuyordu. Sanırım onun konuşma üslubu böyleydi. "Efsaneye göre, Galata Kulesi ile Kız Kulesi birbirine âşıkmış," diyerek ona bir hikâye daha anlatmaya başladım.

"Birbirlerini çok seviyorlarmış ama aralarında bulunan İstanbul Boğazı, sevgililerin kavuşmasına engelmiş."

Bu mesafeden bile görünen İstanbul Boğazı'nı işaret etti. "Onları ayıran o mu?"

Başımı salladım. "Her aşkın önünde bir engel vardır, onlarınki de o."

"Boğazı yıkmayı kimse düşünmemiş mi?" deyince kahkaha attım. O da böyleydi işte, bir sorunla karşılaşınca hemen o sorunu ortadan kaldırmanın yollarını arıyordu.

"Bırakalım da İstanbul Boğazı yerinde kalsın," diyerek kıkırdadım. "Galata Kulesi yıllarca aşkını mektuplara yazar ve Kız Kulesi'ne olan hasretini kelimelere dökermiş."

Başını çevirip kulenin duvarlarına baktı. "Bu çok mantıksız," dedi ciddi bir ifadeyle. "Eli bile yok, o mektupları neresiyle yazmış?"

"Eli olsa, bir kulenin mektup yazdığına inanacaksın yani?"

Güldü. "Daha ikna edici olurdu."

"Bu sadece bir efsane," dedim uyarıcı bir ifadeyle. "İçinde mantık aramazsan daha çok keyif alırsın."

"Pekâlâ, devam et."

"Hezarfen Ahmed Çelebi, uçma hayalini gerçekleştirmek için buraya çıkmış. Galata Kulesi, Kız Kulesi'ne olan

aşkını onun kulağına fısıldayıp yazdığı mektupları ona vermiş. İstanbul'un üflediği rüzgârı arkasına alan Hezarfen, mektupları Kız Kulesi'ne ulaştırmış. Aşkının platonik olmadığını anlayan Kız Kulesi, sevinçten havaya uçmuş ve bu iki âşık, İstanbul'un en güzel manzarasını oluşturmuş," diyerek iç çektim. "Çok romantik, değil mi?"

Düz bir ifadeyle bana bakıp, "Değil," dedi sakince. "Kavuşamadılar çünkü şu köprü aralarında duruyor." Şakası olmayan gözlerle bana bakıp, "Onu yıkmamı ister misin?" diye sorunca afalladım. "Bunun için gerekli patlayıcılara sahibim."

"Drew, saçmalama! Köprüyü yıkmıyoruz, rahat bırak onu."

"Karar vermeden önce biraz düşünmeni tavsiye ederim. İki kuleyi birbirinden ayıran, orada tıpkı bir yılan gibi duruyor."

"Hayır! Köprüye dokunmak yok." Buraya bir şeyleri havaya uçurmak için gelmemiştik.

Sorun bulunca gerçekten de hemen çözüm peşine düşüyordu.

Akşam yemeği için hepimiz otelin restoranında buluşmuştuk. Yemeklerimizi güzel bir sohbet eşliğinde yerken Marcus'un ortalarda olmaması dikkatimi çekti. Emily'ye sorduğumda dışarıda da onlara çok sorun çıkardığını söylemişti. Burada bile birkaç kişiyi dava edecek bir şeyler bulduğunu duyunca çok gülmüştüm. *Huylu huyundan vazgeçmez,* derler. Vanessa'nın bileğine bağladığı siyah ipi görünce, "Daha önce böyle şeyler taktığını hiç görmedim," dedim. Aslında saçına taktığı bandana dışında hiçbir aksesuar kullanmazdı. İstanbul'a gelmeden önce kitap

almak için odasına girmiştim ama Chloe'nin aksine, odasında en küçük bir takı bile yoktu.

Karşımda otururken başını eğip çatalı tutan eline baktı. "Bugün müzeye giderken küçük bir çocukla karşılaştım," dedi yemeğini yerken. "Ona zorbalık yapan babasını nazikçe uyardığım için çocuk teşekkür etmek amacıyla bunu bileğime bağladı."

Ethan kafasını yemekten ayırıp, "Nazikçe uyardın mı?" diyerek kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Çocuğun babası senin yüzünden şu anda hastanede."

"Nazikçe uyardığım için hastanede, aksi takdirde mezarda olurdu."

"Senin yüzünden hepimiz tutuklanabilirdik." Emily suçlarcasına ona bakıyordu. "Para karşılığında şikâyetçi olmadığı için şanslıyız."

Vanessa'nın yüz ifadesi sakindi fakat tabağındaki eti büyük bir hırsla kesiyordu. "Daha fazlasını hak ediyordu."

Ethan onun tabağına kısa bir an baktı. Eti hunharca kestiğini görünce göründüğü kadar sakin olmadığını o da anladı. "Adam, çocuğa bir şey yapmıyordu. Ona şiddet uygulamıyordu."

"Hayır, uyguluyordu," dedi Vanessa. Başını tabağından kaldırmıyor, kimseye bakmıyordu. Sanki kimseyle göz teması kurmak istemiyordu. "O çocuğa değersiz hissettiriyordu. Belki vurmuyordu ama kolunu sıkarak onun ne kadar işe yaramaz biri olduğundan bahsediyordu. Bu da bir şiddet, hem de en ağır olanından. Boynunu kırmadığım için şanslı." Çocuklar konusunda fazla mı hassastı yoksa o çocuğa bakınca kendinden bir şeyler mi görmüştü, hiçbirimiz anlamamıştık.

"Peki, burayı nasıl buldun?"

Dürüst olarak, "Şaşırtıcı ama sevmeye başladım," dedi. Parçaladığı etten bir parçayı ağzına atmadan hemen önce, "Sanki bu şehrin mistik bir gücü var," dedi. "Gördüğüm her şey bende hayranlık uyandırmaya başladı. Özellikle insanları."

"İnsanları mı?"

Başını salladı. "Bugün Kapalı Çarşı diye bir yere gittik. Siz Türkler ona ne diyorsunuz?" Bir süre susup hafızasını kontrol etti. "Ah, esnaf!" dedi aradığı kelimeyi bulmuş gibi. "Oradaki ortam müthişti. Esnafların hepsi birbirini tanıyor, birbirlerine güveniyorlar. Öğle saatlerinde birinin işi çıktı ve karşı dükkândaki kişiye dükkâna göz kulak olmasıyla ilgili bir şey söyledi. Değerli antika eşyaların dolu olduğu dükkânın kapısını bile kilitlemeden gitti. Aralarındaki güven çok hoşuma gitti."

Bardağa uzanıp birkaç yudum su içtikten sonra, "Daha sonra gruptan ayrılıp biraz yalnız gezmek istedim," dedi. "Bir süre sonra kayboldum ve kendimi küçük bir mahallede buldum. Kadınlar karşılıklı balkonlarda birbirleriyle sohbet ediyor, tehlikeli olmasına rağmen çocuklar yolda top oynuyordu. Biri taşınıyordu, her evden biri çıktı ve eşyalarını kamyona yüklemesine yardım etti. Ayrılan çift, oradan taşınmak zorunda olduğu için çok üzgündü. Üstelik onlar gideceği için oradakiler de çok üzgündü. Birbirine bu kadar bağlı bir millet beni etkiledi," dediğinde ön yargılarından kurtulmaya başlamasına sevinmiştim.

Marcus'un, "Antonio, derhâl onlara dava aç!" diyen gür sesini duyunca belanın gelmek üzere olduğunu anladık.

Hızlı adımlarla masamıza gelen Marcus kendisine bir sandalye çekip, "Bu, saçmalık!" diyerek ortadaki içki şişesine uzandı.

Emily dayanamayıp, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Marcus içkisini doldururken, "Şu boktan kitaba iznim olmadan adımı yazmışlar!" dedi burnundan soluyarak.

"Hangi kitap?" dedi Emily.

Kadehteki tüm içkiyi kafasına dikip hepsini içtikten sonra yüzünü buruşturdu. "Guinness Rekorlar Kitabı'na adımı yazmışlar!"

Hepimiz afallamıştık. Drew bile ona şaşkınca baktı. "Tam olarak hangi rekora imza attın?" diye sordu. "Bir konuda rekor kırmış olmalısın."

Emily kahkaha attı. "En iyi olduğu konuda rekor kırmış olmalı."

Marcus ona ters ters bakıp, "Gereksiz varsayımlarınızı kendinize saklamayı deneyin, Bayan Lewis," dedikten sonra ondan cevap bekleyen kardeşine baktı. "Dünyanın en çok dava açan adamı olarak beni seçmişler," dediğinde hepimiz gülmeye başladık. Aslında bunun için geç bile kalmışlardı.

Ethan gülüşüne engel olamayarak, "Bu, o kadar kötü bir şey değil," dedi. "İnsanlar o kitaba adını yazdırmak için ne çılgınlıklar yapıyor, bir bilsen."

"İnsanlar ve çılgınlıkları umurumda değil!" dedi ters bir sesle. "Kimse bana sormadan adımı herhangi bir kitaba yazamaz. Onlara da dava açtım!" dediğinde gülmek ve ağlamak arasında kaldım. Guinness'i de dava etmezsin be!

Marcus sinirlenecek yeni bir şey bulduğu için yemeğin kalanı onu sakinleştirmekle geçmişti. Herkes içkisini yudumluyordu. İçki içmek bana yasak olduğu için sıcak sütümü içerek dans eden insanları izliyordum. Drew ile dans etmeyi çok isterdim ama kalbim bir şarkı süresi kadar bile zaman tanımazdı bize. Onunla hiç dans etmemiştik. Dans eden birkaç çifti izlerken onlara imrenerek iç çektim. "Marcus," diyen Drew'un sesini duydum. Ona

döndüğümde kardeşine bakarak başıyla beni işaret etti. "Onunla dans et."

Kadeh, Marcus'un dudaklarının yanında durdu. Şaşırmıştı. "Kızınla dans etmemi mi istiyorsun?"

Drew hoşnutsuz bir şekilde başını salladı. "İçmeyi bırak ve onunla dans et."

"Neden?" dedi Marcus.

Cevabı, ikimizin de canını yakacak türdendi. "Çünkü dans etmek istiyor ve ben onunla dans edemem." Bakışları düzdü fakat yenilgisi sesine yansıyordu. "Kalbi bana izin vermez ama sana verir."

"Bir erkeğin ona dokunmasına bile tahammül edemiyorsun. Bunu yaptığımda mükemmel yüzüme vuracak mısın?"

"Hayır!" dedi sertçe. "Şimdi kaldır şu kıçını ve onunla dans et."

Marcus kadehinden birkaç yudum aldıktan sonra ayağa kalktı. Masanın etrafında ilerleyip yanımda durdu. "Gel bakalım, güzel tanrıça," diyerek bana elini uzattı. "Seni biraz eğlendirelim."

Tebessüm ederek uzattığı elini tuttum. Masadan uzaklaştık ve dans eden insanların arasına karıştık. Ellerimi onun omuzlarına koyduğumda o da belimi kavramıştı. Müziğin rahatlatıcı ritmiyle dans ederken Drew'un bizi izlediğini gördüm. Elindeki sert içkiyi yudumluyor, canı sıkılmış gibi bizi izliyordu. "Sinirli değil," dedi Marcus. "Üzgün çünkü seninle yapmak istediği çoğu şeyi yapamıyor."

"Biliyorum." Drew'a bakmayı bırakıp üzgün gözlerle Marcus'a baktım. "Kalbimin bize sunduğu alan kısıtlı."

"Onunla nasıl tanıştınız?" Bunu merak ediyor gibiydi. "Drew'un yolu, Ötanazi Okuluna nasıl düştü? Nasıl seni buldu?"

"İki yıldır tanışıyoruz." Bunun bir yılı karşıma hiç çıkmadığı ve beni uzaktan izlediği ilk yılımızdı. İkinci yılımız ise kalbimi almak için doğum günümde tekrar karşıma çıktığı gün başlamıştı. İlk yılımızda notlar üzerinden iletişim kurarken ikinci yılımızda baktığım her yerdeydi.

"Ötanazi'de ne işi olduğunu ben de bilmiyorum," diyerek ona yalan söyledim. *Kardeşin kalbimi almak için gelmişti*, diyemeyeceğim için, "Onu Ötanazi'ye getiren bir şeyler olmalıydı," dedim. "Başına gelecekleri bilmeden benim cehennemime geldi."

"Seninle tanıştığı için pişman olmadığını biliyorum."

"Ama üzgün." Bunu bana yansıtmamaya çalışıyordu ama üzgün olduğunu biliyordum. "Ona hep acı verdim."

Beni teselli etmek istercesine, "Hayır," dedi. "Sen onu hep mutlu ettin. Ona acı veren sen değilsin, kalbin." Kalbim ikimize de çok acı veriyordu.

Ona acı veren kalbim, en çok onu seviyordu.

Yüzünde bir tebessümle bizi izleyen Emily'yi işaret ettim. "Neden bu danstan sonra Emily'yi de dansa kaldırmıyorsun? Eminim ki çok sevinecektir."

"Beni görmeye bile katlanamıyor," dedi. Bu, onu üzüyormuş gibiydi ama gizlemeye çalışıyordu. "Benimle dans etmek istemeyecektir. Bunu bilirken ona dans teklifinde bulunarak kendimi küçük düşüremem."

"Aşkta gurur olmaz, Marcus. Emily ile aranızda bir şeyler başlamasını istiyorsan bir adım atmalısın. Senden hoşlandığını biliyorsun."

"Biliyorum ama aynı zamanda nefret de ediyor."

"Sana gösterdiği o öfkenin nefret olmadığını iyi biliyorsun."

"Tüm o hırçınlığının sebebi ne o zaman?"

"Senden emin olamıyor," dedim. "Ona değer verdiğini göstermelisin. O sana her kızdığında kendini geri çekersen senden asla emin olamaz. Onun için savaştığını görmek istiyor olabilir." Başımla Drew'un olduğu yönü işaret ettim. "Onu çok seviyorum ve sevgisinden şüphe etmiyorum çünkü başından beri benim için savaşıyor." Hem de birbirimiz için imkânsız olduğumuzu bile bile bunu yapıyor.

Marcus'un sessizliğinden faydalanıp, "Yapabiliyorken onunla yaşa," dedim hüzün kokan bir sesle. "Biz birbirimize üç adımdan fazla yaklaşamıyoruz. Üstelik yarın buradaki son günüm çünkü sonraki gün ameliyatım var. Ameliyatta neler olacağını bilmiyoruz, belki de yarın onunla geçireceğim son gün olacak," dediğimde bu ihtimal onu deli gibi korkuttuğu için yutkundu.

"Böyle şeyler düşünme," dedi. "Sana bir şey olmayacak."

"Gerçekçi olalım," diyerek iç çektim. "Bana bir şey olma ihtimali daha yüksek ama konumuz bu değil. Siz, bizim aksimize şanslı bir çiftsiniz çünkü sizin birlikte olmanızı engelleyen hiçbir şey yok." Hatırladıklarımla yüzümü buruşturdum. "Gereksiz gururunuz dışında. Yarın ne olacağını kimse bilemez, fırsatınız varken birlikte geçireceğiniz günleri değerlendirin." Ne kadar şanslı oldukları hakkında en ufak fikirleri yoktu.

Dansın kalanında hiç konuşmadık çünkü söylediklerimi düşünmesi için sessizliğe ihtiyacı vardı. Haklı olduğumu anlaması için, söylediğim her şeyi düşünmesi gerekiyordu. Dansımızın ömrü bir şarkı süresi kadardı. Müzik bitince masamıza döndük. Ben yerime otururken

Marcus, Emily'nin yanında durdu. Yüzünde hiçbir alay kisvesi olmadan ona elini uzatıp, "Benimle dans eder misin, Emily?" deyince tebessüm ettim. Ona *çirkin kurbağa* deyip kızın üzerine gitmediğine göre sözlerim etkili olmuştu.

Emily böyle bir şey beklemediği için önce şaşırdı fakat daha sonra hafifçe tebessüm ederek, "Tabii," dedi. Onun uzattığı elini tutunca Marcus'un rahat bir nefes aldığını gördüm. Beklediğinin aksine, Emily ona kızıp dans teklifini reddetmemişti.

Onlar dans etmek için yanımızdan ayrılırken Vanessa'ya baktım. "Sen neden dans etmiyorsun? Ethan veya Drew ile dans edebilirsin."

Daha Vanessa konuşmadan Drew ciddi bir suratla, "Dans etmekten hoşlanmıyorum," dedi. "Ayrıca seninle dans edemiyorsam kimseyle etmem."

Vanessa alınmak yerine güldü. "Dans etmekten nefret ederim. Öyle olmasa da gördüğün gibi Drew senden başka kimseyle dans etmek istemiyor." Başıyla Ethan'ı işaret etti. "Eminim Bay Loyal da tutuklamak istediği bir kadınla dans etme fikrine sıcak bakmıyordur."

"Benim adıma karar vermeyi bırakmalısın." Ethan ayağa kalkıp ona elini uzattı. "Hadi, dans edelim."

Vanessa çatık kaşlarla, "Dans etmekten hoşlanmadığımı söylerken ciddiydim," demişti ki, Ethan onu dinlemeden elini tutup ayağa kaldırdı. Muzır gözlerle ona bakıp, "Sadece bir dans, hoşlanmak zorunda değilsin," dedikten sonra Vanessa'ya düşünme şansı tanımadan onu peşinden çekti.

Masada sadece Drew ile ikimiz kalınca iç çektim. "Yarın buradan ayrılmak zorunda olmak beni üzüyor."

Ayrılmak zorunda değilsin, diyemedi çünkü bu ameliyatın tek kurtuluşum olduğunu biliyordu. "İyileştiğinde tekrar gelirsin," derken sesi umut vadediyordu. "O zaman daha uzun kalırsın."

"Neden gelirsin diyorsun? Birlikte gelmez miyiz?"

Bana tebessüm etmek için kendini zorladı. "Ben hep yanında olacağım. Bir parçam hep seninle olacak," dediğinde gülümsedim. "Bir parçan bana yetmez, ben senin tamamını istiyorum."

Gülüşüme dalıp giderken, "Öyle de olacak," dedi. "Her şeyimi sana adamış durumdayım." Ben de öyleydim.

Saat ilerlediği için bir süre sonra odamıza çıktık. Bana aldığı pijamaları dolaptan çıkarıp yatağın üzerine koydum. Gözlerinin önünde soyunmaya başlayınca kısık bir sesle küfredip hemen balkona çıktı. Gülerek, "Kalıp izlemen benim için sorun değildi," dedim.

Arkasına bile bakmadan balkonun kapısını açarken, "Rahat dur, baş belası!" diye bana kızdı. Hemen sonrasında da kendini balkona atmıştı zaten.

Sırf aynı odada kalıyoruz diye bana aldığı pijamalar bile kapalıydı! Pamuklu pijamalarımı giyip onun peşinden balkona çıktım. Balkonun mermerine kollarını yaslamış, sırtı bana dönük bir şekilde sigarasını içiyordu. Yanında durup, "Bugün birlikte uyuyalım mı?" dedim. "Bir gececik olsun birlikte uyuyalım." Sesimden büyük bir muhtaçlık akıyordu.

O ifadesiz sesiyle, "Zaten birlikte uyuyoruz," dedi.

"Ama ben uyuduktan sonra yatağa giriyorsun."

"Neden sen uyanıkken seninle uyuyamadığımı iyi biliyorsun."

Somurtarak başımı salladım. "Biliyorum ama bir geceliğine de olsa sana sarılıp uyumak ve sabah kollarında uyanmak isterdim."

Derin bir nefes alıp başını çevirerek omzunun üzerinden bana baktı. Onu zorladığım için gözleri sitemkâr bakıyordu. "Anlamıyorsun, değil mi? Bunun bana nasıl hissettirdiğini hiç anlamıyorsun." Acı acı güldü. "Sana sarılamıyorum bile. Sana sarılamıyor, kokunu ciğerlerime çekemiyor, korkmadan elini bile tutamıyorum!"

Suratım asılmaya başladığında gözlerimin içine derin bir kederle baktı ve "Benim için yasak bir elmadan farkın yok," dedi içli bir sesle. "Karşı koyamayacağım kadar büyüleyici, sırtımı dönüp gidemeyeceğim kadar da kışkırtıcı. Ben cennetten kovulmayı göze alabilirdim, ucunda senin hayatın olmasaydı..."

Bunları söylerken bile tek düşündüğü bendim, bana ne olacağıydı.

Türkiye'deki üçüncü günümde hep birlikte Ayasofya Camisi'ne gelmiştik. Çok fazla turiste ve ziyaretçiye ev sahipliği yaptığı için oldukça kalabalıktı. Kapısından içeri girdiğimiz an, ruhumu saran o manevi gücü hissettim. İnsanı iliklerine kadar ürperten ilahi bir enerjisi vardı. Bize kendimizi sorgulatan, ölümden sonrasını düşündüren bir hisle dolup taşmış gibiydik. Şimdilerde müze olan bu kutsal yerin yaydığı enerji müthişti. Sessizliğimi koruyarak Drew'u izliyordum. İçeriye ayakkabıyla giymek yasak olduğu için diğerlerinin aksine hiç söylenmeden ayakkabılarını çıkarmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde hiç yadırgamamış, çok hızlı uyum sağlamıştı. Şimdi ise duvardaki Arapça yazılara bakıyor, yazılanları anlamaya çalışıyordu.

"Dilsiz Kız," diyerek beni yanına çağırınca ona doğru yürüdüm. "Sen de hissediyor musun?" Altında durduğu-

muz kubbeyi işaret ederek, "Burada insanın tüylerini diken diken eden bir şeyler var," dedi.

"Ne gibi?" diye sordu Marcus. "Ben herhangi bir şey hissetmiyorum," dediğinde diğerleri de Marcus'u onaylar gibi mırıltılar çıkarmaya başlamıştı. Anlaşılan Drew'un hissettiği şeyleri onlar hissetmiyordu.

Drew anlam veremediğim gözlerle etrafına bakarken, "Bilemiyorum," diye fısıldadı. "Burada beni savunmasız bırakan bir şeyler var gibi. İçimde kontrol edemediğim bir enerji dalgası var," dedikten sonra bizi bırakıp yürümeye devam etti.

Öğle saatlerinde olduğumuz için minarelerden yükselen ezan sesiyle kaskatı kesildi. Türkiye'ye geleli üç gün olmuştu ama ezanı ilk kez bu kadar yakından duyunca adım atmayı bıraktı. "Bu sesi dün akşam saatlerinde de duydum ama bu kadar yoğun değildi." Başını çevirip bana baktı. "Adı nedir?"

"Ezan," dedim. "Her gün, günün beş farklı saatinde okunur."

"Neden?"

"Birçok sebebi var ama en önemli sebeplerinden biri namaza çağrı."

"Namaz nedir?"

"Allah'a ibadet etmek," dedim. Öğrenmeye aç gözlerle bana bakması beni afallattığı için elimden geldiğince doğru bilgiler vermeye çalışıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde merak ediyor ve anlamaya çalışıyordu.

"Tanrı'nıza nasıl ibadet edersiniz?" diye sordu.

"Namaz ve dua bunlardan ikisi," dedim.

"Peki, Tanrı'nız dualarınıza karşılık veriyor mu?" diye sorduğunda tebessüm ederek başımı salladım. "Dualarımız asla karşılıksız kalmaz," dedim. "Ya bu dünyada ya da öldüğümüzde ama kalpten edilen dualar her zaman karşılığını bulur."

Bunu duyduktan sonra herkesi afallatan o soruyu sordu: "Peki, Hristiyanlar da Tanrı'na dua edip ondan bir şey isteyebilir mi?" Herkesi bozguna uğratmayı başarmıştı. Drew, Allah'a dua etmek istiyordu ve muhtemelen ondan isteyeceği şey de bendim. Benim hayatımdı. Kalbinde taşıdığı aşkın ona yaptıramayacağı hiçbir şey yoktu. Sevdiği kadını kaybetmemek için umutsuzca her kapıyı çalıyordu.

Yaşadığım duygu yoğunluğuyla, "Evet," dedim. "Ondan her şeyi isteyebilirsin."

Marcus panikleyerek, "Pekâlâ, çıkalım şuradan," derken beti benzi atmıştı. "Biraz daha kalırsak Drew'un din değiştirmesinden korkuyorum. Eminim ki annemin hoşuna gitmez, özellikle de babaannemin."

Herkes onun söylediklerine gülerken Drew gözlerini devirip, "Öyle bir şey olmayacak," dedi. "Sadece anlamaya çalışıyorum." Bize sırtını dönüp yürümeye başladı. "Küçük bir işim var, siz devam edin. Daha sonra sizi bulurum."

Emily onun arkasından bakarken, "Nereye gidiyor?" deyince, "Bilmiyorum," dedim. "Burada olmak onu çok etkilemiş görünüyor. Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

"Umarım yalnız kaldığı o sürede Hristiyan olarak kalmaya devam eder," diyen Marcus'un endişeli sözleriyle ona ters ters baktım. "Onu rahat bırak."

Gezimize Drew olmadan devam ettik. Gördüğüm şeylerin fotoğraflarını çekiyor, gözlerimin değdiği her nok-

taya iç çekerek bakıyordum. Burada olmak çok güzeldi. Güzel ve farklı hissettiriyordu. Bir süre sonra diğerlerinden ayrılıp bu büyülü cennetin içinde kayboldum. Etrafıma bakarak yürürken gördüğüm kişiyle donup kaldım. Drew, namaz kılan insanlardan uzak bir köşede, onlar gibi dizlerini altına almış şekilde oturuyordu ama namaz kılmıyordu. Dua edeceği en uygun köşeyi bulmuş, elleri yanında öylece duruyordu; diğerleri gibi ellerini birleştirerek de dua etmiyordu. Dudaklarını kıpırdatıyor, sanki kendi kendine konuşuyordu ama kendi kendine konuşmadığını biliyordum.

Drew her şeyin yaratıcısıyla konuşuyor, ona içini döküyor, belki de ondan bir şeyler istiyordu. Ona bunu yaptıran, içine düştüğü çaresiz durumdu ve çareyi çok doğru bir yerde arıyordu. Bir süre sonra ayağa kalkınca beni görmesin diye hemen uzaklaştım. Onu görmemden rahatsız olabilirdi.

Diğerlerinin yanına döndüm. Kısa süre sonra o da yanımıza geldi. Marcus, Drew'un tuhaf davranışları yüzünden endişelendiği için sabırsızca, "Artık gidelim mi?" dedi. "Birkaç saat sonra uçağa binmeliyiz."

Onu onaylayıp, "Gidelim ama öncesinde annemi ziyaret etmeliyim," dedim. Ona veda etmek benim için en zoru olduğundan annemi görmeyi sona saklamıştım.

Ona gitmek de ondan ayrılmak da hiç kolay olmayacaktı.

Vanessa, benim için babamı arayıp annemin hangi mezarlıkta olduğunu öğrenmişti. Mezarlığa girdiğimde babamın, annemin mezarını yaptırdığını görmek beni çok etkilemişti. Annemi en son peşimizdekilerden kaçarken görmüştüm. Alnına saplanan bir kurşunla sokağın ortasına yığılıp kalmıştı. Yıllarca sanki annem hep o sokakta, yerde yatıyormuş gibi gelmişti. Bir mezarı olduğunu bile

bilmiyordum. Babam en azından onu orada bırakmamış ve gerektiği gibi gömmüştü. Onun için bu kadarını yapabilmişti.

Elimdeki çiçekleri mezarına bırakırken diğerleri ileride beni bekliyordu. Mezarın yanına oturup, "Merhaba, anne," dedim titreyen bir sesle. "Benim, Yeşil."

Adının yazılı olduğu mermere içim acıyarak bakarken, "Anne, ben geldim," dedim. "Biraz uzun sürdü ama sana geldim, anne."

"Şimdilerde yirmi iki yaşında genç bir kız oldum." Gözlerim dolarak başımı salladım. "O küçük çocuk değilim artık ama bir yanım hâlâ annesini özleyen bir çocuk."

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken, "Beni duyuyor musun?" diyerek hıçkırdım. "Sesimi duyuyor musun? Anne, ben artık konuşuyorum." Sesimi duymak için neler vermezdi! Umarım şimdi duyuyordur. Bulunduğu yere sesimin ulaşmasını ne çok isterdim.

"Konuşuyorum ve kan görünce eskisi gibi bayılmıyorum. Evet, kandan hâlâ korkuyorum ama beni eskisi gibi savunmasız bırakmıyor. Başımdaki şapka ve gözlerimdeki gözlükleri görünce güneş sorunumu hâlâ atlatamadığımı zaten anlamışsındır." Islak gözlerle ona gülümsemeye çalıştım. "Belki bir gün güneşten korkmayı da bırakırım."

Kendimi toparlamak için bir süre sustum fakat daha sonra, "Anne, ben âşık oldum," dedim yanaklarımdan yaşlar akarken. "Onunla bir sonum olmadığını bile bile ona âşık oldum." Bunu kontrol etmek benim elimde değildi. Kalbim onu çok sevmişti.

"O da burada." Başımı çevirip bizi izleyen Drew'u işaret ettim. Bir ağaca sırtını yaslayıp sigarasını içerken beni izliyordu. "O çok farklı," diye mırıldandım. "Herkesten farklı."

Drew'un gözleri dudaklarıma kayınca hemen önüme döndüm. Dudak okuyabiliyordu. Annemle olan sohbetim bana özel kalmalıydı. "Sanırım onun hayatının en büyük şanssızlığı benim. Benimleyken hep acı çekiyor ama bunu benden gizlemeye çalışıyor. Yarınki ameliyat belki de en çok onu korkutuyor. Bunu saklamaya çalışıyor ama yeteri kadar başarılı değil."

"Anne, ben çok korkuyorum," diyerek ağlamaya başladım. "Yarın olacaklardan çok korkuyorum, onu bir daha göremeyecek olmaktan çok korkuyorum. Yanımda olmanı o kadar çok isterdim ki..." Saçlarımı okşamasını, her şeyin daha iyi olacağını söylemesini çok isterdim.

"O çok iyi biri. Yaptıkları yanlış olabilir ama iyi biri. Onunlayken yanlış bile fazla doğru geliyor. Sanırım artık seni daha iyi anlıyorum." Babama olan büyük aşkını daha iyi anlıyordum. İnsan sevince doğru veya yanlış ayırt etmeksizin seviyordu.

İçimi yakan nefesimi bir süre ciğerlerimde hapsettikten sonra, "Yarınki ameliyatta yanımda olmanı çok isterdim," dedim. Acı çektiğimi gizleyemiyordum.

"Seni çok özledim." Hıçkırarak başımı salladım. "Seni özlemediğim bir anım bile yok." Şu anda yanımda olmasına her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Sürekli ağlayıp sızlandığım için kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. "Babamı gördüm." Biraz da iyi şeylerden bahsetmek istiyordum. "Beni seviyor ve bana çok iyi davranıyor."

"Babam da seni çok özlüyor ve sanırım hâlâ seni seviyor. Konu senden açılınca gözlerinde oluşan o ifadeyi görebiliyorum, büyük bir özlem var gözlerinde." İkisinin yaşadıkları yanlıştı çünkü babam, evli ve çocukluydu. Ancak onlar benim annem ve babam olduğu için sevgim, onları yargılamamı engelliyordu.

Annemle uzun uzun konuştum. Ona başımdan geçen her şeyi anlattım. Sanki yanımdaymış ve beni dinliyormuş gibi onunla sohbet edip içimde biriktirdiğim her şeyi anlattım. Canımı yakan, bana acı veren şeyleri ona anlattıkça daha iyi hissetmeye başladım. Onunla konuşana kadar içimde biriken şeylerin kalbimdeki ağırlığını fark etmemiştim. Parmaklarım toprağında gezindi, öyle olmasa da ona dokunup sarıldığımı hayal ederek iyi ve kötü olan yaşanmışlıkları ona anlattım. Bir süre sonra Drew yanıma gelince aceleyle gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. Sesimi neşeli çıkarmaya çalışarak, "Annemle tanışmak ister misin?" diye sordum.

Gözlüğün arkasında bile ıslak gözlerimi görüyormuş gibi bir süre baktıktan sonra başını usulca salladı. Annemin mezarına doğru dönüp, "Anne... Bu, Drew," dedim. "Az önce sana ondan bahsetmiştim."

Ruhsuzca, "Bizi duyduğunu sanmıyorum," demişti ki kaşlarımı çattığımı görünce, "Belki de duyuyordur," diyerek hızlıca toparladı.

Annemin mezar taşına bakıp, "Merhaba," dedi fakat tekrar bana döndü. "Annenin adı neydi?" deyince sinirli bir ifadeyle, "Handan!" dedim. "Hakkımda her şeyi aklında tutarken annemin adını unuttuğuna inanamıyorum."

"İlgilendiğim kişi annen değil, sensin. Bu yüzden unutmuş olabilir miyim?" dedikten sonra tekrar annemin mezarına doğru döndü. "Merhaba, Handan Hanım," dedi sakin bir sesle.

Başıyla beni işaret etti. "Kızınız size benim hakkımda ne anlattı, bilmiyorum ama eminim ki çoğu onun uçuk hayal gücünden kaynaklanıyordur."

"Hiçbir şey anlatmadım. Bir seri katil olduğunu ona söylemedim en azından."

Dudakları kıvrıldı. "O kadar iyi sır tutuyorsun ki artık biliyor," deyince kıkırdadım. Ağzımdan kaçmıştı.

Anneme odaklanıp, "Prensipleri olan bir seri katilim. Kızınızın düşündüğü gibi canımı sıkan herkesi öldürmüyorum," demişti ki yalan söyleyemediği için, "Aslında tam olarak öyle yapıyorum," deyince gülmeye başladım. Acaba bu konuşmayı doğru şekilde yapabilecek miydi?

Annemle anlaşmak ister gibi ılımlı bir sesle, "Bence yaptığım işi konuşmayalım," dedi. "Neden kızınızın nasıl bir baş belası olduğunu konuşmuyoruz?"

Ona attığım ters bakışları umursamadan, "Sınırlarımı zorlamayı seven bir kaçık," derken bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu. "Kendiyle ilgili şeyleri o kadar düşünmüyor ki onun yerine tüm bunları ben düşünmek zorundayım." Kalbime rağmen *sevişelim* diye ona yaptığım baskılardan bahsediyordu.

"Uslanmaz bir romantik," diyerek beni anneme şikâyet etmeye başladı. "Okuduğu kitaplara ağlayan, izlediği filmlerden etkilenen, kafasının içi pembe balonlar ve can sıkıcı çiçeklerle dolu biri."

Konuştukça daha fazla canımı sıkarken, "Ama çok güzel gülüyor," dedi. Küçük bir cümlesi bile beni etkilediği için tebessüm ettim. Başını çevirip dudaklarıma baktı ve iç çekip, "Tam olarak bundan bahsediyorum," diye mırıldandı. "Güneşi gülüşüne sığdırmış gibi."

Daha sonra tekrar annemin mezarına bakıp, "Teşekkür ederim," dedi samimi bir sesle. "Onu her konuda bu kadar iyi ve güzel yaptığınız için teşekkür ederim."

"Endişeniz olmasın, ona iyi bakacağım. Huzur içinde uyuyabilirsiniz, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Annemin burada olmasını ve bu konuşmayı onunla yüz yüze yapmasını ne çok isterdim.

Uzun uzun kimseyle konuşamadığı için başını çevirip bana baktı. "Artık gidelim mi?" dedi. "Uçakta olmalıyız."

Gitmeyi hiç istemesem de bundan kaçışım olmadığını bildiğim için ona başımı salladım. Son kez annemin mezarına bakıp onunla vedalaşmaya çalıştım. "Seni seviyorum," dedim acı çeken bir sesle. "Söz veriyorum, eğer ameliyat iyi geçerse her fırsatta seni görmeye geleceğim." Ameliyat kötü geçtiği takdirde gideceğim yer onun yanıydı zaten.

Drew ile diğerlerinin yanına doğru yürüdük. Annemden uzaklaşmak belki de benim için en zoruydu. Ona olan özlemim hiç bitmeyecekti. Şimdi ise uçağa binmeli ve büyük gün için Amerika'da olmalıydım. Beni zorladıkları bu ameliyata girmeyi hiç istemiyordum çünkü riskleri büyüktü.

İnsan sonuçlarını bile bile bıçak altına yatmaya korkuyordu.

Korkuyordu çünkü geride bıraktıklarını bir daha görememe ihtimali vardı.

11

BU BİR VEDA MI?

"Korku, tek bir kelime ve beş harften oluşurdu ama etkisinin şiddeti tüm patlamalardan daha büyük ve sarsıcıydı. Korkuyorum..."

Dün gece geç saatlerde Amerika'ya varmıştım. Babam yola çıktığımızı Vanessa'dan öğrenince uyumayıp bizi beklemişti. Benim için yine uykuda geçen bir yolculuktu. Uçak, havaalanına yaklaştığı sıralarda uyanmıştım. Yolculuk esnasında çok yorulduğumdan, kimseye haber vermeden Türkiye'ye gittiğim için babam üzerime gelmemişti. Tabii, sabah bana kızmayı ihmal etmemişti. Neyse ki Kellsey onu sakinleştirdiği için fazla uzun sürmemişti. Vanessa üç günlük gezimizde işlerini çok ihmal ettiği için doğru düzgün soluklanmadan evden çıkmıştı. Bense kahvaltıda evdekilere Türkiye maceramı anlatıp durmuştum. Heyecanımı gördüklerinde, yaptığım sorumsuzluğu affedip benim adıma mutlu olmuşlardı. Kahvaltıdan sonra babam da çok durmamış, işlerinin başına dönmüştü. Sam Green'i bulup cezaevine göndermeye kararlıydı. Umarım, o adamdan tamamen kurtulurduk.

"Elijah'ya ulaşamıyorum yine!" Eğer bahçede yürüyüş yapacaksanız bunu Chloe ile birlikte yapmayacaksınız. Beni strese boğuyordu.

"Vanessa'ya da ulaşılamıyor, Chloe," dedim sitem eder gibi. "Ama onun için endişelenmiyorsun." Babamın Ötanazi'de olanlardan sonra nefes almaya bile vakti yoktu, bu yüzden Vanessa ile ilgilenemiyordu. Ona yardım edip kızını tüm o pis işlerden kurtaracak vakti henüz bulamamıştı. Sam Green'in işini bitirdikten sonra Vanessa'ya odaklanıp ona yardım edeceğine emindim. Vanessa sabahın erken saatlerinde evden çıktığından beri onun için endişeleniyorum. Telefonu da açmıyordu.

Chloe, "Bunun için Elijah'ya ulaşmaya çalışıyorum," diye homurdandı. "O aptal kızın nerede olduğunu öğrenmek için." Doğrudan kardeşini aramak yerine ondan haber almak için yakın korumasını arıyordu. İki kardeş arasındaki bu gerginlik bir an önce bitmeliydi.

"Peter'ın düğünü ne zamandı?" Sorduğum soruyla Chloe bir küfür savurdu. "Şimdi neden hiçbirine ulaşamadığımı anlıyorum! Düğün bugün." Vanessa için zor bir durumdu. Peter'a karşı derin hisler besliyordu ve sevdiği adam bugün evleniyordu. Yalnız hissettiğine emindim, yanında sadece korumaları vardı.

Chloe'nin elinde sıkıca tuttuğu telefonunun melodisiyle bakışlarım ekranda yazan ismi buldu. Sam Green arıyordu. Chloe ekrana bıkkın gözlerle bakıp, "Ne istiyorsun?" diyerek telefonu açtı.

On saniye boyunca karşı tarafı dinledi. Bu bile onu yeteri kadar kızdırmış gibi, "Söyleyeceklerin beni ilgilendirmiyor," diyerek telefonu kapatmaya yeltendi ancak o sinsi adam ne dediyse kaşlarını çattı. "Ne sırrından bahsediyorsun?" O ihtiyar tilki yine neyin peşindeydi?

Sam Green ona ne söylediyse Chloe bir an bana baktı. Gözleri anlam veremediğim garip bir ifadeyle benim üzerimde oyalanmaya başlamıştı. Büyükbabası ona ne söylüyorsa rengi solarak yüzümdeki bakışlarını kaydırdı ve sol

göğsüme baktı. "Geliyorum," diyerek onunla görüşmeyi kabul etti.

Telefonu kapattığında yüzü asılmış, keyfi kaçmış görünüyordu. "İyi misin? Seni üzecek ne söyledi?"

Derin bir nefes aldı, titreyen ellerini gizlemeye çalışıyordu. "Öğreneceğim," dedikten sonra gidince arkasında öylece kalakaldım. Sam Green ile buluşmaya gidiyordu, iyi ama o adam kaçak değil miydi? Böyle bir hâldeyken Chloe'ye ne söyleyebilirdi ki? Düşündüğüm şeyi söylemeyecekti, değil mi? Hayır, bu kadar ileri gidip Vanessa'yı karşısına almaya cesaret edemezdi.

Bahçede bir süre daha oyalandım, eve gireceğim esnada babamın arabasını görünce durdum. Arabadan indiğinde bana tebessüm edince içim sıcacık olmuştu. "Şu gözlüklerden ve şapkadan bir an önce kurtulmalısın," dediğinde kıkırdadım. "Güneşi sevmiyorum." İlkbaharın tatlı esintisi, varlığını her yerde belli ettiği için şapkamı ve güneş gözlüklerimi dışarıdayken hiç çıkarmıyordum.

"Kardeşlerin nerede?" Elimle çıkış kapısını gösterdim. "Vanessa hâlâ eve gelmedi. Chloe ise az önce çıktı, Sam Green onu çağırdı," dediğimde yüz ifadesinin nasıl değiştiğini gördüm.

"Söyleyecek," diye fısıldadı. "İdam kararını onaylattığım için karşılığında Chloe'yi üzecek!" dedikten sonra hızlı adımlarla arabasına bindi ve geldiği hızla evden çıktı. O yaşlı tilki, babama olan öfkesini Chloe'den çıkaracaktı!

Aklıma gelen her senaryo kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Koşarak eve girip soluğu odamda aldım. Çantamdaki telefonu çıkarıp Vanessa'yı aradığımda yine ona ulaşamayınca ofladım. Onu durduracak tek kişi Vanessa'ydı ve ona da ulaşılmıyordu.

Vanessa'nın, *"Ben kurtardım!"* diyen sözü aklıma gelince artık bazı şeyleri daha iyi anlıyordum. Vanessa bu evi dengede tutanlardan biriydi. Kendisi yandıkça onu yakan ateşi evdekilerden uzak tutuyordu. Birkaç gün işlerden uzak durup benimle Türkiye'ye gitmişti ve işler daha kötü bir hâle gelmişti. Sam Green'i bir tek Vanessa kontrol edip durdurabiliyordu.

"Bayan Green?" Odamın kapısında beliren hizmetçiye döndüm. "Hanımefendi sizi aşağıda bekliyor." Kellsey'nin beni neden görmek istediğini merak ettiğim için onun peşine takıldım. Merdivenden indiğimde Kellsey'nin konuştuğu kişileri görünce yutkundum. "Şimdi mi?" derken konuşmakta zorlanıyordum. Ivan ve yanındaki ajanlar benim için gelmişti.

Ameliyat olacaktım.

Ivan başını kaldırıp bana bakarak derin bir nefes aldı. "Sana daha fazla zaman tanımak isterdim ancak buna iznim yok." Hayır, ona kızamıyordum. Elinden geldiğince bana yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Daha çok erken." Kellsey yalvararak Ivan'a bakıyordu. "Yeşil, eve daha yeni döndü. O ameliyatı kaldıramaz ki..." Korktuğu için ameliyatımı geciktirmeye çalışıyordu.

Döndüğüm gün, onlara ajanlarla yaptığım anlaşmayı ve benim için geleceklerini söylediğimde herkes susmuştu. İkinci bir şansım olduğu için mutlu bile olmuşlardı ama şimdi olasılıklar herkesi korkutmaya başlamıştı. O ameliyattan sağ çıkamayabilirdim.

Yanına giderek karşısında diz çöküp ellerini tuttum. "Babamı arama lütfen," dediğimde anında itiraz etti. "Yanında olmalı, hepimiz yanında olacağız." Babamın, Vanessa ve Chloe'yi bulmadan benim yanıma gelmesini istemiyordum.

"Ameliyat bu gece olacak," dedi Ivan. "Hepinizin gelmesi için yeterince zaman var ancak Yeşil'in bizimle gelmesi gerekiyor. Ameliyat öncesi son testler yapılacak."

Kellsey yüzümü ellerinin arasına aldığında ağlamamak için kendisiyle mücadele ediyordu. "Baban ve kardeşlerin orada olacak, ben de öyle. Şunu unutma, yalnız değilsin."

Gözlerim doldu, ona sımsıkı sarıldım. Anne sıcaklığını hissederken, "Teşekkür ederim," dedim. "Çok teşekkür ederim, Kellsey. Ve her şey için üzgünüm."

Özrümün nedeni, annem ve benim yüzümden çektikleri içindi. Bunu anladığında bana daha sıkı sarıldı. "Kader, Yeşil," dedi canı yanarcasına. "Kaderimizde ne varsa bize onu yaşamak düşer." Asla isyan etmezdi. O, yaşadığı her şeye rağmen hep olumlu düşünmeye zorlardı kendisini. Başına gelen her şeyi canı yana yana sineye çeken kadınlardandı. Bu yönüyle ne kadar da benziyordu anneme. Bir yanım, böyle güzel iki kadının hayatını cehenneme çevirdiği için babama hep kızgın kalacaktı.

Zor olmuştu ondan ayrılmak ama bir kere yol göründdüyse o yolda yürümek kaçınılmazdı. Odama çıkıp hastanede gerekli olacak şeyleri bir çantanın içine koydum. Odamdaki orkideye tebessüm etmiş ve elimde çantamla evden çıkmıştım. Kellsey'nin babamı çoktan aradığını biliyordum. Geleceklerdi, Ivan ona gittiğimiz hastanenin adresini vermişti. Arabada Ivan'ın yanındaki yerimi aldığımda elimde sıkıca tuttuğum telefonuma bakıyordum. Onu aramak istiyordum, Drew'u son kez görmek için yanıp tutuşuyordum. Ancak onunla nasıl vedalaşacağımı bilmediğim için buna cesaret edemiyordum.

"Kim?" diye fısıldadım. "Bana kalbini verecek kişi kim?"

Başımı çevirdiğimde yüzü gölgelenen adam iç çekti. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin, küçük kız?" Bunu neden söylediğini anlamasam da başımı salladım.

"İki sevgili varmış," dedi tebessüm ederek, "Bir motorda gidiyorlarmış fakat çocuk motoru çok hızlı kullandığı için arkasında oturan kız korkmuş. 'Yavaşla lütfen, korkuyorum,' demiş sevgilisine ama çocuk, 'Neden? Çok eğlenceli değil mi?' deyip gülmüş." Erkeklerin hız tutkusunu anlayamıyordum. Yanındaki kadınlara aksiyon yaşatmaya bayılıyorlardı.

Bana bakmak yerine dışarıyı izleyen Ivan anlatmaya devam etti: "Ancak kız gerçekten çok korkuyormuş çünkü motor normalden daha hızlı gidiyormuş. 'Yavaşla,' diyerek yalvarmış sevgilisine. 'Korkuyorum, yavaşla,' demiş bir kez daha. Çocuk gülmüş, 'Tamam ama önce beni sevdiğini söyle,' diyerek şart koşmuş." Kaşlarımı çattım. Tehdit eder gibi kıza sevdiğini itiraf ettirmeye çalışması hoş değildi.

"Kız o anki korkuyla hiç düşünmeden, 'Seni seviyorum, şimdi lütfen yavaşla,' demiş. Çocuk içtenlikle gülmüş. 'Şimdi de kafamdaki şu kaskı çıkar ve kendine tak, beni rahatsız etmeye başladı,' demiş ve kız ikiletmeden dediğini yapınca çocuk, 'Son olarak, bana sımsıkı sarıl,' demiş kıza ve kız kollarını sevgilisinin beline sarmış," diyerek duraksadığında hikâyenin devamını merak etmiştim.

"Çocuk yavaşlamış mı?" Sesimdeki sitemi gizleyememiştim. O kızı korkutarak ona bir şeyler yaptırması doğru değildi bence.

Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştuğunda başını *hayır* dercesine iki yana salladı. "Ertesi sabah tüm gazetelerde aynı haber varmış. Motosiklet kazasında hayatını kaybeden gencin haberi," dediğinde sertçe yutkundum.

"Olay yeri incelemenin kayıtlarında motosikletin frenlerinin tutmadığı yazılıymış. Çocuk frenlerin patladığını anlamış ancak sevdiği kıza bunu söylememiş." Duyduklarım soluğumu keserken nefes alamadığımı hissettim. Son kez ondan sevdiğini duymuş, sarılmasını istemiş ve o kız için kendini yakarak kaskını ona vermiş. Hikâye de olsa beni çok etkilemişti çünkü mutsuz sonları hiç sevmiyordum.

"Peki, bunu bana niye anlattınız?"

Gözlerimin içine manidar bir ifadeyle baktı. "Sorduğun sorunun cevabını verdim," dediğinde ne demek istediğini anlamamıştım. Ben ona *kalbi kim verecek*, demiştim ama o, bana sevdiği kız uğruna ölen bir çocuğun hikâyesini anlatmıştı.

Lafı dolandırmak yerine soruma cevap verseydi olmaz mıydı?

Sadece yarım saat süren araba yolculuğumuz bir hastanenin otoparkında son bulmuştu. Ivan'ı takip ederek hastaneye girdiğimde bizi izleyen birçok kişi gördüm. Arkadaşıyla konuşan bir hemşire beni görünce susarak bana dönmüştü. Doktorlardan ikisi bana bakarak başıyla selam vermişti. Tekerlekli sandalyedeki adam da bana bakıyordu. "Bizim adamlarımız." Ivan tedirgin olduğumu anlamıştı. "Ameliyat esnasında hiçbir sorun çıkmaması için önceden aldığımız küçük bir tedbir." En azından artık neden gözlerini üzerimden çekmediklerini bildiğim için rahattım. Hepsi ajandı.

Bir üst kata çıktığımızda koridorda beni bekleyen insanları görünce gülümsedim. "Dezli!" diye bağırdığımda hızla bana dönünce gözleri ışıldadı. "Aman Tanrı'm! Emily haklıymış, gerçekten konuşuyorsun!" dedikten sonra bana doğru koşmaya başladı. Davası hâlâ sonuçlanmadığı için

bir süredir içerideydi. Bu yüzden konuştuğumu yeni duyuyordu.

Gülerek ona yetişip sımsıkı sarıldım. "Seni çok özledim," dediğimde güldü. "İnanır mısın, ben de özledim, çürük elma." Bana böyle hitap ettiğine göre karşımdaki kız, Deborah'ydı çünkü sadece o böyle söylüyordu.

"Hey, ben de buradayım." Emily onu çekip bana sarılınca güldüm. "Burada olmanız beni çok mutlu etti."

Tebessüm ederek saçlarımı karıştırdı. "Bizden kurtulmak bu kadar kolay değil."

"Sakın pes etme," diyen Sofia çok kötü durumdaydı. "Başaracağına inanıyorum." Hasta gibiydi. Konuşurken sesi kısık çıkıyordu ve teni hastalıklı bir şekilde sararmıştı. Edward'ın ölümü ve laboratuvarda olanların etkisinden uzun süre çıkamayacaktı. Yine de bana destek olmak için buraya gelmişti. Onun davası da henüz sonuçlanmamıştı.

"Senin için dua ediyorum," diyen Anastasia gözleri dolarak bana sarıldı. "Sen de bizim için pes etme."

Erich yanıma gelerek beni kollarının arasına çekti. "Bize geri döneceğini biliyorum." Saçlarını dudaklarıma acı çekercesine bastırdı. "Sen düşündüğünden daha güçlüsün, bunu hiç unutma." Boğuk çıkan sesi içimi paramparça etmişti. Umarım onları yanıltmaz ve buraya girdiğim gibi çıkmayı başarırdım.

Son olarak Marcus yanıma gelip iç çekerek bana baktı. "Kendin için değilse bile," dedi yutkunarak. "Onun için başarmalısın." Dudaklarını saçlarıma bastırdığında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. En çok onun için yaşamak istiyordum çünkü sevdiğim adama yokluğumu yaşatmak istemiyordum.

Gözlerimden süzülen bir damla yaşla Ivan'a döndüm. "Teşekkür ederim." Onların burada olması benim için gerçekten çok önemliydi.

"Onlar için özel izin çıkardım ama hepsi ameliyattan sonra cezaevine dönmek zorunda. Davaları sonuçlanana kadar dışarıda olamazlar." Bunu biliyordum ama böyle bir günde arkadaşlarımı benim için buraya getirmesi bile çok anlamlıydı. Ivan gerçekten iyi biriydi, ona olan minnet borcum hiç bitmeyecekti.

Akşama kadar birçok test ve kontrolden geçtikten sonra beni bir odaya almışlardı. Üzerimde dizlerime kadar gelen bir hastane önlüğüyle yatakta oturmuş, son dört saatin geçmesini bekliyordum. Belki nefes alabildiğim son dört saatimi yaşıyordum, belki de o operasyondan hiç çıkmayacaktım. Kendimle yüzleştiğim şu saatlerde geçmişim gözlerimin önünde canlanıyordu. Hatalarımla ve doğrularımla yirmi iki yılı geride bırakmıştım. Korkuyor muydum? Hem de çok. Fakat beni korkutan ölüm değildi, onu bir daha hiç göremeyecek olmamdı.

Kapım açılıp içeri girince gözlerim doldu. "Gelmeyeceksin sandım."

Kapıyı arkasında kapattığında lacivert gözleri beni uzun uzun inceledi. "Nasıl gelmeyebilirdim?" dediğinde son kez bakar gibi onu izliyordum. O kumral saçlarına dokunmak isterdim. Saçları yine dağınıktı çünkü çoğunlukla onları taramaya üşenirdi. Saçlarına dokunamayacak, yeni çıkan kirli sakalında gezinemeyecekti parmaklarım. Beni içine hapseden karanlık gözlerine belki de son kez bakıyordum.

"Yaklaş, Avcı." Oturduğum yatakta elimi ona uzattığımda gözlerindeki derin hüznü gizleyemeden elime bak-

tı. "Elimi tutmayacak mısın?" dediğimde canı yanıyormuş gibi gözlerini yumdu.

Gözlerini açtı, o gözlerde gördüğüm veda kırıntıları beni öldürüyordu. Yanıma gelip uzattığım elimi tutunca hiç bırakmasın istedim. Yatağımın kenarına oturduktan sonra dudaklarını avuç içime bastırdı. Son kez öper gibi avucumun içini öptüğünde ağlamamak için tüm gücümle kendimle mücadele ediyordum. "Dileğim, Avcı," diye fısıldadım. "Dileğim ne oldu?" Ötanazi'deki son günümüzde laboratuvardayken ondan bizi anlatan Türkçe bir şarkı istemiştim. Evet, Türkçe bilmeyen bir adamdan benim için Türkçe bir şarkı söylemesini istemiştim.

Elini uzatıp yüzümdeki saçlarımı parmak uçlarıyla çekti. "Yok, Dilsiz Kız." Duraksadı. "Seni anlatan şarkı var, beni anlatan şarkı var ama bizi anlatan bir şarkı henüz yazılmamış."

"O zaman beni anlatan şarkıyı bul bana." Bizim hikâyemizi hiçbir şair, hiçbir besteci yazamazdı. Bizim hikâyemiz alışılmışın dışında olduğu için bulamayacağını biliyordum. O yüzden ondan böyle bir şey istemiştim. Son dileğim de bizim gibi yarım kalsın istemiştim.

Öyle bakıyordu ki *neden hayatıma girdin,* der gibiydi. Bakışları öyle yakıyordu ki *gitme, kal,* der gibiydi. "Ben sana ilk ve son kez bir armağan vereyim kendi sesimden," diye fısıldadığımda sertçe yutkunan adam ölür gibiydi.

"Öylesine sev ki beni, bizi gören herkes kıskansın.

Öylesine tut ki elimi, kalp atışım hızlansın," dediğimde parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim.

"Korkuyorum, gidersen söyle nasıl nefes alırım?

Hani sendin benim gönül eşim, benim adamım?" Sertçe yutkundu. Bu sözlerim acı vermiş gibiydi ona.

"Sana bir şey olmasın, o gülen yüzün hiç solmasın.

Bu sana belki son yazım, ölürüm biterim.

Özledin mi? Ayıp sorması.

Acısın canım, zaten oradasın.

Düşünmem, kimse sormasın olanı biteni," diyerek gözlerine bakıp şarkıya devam ettim:

"Sana bir şey olmasın, o gülen yüzün hiç solmasın.

Bu sana belki son yazım, ölürüm biterim.

Özledin mi? Ayıp sorması.

Acısın canım, zaten oradasın.

Düşünmem, kimse sormasın olanı biteni,"[2] diye son kez tekrarladım şarkı sözlerini.

Şarkı bittiğinde tebessüm ettim. "Beğendin mi? Aslında Türkçe bir şarkı ama senin için sözlerini çevirmeye çalıştım." Neşeli bir sesle konuşmam bile onu mutlu etmemişti. Sorduğum soruya karşılık aldığım tek cevap, uzun uzun beni izlemesi ve gözlerime bakıp, "Sana bir şey olmasın," demesiydi.

"Benimle vedalaşma" diye yalvardım ona. "Aksine, benim için gül. Gülümseyerek beni uğurla. Eğer sana geri dönemezsem beni her hatırladığında tebessüm eden yüzüm gelsin aklına ve sen de benim için gülümse."

Gözyaşlarım benden bağımsız akmaya başlayınca belimden kavrayıp sımsıkı sarıldı bana. "Aynı şeyi ben de senden istiyorum," diye fısıldadı. Yine anlamadığım şeyler

[2]Pınar Süer'e ait *"Sana Bir Şey Olmasın"* isimli şarkı.

söylüyordu. Giden bendim, onun arkasından gülümsemek için kendimi zorlamayacaktım.

Bu dört saatin sonunda, onunla kaderimiz belirlenecekti.

İlahi Bakış Açısı

Bir uçurumun kenarında dururken önünde uzanan boşluğa bakıp gülümsedi. Acaba buradan atlasa her şeyi geride bırakabilir miydi? Hayır, bunu çok istese de henüz yapamazdı. O, Vanessa Green'di. Küçük bir kalp ağrısı onu yıkmamalıydı, değil mi? Ama yıkmıştı işte, hem de canından can alacak bir şekilde. Aralarındaki yaş farkına rağmen Peter'ı sevmişti. Sevgisinin karşılıksız olması da canını yakan şeylerden biriydi. Vanessa sadece sevmek için doğmuştu sanki, sevilmek için değil. Herkes tarafından görünmez olmak için doğmuş gibiydi. Kim âşık olduğu adamın düğününe giderdi ki?

O gitmişti, uzaktan izlemişti sevdiği adamın başka bir kadın için ettiği yeminleri. Ne kadar da istemişti o düğüne engel olmayı ama yapmamıştı, yapamamıştı. Çok istemişti ama yapamamıştı çünkü onun gözlerindeki mutluluğu görmüştü. Vanessa'yı hiçbir zaman görmeyen o kehribar gözler, başka bir kadına aşkla bakıyordu. Bir kez daha anlamıştı ki kırılmaya doymuyordu yüreği. Yorulmuştu aslında, onu yoran o kadar çok şey vardı ki... Evet, iyilik meleği değildi ama herkes için günah keçisi olmak da onu yormuştu.

Sanki omuzlarında bir görünmezlik pelerini varmış gibi kimse görmüyordu sırtında taşıdığı yükü. Görmelerini istiyor muydu? Bazen.

"Green..." diye fısıldadı acı çekercesine. Bu adı taşımak o kadar zordu ki bazen *farklı bir ailede doğsa nasıl olurdu,* diye düşünüyordu.

Başka bir ailede doğsa, hayalini kurduğu mesleği yapabilir miydi? Bir gazeteci olabilir miydi? *Bir şeyleri zorunluluktan değil, severek yapmak nasıl olurdu*, diye düşünmeden duramadı. Babasının ona sevgiyle baktığını hayal etti. Annesinin sadece acısını anlatarak onu zehirlemediği, ablasının nefret kusup onu aşağılamadığı bir aile düşledi. Kendi düşüncelerine alayla güldü. Ailesi onu asla anlamayacaktı. Bir daha kimseyi Peter gibi sevemeyecekti ve asla bir gazeteci olamayacaktı. Ellerinde o kadar kişinin kanı vardı ki onları hiçbir su temizleyemezdi.

Ölümle burun buruna yaşıyordu, ansızın gelen bir kurşun sonu olabilirdi. O, Sam Green'in küçük vârisiydi, uzun süre hayatta kalamazdı. O kadar çok düşmanı vardı ki hiçbiri peşini bırakmazdı. Silahını bıraktığı an av olacağını bile bile geriye çekilemezdi. Bunu denemek istemişti, bir adam için ölüm pahasına her şeyi bırakmak istemişti. Ancak artık temiz bir sayfa açmak için hiç şansı kalmamıştı. Kalbi o kadar acıyordu ki bu acı, onun yeni bir sayfa açmasına izin vermezdi.

Vanessa'nın dünyasında masumiyete yer kalmamıştı, kendi gibi olanların içinde yaşamaya mahkûmdu.

"Atlayacak gibi duruyor." Arkasında duran korumalarının konuşmalarını duyabiliyordu. Hep olduğu gibi yine fazla can sıkıcıydılar.

"Saçmalama, Hanks. O kadar zayıf biri değil." Vincent, Vanessa'yı iyi tanıyormuş gibi konuşmuştu. Peki, Vanessa'nın ilk kez zayıf olmayı arzuladığını da biliyor muydu?

"Ağlamıyor." Elijah'nın düşünceli sesini duydu. "Onun düğününü izlediğinde bile ağlamadı. Bu sadece beni mi endişelendiriyor?" İşte bu üçüydü, onun asıl ailesi bu üç adamdı. Onun için endişelenen, onu tanıyan ve acısını paylaşan sadece bu üçüydü.

"Ne var bunda?" diyen Vincent'in sesi şaşkın çıkmıştı. "O genelde pek ağlamaz." Oysaki şu anda hıçkırarak ağlamak istiyordu.

Tekrar Elijah'nın sesini duydu: "Kadınlar genelde böyle şeylerden etkilenip duygusallaşırlar. Kabul ediyorum, kız gibi hareketleri yok pek ama sonuçta o da bir kadın sayılır, değil mi?" *Sayılır* mı? Kaşlarını çattı. Korumalarının içinde onu en çok çıldırtan Elijah'ydı. Sayılırmış! Zaten öyleydi!

"Siz üçünüz!" diyerek adamlarına doğru döndü. "Kovuldunuz. Elijah daha fazla kovuldu!" dediğinde o üçünü güldürmekten ileri gidemedi çünkü onları her gün kovuyordu.

"Babanız arıyor." Vincent elindeki telefonu gösterdiğinde Hanks de cebindeki telefonu çıkarıp ekrana baktı. "Size kafayı takan şu doktor niye beni arıyor?" dedi. Ethan'ın bahsi geçince hepsi gerildi. Dördünün tek ortak noktası Ethan'dan nefret etmeleriydi çünkü adam bir ajandı ve onlar için tehlike arz ediyordu.

Elini Hanks'e doğru uzattı. "Telefonu bana ver. Babamı bekletme, Vincent. Telefonu açıp ne istediğini öğren," dedikten sonra Hanks'ten aldığı telefonu kulağına yasladı. "Ne istiyorsun, doktor?" Bu adamdan gerçekten hoşlanmıyordu.

Ethan'ın, "Yanında telefon bulundurmayı alışkanlık hâline getirmeyi hiç düşündün mü?" diyen iğneleyici sesini duydu. "Yani normal insanlar gibi." Onun alaycı sesiyle yüzünü buruşturdu. Belki de her kızdığında elindeki telefonu bir yerlere fırlatmayı bırakmalıydı.

"Uzatma, doktor," dedi sabrının son demlerini yaşarken. "Başka zaman arayıp canımı daha fazla sıkmaya ne dersin?"

"Ne o, platonik aşkının düğününü izlemek hoşuna gitmedi mi?" dediğinde Vanessa kaşlarını çattı. Bu adamın onu takip ettiğine artık emin olmuştu. O kelepçeyi Vanessa'nın bileklerine takana kadar durmayacaktı. Ancak Vanessa sandığı kadar kolay bir hedef değildi.

"Dikkat edin, Bay Loyal," dedi sakin bir sesle. "Dikkatli olun çünkü sizin yaptığınız gibi ben de sizin peşinize düşersem işler istemediğiniz bir boyuta ulaşabilir. Şimdi, beni neden aradığını söyle."

"Söyle? Emir kipi kullanmayı bırakmalısın, küçük vâris." Gerçekten rica edeceğini mi düşünüyordu? Gereksiz kelimeler Vanessa'nın sözcük haznesinde bulunmazdı. O emrederdi, diğer herkes de yapardı. Yapmayanları da nasıl ikna edeceğini iyi biliyordu.

"Günlük sinir bozma kotanı doldurduğuna göre görüşmemek dileğiyle," diyerek tam telefonu kapatacaktı ki Ethan, "Bekle!" dedi. "Kardeşin burada, yani hastanede. Bu gece ameliyata girecek. Bilmek istersin diye düşündüm." Yeşil'in hastanede olduğunu bilmiyordu. Ameliyat bugün müydü?

"Gelemem, daha önemli işlerim var. Nasılsa ölecek, oraya gelmekle vakit kaybedemem. Belki cenazesine gelirim," dediğinde üç koruması da onu iyi tanıdıkları için gözlerini devirirken, duydukları Ethan'ın hoşuna gitmemişti.

Ethan hafif sinirli bir sesle, "O yüzden mi ona kendi kalbini vermek için testleri yaptırdın?" dediğinde Vanessa kaskatı kesildi. En yakın adamlarının bile bilmediği bu bilgiyi öğrenmesi Vanessa'yı bozguna uğratmıştı. Ethan'ı hafife almakla büyük hata yapıyor olabilir miydi?

Korumaları duymasın diye onlardan uzaklaşarak uçurumun kıyısına kadar yürüdü. "Bunu biliyorsan acıyı se-

ven bir mazoşist olduğumu da biliyorsundur. Yeni bir şeyler denemek için o testleri yaptırmıştım."

"Mazoşist olmadığını biliyorum," dedi Ethan. "Kendini kandırmayı bırak."

Bileğindeki kesikleri gizleyen bandaja baktı. "Psikolojik sorunlar yaşadığım bir dönemde yaptırmıştım o testi. O gayrimeşru kız için ölmeye niyetim yok." Umursamaz çıkan sesi onu iyi kamufle ediyordu.

Hayat denen şeyi anlamıyordu. Aylar önce Erich onu okuldayken aramış ve kalp hastası bir kızı anlatarak hastası için üzülmüştü. Vanessa ise o kızın kardeşi olduğunu bilmeden alay ederek ona kalbini vermeyi teklif etmişti. Bir gün gerçekten o testi yaptıracağını hiç düşünmemişti. Testi yaptırdığını saklıyordu. Kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu. Zaten sonuçlar da negatif çıkmıştı, kalbi Yeşil'e uymuyordu.

Ethan derin bir nefes alıp, "Bu gizli bir bilgi ama bilmen gerektiğini düşünüyorum," dediğinde Vanessa sessizlik içinde onu dinlemeye başladı.

Ethan'ın söylediklerini duyunca o kadar afalladı ki az kalsın uçurumdan düşecekti. Herhangi bir tepki vermeye şansı olmamıştı çünkü Vincent yanına gelmişti. O da Vanessa'ya kötü haberler veriyordu. Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken her iki haber karşısında da ürpermişti. Kulağındaki telefondan hâlâ Ethan'ın sesi geliyordu. Vincent ise karşısında durarak, "Sam Green, Chloe'ye kimin kalbini taşıdığını söylemiş," diyordu.

Vanessa, sinirleri harap olmuş gibi kahkaha attı. Daha birkaç saniye önce duyduklarını sindiremeden şimdi bir de Chloe ile ilgilenmek zorundaydı. Vincent'ı arkasında bırakıp hızlı adımlarla arabasına doğru yürüdü. Kulağındaki telefonu sıkıca tutarken, "Şimdi beni dinle, doktor!"

diyerek derin bir nefes aldı. Bu işin içinden nasıl çıkacağını bilmiyordu ama bir şeyler yapmalıydı.

Belki de en mantıklısı, hiçbir şey yapmamaktı. Sürekli birileri için çırpınmaktan yorulmuştu. Evet, bu sefer o da diğer herkes gibi olanlara seyirci kalacaktı.

Chloe bıkkın gözlerle büyükbabasına bakarken, "Buraya beni izlemen için gelmedim," dedi. Bu çiftlik evini ilk fırsatta ihbar etmek için sabırsızlanıyordu.

"Her zaman böyle aptal oldun, Chloe." Büyükbabası kibirle karşısında purosunu içerken ona bakmak bile Chloe'nin midesini bulandırıyordu. "Asla Vanessa gibi olamayacaksın."

İki torununu birbiriyle kıyaslarken güldü. "Kimse onun gibi olamaz." Sesindeki hayranlığı gizleyemiyordu, bunun için uğraşmıyordu da. Kimse onu Vanessa gibi gururlandıramazdı.

Chloe yine kardeşiyle kıyaslanınca kıskançlıkla kaşlarını çattı. "Onun gibi bir zavallıya benzemek istediğimi de nereden çıkardın?" Herkesin ondan övgüyle bahsetmesinden bıkmıştı! Vanessa'nın tek yaptığı kan dökmekken insanların ondan övgüyle bahsetmeleri Chloe'yi deli ediyordu.

Oturduğu koltukta arkasına yaslanan Sam Green güldü. "Vanessa bana rağmen kendi doğrularının peşinden gidecek kadar güçlü biri." İçinde biriktirdiği her şeyin kirliliğiyle Chloe'nin gözlerine baktı.

"Öyle ki yıllar önce o ameliyatta bana engel olamayınca senin günahını sahiplendi. O, Yeşil'in kalbini göğsünde taşıyan kişi değildi ama sana kalbi aldığını söyledi," dediğinde Chloe'nin değişen yüzünü keyifli gözlerle izledi. Va-

nessa için bu kadarını yapmalıydı. Yeterince sabretmişti. Artık bu zavallıların, vârisini üzmesine izin vermeyecekti.

Duydukları karşısında şoke olan Chloe belki de ilk kez nefes alamadığını hissetti. Ayakta duramayınca kendini güçlükle ona en yakın kanepenin üzerine bıraktı. "Anlamadım." Nefessiz kalmışçasına eli boğazına gitti. "Neden bahsediyorsun?" Yeşil'in kalbi Vanessa'da değil miydi? O zaman kimdeydi? Yeşil'den önceki Taşıyıcı kimdi? Küçük kardeşinin kalbi kimin göğsündeydi ve kime hayat veriyordu? Chloe hiçbir şey anlamıyordu

Yaşlı adam uzanıp çalışma masasının üzerinde duran dosyayı aldı. "Yeşil ile aynı gece naklolan sendin," diyerek dosyayı Chloe'ye uzattı. "Kardeşinin kalbini Vanessa değil, sen taşıyorsun."

Sam, yolun sonuna geldiğini düşündüğü için bu işten kurtuluşu olmadığını biliyordu. Polisler her yerde onu ararken o Türk piçine ulaşıp ona ait kalbi alamazdı. Bu yüzden yapması gereken son şeyi de yapmıştı. Vanessa'yı bu sefil aileden uzaklaştırıp torunuyla gidecekti. Onun ihtiyacı olan tek kişi Vanessa'ydı. Nicholas diğer iki işe yaramaz kızının hayatı karşılığında Vanessa'yı ona vermek zorundaydı. Vanessa'yı almadan hiçbir yere gitmeyecekti. Bunun için gerekirse Nicholas'ın iki aptal kızını zevkle öldürebilirdi.

"Yalan..." Chloe sarsak adımlarla ayağa kalkıp ona uzatılan dosyayı alırken titriyordu.

Dosyayı açıp içinde yazanları hızlıca okumaya başladı. Buradaki her şey hastane raporlarına ait kayıtlardı. Hepsinin tarihi yıllar öncesine aitti, yani Yeşil'in kalp naklinin gerçekleştiği dönemin tarihleriydi. Kalbi alan kişinin fotoğrafını ve bilgilerini görünce boğazında, canını yakan bir düğüm oluştu. Dosyada Chloe'nin fotoğrafı ve bilgileri vardı. Elindeki kayıtlar parmaklarının arasından ka-

yıp yere düşerken, "Ya- Yalan," diye fısıldadı bir kez daha. Kabul etmek istemediği bir gerçekle yüzleşiyordu. Yeşil'in kalbini alan Chloe miydi?

Bunca zamandır Yeşil'in kalbiyle mi yaşıyordu?

Yeşil bunca zamandır onun kalbiyle mi ölüyordu?

Başını iki yana sallayıp, "Bunların hepsi sahte," diye mırıldandı. Sesi giderek yükseliyordu. "Yalan! Bu da senin oyunlarından biri!" diye bağırdı. Boğazını kanatırcasına, "Ben olamam!" diye haykırdığında tutunacak bir dal aradı ama bulamadı. Bir zalimin karşısında tek başınayken kendisini çok savunmasız hissediyordu. Birileri onun için burada olmalıydı ve her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu ona söylemeliydi. Böyle bir şeyin doğruluğunu kabul etmek istemiyordu. Yeşil'e bunu yaşatan Chloe olamazdı.

"İnkâr etsen de gerçek bu," dedi Sam.

"Yalan!" diye haykırdı bir kez daha. Elini sol göğsüne bastırıp, "Buradaki benim kalbim, Yeşil'in değil!" dedi fakat zihnine doluşan anılar onu kıskıvrak yakaladı. Başını ellerinin arasına alarak, "Durun!" diye çığlık atıp ona saldıran anılardan kurtulmak istedi. Ancak geçmişin kapıları çoktan aralandığı için Chloe'nin, kâbuslarından kaçışı yoktu.

Hatırladı, bir zamanlar sağlıklı bir kalbi olduğunu gözyaşları içinde hatırladı. Büyükbabasının onu kaçırdığını ve bir ameliyat masasında çırpındığını hatırladı. Uyandığında hastalıklı bir kalple gözlerini açtığı o sabahı en acı şekilde hatırladı. Aylarca çektiği acıyı, döktüğü gözyaşlarını nasıl hatırlamazdı? Nasıl unutmuştu tüm bunları? Ve bir şeyi daha hatırladı: İkinci defa kaçırıldığında bu sefer farklı bir kalple gözlerini açmıştı. İlk kez gördüğü kız kardeşinin kalbini nasıl aldığını hatırladı. Evet, Yeşil'in kalbini alan Chloe'ydi.

Yeşil'e bunca acıyı yaşatan kişi kendisi miydi? Yıllar önce kurtarmaya çalıştığı o kız çocuğu Chloe için mi kaçırılmıştı? Ona kalbini vermesi için mi? Onu ikinci defa okulda gördüğünde tanıyamamıştı çünkü artık bir çocuk değil, genç bir kız olmuştu. Ancak o yeşil gözlerdeki acıyı hiç unutamıyordu. Kriz geçirerek kollarına yığılan kızın kardeşi olduğunu bilmeden onun için korkmuştu. Adım adım tükendiğini, ölüme gittiğini gördükçe Vanessa'dan daha çok nefret etmişti. Nefreti yanlış kişiyeydi çünkü asıl katil kendisiydi. Vanessa başından beri suçsuzdu.

Yere yığılıp avaz avaz bağırırken geçirdiği tüm krizleri ve nöbetleri bir bir hatırladı. Yıllar önce bu acının altından kalkamayan beyni, onu korumak için her şeyi ona unutturmuştu. Ancak şimdi her detayı ayrıntısıyla hatırlıyordu. Böyle olmasını istememişti, hiçbir şeyi o planlamamıştı. Yeşil'in kalbini alacağını bilmiyordu, öyle olsaydı Yeşil'i kurtarmaya çalışmazdı. Chloe neden orada olduğunu bile bilmiyordu. Büyükbabasının neden onu kaçırdığını bilmiyordu. Her şeyi uyandığında öğrenmişti. Kalp nakli yapıldığını ve oradaki çocuğun aslında kız kardeşi olduğunu ameliyattan çıktığında öğrenmişti.

Kendi kardeşinin kalbini aldığını öğrendiğinde ise şiddetli bir sinir krizi geçirip hafızasını kaybetmişti. Böylece hem Yeşil'i hem de Yeşil'den öncesini unutmuştu. Babası, Chloe hiç hatırlamasın diye en iyi plastik cerrahları bulup Chloe'nin göğsündeki ameliyat izlerini sildirmişti. Bir süre sonra Chloe bunu da unutmuştu. Beyni onu gerçeklerden korumak için tüm delilleri yok ediyordu. Ailesi, göğsünde kalan belli belirsiz izler için yalan söyleyerek bir kaza geçirdiğini, o kazanın izleri olduğunu söylemişti.

Chloe onların yalanlarına hemen inanmıştı, hem de hiç sorgulamadan. Gerçeklerden kaçarcasına koşarak yalanların kollarına atılmıştı. Şimdi ise her şeyi hatırlıyor-

du. Nasıl bakacaktı Yeşil'in yüzüne? Ağlayıp kahrolmadan bunu nasıl yapacaktı?

Ya Vanessa? Chloe, Vanessa'ya yaptıklarını nasıl unutacaktı? Vanessa masumdu. Ona yaptıklarının altında ezilmeye başladı. Yıllarca öfkesini ona kusmuş, küçük düşürmüş ve aşağılayarak onu suçlamıştı. Her şeyin suçlusunun kendisi olduğunu bilmeden onu günahkâr ilan etmişti!

Nefret ettiği kardeşi her defasında nasıl susmuştu? Nasıl sessiz kalarak içten içten durmasını istemişti? Durmamıştı! Kendi kardeşini bir canavar ilan etmiş, tüm zehrini ona akıtırken asla durmamıştı! Vanessa'nın canını yakıp onu ötekileştirirken Chloe hiç durmamıştı.

Yaptıklarının altında ezilirken bir daha Vanessa'nın yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Chloe ona hep *bencil* derdi ama asıl bencil kendisiyken bu sözleri söylemesi ne acınasıydı! Gerçeği şimdi fark ediyordu, hem de hiç olmayacak bir zamanda. Vanessa onu hep korumuştu. Kendisinin yapması gereken şeyi küçük kardeşi onun için yapmış ve onu böylesine ağır bir gerçekten yıllarca korumuştu. Olay çıkarıp başını her belaya soktuğunda Vanessa orada olur ve onu korurdu.

Sabahlara kadar barlarda takılır, sarhoş olana kadar içerdi ama kendini kaybetmekten hiç korkmazdı çünkü Vanessa hep gelir ve onu korurdu. Babası hatalarından dolayı onu hep cezalandırırdı. Vanessa bir şekilde suçu üzerine alıp babasının Chloe'yi rahat bırakmasını sağlardı. Omuzları sarsılarak ağlıyor, yaptıklarından kurtulamıyordu. Vanessa ile olan bir konuşması aklına geldiğinde kendinden utandı.

"Bana yardım ederek bir katil olduğunu değiştirebileceğini mi düşündün?"

"Babam istediği için sana yardım ediyorum, Chloe. Tut elimi ki seni düştüğün şu yerden kaldırayım. Sarhoşsun ve ne dediğini bilmiyorsun."

"Benim aklım hâlâ başımda! Babam ve büyükbabamın kuklası olduğunu bilecek kadar ayığım, zavallı."

"Evet, öyleyim. Şimdi eve gidiyoruz."

"Bunu kabul edecek kadar da karaktersizsin. Senden nefret ediyorum. Kardeşimi öldüren bu ucubeden nefret ediyorum!"

"Bunu biliyorum çünkü hep söylüyorsun. Ama bir gün olur da beni anlarsan şunu bil ki ben senden hiç nefret etmedim. Ve bir gün yine böyle düştüğünde seni tutmak için orada olmazsam, bil ki senin bana yaptığın gibi artık ben de senden vazgeçmişimdir," demişti ve uzanıp yine Chloe'yi düştüğü yerden kaldırmıştı.

"Be- Ben ne yaptım?" diye fısıldadığında başını kaldırıp etrafına şaşkın gözlerle baktı. Düşmüştü işte, bu sefer yere çakılmıştı hem de. Peki, Vanessa neden hâlâ gelmemiş ve ona elini uzatmamıştı?

12

GİTME, KAL

"Bugün bana süslü yalanlardan bahset biraz. Mesela, *her şey daha güzel olacak* de, gerçekte öyle olmasa da. En önemlisi, bugün tüm doğruları terk ederek bana gel çünkü ihtiyacımız olan tek şey birkaç yalan."

Yeşil

Saçlarımı okşayan babama tebessüm ettiğimde gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Benim için korkuyor ama bunu bana yansıtmamaya çalışıyordu. Bir saat önce Kellsey ile gelmişlerdi ama yanlarında Vanessa ve Chloe yoktu. Onları da son kez görmek isterdim. Ameliyat saatim gelmişti, saat tam on ikiydi. Doktorlar birazdan beni götürmek için geleceklerdi ama kardeşlerim yoktu. Kellsey sürekli elindeki telefonla onları arıyor ama bir türlü ulaşamıyordu.

Vanessa belki gelmezdi ama Chloe böyle bir günde beni yalnız bırakmazdı. Belki de Sam Green, sonunda amacına ulaşıp ona gerçekleri söylemişti. Chloe gelmeliydi. Gelmeli ve ona kırgın olmadığımı bilmeliydi. Eğer ameliyattan çıkamazsam ona onu affettiğimi, hiçbir suçu olmadığını söyleyemezdim. Bu suçluluk duygusuyla yaşamasını istemiyordum. Chloe gelmeliydi.

Ivan ve Ethan içeri girdiğinde babam derin bir nefes aldı. Benden ayrılmaya hiç hazır değilmiş gibi, "Zaman geldi, değil mi?" derken sesi endişeliydi.

Ivan başını salladığında içeriye suikastçım girdi. Kimseye bakmaya tenezzül etmeyen Drew, babamın odada olmasını umursamadan yanıma gelerek yatağımın kenarına oturdu. Elimi avuçlarının içine alıp bana gülümsemeye çalıştı. "Korkmana gerek yok," derken yüzümü ezberlemek istercesine bakıyordu. "Yarın yeni kalbinle yeni bir başlangıç yapacaksın."

Ethan, "Bir saat daha bekleyebiliriz," dediğinde ikimize attığı bakışlar hüzünlüydü. Sanki bize biraz daha zaman kazandırmak istiyordu.

"Bu mümkün değil," dedi Ivan. "Daha fazla bekleyemeyiz."

Ethan ondan anlayış bekler gibi bakarken ona bizi gösterdi. "Bırakalım, bir saatleri daha olsun. İkisi de bunu hak ediyor." Bu sözlerden sonra kimse itiraz etmemişti. Hepsi bizi yalnız bırakmak için odadan çıktığında bile suikastçım bir tek beni izliyordu.

"Şunu çıkarır mısın?" Kolumdaki serumu gösterdiğimde canımı yakmadan serumu çıkardı.

Yatakta kayıp ona yer açtım. "Şimdi de yanıma uzan."

Onaylamayan bakışlarla, "Hayır," dedi. "Sana acı vermeyeceğim."

Tebessüm ederek elini tuttum. "Bıçak altında soğuk bir odada ölmektense, son nefesimi senin kollarında vermek bana acı vermez," dediğimde gözlerini yumdu, bakışlarını kaçırdı. Biliyordum, bunları duymak onu kanatıyordu ama tutamazdım ki içimde. Bu saatten sonra iflah olmazdı kelimelerim.

Yanıma uzanmadı, heyecanlanınca canımın yanmasını istemedi. "Bana beni anlatsana." Kendimi onun sesinden dinlemek istemiştim.

Yatağımın kenarında oturmaya devam ederken, "Seni mi anlatayım?" dedi düşünceli bir sesle. Birazdan benden ayrılacağı için keyifsizdi, donuk bir ifadesi vardı. "Sen, kadın," dedi yüzümü seyre dalarken. "Gerçek değil gibisin."

Yüzümdeki küçük gülümsemenin sebebi onun can alıcı bakışlarıydı. "Seni sana anlatamam." İçi yanarcasına derin bir nefes aldı. "Seni kimseye anlatamam, kendime bile..." O an, hiçbir kadının benim gibi sevilmeyeceğini hissetmiştim. Onun sevgisi aşktan da öteydi.

O hep daha çok seven taraf olmuştu, bense ilk fırtınada gemiyi terk etmek isteyen kişiydim.

"Ama denerim," dedi elimi avuçlarının içine alırken. "Anlatmayı denerim."

Bir süre düşünür gibi sustu ama sustuğunda bile gözleriyle konuşuyordu. "Yeşil rengi seviyorsun annen ve babandan dolayı ama en sevdiğin renk yeşil değil, sadece sen öyle sanıyorsun," dediğinde benimle ilgili aklına ilk gelen şey renkler olmuştu. Belki de ismimden dolayıydı.

"Öyle mi?" Kaşlarımı muzır bir ifadeyle yukarı kaldırdım. "Peki, benim en sevdiğim renk neymiş?"

İğrenerek yüzünü buruşturdu. "Benim tiksindiğim tek rengi çok seviyorsun, yani pembe. Bu iğrenç renk seni hep gülümsetiyor," dediğinde kahkaha attım. Evet, doğru bilmişti ama benim en sevdiğim renkten bu kadar çok tiksindiğini bilmiyordum.

"Küçük bir çocuk gibi sütü hep çilekli veya çikolatalı içersin," dediğinde bundan da memnun değil gibiydi. "Çiçeklere âşık olduğunu herkes biliyor ancak Brudley orkidesini kendine benzettiğini, gelinciklere imrendiğini ve en

sevdiğin çiçeğin kamelyalar olduğunu çok az kişi bilir. Acını gizlemek için hep gülümsersin çünkü herkes seni öyle hatırlasın istersin. Fakat bilmezsin ki bir tek o anlarda gülüşünün güzelliği yansımaz gözlerine. Güneşten korkuyorsun ama içten içe gün ışığını merak etmeden de duramıyorsun. Korktuğun her şey seni cezbediyor aslında, zaten bu yüzden hâlâ yanımdasın." Söylediği her şeyde haklıydı ancak bir konuda yanılıyordu. Ona olan korkum beni cezbettiği için değil, onu çok sevdiğim için yanındaydım.

Avucunun içindeki elimin üstünü başparmağıyla okşarken gözleri yanaklarımda oyalandı. "Güldüğünde yanaklarında oluşan o çukurları herkese gösterirken, kızdığında öfkeni gizlemek için hep sol kulağına dokunduğunun farkında değilsin. Mutsuz sonları sevmiyorsun ama mutlu sonları çabuk unuttuğun için mutsuz sonları akılda kalıcı buluyorsun. Bu yüzden mutsuz sonların ölümsüz olduğunu düşünüyorsun. Okuduğun her kitapta, beğendiğin sözlerin altını çizmeyi seviyorsun çünkü her defasında kendini kitabın içinde hayal ediyorsun. Sanki oradaki kadın sensin ve kitapta geçen olayları sen yaşıyorsun gibi. Bu yüzden kitap okurken yüzünü o garip şekillere sokuyorsun."

"Garip şekiller mi?" Huysuz bir çocuk gibi dik dik ona bakmaya başladım. "Kitap okurken yüzüm hangi şekillere giriyor ki?"

Surat ifadem onu güldürdü. "Kitap okurken dünyayla olan bağını kopardığın için kendini dışarıdan görmüyorsun" Her ne hatırladıysa bu onu mutlu eden, hoşuna giden bir anıydı. "Romantik bir sahne okuduğunda iç çekiyorsun, hüzünlü bir sahne okuduğunda dudaklarını sarkıtıyorsun. Aksiyonlu sahnelerde nefesini tutuyor, gerilim sahnelerinde ise elindeki kalemin arkasını kemiriyorsun." Gülerek başını salladı. "Tıpkı bir hamster gibi."

Alınganlık yapıp, "Fare miyim ben, Drew?" dediğimde kahkaha attı. "Sevimli olanlarından. Ayrıca hamster bir fare değildir."

"Ama faregillerden. Akraba onlar, belki de kuzenler."

"Güzelim, gerçekten fare ve hamster arasındaki yakınlığı mı konuşacağız?"

"Şu zamana kadar seninle aramızda herhangi bir yakınlık gerçekleşmediği için farelere kadar düştük," diye somurttuğumda gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Şimdi de bir sincaba benziyorsun ama sevimli ve kızıl olanından."

"Drew, beni sürekli bir hayvana benzetip peşine sevimli diyerek romantik olmuyorsun!"

Ürktü. "Romantik olmamı mı istiyorsun?"

"Hayal gücüm o kadarına yetmez. Ben sahip olduğum şeyi yontmayı seviyorum."

"Kütük mü demek istiyorsun bana?"

"Sen kütüksen ben de marangoz mu oluyorum?"

Başını eğip ellerinin arasındaki elime baktı. "Olma." Parmaklarımı açtı. "Ellerin fazla yumuşak ve nahif." Eğilip avucumun içine dudaklarını bastırdı. Dudaklarının ısısını avucumda hissederken, "Sen Avcı'nın güneşi olmaya devam et ve karanlığıma ışık ol," dedi yumuşak bir sesle.

İç çekerek başımı salladım. "Beni bana anlatıyordun?"

Parmaklarını parmaklarımın arasında geçirip, "Nesini anlatayım?" dedi omuz silkerek. "Kendisiyle çelişen olağanüstü bir detaysın. Kitap okumaktan nefret ederim ama seni satır satır okuduğum hâlde başa sarıp defalarca okumak istiyorum. Hiçbir ayrıntını kaçırmadan seni tekrar ve tekrar okuyup ezberlemek istiyorum. Sen, kadın," derken

sesi taparcasınaydı. "Sen benim her şeyim ol, ben hiç olmaya gönüllüyüm."

Her sözüyle kalbimi eritmişti. "Annemle tanışmanı isterdim," dedim boğuk bir sesle. "Eminim ki seni çok severdi."

Aklıma gelenlerle tebessüm ettim. "O beni mutlu eden her şeyi çok severdi. Hiç unutmam, televizyonda gördüğüm bir kaplumbağa için iki gün boyunca ağlamıştım. *Benim niye kaplumbağam yok*, deyip durmuştum. Annem onlardan nefret ederdi ama benim için bir tane bulup eve getirmişti." Zorla tarhana çorbası içirmeye çalıştığım kaplumbağamın yeri bende çok ayrıydı. Tabii, tarhana çorbası sevmediğini o hastalanana kadar anlamamıştım. Neyse ki eski sağlığına dönmesi uzun sürmemişti.

"Kaplumbağa mı?" Tek kaşını kaldırarak sorduğu soruya başımı salladım. "Üçüncü evcil hayvanım."

"İlk ikisi neydi? Sincap veya hamster mı?" Taktı sincap ve hamstera!

"Hayır tabii ki! Evde sincap ve farenin ne işi var? Salyangoz ve tırtıldı ama çizgi filmlerde olduğu gibi kelebeğe dönüşmedi." Somurtarak homurdandığımda yüksek sesle güldü. "Eşkâllerini ver, ikisinin de canına okuyayım," derken hâlâ gülüyordu.

"Benim kızım onları bir kelebek olarak görmek istiyorsa ikisi de kelebeğe dönüşmeliydi. Salyangoz da kelebeğe dönüşmeliydi. Kabuğundan tarif etmeye başla, belki bulurum." Hayvan herif dalga geçiyordu.

Ama gülüşü çok güzeldi.

İç çekerek parmaklarımı uzatıp dudaklarına dokundum. "Öyle güzelsin ki," dedim büyülenmiş bir sesle. "Başka bir kadının seni benim gözlerimle görmesinden korkuyorum."

İstemsizce dudaklarımdan çıkan sözler sertçe yutkunmasına neden oldu. Gülüşü soldu, kaşları belli belirsiz çanıldı. "Kimse senin gibi göremez beni." Görmesin kimse benim gibi. Ne ona baksın ne de sevsin. Ondaki yerim hiç dolmasın, hep bir boşluk olarak kalsın. Biliyordum bencillikti ama öldüğümde bile sadece bana ait olmalıydı. Benim sahip olamadığım bu adama kimse sahip olmamalıydı.

Üzerimdeki ince çarşafı kenara ittim. Ona doğru emekleyip kucağına çıktım. Bacaklarımı iki yanına uzattığımda onu öpmek için eğildim ancak kendini geriye çekince kaşlarımı çattım. "Birazdan göğsümü yarıp kalbimi sökecekler ama sen hâlâ beni öpmüyorsun!" diye şikâyet ettim.

Dudakları kıvrıldı, belimi kavrayıp beni kendine çekti. "Seni öpmedim diye mi bu çirkefliğin?"

Huysuzlanarak başımı salladım. "Öp beni." Beni öpsün diye her seferinde ona yalvarıyordum. Normalde benim öpmemem gereken taraf olmam gerekmiyor muydu? Bizde her şey ters işliyordu.

Beni öpsün diye beklerken inadıma gülmemek için kendisini zorluyordu. "Ay, yeter!" deyip omuzlarından bastırarak onu yatağa sırtüstü düşürdüm ve üstüne çıktım. Bu sefer gülüşüne engel olamayıp, "Ne yapıyorsun sen?" dediği an gülüşünden öperek onu susturdum. Bu kadar iffetli olması benim suçum değildi!

Onu öptüğüm an ensemdeki saçlarımı kavrayıp bana karşılık vermekte gecikmedi. Baş döndürücü amber kokusu aklımı başımdan alırken son kez öper gibi öpüyorduk birbirimizi. Bu öpüşü diğerleri gibi değildi. Saf şehvet veya tutku içermiyordu. Aksine, o kadar nahif ve yumuşaktı ki sanki yüreğinden geçen yangınları bana hissettiriyordu. Oyunbozan kalbim daha ilk dakikada bana acı vermeye başlamıştı ama durmadık. İkimiz de biliyorduk bunun son olduğunu.

Son dokunuş, son tebessüm ve son öpücük. Evet, son kez acı veriyorduk birbirimize. Son kez öpüşerek birbirimize veda ediyorduk. Her anlamda geç kalmıştık birbirimize. Hayatın son demindeyken bulmuştuk birbirimizi ve şimdi sona gelmiştik. Olsun, yoktu ki pişmanlığım. O bana eksikliğini hissettiğim her şeyi yaşatmıştı. Sevmişti beni, ölüme mahkûm hastalıklı bir kızı çok sevmişti. İşte bu yüzden, yaşadığım hiçbir şeyden pişmanlığım yoktu. Kor ateşlerde yana yana sevmişti beni. Onun sevgisi, beni mutlu ederken benim sevgim, onu içten içe tüketmişti. Buna rağmen çok güzel sevmişti beni.

Kalbimin acısı sınıra gelince usulca ondan uzaklaşıp yatağa oturdum. Hızlı hızlı nefes aldığım için endişelendi. "İyi misin?" Yanından bir saniye bile ayırmadığı astım ilacımı cebinden hemen çıkardı. Üzerime eğilip ensemi tutarak ilacı almama yardım etti. İlaç iyi gelmiş, rahat bir nefes alabilmiştim.

Kendime gelmem için benden uzaklaşacaktı ama ona izin vermeyip kolunu tuttum. Onu yanıma çekip benimle oturmasını sağladım. "Yanımda kal," dedim. "Bugün o üç adımlık mesafeyi istemiyorum."

Yüzüme bakınca ne gördüğünü bilmiyordum ama gördüğü şeyler onu rahatsız etmiş gibiydi. "Korkuyor musun?"

"Evet." Son saatimiz de tükenmişti. Bir saat o kadar hızlı geçmişti ki hiçbir şey anlamamıştım. Onun yanındayken zaman çok hızlı geçiyordu.

"Korkma." Bakışları güven doluydu. "Sana bir şey olmayacak."

"Ben ölümden korkmuyorum ki... Beni korkutan, seni bir daha göremeyecek olma ihtimalim." Lacivert gözleri yine gizemli bir durgunluğa büründü. Bu hâlini sevmemiştim. Sanki benden bir şeyler saklıyordu.

"Vakit geldi, Ethan. Çekil önümden." Ivan'ın sesini duyunca soluğumu tuttum. Ayrılık vakti gelmişti.

"Bir saat daha," diyen bu ses, yine Ethan'a aitti.

"Zaten bir saat erteledik."

"Anlamıyorsun," dedi Ethan. "Biz bir saat daha bekleyebiliriz ama onların bu geceden sonra bir saati bile olmayacak. Bırakalım, bir saat daha birlikte olsunlar." Ethan onu ikna etmiş olmalıydı ki ikisinin uzaklaşan adım seslerini duydum. Ethan bize biraz daha zaman kazandırmıştı.

Bir Saat Sonra

"Sana çocukluğumu anlatayım mı?" Neşeyle gülerek ellerini tuttum. O beni izlerken ben hiç susmadan konuştum.

Ona anlattım, aklıma gelen her şeyi anlattım. Küçük evimizin nasıl olduğunu, annemi, komşularımızı, hayallerimi ve daha birçok şeyi anlattım. Yıllarca susan dilime inat, bu bir saatte geveze birine dönüşmüştüm. Bir saat boyunca konuşup durdum ama Drew çoğunlukla beni dinledi. Normalde de çok az konuşurdu. Yüzündeki tebessümle beni dinleyip uzun uzun izledi.

Arada küçük cümleler kurup yorumda bulunuyordu ama hiçbir cümlesi benimkiler kadar uzun değildi. O, kısa ve öz konuşurdu. Sevmezdi uzun cümleleri. Fazla konuşmayı sevmezdi ve geveze insanlara tahammülü yoktu. Lakin ben konuştukça dudağının bir köşesi kıvrılıyor, tebessüm ediyordu. Sanki sesini duymaktan sıkılmadığı, uzun cümlelerine kaşlarını çatmadığı, hayatında istediği tek geveze bendim. Benimle ilgili her şeyi çok seviyordu.

Ve bitti. Herkesin içeri girmesiyle bize verdikleri son saatin de bittiğini anladım. "Daha fazla erteleyemem," dedi

Ivan. Ethan iç çekerek duvardaki saate baktı. Bunu daha fazla geciktiremeyeceğini anlamıştı.

Yataktan inip yerdeki terlikleri ayağıma geçirdim. "Kimseyle vedalaşmayacağım." Sırasıyla herkese baktım. Ağlamaklı gözler ve hüzünlü bakışlar beni üzmüştü. "Ne olursa olsun, tek kelime etmeyin. Hiçbir şey olmamış gibi çıkacağım bu odadan."

Babam aramızdaki mesafeyi kapatıp hızlıca bana sarıldı. "Yeşil," diye fısıldadı saçlarımın kokusunu içine çekerek. "Anneni özlediğini biliyorum ama babanın seni beklediğini de unutma." Gözlerim doldu, usulca başımı sallayarak onun kollarından çıktım. Onlara geri dönmek istiyordum.

Bir hemşire, tekerlekli sandalyeyle yanıma gelince, "Yürüyebilirim," dedim ama "Lütfen oturun," dedi. Karşı çıkmadım.

Tekerlekli sandalyeye oturduğumda Erich ve Ethan'ın üzerindeki doktor önlüklerini gördüm. "Ameliyatıma girecek doktorlar siz misiniz?" Ethan başını sallarken Erich'in gözleri kısa bir anlığına Drew'u bulmuştu. Daha sonra bana bakıp, "Ben kalbi sana verecek kişinin ameliyatına gireceğim," dedi. Marcus ve ben aynı anda kaşlarımızı çattık. Bunları söylemeden önce neden Drew'a bakmıştı?

"Bu da neydi?" Marcus gözlerini kısarak kardeşine bakınca Drew umursamaz bir ifadeyle, "Hiçbir şey," dedi. "Erich her zamanki gibi fazla duygusal." Nedense bu sözleri pek inandırıcı değildi.

"Gidelim." Hemşire tekerlekli sandalyemi itmeye başladığında herkese son kez tebessüm ettim. Emily ve Deborah'nın ağlamaya başladığını duyabiliyordum.

Yanımda Ivan ve Ethan ile koridorda ilerlerken Drew'un, "Bekle!" diyen sesiyle hemşireyi durdurup hemen ayağa kalktım.

Ona döndüm. Bana doğru iki adım atarak diğerlerini arkasında bıraktı. "Her şeyim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Şarkının adı bu." Nefesimi tuttuğumda onun dudaklarından dökülen şarkıyla gözlerim doldu.

"Gün doğar mecbur gibi, yola düşer kalbin.

Her bir yol, bir ihtimal ama gitme, kal," dediğinde gözyaşlarımı tutamadım. Sesi öyle yalvarırcasına çıkmıştı ki sanki bana isyan ediyordu.

"Son sözü söyler gibi derin bir nefes, dünden bir ses.

Elveda diyecek elbet ama gitme, kal." Ona doğru sarsak adımlar atarken seçtiği şarkı içimi yakıp küle çeviriyordu.

Islanan gözleri attığım küçük ve bocalayan adımlarıma baktı.

"Yorgundu adımların sanki giderken.

Sonbahardı bu gidiş, yazın ardından gelen.

İçimden koparmaya çalıştım seni," dediğinde sesindeki çaresizlik karşısında hıçkırdım. Yenik bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Olmadı, yapamadım, kökün çok derinden." Kırgındı bana, ona yaşattığım her şey için kırgındı. O lacivert gözleri en büyük yasağı olduğumu haykırıyordu.

Gözleri doldu, dudakları titredi.

"Belki sadece sen ve ben.

Belki sadece bu gece kaldı.

İstemem inan başka bir teni, her şeyimi sen yaptım." O bana veda ederken ağlayamıyordu bile.

"Belki sadece sen ve ben.

Belki sadece bu gece kaldı.

İstemem inan başka bir teni, her şeyimi sen yaptım." Bu şarkının her kelimesi o kadar çok şey anlatıyordu ki. Asıl vedayı şimdi yaşıyorduk.

"Gün doğar mecbur gibi, yola düşer kalbin," derken ıslak gözlerime yalvarırcasına baktı.

"Her bir yol, bir ihtimal ama gitme, kal.

Son sözü söyler gibi derin bir nefes, dünden bir ses.

Elveda diyecek elbet ama gitme, kal."[3] Sustuğunda tüm direncim kırılmış gibi ona doğru koşarak sımsıkı sarıldım. Sesli bir şekilde ağlayıp göğsüne sokuldum.

Kollarını bana dolayıp dudaklarını saçlarıma bastırınca hıçkırıklarımı tutamadım. Gitmek istemiyordum. "Se- Sesin çok güzel." Gözyaşlarım akarken nasıl tebessüm edeceğimi onunla öğrenmiştim. "Benimle olmadığın zamanlarda-" demiştim ki burnunu saçlarıma gömerek kokumu uzun uzun içine çekti. "Evet," dedi. "Bu şarkının nasıl telaffuz edildiğini öğrenmek zaman aldı."

Oysaki yabancı aksanına rağmen çok güzel söylemişti. Birkaç günde kim bilir, kaç Türkçe şarkı dinleyip çevirisini yapmıştı. Bizi anlatan doğru şarkıyı bulmak için kim bilir, kaç Türkçe şarkı dinlemiş ve anlamına bakmıştı. Son dileğimi birkaç güne sığdırıp benim için bunu başarmıştı. İmkânsız gibi görünen bir dileğimi daha benim için gerçekleştirmişti. Bizi anlatan Türkçe şarkıyı bulmuş, ezberlemiş ve bana söylemişti. Hepsini şu birkaç güne sığdırmıştı. Yarım bırakmamıştı son dileğimi.

Çenemi hafifçe sıkarak ona bakmamı sağladığında gözlerinde gördüğüm o buğu içimi dağladı. Dokunsan ağlayacak gibiydi. "Bir konuda söz ver bana," diye mırıldandı. "Kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceksin. Kendini savunmayı öğrenecek ve gülüşünü herkesten koruyacaksın."

[3]Pera grubuna ait *"Her Şeyim"* isimli şarkı.

Alnını benim alnıma yasladığında yakınlığımızın kokusunu içine çeker gibi derin bir nefes aldı. "Öyle savunmasız ve hayata karşı tecrübesizsin ki. Seni nasıl bırakıp gideceğim?" dedi acı çeken bir sesle. O bir yere gitmiyordu ki. Neden böyle söylemişti?

Gözlerinden süzülen bir damla yaşı görünce tekrar ağlamaya başladım. O bir damla gözyaşı, en büyük kıyametim olmuştu. Ve ben, bir şeyi anlamakta çok geç kalmıştım. Katiller de severdi. Hem de uğruna gözyaşı dökecek kadar çok severdi. Onu ağlattığım için kendimi hiç affetmeyecektim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan dökülürken ellerimi omuzlarına bastırıp parmak uçlarımda yükseldim. Son bir öpücük kondurdum dudaklarına ve gözlerine bakarak, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. "Seni o kadar çok seviyorum ki... Uğruna yaşamayı isteyecek kadar," dediğimde öyle bir baktı ki bana, binlerce duygu saniyeler içinde geçti gözlerinden. Zaten biliyordu onu sevdiğimi ama sesimden duymak bu gece aldığı en güzel hediyeymiş gibi yüz hatları gevşedi.

"Ben de," diye fısıldadı başını ağır ağır sallarken. "Sevdim kadın, o kadar çok sevdim ki... Uğruna ölecek kadar." Dudaklarından çıkan bu sözlerle burukça tebessüm ettim. Bir yaprak kadar zayıf kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Kulaklarımda sürekli beni sevdiğini söyleyen sesi vardı. Tıpkı onun gibi ben de hep biliyordum. Beni sevdiğini hep biliyordum ama duymak bambaşka bir şeydi.

"Gitmeliyiz." Ivan'ın uyarısıyla usulca ondan ayrıldım. Herkesin imrenerek ve bir o kadar da üzülerek bize baktığını gördüm. Kız kardeşlerim gelmediği için bir yanım buruktu.

"Hoşça kal," dedim kısık bir sesle ve istemeden de olsa ona sırtımı dönüp yürüdüm. Sürekli kendime, "Arkana bakma," diye hatırlattıkça daha fazla ağlamak istiyordum.

Bakmadım, tekerlekli sandalyeye oturduğumda bile dönüp arkama bakmadım. Ona bakarsam sebep olduğum yıkımı görecektim. Bir adamı ne denli yıktığımı görmekten korkuyordum. Görünce geri döner ve onu bırakamam diye korkuyordum. Ameliyathanenin kapısından geçtiğimde bile çok istesem de dönüp bakmadım. Onun yoğun bakışlarını hissederken, tüm zalimliğimi konuşturarak hiç arkama bakmadım.

Belki de son bir kez daha görmek istemişti beni.

Ameliyathaneye girdiğimizde kapılar arkamızdan kapandı. İlk kez böyle bir yere girmediğim için gördüğüm doktorlara ve cerrahi aletlere alışıktım. Hemşire sedyeye çıkmama yardım etti. Sağ taraftaki cihazları ve bilgisayarı görünce ne yapacaklarını anladım. Kalbimi çıkarmadan önce, o cihazlarla içindeki bilgileri aktaracaklardı. Toplamda on bir doktor vardı ve bunlardan dördü kadındı. Bir kenarda duran Ivan ile üç adamı da maske ve plastik eldiven takmışlardı. Onların işi, göğsüm açıldıktan sonra başlıyordu.

"Başlayalım," diyen Ethan plastik eldivenlerini takarak içeri girdi. Sesi öncekine nazaran daha iyi çıkmıştı. Belki de hep istedikleri kalbi sonunda aldıkları için heyecanlıydı. Onun aksine Ivan'ın bakışları üzgündü.

"Uzanın lütfen." Bir doktorun söylediklerileyle sırtüstü uzandığımda daha fazla üşüdüm. Soğuktu. Evet, burası o kadar soğuk ki titremeye başlamıştım.

Kadın doktor bileklerime deri kemerleri geçirip kelepçe gibi sıkınca kaşlarımı çattım. "Bu gerekli mi?" Başını sallayarak, "Narkoz versek bile ameliyatın ortasında uyanma riskine karşı aldığımız bir tedbir," deyince sorun çıkarmadım. Böyle bağlanmak hoşuma gitmemişti.

Bir doktor elindeki iğneyle yanıma gelince gözlerimi kapatıp sevdiğim adamı düşledim. *"Uğruna ölecek kadar çok seviyorum,"* demişti ve bunu hatırlamak yine tebessüm etmemi sağlamıştı.

Uğruna ölecek kadar mı?

Ansızın kalbim sıkışmaya başladığında bu ayrıntının beni neden rahatsız ettiğini anlamadım. O anki ruh hâline göre bunu söylemiş olabilirdi. Belki de öylesine söylemişti çünkü herkes birilerine *senin için ölürüm* gibi şeyler söylüyordu. Bu klişeleşmiş cümle, herkesin ağzındaki sakız gibiydi. Yani öylesine söylediği bir şey olabilirdi. Hayır, Drew bana öylesine hiçbir şey söylemezdi. O da tüm klişelerden çok uzaktı. İnsanlar arasında yaygınlaşan şeyleri kullanmazdı. Onun her şeyi kendine özeldi.

Belki de beni asıl korkutan şey, "Seni nasıl bırakıp gideceğim?" cümlesiydi. Giden bendim ama giden oymuş gibi konuşmuştu. Burada bir şeyler yolunda gitmiyordu. Sanki atladığım ve ısrarla göremediğim bir şeyler vardı.

Ivan'a bakınca arabadaki kısa konuşmamızı hatırladım. Aradığım tüm cevaplar ondaymış gibi bakıyordum. Arabadayken bir soru sormuştum ve bana bir hikâye anlatmıştı. *"Bana neden bu hikâyeyi anlattınız?"* dediğimde bana, *"Sorduğun soruya cevap verdim,"* demişti. Kalbi kim verecek diye sormuştum ve o, bana sevdiği kız için ölen bir gencin hikâyesini anlatmıştı. Kahretsin!

"Dudaklarından çıkan her kelime kabulüm. Ablanın kalbi mi? Yoksa bir katilin kalbi mi?"

"Ablam yerine bir katilin ölmesini tercih ederim." Konuşmamız aklıma gelince çığlık atarak gözlerimi açtım. "Drew, hayır!" diye bağırdım kalkmaya çalışarak. "Hayır, bunu yapma!" Bana kalbini veremezdi!

Bana kalbini verecek o mahkûm, aslında en başından beri Drew'du!

"Çözün beni!" Bağırarak kollarımı çekiştirip kalkmaya çalıştım. El ve ayak bileklerimden beni sedyeye bağladıkları için ayağa kalkamadım. Daha fazla çırpınıp, "Beni ona gö-

türün!" diye avazım çıktığı kadar çığlık attım. Bunu nasıl anlayamamıştım?

Bana kalbini verecek kişinin Drew olduğunu nasıl görememiştim? Çaresizce teslim olan bakışlarını göremeyecek kadar kör mü olmuştum? Tanrı'm, hayır! Hayır, onun kalbi olmazdı. Bu, bana ölümden daha ağır gelirdi. Anlatmaya çalışmıştı, anlamamı beklemişti ama anlamamıştım.

Âşık olduğum adamın katili olacağımı anlamamıştım...

"Ne duruyorsun, iğneyi yap!" Başımı çevirip Ivan'a yalvaran gözlerle baktım. "Beni öldürme," diye hıçkırdım. "Benim inandığım tanrı, kendi canımı almamı yasakladı. Ben, onun bana verdiği canı alamam, beni yaşatarak öldürme. Sana yalvarıyorum, sevdiğim adamın kalbini bana vererek beni öldürme!" Uzun bir yaşam istemiştim, değil mi? Lanetim, onun kalbiyle uzun bir hayat sürmek mi olacaktı?

Ivan, "Üzgünüm," dediğinde doktor damar yoluma narkozu enjekte edince boğazım yırtılırcasına haykırdım: "Bir gün anneme gidince ne söyleyeceğim? *Anne, ben göğsümde sevdiğim adamın kalbiyle geldim* mi diyeceğim?" diye ağlamaya başladım. "Söyle, ben anneme ne diyeceğim?"

Ivan, "Kahretsin!" dedikten sonra dolan gözlerini benden kaçırmıştı. Gözlerim kapanmaya başladığında hiç uyanmamayı diledim. Onun olmadığı bir dünyaya uyanmamak için tüm kalbimle yalvardım Allah'a.

Ben onun için yaşamak istemiştim, o yoksa ben niye yaşayacaktım ki? Bunu bildiği hâlde bana bunu nasıl yapmıştı? Aşk her şekilde öldürüyordu. Bunu bile bile onu sevmek benim günahımdı. Artık uyanmak için bir sebebim kalmamıştı. Ben artık yaşamak istemiyordum. Onun kalbiyle uyanmaktansa hiç uyanmamayı tercih ederdim. Anne, kızını duyuyorsan gel, kurtar beni. Bu cehennemden kurtar beni ve götür yanında.

Ölmek istiyorum, anne. Ölmek...

13

SABIRSIZ BEKLEYİŞ

"Birilerinin hayatına dokunmalı insan. Dokunmalı ve onda bir şeyler değiştirerek güzel izler bırakmalı."

Emily

Saatler geçmişti ama hâlâ bize içeride neler olup bittiğini söylememişlerdi. Hepimiz ameliyathanenin kapısının önünde bekliyorduk. Bu son savaşımızdı, kazanmak istediğimiz son savaştı. Ve bu savaşı tek başına göğüslemesi gereken kişi Yeşil'di. Bu sefer ona yardım edemezdik, onun bize yardım etmesi gerekiyordu. Bu kapıdan canlı bir şekilde çıkarak bize yardım etmesi gerekiyordu. Kısa sürede hayatımın bir parçası olmuşken şimdi içeride ölüm kalım savaşı veriyordu. Tanrı'ya dualar ederken etrafımdakilere döndü bakışlarım. Babasının gözleri kapıda oyalanıyor, ondan gelecek güzel haberi bekliyordu. Kellsey sürekli ağlayıp tıpkı benim gibi dua ediyordu.

Sofia ve Anastasia, bir köşede sabırsızca haber beklerken Deborah, benim aksime güçlü durmaya çalışıyordu. Yeşil ameliyata gireli dört saat olmuştu fakat burada olmayan o üç kişi hâlâ gelmemişti. Vanessa ve Chloe neden gelmemişti? Ya Drew? O nereye kaybolmuştu?

Beklemekten içim daraldığı için koridorda ilerleyerek asansöre bindim. Hastanenin ilaçlı havasından kurtulup

bahçeye çıkınca nihayet rahat bir nefes aldım. Tabii, Bay Bruce'u görenek dek. Başını yukarı kaldırıp yıldızları izleyen adamı yan profilden seyretmek heyecan vericiydi. Düzgünce taradığı siyah saçlarına dokunmak istemem benim aptallığımdan kaynaklanıyordu. Kim bilir, saçlarını günde kaç kez tarıyordu? Şekli hiç bozulmuyor, hep aynı kalıyordu. Tek bir kırışık dahi bulunmayan takım elbisesinin içinde o kadar olağanüstü görünüyordu ki... Asla ona ulaşmama izin vermeyecek kadar imkânsız görünüyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine koymuş, bu karanlık gecede düşüncelere dalmış gibiydi.

Telefonunun melodisi sessizliği böldü. Varlığımdan habersizce başını eğerek cebindeki telefonu çıkardı. Arayan kişiden hoşlanmamış gibi sıkıntılı bir nefes almasını izledim. "Merhaba, Luna." Duyduğum isimle kaşlarım benden bağımsız çatılmıştı. Biliyordum, hakkım yoktu ama o kadın ile konuşmasını istemiyordum. Luna onun eski nişanlısıydı. Peki, ben onun nesiydim?

Marcus, "Gelemem," dedi kulağına yasladığı telefona. "O kokteyl partisinden daha önemli işlerim olduğu aklına gelmiyor mu?" Dudakları küstahça kıvrılmış, karşısındaki boşluğa düz bir şekilde bakıyordu.

"Ne evliliğinden bahsediyorsun? Luna, biz ayrıldık. Neden bunu anlamak istemiyorsun? Bir düğün olmayacak," dedi kararlı bir sesle. "Bu evlilik fikrini aklına sokan annem değil miydi?" diyerek güldü. "Ona söyle, kiliselerdeki düğünler fazla sıkıcı olduğu için evlenmekten vazgeçtim." Bu adamı ciddi görmek istiyorsanız şirketine gidip onun emrinde çalışmalıydınız.

Hayatı iş dışında fazla ciddiye almıyor, her koşulda insanları küçümseyerek dalga geçiyordu. Gerçi, iş disiplinini saymazsak şirkette de herkesi rencide eden biriydi. "Annem o kadar üzülüyorsa neden benim yerime o evlenmiyor seninle?" dedi bıkkın bir sesle. "Yeniliklere açık biriyim." Luna büyük ihtimalle onu annesini bahane ederek ikna et-

meye çalışıyordu fakat Annalees nişan bozuldu diye pek de üzgün görünmüyordu.

"Evet, beni ne kadar çok sevdiğini iyi biliyorum." Sonunda kaşlarını ciddiyet içinde çatmıştı. "O kadar iyi biliyorum ki ilişkimizin başından beri geceyi geçirdiğin adamlarla herhangi bir skandala karışma diye medyaya bir servet ödüyorum," dedikten sonra telefonu kapatınca afalladım. Luna onu aldatıyordu ve o, bunu bilmesine rağmen uzun süre kayıtsız mı kalmıştı? Belki de umursayacak kadar sevmemişti onu.

Ona görünmeden gitmek için harekete geçtiğim esnada bana doğru dönünce donup kaldım. Yakalanmanın verdiği utançla kıpırdayamadım. "Bayan Lewis?" Dudakları küstahça kıvrıldı. "Birilerini gizlice dinlemenin görgü kurallarına uymadığını kimse size söylemedi mi?"

"Hiçbir şey duymadım." Bana inanmadığını göstererek tek kaşını kaldırınca, "Hepsini duydum," diye itiraf ettim. "Üzgünüm." Sonlara doğru sesim kısık çıkmıştı. Aldatılan birini nasıl teselli etmem gerektiğini bilmiyordum. Teselliye ihtiyacı varmış gibi de görünmüyordu.

Sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Üzgün müsün?" Başını iki yana salladı. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bal rengi gözleri küstahça ışıldarken bana doğru yürüyordu. "Beni istiyorsun, Lewis. O tatlı dilin aksini söylese de şu kışkırtıcı bakışların seni ele veriyor. O yüzden Luna'dan ayrıldığım için üzgün değilsin." Omuz silkti. "Ben de değilim."

Tam karşımda durunca söylediklerini inkâr edecek cesareti kendimde bulamadım. Onunla gireceğim bir savaşta hiç şansım olmadığını biliyordum çünkü her konuda kazanmak için doğmuş gibiydi. "Bir şey söyle," dedi.

"Ne söylememi istiyorsunuz?"

Göz temasımızı kesmeden üzerime eğildi. "Seni istediğimin farkında mısın?" Etkileyici çıkan sesi tüm direncimi kırıyordu.

"Sence de bu iş fazla uzamadı mı?" Çenemi hafifçe sıkarak başımı yukarı kaldırdı. Başparmağı, dudaklarımın üzerinde gezindi. Arzuyla kararan gözleri, ona teslim olmamı sağlıyordu. "Seni aklımda çıkaramıyorum, seni bunun için bile dava edebilirim."

"Anlamadım?"

Parmağını alt dudağımın üzerine sürterek, "Nesini anlamadın?" derken sesi arzu doluydu. "Birinin aklını sürekli meşgul etmek de bir suç sayılmalı."

"Bay Bruce-"

"Şşt," dedikten sonra başını omzuna doğru eğerek dudaklarıma baktı. "Seni öpmeme izin ver."

Şaşkınca, "Anlamadım?" dediğimde sabırsız bir ifadeyle, "Ben seni öperken sen neyi anlamıyorsan onu anlamaya çalışabilirsin," dedikten sonra bana düşünme şansı tanımadan beni öpmeye başladı.

Ona karşılık vermek istemedim, ona direnip uzaklaşmak istedim. Fakat dudakları o kadar karşı konulmazdı ki daha ilk saniyede ona teslim olmuştum. Parmak uçlarımda yükselip ellerimi omuzlarına koyduğumda belimi tuttu. Bir eli belime baskı uygulayıp beni ona yaklaştırırken diğer eli sırtımda geziniyordu. Sahipleniciydi öpüşü. Belki de bu yüzden ona karşı koyamıyordum çünkü bana olan bakışları, teması ve yakınlığı sadece tutkudan kaynaklanmıyordu. Asıl istediği seks olsaydı, istediği birçok kadınla yapabilirdi bunu ama o, benimle ilgili her şeyi istiyor gibiydi.

Nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda, "Lewis," dedi. Öptüğü dudaklarımın etkisindeydi hâlâ. "Bir kurbağaya göre fazla karşı konulmazsın," deyince kaşlarımı çat-

tım. Beni öptükten hemen sonra gerçekten böyle bir şey mi söylemişti? Ben bir kurbağa değildim!

Asla gururla yanında taşıyacağı bir kadın olamayacaktım. Şu zamana kadar birlikte olduğu kadınlar fazla güzeldi. Sevgililerini genelde mankenlerin arasından seçiyordu çünkü güzellik algısını hat safhalarda yaşıyordu. Evet, ortalama bir güzelliğim vardı ama Yeşil ve Deborah ile yarışamazdım bile. Ancak kendimle barışıktım ve kendimi olduğum gibi seviyordum. Onun, beni asla olduğum gibi sevmeyeceğini bildiğim için değişmek istemiyordum.

Ben o sinir bozucu karakterine rağmen onu olduğu gibi seviyordum ama o, aynısını yapamayacaktı. Soğuk gözlerle ona bakıp, "Yeşil iyileştikten sonra Sofia ile bu ülkeden gidiyorum," dedim. Sofia, başına gelenlerden sonra artık buralarda kalamayacağını söylemişti. Serbest kaldığında burayı terk etmek istiyordu. Onu yalnız bırakamazdım, üstelik Marcus için kalmayı doğru bulmuyordum.

Gözleri bana anlamsızca bakıyordu. "Gitmek mi? Yanlış duydum sanırım."

Ondan uzaklaşıp geriye doğru birkaç adım attım. "Doğru duydunuz, yakında gidiyorum."

Önce düz bir ifadeyle yüzüme baktı ama daha sonra omuz silkti. "Gitmek istiyorsan bu konuda yapacağım bir şey yok." Yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım. Tek söyleyeceği bu muydu?

"Ama yerinde olsam gitmekle vakit harcamazdım." Küstah gülüşü dudaklarındaki yerini aldı. "Nereye gidersen git, seni bulur ve buraya getiririm. Daha önce de benden kaçmıştın, değil mi? Peki, seni bulmadım mı?"

"Peşimi bırakın artık. Hayatıma devam etmek istiyorum."

"Hayatına benimle devam edebilirsin." Gözleri açık bir şekilde vücudumu süzdü. "Daha bana vermediğin çok fazla

şey var ve-" diyerek kirpiklerinin altından gözlerime baktı. "Benden alacağın birçok şey var," dediğinde ısıyı vücudumun her yerinde hissettim. Onunla yatacağımı düşünüyor olamazdı, değil mi? Kahretsin, bunu istiyordum! Ama hayır, böyle bir şey olmayacaktı.

Kaşlarımı çatmak için kendimi zorladım. "İğrenç sözlerinizi duymamış gibi yapacağım," dediğimde sesimi kızgın çıkarmaya çalışıyordum.

Dudakları keyifli bir şekilde kıvrıldı. "O iğrenç bulduğun şeylerin aslında öyle olmadığını sana kanıtlamak için çıldırıyorum." Evet, çıldırdığı bir gerçekti. Aksi takdirde bu sözleri söylemesinin başka bir anlamı olamazdı.

"Biliyor musunuz, sizden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Siz hayatımda gördüğüm en benmerkezci-" demiştim ki bunu ona hep söylediğimi ve onun zerre etkilenmediğini fark edince sustum.

Güldü. "Devam etmeyecek misin?"

Ters ters ona bakarken, "Hayır!" dedim. Onu arkamda bırakıp hastaneye doğru yürümeye başladım. "Ne söylersem söyleyeyim anlamadığınız için size söyleyecek bir şeyim yok."

Arkamdan, "Lewis," diye seslendi. Sanki beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamış gibi, "Kurbağaları severim," dedi. Bir süre sustu ve hemen sonra, "Nasıl göründüğünü düşünmeksizin kurbağaları severim," dediğinde ona doğru dönmedim. Yüzümdeki gülümsemeyle hastaneye girdim. Belki de o kadar umutsuz değildi bazı şeyler.

Saatler geçmişti ama hâlâ bize ameliyat hakkında bir bilgi vermemişlerdi. Saat sabahın beşiydi ve biz sadece bekliyorduk. İlginç olansa Drew'un hâlâ gelmemiş olmasıydı. Yeşil ameliyata girdikten kısa süre sonra ortadan kaybol-

muştu. Belki de beklemekten korkmuştu. İkisinin birbirine olan vedasını nasıl unutabilirdik ki? Marcus'un aksine, Drew çok güzel seviyordu kadınını. Drew gibi herkesi bakışlarıyla ürküten bir adam, sadece Yeşil'e bakınca bakışları yumuşuyordu.

Bazen elimde olmadan Yeşil'i kıskandığım oluyordu. O ikisine bakan herkesin benim gibi hissettiğine emindim. Ben de sevdiğim adam tarafından, Drew'un onu sevdiği gibi sevilmek istiyordum. Hani severken korkan adamlar vardır ya, işte Drew Bruce Marshall o nadir adamlardan biriydi. Yeşil'e bakarken bile onu incitmekten korkar gibiydi. İnsan ister istemez iç çekip *neden onun gibi biri benim de karşıma çıkmıyor,* diye kendisini sorguluyordu. Bendeki bu şansla benim karşıma çıka çıka akıl hastası, takıntılı bir deli çıkmıştı. İki kardeş nasıl birbirinden bu kadar farklı olabilirdi?

Ameliyathanenin kapısı açılınca hepimiz korkuyla nefesimizi tuttuk. Ivan ve adamları sonunda dışarı çıkmıştı. Kapılar yeniden kapandı. Ameliyat hâlâ devam ediyor olmalıydı ki Ethan ve diğer doktorlar içeriden çıkmamıştı. Ellerinde çantalarla dışarı çıkan ajanların yüzünde rahatlama ifadesi vardı. İşlerini kusursuz yapmış gibilerdi. Ancak Ivan onlardan biri değildi. Ivan'ın nemli gözleri, bu yaşlı adamın üzgün olduğunu gösteriyordu. Sanki yılların tecrübesi, Yeşil ile tanıştıktan sonra yerle bir olmuştu. Ajanlar hep katı olurdu ve duygularını işlerine karıştırmazdı. Fakat Ivan, Yeşil'e değer veriyordu. Yeşil'in dostlarını onun için buraya getirecek kadar değer veriyordu. Belki de bu yaşlı adamın görevleri arasındaki ilk istisnası Yeşil'di.

Yeşil'in böyle bir özelliği vardı, insanları kendisine bağlıyordu.

O kadar masumdu ki insanda onu koruma duygusunu ortaya çıkarıyordu.

"Kızım!" dedi Nicholas Green. "Kızımın durumu nasıl?"

Ivan'ın elinde tuttuğu küçük cam kutuyu görünce kaşlarımı çattım. "Bu şey için mi ona hayatı zehrettiniz? Şimdi mutlu musunuz?" Yeşil'in kutudaki kalbine baktıkça ağlamak istiyordum. Cam kutunun içindeki ölü kalbi ellerinde tutuyordu.

Şeffaf kutunun içindeki kalp o kadar korkutucuydu ki herkes ürkmüştü. Cihazın kıskaçları, kalbin her yerine metal bir ahtapot gibi saplanmıştı. Bu korkutucu cihaz, kalbi sıkan bir yaratığın pençelerine benziyordu. Yeşil bunca zaman göğsünde bu şeyle nasıl hayatta kalabilmişti? Kalp çoktan öldüğü için içindeki bilgileri onu çıkarmadan aldıklarına emindim. Bu kalbi ise kanıt olarak kendileriyle götürüyorlardı. Kalbe baktıkça gördüğüm tek şey, metal kıskaçların arasında sıkışan bir organdı. Yeşil bunca zamandır kalbine pençelerini geçiren bu şeyle mi yaşıyordu?

Ivan, "Ameliyat hâlâ devam ediyor," dedi kısık bir sesle. Daha sonra iç çekti. "Şu ana kadar bir sorun çıkmadı. Ethan şimdi ona yeni kalbini takacak." Bu sözleri, hepimizi bir nebze olsun rahatlatmıştı.

"Peki, neden bu kadar uzun sürdü?" dedi Nicholas.

Ivan elinde tuttuğu kalbi gösterdi. "Verileri bilgisayara aktarmamız zaman aldı. Bunu yaparken kalp, Yeşil'in göğsünde ve canlı olmalıydı," dedikten sonra adamlarıyla birlikte gitti. Yani şu saate kadar Yeşil'in göğsü açıktı ve onlar gereken bilgileri onun kalbinden bilgisayara aktarıyordu. Kahretsin, henüz ameliyata başlamamışlardı bile! Henüz ona yeni kalbi takılmamıştı. Şu anda takılıyordu. Bu saate kadar beklediğimiz yetmezmiş gibi yine bekleyecektik!

Stres içinde dönüp durmaya başladığımda Marcus kolumu tutup, "Biraz sakin ol," dedi. "Yeşil bunu başaracak."

"Sakin olmak istemiyorum!" Kolumdaki elini tutup sertçe ittim. "Ben arkadaşımı istiyorum."

Başını eğip elinin üzerine bakınca gözlerimi baktığı yere çevirdim ve tırnaklarımın bıraktığı izi gördüm. Soğuk bakışları ürkütücüydü. "Bunun için de beni dava edeceksiniz, değil mi?" Ona verecek hiçbir şeyim kalmamıştı çünkü elimdeki her şeyi almıştı. Şimdi ise ellerinin üzerinde tırnak izlerim olduğu için bu dava manyağının beni yine dava etmesinden korkuyorum.

Sorduğum soruyla sert bakışları yumuşadı. Gülmemek için dudaklarının içini ısırırken, "Küçük pençelerinin tenimde bıraktığı izleri sevdim, Bayan Lewis," dedi çapkınca. Hemen sonrasında, "Ve evet," dedi beni kızdırarak. "Bunun için de seni dava edeceğim."

Şaka yaptığını düşündüm. Elinin üzerindeki küçük bir çizik için bana dava açmayacağını düşündüm. Ta ki telefonunu cebinden çıkarıp birini arayana kadar. Bana sırtını dönüp yürürken, "Antonio, Bayan Lewis'i dava ediyoruz," deyince koridordaki herkesin şaşkın bakışları onu buldu. Yeşil'in ameliyatta olması bile birilerine dava açmasına engel olmuyordu.

"Tabii ki saatin farkındayım. Saat sabahın beşi," diyerek koridorda ileri geri yürümeye başladı. "Çık o yataktan, Antonio!" dedi sert bir sesle. "Ben burada darbedildim ve sen orada uyuyor musun?" Darp mı edildi? Onu darp mı etmiştim? Benim niye bundan haberim yoktu?

Küçük çiziğe tekrar baktı. "Mükemmel elimin üzerinde şu anda olmaması gereken bir çizik var. Hayır, Antonio. Yüzümde değil. Tanrı aşkına, mükemmel olan sadece yüzüm mü sanıyorsun? Ben baştan aşağı mükemmel bir varlığım, bunu zaten bildiğini düşünüyordum. Antonio, çık o yataktan yoksa senin için de bir dava açmak zorunda kalacağım. Burada suistimal ediliyorum!" Artık onun bir kaçık olduğuna hiç şüphem kalmamıştı.

Kaşlarını çattı. "Ne demek *istifa ediyorum*?" Bence Antonio ona çok bile katlanmıştı, ben olsam bir gün bile dayanamazdım. Zaten dayanamadığım için istifa etmeden önce aklımdaki her şeyi ona söylemiştim ve o günden beri beni dava edip duruyordu!

Gayet rahat bir ifadeyle, "Antonio, kendini de dava et çünkü ben istemeden istifa edemezsin," dedi. "Sana daha önce de söyledim, istifa edersen mahkemeye vereceğim kişilerden biri de sen olursun. Elimde sana dair çok fazla şey var. Gerçekten hepsinin ortaya çıkmasını istiyor musun? Torununun düğününde bir skandala imza atmak istediğine emin misin? Hayır, daha önce de söylediğim gibi emekli olsan bile bana çalışmak zorundasın. Aksi takdirde, başta sen olmak üzere tüm aileni ölene kadar durmaksızın dava ederim."

Antonio ne söylediyse dudakları kıvrıldı. "İstifa kararından vazgeçtiğini söylemene gerek yok. Eğer istifa etmek istiyorsan tabii ki edebilirsin. Kesin olarak vazgeçtin, anladım. Madem istifa edemiyorsun, o zaman kaldır o kıçını ve Bayan Lewis'e yeni bir dava aç. Erich dışarı çıkınca elim için gereken darp raporunu alacağım." Telefonu tam kapatacaktı ki aklına ne geldiyse, "Bekle," dedi. "Annem için de bir dava aç. Son zamanlarda beni aramıyor. Evet, Antonio, anneme dava açıyorsun. Beni ihmal etmeye başladı, çocuk istismarından yargılanmalı." Ne dediğinin farkında mıydı? Hayretler içinde kalarak izliyordum bu ruh hastasını.

"Çocuk olmadığımın farkındayım, aptal herif!" dedi çatık kaşlarla. "Ama beni doğurduysa kaç yaşına gelirsem geleyim benimle ilgilenmek zorunda. Tüm haklarımı biliyorum," dedikten sonra telefonu kapatıp cebine koydu.

Başını kaldırınca hepimizin şaşkın bakışları görüp, "Neden bana böyle bakıyorsunuz?" diyerek elindeki telefonu gösterdi. "Bakışlarınızla mükemmel varlığımı taciz ettiğiniz için sizi de dava etmemi ister misiniz?" Herkes kısık

sesle küfrederek önüne döndü. Bu adam deliydi, hem de en temizinden!

"Baba!" Chloe'nin sesi koridorda yankılanınca hepimiz merakla ona doğru döndük. Mavi gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ve rimeli gözlerinin altına akmıştı. Saçları savaştan çıkmış gibi dağınıktı, üstelik ayakta zor duruyordu.

"Chloe!" Kellsey endişeyle tekerlekli sandalyesini ona doğru itti. "Sana ne oldu?" Bu kadına baktıkça beni evlat edinmesini istiyordum. İyilik meleği gibiydi ve insanlara gerçekten sevgiyi hissettiriyordu.

"Yeşil nasıl, anne?" Chloe şu anda kendisi için üzülmüyordu. "Yetişemedim, değil mi?"

Gözyaşları içinde babasına bakıp ona arkasından gelen Elijah'yı gösterdi. "Bu adi herif beni kaçırdı! Buraya gelmeyeyim diye tüm gece beni bir depoda tuttu. Kaçmak için onun kafasını kırmaktan daha fazlasını yapmalıydım!" Başımı çevirdiğimde Elijah'nın sağ kaşına doğru akan kanı gördüm. Bunların çok değişik bir çift olduğunu bir kez daha anlıyordum.

"Kaçmak mı?" Elijah ona tersçe bakarak bize doğru yürüdü. "Seni bırakmak için gelmiştim zaten. O demiri kafama geçirmek zorunda değildin!" diye homurdanınca Deborah dayanamayıp kıkırdamıştı.

"Kızımı neden kaçırdığını öğrenebilir miyim?" Nicholas Green kaşlarını çattı. Mantıklı bir açıklama duymadığı takdirde yapacaklarını bakışlarıyla çok güzel anlatıyordu.

Herkes Elijah'dan bir açıklama beklerken Vanessa'nın, "Ben öyle istediğim için onu kaçırdı," diyen sesini duyduk.

Vanessa arkasındaki iki korumasıyla koridorda belirdi. Onu görünce gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. Kellsey ise acı dolu iniltisine engel olamamıştı. Vanessa'nın vazgeçilmezi olan beyaz elbisesi kanlar içindeydi. Kan o kadar

yoğundu ki boynuna hatta yüzüne bile sıçramıştı. Fakat üzerinde yara aldığını gösteren herhangi bir iz olmadığına göre bu kan ona ait değildi. Yorgundu, berbat görünüyordu. Kanlı bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu. Buna rağmen dimdik bir şekilde yürüyor, öz güveni yüksek adımlar atıyordu.

Yürüyüp babasının karşısında durduğunda gözlerindeki ifade buz gibiydi. "Chloe her şeyi öğrendi. Yeşil'in kalbini geri vermek için buraya gelecekti. Bunu bildiğim için Elijah'yı onu bulması için görevlendirdim. Elijah onu hastaneye girerken yakaladı. Neyse ki Chloe bir aptallık yapmadan önce onu durdurdu." Konuşurken bile sesi o kadar yorgun çıkıyordu ki sanki ayakta durmak için son gücünü kullanıyordu. Ve o gözler... O gözler ilk kez ölü gibi bakıyordu. Ona ne olmuştu?

"Va- Vanessa..." Chloe yutkunarak kardeşine doğru bir adım attı ama Vanessa elini kaldırarak onu durdurdu. "Bana yaklaşma." Soğuk bir şekilde güldü. "Çünkü hep dediğin gibi bir canavara dönüştüm artık." O herkesi büyüleyen sevimli yüzü buz gibi soğuktu. Gözleri, ruhsuzluğun kölesi olmuş gibiydi.

"Vanessa, sen ne yaptın?" Nicholas alacağı cevaptan korkar gibi temkinli gözlerle ona baktı. "Bu kimin kanı?"

Vanessa başını eğip üzerindeki kana bakınca acı acı güldü. "Ruhumu şeytana satıp da geldim, baba." Bir eliyle diğer elini sıkıyor, titremelerini kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Dün gece çok şey yaptım," diyerek başını salladı. "Ve bu sizin için yaptığım son şeydi." Bu sözleri herkesi korkutmaya başladı. Bu küçük mafyanın yine ne yaptığını öğrenmekten korkuyordum. Kızın tehlikeli bir psikopatlığı vardı.

"Ne?" dedi Nicholas. "Vanessa, ne yaptın?"

Uzun uzun baktı babasına. Sanki konuşmak için kendine gelmeyi bekliyordu. Daha sonra söyledikleriyle koridorda ağır bir sessizlik oluştu. "Bu kan, büyükbabamın," dedi donuk bir sesle. "Onu vurdum. Baba, beni seven tek kişiyi kendi ellerimle vurdum!" Gözlerinden süzülen birkaç damla yaş bile ruhsuzluğunu gizleyememişti. Vanessa Green, yaptığı şeyle kendisini lanetlemiş gibiydi.

Vanessa

"Bunun olacağını biliyordum." Büyükbabamın kısık bir sesle söyledikleriyle boğazımda bir yumru oluştu. "Kendi ellerimle yarattığım canavarın, bir gün beni de hedef alacağını biliyordum."

Kızmasını istiyordum, bağırsın ama susmasın istiyordum. Öfkesine alışıktım ama bu sakinliği bana çok yabancıydı. Bana öğrettiği ilk şey, ateşle oynuyorsan o ateşin ilk senin ellerini yakacağıydı. Buraya ne için geldiğimi artık biliyordu. İstediğim şeyi bana vermezse neler yapacağımı da öyle.

Yan yana terasta dururken yağan kar iç çekmeme neden oldu. "Ellerim üşüyor, ihtiyar," diye fısıldadım.

Tebessüm ederek ellerimi kendi sıcak ellerinin arasına aldı. "Doğduğun günü hatırlıyorum." Avuçlarının arasına aldığı ellerimi sıktı. "O zaman da ellerin çok soğuktu. Hep fazla soğuk oldular." Gözlerim doldu, bu sözleri bana hiç yardımcı olmuyordu. Birazdan yapacağım şey için gerekli gücü kendimde bulamıyordum.

Kalbim şu anda ellerimden daha soğuk, ihtiyar.

"Beni sevmeyi bırakacak mısın?" Bana olan sevgisi, son ana kadar eksilsin istemiyordum. Sam Green ile olan ilişkim alışılagelmişin dışındaydı.

Birbirimizden ölesiye nefret ederdik ve nefret gibi güçlü bir duyguyla birbirimize bağlıydık. Ancak nefretten daha büyük bir sevgi vardı aramızda. Erich'ten sonra beni olduğum gibi kabul edip seven tek insandı. Beni asla yargılamaz ve her koşulda yanımda olurdu. Herkes yanılıyordu çünkü beni zehirleyen o değildi. Kimse kabul etmek istemiyordu ama ben böyle doğmuştum. Aykırı davranışlarım herkes için birer kusurken büyükbabam için olağanüstü bir yetenekti. Çocukluğumdan bu yana beni himayesi altına almıştı. Çoğu konuda beni zorlasa da sınırlarımın dışına hiç çıkmamıştı.

Onu suçlayıp durmuştum ama aslında yaptığım her şey benim tercihimdi. Bu yaşlı adam, saçlarımı okşayan tek kişiydi. Üşüyen ellerimi ısıtan ateşim, kimsesizliğimi gideren güçlü sığınağımdı. Herkes için günahkâr biri olabilirdi ama benim için birçok şeydi. Ve ben sahip olduğum tek sığınağımı ateşe vermeye gelmiştim.

Çantamdaki telefonumun sesiyle yutkundum. "Zaman geldi." Arayanın Ethan olduğunu biliyordum.

Saatler önce, ben o uçurum kenarındayken bana Yeşil'e kalbini verecek kişinin Drew olduğunu söylemişti. Bu yüzden böyle bir karar almak zorunda kalmıştım. Ethan'a ameliyatı elinden geldiğince geciktirmesini söylemiştim. Nedenini sorduğunda ise, "Gereken kalbi getireceğim, sen sadece dediğimi yap," diyerek telefonu kapatmıştım. Çoktan gece yarısı olmuştu ve Ethan ameliyatı daha fazla geciktiremezdi.

Chloe yıllar önce Yeşil'in kalbini aldığında, büyükbabamın kendisine de bir test yaptırdığını biliyordum. Benim kalbim Yeşil'e uymuyordu ama büyükbabamın kalbi uyuyordu. Evet, benim sonuçlarım negatif çıkmasaydı buraya gelmek yerine kendi kafama sıkar ve sefil hayatıma son verirdim. Ancak test sonuçlarım negatif çıkmıştı. Yeşil ve Chloe için bunu yapmak zorundaydım. Yeşil, sevgilisinin

kalbini alırsa ölmekten beter olurdu. Chloe ise olanlar yüzünden kendisini suçlamayı asla bırakmazdı.

O yüzden ruhumu paramparça ederek onlar için yapmam gereken son şeyi yapacaktım. Bu, Sam Green ve benim ödememiz gereken bir bedeldi. Büyükbabam, hayatını kâbusa çevirdiği Yeşil'e kalbini vererek ölecekti. Bunun, yerinde bir adalet olduğunu ölürken anlayacaktı. Bunu istemiyordu ama yapmak zorundaydı. Bense değer verdiğim birinin hayatını kendi ellerimle alacaktım. Büyükbabamı öldürerek sonsuz bir ızdırabı benliğime kabul edecektim. Bugüne kadar yaptığımız her şeyin bir bedeli olmalıydı ve Tanrı'nın bize verdiği ceza buydu.

"Yap hadi." Gözyaşlarım süzüldü. Bu sessiz kabullenişi beni kahrediyordu.

Buraya sadece üç korumayla gelmiştim. Çiftlik onun adamlarıyla doluydu. İstese beni durdurabilirdi, bunu yapabileceğini biliyordum. Lakin o bunu yapmıyor, bana engel olmuyordu. Sanki pes etmişti. Bunca yıldır kazanamayacağı bir savaşı sürdürdüğünü anlayıp vazgeçmiş gibiydi. Yaptığı her şey ortaya çıktığı için her yerde aranıyordu. Polisler ve ajanlar köşe bucak onu arıyordu. Uzun süre saklanamayacağını biliyordu. Yakalanmaktansa ölmeyi yeğleyecek biriydi. Bu yüzden bana engel olmuyordu.

Ona sımsıkı sarıldığımda güçlü kollarında küçüldükçe küçüldüm. Sam Green, ölümü bile kolları arasında tutacak kadar güçlü biriydi. Hiç kimse onun yerini alamaz, onun başlattığı büyük devrimi yıkamazdı. O benim için asla ulaşamayacağım bir noktadaydı. Ölüm ona gitmiyordu. O, bana sarılarak ölüme meydan okuyordu. Hâlâ onun kollarındayken belindeki silahı aldığımı fark etti. Vücudu gerildi ama bana engel olmadı. "Unutma, pişman olmayacaksın." Dudaklarını saçlarıma bastırıp iç çekti. "Benim torunum, yaptığı hiçbir şeyden pişman olmaz."

En büyük pişmanlığım olacağını iyi biliyordu.

"Seni çok seviyorum, büyükbaba." Ona olan sevgimi, ilk kez sesli bir şekilde dile getirmiştim.

Silahın namlusunu karnına bastırıp ateş ettim. "Hoşça kal, ihtiyar," diye hıçkırdığımda beni sımsıkı sarmıştı.

Dizlerinin üzerine düşünce, elimde tuttuğum silah parmaklarımın arasından kaydı. Karnından akan kanı gördükçe yaptığım şeyin gerçekliğiyle yüzleşiyordum. "Büyükbaba!" Yere diz çöküp ağlamaya başladım. Ondan ayrılmaya hazır değildim. Yapabileceğimi sanmıştım ama hayır, bunu yapamazdım.

"Büyükbaba, lütfen!" Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum ama beni bırakmasına hazır değildim. Yarasına ellerimi bastırıp tampon yaparken deli gibi ağlıyordum.

Sırtüstü yere düşünce acılar içinde bana baktı. "Ağlamak sahip olduğum tek varlığa yakışmıyor."

Kan içinde kalan ellerimi, üzerimdeki beyaz elbiseye sildim. Aceleyle ellerini tuttum. "Bana izin vermemeliydin!" Sanki suçlu oymuş gibi ağlayarak bağırdığımda dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. "Yorgunum, evlat." Biliyordum. Geri kalan hayatını bir hücrede geçirmektense benim ellerimde can vermek istiyordu.

"İstemiyorum!" diye hıçkırdım. "Bunun olmasını istemiyorum. Ben sadece büyükbabamı istiyorum! Gidelim, ihtiyar. Gidelim ve büyükbabam olmaya devam et..." Yapabileceğimi sanmıştım ama hayır, ondan vazgeçmek ölüm gibiydi. Beni ne kadar dibe çekerse çeksin, ben onun karanlığına alışmıştım. O giderse her anlamıyla kimsesiz kalacaktım, bunu kaldıramazdım.

Acı çekmesine rağmen, gözyaşlarıma baktığında dudaklarında daha önce hiç görmediğim bir gülümseme oluştu. Ailesi hep ondan kaçmıştı. Kötüydü ve ailesi onun kötülüğünden nefret edip kaçmıştı. Amcam Erich, sırf ondan kurtulmak için Green soyadından bile vazgeçmişti. Babam

ise idam kararını onaylatacak kadar ondan nefret ediyordu. Chloe onu görmeye katlanamıyordu. Hiçbiri nefretinde haksız değildi çünkü büyükbabam hepsine katlanılmaz acılar yaşatmıştı. Öldüğünde bile ailesinden kimsenin onun için gözyaşı dökmeyeceğini biliyordu.

Ben ona ağlardım. Gözyaşlarımı görünce onu gerçekten sevdiğimi anlayıp acı içinde inledi. Bu hayatta ona saygı duyan ve onu seven tek kişi olduğumu bir kez daha anlayınca, "Vanessa," dedi kısık bir sesle. "Kalbimi o kıza götürmeyi isteyecek kadar çok mu istiyorsun yaşamasını?"

Ağlayarak başımı salladım. "Onun ölmesini istemiyorum, senin de öyle." Kalbi ona Drew vermemeliydi. Ethan ameliyatı daha fazla geciktiremezdi.

Kabul etmek istemesem de Yeşil'i sevmeye başlamıştım. Yaptığım aptalca plan bu yüzdendi. Büyükbabamı yaralayıp onu hastaneye yetiştirecektim. Orada Ethan ve önceden ayarlanan doktorlar Drew yerine onun kalbini Yeşil'e vereceklerdi. Teorik olarak bu plan kusursuzdu ama uygulamaya gelince duygularım daha baskın çıkmıştı. Sam Green varoluş sebebimken ondan vazgeçemezdim.

"Öl- Ölmemi istemiyorsan bir doktor çağır," diye fısıldayınca gözyaşlarımı aceleyle sildim. Paniklediğim için karışık çantamın içinde telefonu bulamayınca çığlık attım. Çantayı ters çevirdim ve içindeki her şeyi yere döktüm.

Dağılan eşyalarımın arasında telefonumu bulunca Vincent'ı aradım. "İçeri geliyor muyuz?" dedi. "Dışarıdaki adamlar, silah sesiyle huzursuzlanmaya başladı. Onları daha fazla oyalayamayız."

Vincent sanki beni görecekmiş gibi başımı iki yana salladım. "Doktor çağır! Derhâl bir doktor çağır ve ameliyat için gereken her şeyi temin et!" diye bağırdıktan sonra telefonu kapattım.

Solgun yüzüne baktığımda hıçkırdım. Sık nefesler aldığı için çok terliyordu. Üzerimdeki hırkamı çıkarıp yarasına tekrar tampon yaptığım esnada yorgunlukla gülümsedi. "Vanessa..." Konuşurken zorlanıyordu ancak buna rağmen gözleri bana öyle bakıyordu ki bu ifadenin ne olduğunu sorguladım.

Onun soğuk gözleri, görmeye alışkın olmadığım bir sevgi yoğunluğuyla ışıldıyordu. "Beni seçtin." Yutkunarak ona baktığımda bana oynadığı oyunu yeni fark etmiştim.

Bunun için bana izin vermişti, ondan vazgeçemeyeceğimi anlamam için. Kalbini almaktan vazgeçmem, onu oynadığı oyunun kazananı yapıyordu. Oynadığı bu tehlikeli oyun aslında ikimizin sınavıydı. Hayatını tehlikeye atıp bu riske girecek kadar sorunluydu. Bana gerçekleri göstermek için oynadığı bu oyun, onun hayatına mal olabilirdi. Onu seçmeyebilirdim, bu ihtimal de çok yüksekti. Benim onu ne kadar çok sevdiğimi, hem kendisine hem de bana bunu bile bile kanıtlayacak kadar sorunluydu.

"Ruh hastası!" Bağırarak hırkamı yarasına daha sert bastırdım. Izdırabını göstermek için inleyince onu umursamadım. "Senden nefret ediyorum, lanet olası!"

"Se- Senin için onları özgür bırakıyorum." Kısık bir sesle konuştuktan sonra titreyen elini kaldırıp yüzüme dokundu. "Sadece senin için o kıza yeni bir hayat veriyorum. Sırf sen üzülme diye onları rahat bırakacağım. Bir kalp daha var," dediğinde soluğum kesilmişti. Bir kalp daha mı vardı?

Yarasından dolayı acılar içinde kıvranırken, "Danışmanım Albert'ın kanser yeğeninin kalbi," diye mırıldandı. "Ona uyuyor."

Kendinden geçip gözleri kapanınca, "Büyükbaba!" diye bağırıp başımı göğsüne yasladım. Göğsünü dinledim, kalp ritimlerini duyunca ağlayarak rahat bir nefes aldım. Hâlâ yaşıyordu.

İçeri giren adamlarının dehşete kapılmış yüzlerine bakmadan ayağa kalktım. Hanks'e döndüm. "Hemen Albert'ı bul bana. Acele et, daha çok işimiz var!" Hanks öfkeli hâlimi görünce soru sormadan dışarı çıktı.

Yanında doktorla içeri giren Vincent'ı gördüm. Yüzüme yapışan saçlarımı kanlı ellerimi umursamadan çektim. Vücudumun her yerinde onun kanı vardı. Büyükbabamın adamlarına bakıp kaşlarımı çattım. "Kovulmak istemiyorsanız onu derhâl odasına götürün!" diye bağırdığımda şoku üzerlerinden atıp hemen dediğimi yapmışlardı.

Tehlikeli bakışlarım doktorun üzerindeyken usulca ona doğru yürüdüm. "İşini yaparken şu küçük ayrıntıyı sakın unutma, doktor." Doğrudan gözlerine baktım. "Hayatın, o ihtiyarın yaşamasına bağlı."

Korkuyla yutkunan yaşlı adamı bırakıp içerideki korumalara baktım. "Sam Green kurtulursa doktoru cömert bir şekilde ödüllendirin ama ölürse... Ne yapacağınızı biliyorsunuz!" Doktorun bembeyaz olan suratı beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. Onu kurtarmak zorundaydı.

Kapıya doğru yürürken hâlâ emirlerimi sıralıyordum. "Çantamı topla ve peşimden gel, Vincent. Yapmamız gereken son bir iş daha kaldı. Elijah, Chloe'yi nereye götürdü? Hâlâ neyi bekliyorsun, Vincent? Bu arada, çantamı toplamanı söylemiş miydim?" Burnundan soluyarak bana ters ters bakınca gözlerimi devirdim. Bu adam bazen çok yavaş hareket ediyordu.

Şimdiki Zaman

Başarmıştım, planlarımda küçük bir değişiklik olsa da tüm taşları yerine oturtmayı başarmıştım. Önce Albert'ı bulmuş ve yeğeninin hangi hastanede kaldığını öğrenmiştim. Şanslıydım çünkü yirmili yaşlarındaki çocuk Yeşil ile

aynı hastanedeydi. Geride tanık bırakmamak için büyükbabamın sadık dostu ve danışmanından, yani Albert'tan kurtulmak zorunda kalmıştım. Yaşlı adamın merdivenden düşüp boynunu kırması ne büyük talihsizlikti! Bana sorun çıkarıp engel olmaya kalkışmayacaktı.

Hasta yeğeni, yaşamını zaten makineye bağlı olarak sürdürüyordu. Uzun zamandır bitkisel hayattaydı. Organ nakli için ailesini ikna etmek beni biraz uğraştırmıştı. Zor olmuştu ama imkânsız değildi. Hastanın ailesine bir servet ödemem onları organ bağışına ikna etmişti. Her şey ucu ucuna olup bitmişti. Tüm bunları, Ethan ameliyatı geciktirdiği için yapabilmiştim. Onlar hastanede ameliyat saatini beklerken ben birilerini vuruyor, merdivenden itiyor, organ bağışı için servet ödüyor ve kendi kardeşimi, yani Chloe'yi kaçırtıyordum.

Benim için oldukça yorucu ve hareketli bir geceydi ama bir şekilde üstesinden gelmeyi başarmıştım. Ve tüm bunları, kalbi verecek kişinin Drew olduğunu öğrendiğim için yapmıştım. Eğer Ethan bana bu gizli bilgiyi vermeseydi belki de bugün Drew ölecek ve Yeşil onun kalbiyle uyanacaktı. Ethan bu konuda ne babamdan yardım istemişti ne de Drew'un ailesinden. Sadece benden yardım istemişti çünkü ona yardım edecek tek kişi olduğumu iyi biliyordu. Beni tutuklamak için uzun zamandır peşimde olduğundan, yapabileceğim şeyleri çok iyi biliyordu. Bu yüzden ben bir uçurum kenarında sevdiğim adam evlendi diye acı çekerken beni aramış ve *bilmen gereken bir şey var,* demişti.

Tüm gün koşturmaktan aşk acımı doğru düzgün çekmeme bile izin vermemişti!

Hastanın ailesine organ bağışı için gerekli belgeleri imzalattıktan sonra hemen Erich'i bulmuştum. Erich henüz Drew'un göğsünü açmadan bir alt kattaki ameliyathaneye baskın yapmış ve vericilerin değiştiğini söylemiştim. Narkozun etkisiyle sedyede uyuyan Drew her şeyden habersiz-

di. Derin uykusundayken onun da hayatını kurtardığımı şimdilik bilmiyordu.

Erich başta afallamıştı fakat daha sonra rahatlayarak Tanrı'ya şükretmişti. Bana birçok soru sormuştu ama hiçbirine cevap vermeden oradan çıkmıştım. Drew büyük ihtimalle narkozun etkisiyle bir süre daha uyuyacaktı. Onun yerine Yeşil'e kalbini verecek olan çocuğu ameliyata almışlardı. Son anda değişen vericiler küçük bir karışıklığa neden olmuştu ama bir şekilde üstesinden gelmiştim.

Ben tüm bunları yaparken onlar Yeşil'in kalbindeki bilgileri aktardıkları için Drew'un göğsü henüz açılmamıştı. Bunun için önce Yeşil'deki bilgileri aktarmaları gerekiyordu. Bu da bana gereken süreyi fazlasıyla vermişti. Her şeyi ucu ucuna yetiştirdiğim için onlar kalpteki bilgileri aktardığı esnada ben Drew'un olduğu ameliyathaneyi basmakla meşguldüm. Benim için gerçekten uzun ve yorucu bir koşuşturma olmuştu.

Genç ve sevimli bir kız gibi görünüyor olabilirdim ama bugüne kadar kıvrak zekâm ve cesaretim sayesinde başardıklarım yaşımın çok üstündeydi. Ben, Vanessa Green'dim ve istediğim sürece yapamayacağım hiçbir şey olamazdı. Ben, Sam Green'in yetiştirdiği küçük vâristim. Beni her zaman kazanmak için yetiştirmişti, bana öğretmediği tek şey kaybetmekti.

Şimdi ise büyükbabamı vurduğumu duyan insanların afallamış suratlarına boş gözlerle bakıyordum. Bu gece yaptıklarımdan sonra hissiz hissediyorum. Sanki tüm zincirlerimi kırmış ve ruhumu söküp buraya gelmiştim. "Vanessa..." diyen babam şaşkındı. "Onu öldürdün mü?"

Bunun cevabını asla bilemeyecekti, kimse bilemeyecekti. Onlar için yapmam gereken son şeyi yaptığıma göre buradaki işim bitmişti. Chloe'nin pişman bakışları bile kalbimdeki buzları eritmiyordu. Ben kendimi adım adım kaybederken kimse beni kazanmaya çalışmamıştı. Hem de hiç

kimse. Bu yüzden hepsinden vazgeçiyordum. Onlar için yapmam gereken son şeyi zaten yapmıştım. Bundan sonra başkaları için kendimi hırpalamayacaktım.

Tıpkı büyükbabam gibi ben de babamdan ve ailesinden vazgeçiyordum. Büyükbabamı onlardan uzak tutmak için onunla çok uzaklara gidecektim. Biz onların hayatında olmayınca hepsi daha iyi ve daha mutlu olurdu. Kimseye tek kelime etmeden uzak bir köşede durdum ve Yeşil'i beklemeye başladım.

Başarmak zorundasın.

Sen benim kardeşimsin. Başarmak zorundasın.

Beklemek belki de en zor olanıydı. Bize geri dönüp dönmeyeceğini bilmeden bir kapının önünde beklemek katlanılmaz bir şeydi. Geride bıraktığımız her saatte korkularımız biraz daha büyüyordu. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Neden içeridekilerden hiç ses yoktu? Kötü bir şey olmuş olabilir miydi? Uzun bir bekleyişten sonra nihayet ameliyathanenin kapısı açıldı. Herkes adımlarını kapıya doğru atarken yaslandığım duvardan ayrılmadım. Onları izliyordum. Sedyeyle dışarı çıkardıkları kardeşimi ve etrafına toplanan yakınlarını soluğumu tutarak izliyordum.

Evet, boynuna kadar beyaz bir çarşafla üzerini örttükleri Yeşil'i ameliyathaneden sedyeyle çıkardılar. Bulunduğum yerden izlemekle yetindim sadece. Herkes onun başına toplanmış, doktorlara telaşla bir şeyler sorup duruyordu. Bense bir duvara yaslanmış, yorgun ayaklarımın üzerinde durmaya çalışarak onları izliyordum. "İyi," demişti kadın doktorlardan biri. "Bizi çok uğraştırdı ama başarılı bir ameliyat oldu." Sağ gözümden akan bir damla yaşa engel olamadım. O iyiydi. Başarmıştı.

Yeşil'in ameliyatında bulunan kadın, babama bakıp, "Önceliğimiz, hastada herhangi bir komplikasyon gerçekleşip gerçekleşmediğini anlamak için uyanmasını beklemek," dedi. "Önümüzdeki bir hafta, nakil işleminden sonra büyük bir öneme sahip. Yeşil Hanım ilk bir haftayı sorunsuz atlatabilirse kısa sürede eski sağlığına kavuşur." Herkes birbirine sarılıp gözyaşlarına boğulurken sonunda rahat bir nefes almıştım.

Yeşil'i odasına çıkarmak için ilerlemeye başladılar. Benim önümden geçtikleri sırada, "Bekleyin," diyerek onları durdurdum.

Kıyafetlerimdeki kan doktor ve hemşirelerin dikkatini çekti ama bunu kafama takmıyordum. Sedyeye yaklaşıp her zamanki gibi solgun görünen Yeşil'in yüzüne uzun uzun baktım. "Başardın," diye mırıldandım. Yaşadığı onca şeye inat, böyle tehlikeli bir ameliyattan çıkmayı başarmıştı.

Elimi uzatıp buz gibi soğuk elini tuttum. "Kazandığın zaferin tadını çıkar, küçük kardeşim. Bunu hak ettin," dedikten sonra saçlarımdaki beyaz saç bandanasını çıkardım.

"Artık senden çalınan hayatı yaşaman için önünde hiçbir engel kalmadı." Beyaz bandanayı bileğine bağlayıp elini bıraktım ve son kez baktım uykudaki yüzüne. "Hoşça kal." Kenara çekilerek onu götürmelerine izin verdim.

Başımı çevirip diğerlerine baktım. Hepsi Ethan'ın etrafını sarmış, mutluluk gözyaşları dökerek ondan ameliyat hakkında bilgi alıyordu. Derin bakışlarım veda edercesine ailemin üzerinde gezindi. Chloe'ye bakarak tebessüm ettim. Artık benden nefret etmediğini biliyordum ama kendini affettirmesi için ona bir şans vermeyi de düşünmüyordum. Bunun nedeni, ona zaten hiç kızgın olmamamdı. Babama baktığımda gülüşüm kırgın bir hâle geldi. Artık kendimi ona kanıtlamak için çabalamayacaktım. Onun takdirini kazanmak hiç kolay değildi.

Anneme baktığımda iç çektim. Onu özlemeyi hiç bırakamayacaktım ama babam yanında olduğu için kalbim huzurluydu. Babam ona bir şey olmasına izin vermezdi. Ve sadık korumalarıma bakarken gözlerim doldu. En çok onlardan ayrılmak dokunuyordu ama onları kendimden kurtarmanın zamanı gelmişti. Elijah sözleriyle benim yerime sevgilisini çıldırtacağı için mutlu olmalıydım, değil mi? Chloe ile güzel bir hayatı olabilirdi. Vincent'ın yaralarımı sardığı günleri geride bıraktığımı bilirken mutlu olamıyordum. Hanks'in tatlı kibarlıklarını bir daha göremeyeceğim için nasıl mutlu olabilirdim ki? Onları özleyecektim, hem de çok özleyecektim.

Biraz daha kalırsam asla gidemeyeceğimi bildiğim için kendimi cesaretlendirerek asansöre bindim. Kapılar kapanmadan hemen önce Ethan ile göz göze gelmiştik. Bakışlarımdaki vedayı görmüş olmalıydı ki kaşlarını çattı. Önündeki kalabalıktan kurtulup bana ulaşmaya çalıştı. "Vanessa!" diye bağırdığı esnada kapılar kapanmıştı.

Derin bir nefes alıp, "Böylesi herkes için en iyisi, doktor," diye mırıldandım. Verdiğim karardan asla pişman olmayacaktım. Bugünden sonra, herkes Vanessa Green'in varlığını unutacaktı. Kendimi bulmak için gitmeliydim. Burada kalırsam bunu asla yapamazdım. Artık kendim için bir şeyler yapmak istiyordum.

Hastaneden çıkıp arabama bindim. Ethan bana yetişemeden ana yola çıkıp izimi kaybettirmiştim. "Kim olduğumu bulmadan geri dönmeyeceğim." Gaza yüklenirken uzun zaman sonra ilk kez gerçek anlamda tebessüm ettim. Bazen gitmek gerekiyordu, hepsi buydu.

Hayatlarındaki tüm tehlikeleri yok etmiştim. Geriye kalan tek tehlike bendim ve giderek bu tehdidi de saf dışı bırakıyorum. Kendim olmam için yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Belki de yeni bir fotoğraf makinesi almalıydım. Seyahatlerimde işe yarayabilirdi.

Evet, fotoğraf makinesi harika bir fikirdi.

14

DERİN BİR UYKU

"Biliyorum, çok yoruldun ama sana ihtiyacım var. Gözlerini aç ve uyan. Borçlu değilsin ama benim için yap bunu."

Drew

Gözlerimi en son kapattığımda yeniden açacağıma pek ihtimal vermemiştim. Cehennem dedikleri şeyin içinde uyanacağıma çok emindim. Şimdi iki saniye önce açtığım gözlerimle tavana bakarken burasının bir cehennem olmadığını düşünüyordum. Tanrı ile aram pek iyi değildi. Beni ödüllendirdiğini de hiç sanmıyordum. Ellerimi yatağa bastırıp oturduğumda üzerimde en son giydiğim hastane önlüğü yerine kendi kıyafetlerimi gördüm. Neler oluyordu? Nefes alıyor ve yaşıyordum. Evet, buna artık emindim. Yaşadığıma dair zerre mutluluk belirtisi yoktu içimde. Aksine, şu anda hiç olmadığım kadar sinirliydim. Dilsiz Kız'a ne olmuştu? Ben yaşıyorsam ona ne olmuştu?

Yeşil'e ne olmuştu?

Lanet kalbim benim değil, onun göğsünde atmalıydı! Aklıma gelen kan dondurucu senaryolar, burayı öfkeden ateşe vermeme neden olacak türdendi. Eğer benden gitmişse yemin ederim ki gözlerimin gördüğü hiç kimseyi yaşatmazdım! Öldürmeye önce Erich ve Ethan'dan başlardım.

Onlara kalbimi benden alıp Yeşil'i yaşatmalarını söylemiştim!

Üzerimdeki örtüyü sertçe yere fırlatıp ayağa kalktığımda, "Senin yüzünden aklımı kaybetmek üzere olduğum için seni dava ettim, hayvan herif!" diyen Marcus'un kızgın sesini duydum. Ben bu kadar sinirliyken kendi sağlığı açısından bana bulaşmasa iyi ederdi.

Başımı çevirip ona baktığımda pencerenin yanındaki koltuğa oturduğunu ve kızgın bakışlarını bana diktiğini gördüm. "Bana vurduğun için benim de seni dava edesim var," diye homurdanan Erich ise patlamış dudağıyla diğer koltukta oturuyordu.

"Yeşil nasıl?" dedim sabırsızca.

"Hak ettin!" Marcus her an ikinci yumruğu atacakmış gibi bakıyordu Erich'e. "Bu serserinin yaptığı çılgınlığı bana söylemeliydin. Kardeşimin kalbini alsaydın, hayatımda bir ilk yaparak senin canını alırdım!" Kesinlikle bunu yapardı. Marcus vurdumduymaz piçin teki olabilirdi ama doğduğumuz günden beri hep beni korumaya çalışmıştı. Her ne kadar beni bile dava edecek hasta ruhlu biri olsa da bana değer verdiğini biliyordum. Sorun da tam olarak buydu, Marcus değer verdikleriyle uğraşırdı.

"Dilsiz Kız nasıl dedim?"

"Drew'u tanımıyormuş gibi konuşma!" dedi Erich. "Bu it, beni tehdit etti!" Biraz daha görmezden gelinirsem yapacaklarımdan sorumlu değildim.

"Biri bana kadınımın nasıl olduğunu söylesin!" dedim sert bir sesle.

"Seni tehdit etti diye onun kalbini almaya mı kalkıştın?" dedi Marcus. "Bu, saçmalık!"

"Şunu kesin ve bana onun nasıl olduğunu söyleyin artık!" dedim.

"Ne sanıyorsun, yaptığım şey çok mu hoşuma gitti?" diyen Erich, ters ters Marcus'a bakıyordu. "Drew benim çocukluk arkadaşım hatta tek arkadaşım. Beni buna zorladı!" Erich de en az Marcus kadar çıldırmış görünüyordu ama bana cevap vermedikleri her saniyede kimse benim kadar çıldıramazdı.

Marcus ayağa kalkıp onun tepesine dikildi. "Seni neye zorladığı umurumda bile değil!" diye bağırdı sert bir sesle. "Kalbini almaya çalıştığın kişi benim kardeşim. Bu sikik yerde öldürmeye kalkıştığınız kişi benim kardeşim!"

"O nasıl?" dediğimde Marcus çatık kaşlarla bana doğru yürüyüp yumruğunu suratıma geçirdi. "İyi!" diye bağırdı ve ikinci bir yumrukla birkaç adım geriye sendelememe sebep oldu. Dişlerini sıkarak, "Ama seninle işim bittiğinde sen iyi olmayacaksın!" dedikten sonra çeneme attığı yeni bir yumrukla arkamdaki yatağın üzerine düştüm.

Yumruklarının bıraktığı sızıyı zerre kadar umursamadan ayağa kalkıp, "Peki, kalbi?" demiştim ki dudağımı patlatacak bir yumruk daha atarak beni tekrar yatağa düşürdü. "Kalbi de iyi!" Tişörtümün yakasını kavrayıp beni sertçe ayağa kaldırdı. Çılgına dönmüş gibi bana bakarken, "Sana bir şey olsaydı seni asla affetmezdim!" diye bağırıp yeni bir yumrukla beni tekrar yatağa düşürdü. Bunu hak ettiğimi bildiğim için ona karşılık vermiyordum. Yediğim yumrukların acısını bile hissetmiyordum. Dilsiz Kız iyiydi, yaşıyordu.

Peki ama nasıl? Kalbim hâlâ bendeyse o nasıl iyi olabilirdi?

Ellerimi yatağa bastırarak ayağa kalktım. Elimin tersiyle dudaklarımdaki kanı silerek, "Gerçekten iyi mi?" dediğimde burnundan soluyan Marcus, "Ah, Tanrı'm!" diye kızıp parmaklarını sinirle saçlarından geçirdi. "Genç yaşımda kardeş katili olacağım! Evet, lanet olası, kalbin olmasa da o

iyi!" İhtiyacım olan tek şey buydu, onun iyi olduğuna ikna olmak.

Kor ateşlerde kavrulan yüreğim tek bir cümleyle ferahlamıştı. O iyiydi. Tek bir gülüşüyle aydınlanırdı hayatım ve artık onun gülüşünü her anlamıyla görebilecektim. Gitmesinden korkmadan onu kollarımda tutabilecektim. Şekeri andıran kokusunu soluyabilecek, güne onun gözlerinde kaybolarak başlayabilecektim. En büyük kaybım olan kadını, hayatımın her karesine taşıyabilecektim. Artık sadece istemekle kalmayacak, bunu mümkün kılacaktım. Onu kaybetmekten çok korkmuştum. İlacın etkisindeyken bile aklımda olan son şey ona ne olacağıydı.

O kadar hassas ve kırılgandı ki... Onu tüm nahifliğiyle bırakıp gittiğim için korkmuş ve kendimden nefret etmiştim. O an için fazla seçeneğim yoktu. O ve kendi hayatım arasında bir çıkmaza düştüğümde hiç düşünmeden onun hayatını seçmiştim. O gidince zaten atmayı bırakacaktı kalbim, hiç olmazsa onun göğsünde bir parçam hayat bulsun istedim. Unutsun beni ve hak ettiği hayatı yaşasın istedim çünkü o hiç yaşamamış ve yaşatılmamıştı.

Bu yüzden benim kalbimle güzel bir hayat yaşasın istedim. Tabii, benden sonra hiçbir erkeği sevmeyerek bunu yapsın istedim. Benden başka bir erkeği sevmeden de mutlu olabilirdi, değil mi? Hiçbir erkek onu benim sevdiğim gibi sevemezdi. Onu kırar, incitirdi. Öleceğimi düşündüğümde bile hayatına kimseleri almadan mutlu bir yaşam sürmesini dilemiştim. Bu belki bencilce bir düşünceydi ama öldüğümde bile onun bir başkasıyla olmasını istemiyordum. Onu paylaşamazdım.

Nasıl olduğu umurumda değildi çünkü duymam gereken tek şey onun iyi olduğuydu. Kendimde ayakta duracak gücü bulamadığım için yatağın üzerine oturdum. İtiraf etmek istemesem de Marcus'un yumrukları etkiliydi. Üstelik narkozun etkisi de tam olarak geçmiş değildi. Onu tekrar

görecek olmanın heyecanını yaşıyordum. "Neler oldu?" Her şeyi bilmek istiyordum.

Erich elindeki buzu yanağına bastırırken, "Yeni bir kalbi var artık," dedi. Marcus onu da fena hırpalamış görünüyordu.

Marcus hâlâ sinirli gözlerle bana bakarken, "Evet, piç kurusu!" dedi. "Kadının artık her anlamıyla senin için hazır," dediğinde neyi ima ettiğini anladım. Ona korkmadan dokunabilecektim. Bu benim için o kadar uzak bir ihtimaldi ki şimdi gerçek olduğuna inanamıyordum.

Koltuğa oturan Marcus biraz sakinleşmiş olmalıydı ki sırıtarak bana baktı. "Şu anda aklında olan tek şey onunla sevişmek, değil mi?" Hayır, aklımda olan tek şey ona sarılmak ve saçlarının kokusunu içime çekmekti.

Benim yerime kaşlarını çatan Erich oldu. "Konusu geçen kişi benim yeğenim!"

"Hadi ama ahbap, bu ikisinin o işi yapmak için delirdiğini en az benim kadar iyi biliyorsun." Eğer biraz daha konuşursa Erich'e gerek kalmadan yüzünü ben dağıtacaktım.

Son söyledikleri, Erich'in hoşuna gitmediği için yüzünü ekşitti. "Yeğenimden başka sevecek kız mı yoktu?"

"Hayır, yoktu," dedim düz bir sesle. "Varsa da ben sevemedim." Arkadaşımın yeğenine âşık olmayı ben planlamamıştım.

Erich bana gazap dolu bakışlarını atarak Marcus'a döndü. "En azından onların duyguları karşılıklı. Senin şu kurbağadan ne haber?"

Marcus sırıtarak koltuğuna yaslandı. "O tatlı kurbağa benim için ölüyor ama ben biraz ağırdan alıyorum," diye övündüğünde Erich ile baygın gözlerle ona baktık. Bunun tam tersi olduğunu biliyorduk.

"Onu öpmen bile sana karşı bir adım atmasını sağlamadıysa belki de şu sinir bozucu karakterin için bir şeyler yapmalısın," dedim. Bu gereksiz konuşmaları bırakıp bana Türk kızı hakkında daha fazla bilgi vermeliydiler.

"Ben ve mükemmel karakterim çok iyi geçiniyoruz." Mükemmel kelimesini duyunca Erich ile aynı anda küfrettik. Yine başlıyorduk.

"O kız benim ilgimi çekerek ne kadar şanslı olduğunu anlamıyorsa bu, onun zekâsında bir sorun olduğunu gösteriyor. Tanrı aşkına, ben her kadının arzuladığı biriyim. O kör kurbağa beni nasıl görmezden gelir?" Yeni bir DNA testi istiyordum. Ve bu sefer özellikle sonuçların negatif çıkmasını sağlayacaktım. Böylelikle ondan kurtulunca elimde annemi teselli edecek bir belge olurdu.

"Belki de kız daha az mükemmel olan erkekleri tercih ediyordur?" Erich'in sözleri normal şartlarda beni güldürebilirdi. Marcus'un daha az mükemmel olmayı kabul edeceğini hiç sanmıyordum.

"Bu da onun ne kadar zevksiz olduğunu gösterir," dedi Marcus.

"Ya da zeki," dedim. "Kendi akıl sağlığını düşünecek kadar zeki biri olduğunu gösterir."

Erich gülerek başını salladı. "Marcus'a baktıkça kız olarak dünyaya gelmediğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum."

"Bu sözlerden endişelenmeli miyim? Erich, bana olan hayranlığının bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum." Hep olduğu gibi yine bizi çıldırtarak durumu kendi lehine çevirmeyi başarmıştı.

"Onu öldürebilir miyim?" diye sordu Erich.

"Kusursuz bir cinayet istersen bu konuda sana zevkle yardımcı olurum," dedim.

Derin bir nefes alarak nihayet bilmek istediğim şeyi sordum: "Kalbi kim verdi? Biri artık neler olduğunu anlatabilir mi?" Marcus tam konuşacaktı ki başımı çevirip Erich'e baktım. "Mümkünse sen anlat." Erich kahkaha atarak başını sallarken Marcus'un olduğu tarafa bakmıyordum. Bir kez konuşmaya başlayınca her cümlesiyle beni çıldırtan biriydi.

"Vanessa yaptı." Erich'in yüzündeki düz ifade, yerini büyük bir kedere bıraktı. "Yeşil'e kalbini verecek kişinin sen olduğunu öğrenince babamın kalbini almaya yeltenmiş. Ancak bunu yapamamış. Yapamayacağından değil, istese yapardı ama yapamayacak kadar bağlı ona. Vanessa onu yaralayınca babam sırf o mutlu olsun diye ona istediğini vermiş. Daha önce bulduğu ama herkesten sakladığı sürpriz kalbin kimde olduğunu söylemiş."

"Yani bir kalp daha mı vardı?"

Başını salladı. "Anladığım kadarıyla ona çalışan birinin hasta bir yakını varmış. Çocuğun kalbi Yeşil'e uyuyormuş. Beyin ölümü çoktan gerçekleştiği için Vanessa, aileyi ikna ederek senin yerine onu getirdi. Tam vaktinde, dostum." Bu konudaki heyecanını gizleyemiyordu.

"Eğer biraz daha gecikseydi şu anda morgda olurdun. Biz elimize neşteri yeni almışken Vanessa geldi. Her ikinizi de kurtarıp kimseye veda bile etmeden gitti. Telefonuna ulaşılamıyor, onu hiçbir yerde bulamıyoruz." Vanessa'nın yaptıklarını ve yapabileceklerini hep tahmin etmiştim ama bu kadarını beklemiyordum.

Daha onunla ilk karşılaştığımızda gücünün ve zekânın farkına varmıştım. Herkese gösterdiğinin aksine, koruyucu ve sahiplenici biri olduğunu biliyordum. Karakter olarak kendime bu kadar çok benzettiğim tek kadındı. Evet, onunla çok fazla ortak noktamız vardı ve o küçük Amazon kadını bu yaptığıyla beni kendisine borçlu bırakmıştı. Bir gün olur da benden yardım isterse, her ne olursa olsun yardımını karşılıksız bırakmayacaktım. Onu bulup uzaktan da olsa iyi olduğuna emin olacaktım. Hayatına karışmak gibi bir düşüncem yoktu ama iyi olduğuna emin olmalıydım.

"Peki, Dilsiz Kız?" dedim. "Ameliyatı nasıl geçti?"

"Yeşil'in ameliyatı başarılı geçti ama onu uyutuyoruz," dedi. "Zorlu bir operasyon olduğu için bir süre uykuda olmalı," dedikten sonra başıyla Marcus'u işaret etti. "Yokluğundan şüphelenip beni sıkıştırınca kalkıştığın şeyi ona anlatmak zorunda kaldım."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Beni ona götür." Onu görmeden daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyordum.

Erich ile bir üst kata çıktık. Burada yoğun bakımdaki hastalar kaldığı için görevlilerden başka kimse yoktu. "Onu sadece camın arkasında görebilirsin. Zor bir operasyon geçirdi ve durumu hâlâ stabil." Bu hoşuma gitmemişti.

"Ne zamana kadar uyuyacak?" Bir an önce uyanmasını istiyordum ama uyandığında ameliyat yarası yüzünden canının yanacağını düşününce bir süre daha uyusun istedim.

"Bir süre daha," dedi ama ne zaman uyanacağıyla ilgili kesin bir şey söylemedi.

Eliyle sağ taraftaki odayı gösterdi. Kalbimin daha önce bu kadar hızlandığını hatırlamıyordum. Şeffaf camın yanına gittiğimde yatağında her şeyden habersiz uyuyan kızıl meleğe gülümsedim. "Hoş geldin, elmacı güzeli," diye mırıldandım. "Hayatıma hoş geldin." Başarmıştı, belki zor olmuştu ama bizim için başarmıştı.

Bundan sonraki tek işim, eksikliğini hissettiği her şeyi ayaklarının bastığı yere sermek olacaktı.

Bir Ay Sonra

"Neden hâlâ uyanmadı? Günlerdir uyuyor!" Parmaklarımı öfkeyle saçlarımın arasından geçirdim. Artık bu duruma katlanamıyordum.

"Drew, lütfen sakin ol." Erich'in haftalardır söylediği bu cümle beni daha fazla çıldırtmaktan başka bir işe yaramıyordu. O uyanmıyordu, bir aydır yeşillerini bana açmıyordu!

"Sakin olmak mı?" Dişlerimi sıkarak yatakta uyuyan kızı gösterdim. "Kadınım günlerdir derin bir uykuda ve sen bana hâlâ sakin olmamı mı söylüyorsun?" Üzerine yürüdüğümde Nicholas kolumu tutarak beni durdurdu. "Uyanacak. Doktorları duydun, uyanmaması için hiçbir sebep yok." Kolumu sertçe çektim. Benim teselliye değil, bu aptal uyuyan güzele ihtiyacım olduğunu kimse anlamak istemiyordu.

"Belki de uyanmak istemiyordur." Ethan'ın sözlerini anlayamadım fakat ona biraz daha böyle hayranlık dolu gözlerle bakarsa olacaklardan ben sorumlu olmayacaktım.

"Şu lanet olası gözlerin bir kez daha üç saniyeden fazla kızımın üzerinde oyalanırsa suratını dağıtırım, doktor!" Hızla bana dönerek şaşkın gözlerle bakmaya başladı. Daha önce Yeşil'e olan yakınlığı yüzünden Ethan'ın bileğini kırmıştım, daha fazlasını yapmak için herhangi bir sebep aramazdım.

Odadaki herkes gülerken Ethan gülmek ve ağlamak arasında kalmış gibi tuhaf bir homurtu çıkardı. Marcus, "Küçük tanrıça bir an önce uyansa iyi olur yoksa bu serseri hepimizin canına okuyacak," dedi. Belki de haklıydı çünkü o uyanmadıkça sinirimi kimden çıkaracağımı kestiremiyordum. Uyanmalı ve gülümseyerek beni sakinleştirmeliydi.

"Bu psikolojik olabilir." Ethan bu sefer doğrudan gözlerime baktı. "Yeşil ameliyathanede uyumadan hemen önce eksik parçaları birleştirdi. Kalbi verecek olan kişinin sen olduğunu anladı." Bakışlarım aceleyle yatakta uyuyan kızı bulduğunda beynimden vurulmuşa döndüm. Hayır, bunu asla öğrenmemeliydi. Hiç olmayacak bir anda bunu anlamıştı. Öğrenmesini engelleyememiştim. Benden nef-

ret ediyor olmalıydı. Kahretsin, bunu anlamam için önce uyanmalıydı!

"Ölmek istediğini söyleyip çok ağladı." Ethan'ın söylediği her şey beni daha fazla sinirlendiriyordu. Onun gözlerinden akan bir damla yaşı engelleyemediğim her saniye kendimi o kadar aciz ve sefil hissediyordum ki... Bunu bana sadece o yapıyordu.

Ethan derin bir nefes alıp, "Demek istediğim, beyni travmaya bağlı olarak onu uyutuyor olabilir," dedi. "Tıpta bu gibi şeylere nadiren de olsa rastlarız. Mesela yaşanan çoğu hafıza kaybı, bu gibi travmalar sonucunda ortaya çıkar ve beyin o kişiyi korumak için her şeyi siler." Bu da ne demekti şimdi? Uyanmak istemiyor mu yani?

Bu ihtimali aklıma düşüren Ethan başını salladı. "Yeşil senin öldüğünü ve uyandığında göğsünde senin kalbini taşıyacağını düşünüyor. Bu düşüncenin acısını çekerek gözlerini yumdu. Bunun için uyanmak istemiyor olabilir. Dikiş izleri bile neredeyse kabuk bağlamışken hâlâ uyumasının başka bir sebebi olamaz." Bu duyduklarım yüreğimi sızlatmıştı. Bir daha hiç uyanmayacak olma ihtimali bile beni deli ediyordu. Benim için uyanmalıydı.

Yaşıyordum ve onu bekliyordum. Beni hissetmeli ve benim için uyanmalıydı.

"Onunla yalnız kalmak istiyorum," dediğimde kimse tek kelime etmeden odadan çıktı. Buna ihtiyacım olduğunu biliyorlardı.

Ona doğru yürüyüp yatağının kenarına oturdum. "Yapma, kadın..." Elimi uzatıp günlerdir taradığım yumuşak saçlarına dokundum. Onun bakımıyla sadece ben ilgileniyordum çünkü hemşirelerin bile bu ateş kızılı saçlara dokunmalarına izin vermiyordum.

"Beni yine yarım bırakma." Ne kadar da zayıflamıştı. Normalde de zayıf olan vücudu, şu bir ayda fazlasıyla küçülmüştü.

"İçime işleyen gözlerini özledim." Parmakların uzun kirpiklerinin üzerinde gezindi. "Karanlığıma doğan güneşimi özledim." Onu çok özlüyordum.

Kurumuş dudaklarına dokunarak yutkundum. "Güldüğünde yanağında oluşan bu eşsiz çukurları özledim." Yanaklarında belli belirsiz duran gamzelerinin üzerinde gezindi parmaklarım. Oysaki güldüğünde bu kocaman etli yanaklarında oluşan çukurların içinde gül goncası yeşerirdi. "Uyan, Dolunay Surat," diye âdeta yalvardım ona. "Sana çok ihtiyacım var."

Küçücük elini tuttuğumda ne kadar soğuk olduğunu hissetmek burnumun direğini sızlattı. "Üşüyorsun..." Dudaklarımı avuç içlerine bastırıp nefesimle ısıtmak istedim. "Seni çok özledim, elmacı güzeli." Burnunu kırıştırarak kafama elma fırlatmasını bile özlemiştim.

Elini sıkarak sol göğsümün üzerine bastırdım. "Yaşıyorum, uyan ve beni gör." Biliyordum beni kolay kolay affetmeyecekti ama nadiren ortaya çıkan o tatlı öfkesini bile özlemiştim.

Sabırsızca kaşlarımı çattım. "Rüyana girip en büyük kâbusun olmamı istemiyorsan uyan artık, kadın. Sensizliği hiç sevmedim!" Bir tek onu uyurken tehdit etmediğim kalmıştı.

Uzanıp yüzümü çıplak boynuna bastırarak burnumu tenine sürttüm. "Hâlâ sen kokuyorsun." İlaçlar bile onun kokusunu gölgede bırakamamıştı. Baştan çıkarıcı tatlı kokusunu uzun uzun soludum. Teni şeker gibi kokuyordu.

"Uyanmak zorundasın çünkü beni kendine âşık ederken fikrimi sormadın." Dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra derin bir nefes aldım. Artık uyanmalıydı.

Onu görmediğim tek bir saniye bile beni çıldırttığına göre başım bu Türk kızıyla ciddi anlamda dertteydi. O uyudukça onun anıları bir bir zihnime doluşuyor ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı en acı şekilde anlıyordum.

Bir gün daha geçmişti. Uyuyarak geride bıraktığı bir gün daha kayıp gitmişti. Bahçedeki bir bankta otururken kaçıncı sigaramı içtiğimi bilmiyordum. "Bizi duymuyor olabilir mi?" diyen Nicholas yanıma oturduğunda başımı yukarı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım.

"Senin kalman faydasız, ben ona yeterim." Bu söylediklerimle ona bakmasam da güldüğünü duydum. "O benim kızım." Evet, yıllardır sahipsiz bıraktığı kızıydı.

"Senin sadece kızın ama benim birçok şeyim," dedim gökyüzünü izlerken. "Her şeyim..."

Telefonum çalınca Marcus'un aradığını gördüm. Yine canımı sıkacak bir şeyler söylemesin diye telefonu sessize aldım ve açmadım. Bu bir ayda beni dört kez dava etmişti ve birini kazanmıştı. Hayır, diğer üçünü kaybetmemişti çünkü onlar için belirlenen duruşma tarihine vakit vardı. Benden aldığı paralar umurumda bile değildi ama tekrar mahkemeye çıkmamak için o piçin mükemmel yüzüne bir süre vurmayı düşünmüyordum.

Sessizlikten sıkılan Nicholas, "Ne düşünüyorsun?" deyince yüzümü buruşturdum. "Marcus'u."

Yüksek sesle güldü. "Onun sorunları var," dedi. "Hastanenin merdiveninde çarpışınca elimdeki kahve üzerine döküldü."

"Ve bunun için seni dava etti, değil mi?"

Gülerek başını salladı. "Dava sebebi ise mükemmel teninde birinci derece yanıklar oluşması. Oysaki elimde-

ki buzlu kahveydi. Bunun için gerekli hastane raporunu Erich'e, yani kardeşime çıkarttırmış."

"Kendini ihanete uğramış hissediyorsan birkaç gününü Marshall malikânesinde geçirmelisin," dedim. "Marcus aileden birini dava ettiğinde ailenin diğer üyelerini tanığı yapıyor. Hepsi mahkemeye çıkıp içlerinden birinin aleyhine ifade veriyor ve günün sonunda hiçbir şey olmamış gibi hepsi aynı masaya oturuyor. Annem onu birkaç gün aramadı diye zavallı kadına dava açmış. Çocuk bile değil ama dava sebebi ise çocuk istismarı. Artık annem her gün onu günün belirli saatlerinde arıyor," dediğimde kahkaha atmaya başladı.

Bir süre sonra derin bir nefes alıp, "Seni Yeşil'in kalbi için tutmuştum. Bunun için hâlâ bana kızgınsın, değil mi?" dediğinde sesindeki stresi hissettim.

Ters bakışlarım onun üzerinde oyalandı. "Beni oyuna getirdin, ne olmasını bekliyordun? Bunun için sana teşekkür etmemi mi?" İtiraf etmeliydim ki zekice bir hamleydi. Nicholas Green küçük mirasını korumak için onu bir suikastçının pençelerine bırakacak kadar cesur bir savaşçıydı.

"Ya seni hiç tutmasaydım?" Sinsi bakışlarını bana dikti. "Ya Yeşil'i hiç tanımasaydın? Onun hayatına girmediğini hiç düşündün mü? Sen olmasaydın şu anda nasıl bir durumda olurdu? Sen olmadan onu hayatta tutamayacağımı biliyorsun. Daha onu hiç tanımadan sessizce veda edip gittiğini hiç düşündün mü?" Kaşlarımı çattığımda aradığı cevabı bulmuş gibi güldü. "İşte bu bakışlar, bana kızdığın kadar saygı duyduğunu da gösteriyor," dedi.

"Ben, onu yaşatmak için bir babanın asla yapmaması gereken bir şey yaptım ve kendi kızımın hayatı üzerine kumar oynadım. Bununla övünmüyorum çünkü mecbur kaldığım ve ucunda Yeşil'in hayatının olduğu riskli bir kumardı. Ancak unutmaman gereken en önemli şey şu: Bu işin sonunda ben kızıma kavuştum, sen de sevdiğin kadına.

Böyle bir oyun oynamasaydım ben kızımı kaybedecektim, sen de onu asla tanımayacaktın," dediğinde beni istemediğim şeyler düşünmeye zorladı. Ya o görevi hiç kabul etmeseydim?

Hayatıma girmemiş olduğunu düşünmek bile yüreğimde bir sızı oluşmasına neden oldu. Gülüşünden habersiz geçireceğim yılları düşünmek kâbus gibiydi. Haylaz bakışları, çocuksu arsız hareketleri ve bitmeyen neşesi olmadan geçireceğim yılları düşünmek zulüm gibiydi. Bunlar olmazsa ben asla Drew olamaz ve hep Gölge olarak kalırdım. Düşüncesi bile damarlarımda akan kanın buza dönmesine neden oluyordu. O görevi kabul etmek, kendim için yaptığım en iyi şeydi belki de.

Sigaramdan büyük bir nefes çektim içime. "O benim kaderime yazılmış," dedim düz bir şekilde önümdeki boşluğu izlerken. "Senin aksine, ben kadınımı kendi kaderine bırakmam. Nerede olursa olsun peşinden gider, onu bulurum."

Gözleri durgunlaştı, iç çekerek karanlık geceye döndü. "Bunu bildiğim için Handan'ın tek emanetinin bir suikastçıyla olmasına izin veriyorum. Sende benim asla yapmaya cesaret edemediğim o sahiplenici tutum var." Yeşil'in annesine gerçekten âşık olduğunu biliyordum. Onu babasından koruyamadığı için hiçbir zaman kendisini affetmeyecekti.

Onunla benzer şeyler yaşıyorduk. Ben kadınım için herkesi karşıma alırdım, aramızdaki tek fark buydu. Gerekirse tüm dünyayı... Nicholas, sevdiği kadın ve ailesi arasında sıkışıp kalmıştı. Kalbi sevdiği kadında kalmıştı ama aklı ve tüm benliği buradaki ailesinin yanında olmayı seçmişti. Ben ise Yeşil'i tüm seçimlerimin en başına koymuş ve her konuda onu seçmiştim. Nicholas Green'in âşık olduğu kadın gitmişti fakat benimki hâlâ yanımdaydı. Gerçek aşk tam teslimiyet isterdi. Bunu, o uyuyan nazlı güzel öğretmişti bana. Ondan önce aşkın ne olduğunu bile bilmeyen kalbim, şimdilerde onun için yanıp tutuşuyordu. Beni dö-

nüştürdüğü adamdan memnundum. O, yıllardır arayıp da bulamadığım huzurumdu.

"Şu adam," diyerek başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Belki de onun peşini artık bırakmalı ve Yeşil ile temiz bir sayfa açmalısın." Gloria'nın babasının peşinde olduğumu bir tek o biliyordu. Kızı için beni tutmadan önce iyi bir araştırma yapmıştı.

Onun peşini bırakamazdım. Babamın katilini aramaktan vazgeçemezdim. Peşinde olduğumu bildiği için yıllardır benden kaçıyordu ama er veya geç onu bulacaktım. Onu bulmaya çok yaklaştığımı biliyordum. Hatta bir seferinde neredeyse yakalayacaktım. Bunun için Yeşil'i Ötanazi gibi bir yerde tek başına bırakmak zorunda kalmıştım. Benimle gelmesini söylemiştim ama kabul etmediği için kontrolümü yitirip babasının onu sevmediğini söylemiştim.

Babasını beklediği için benimle gelmemişti. Bu durum öfkelenmeme sebep olmuş, söylememem gereken şeyleri bana söyletmişti. *İlk kar tanesi düşene kadar seni beklerim,* demişti ve ben ona geç kalınca beni unutmuştu. Bütün bunları Gloria'nın babasını bulmak için göze almıştım. O adamın peşini bırakmam mümkün değildi.

"Drew!" Marcus'un telaşlı sesi ikimizi de derin düşüncelerden çıkarıp yeni bir telaşa sürüklemişti. "Yeşil yok!"

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığımda Marcus'un endişeyle bize doğru geldiğini gördüm. "Yeşil yok!" deyip duruyordu. *Ne demek Yeşil yok?*

Marcus yanımıza gelince, "Onu yeni bir odaya mı taşıdılar?" diye sordum.

Koştuğu için hızlı hızlı nefes alırken, "Hayır," dedi endişeli bir ifadeyle. "Erich, odasının değişmediğini söyledi." Gözlerime bakıp, "Drew," dedi. "Yeşil uyanmış ama odasında yok!" Sertçe yutkundum. Bu, günler sonra aldığım en güzel haberdi. Nihayet derin uykusundan uyanmıştı.

Bunun mutluluğunu yaşamama engel olan şey, aklımı meşgul eden yeni bir sorunun varlığıydı. Yeşil odasında değilse neredeydi?

"Doktorlara sordun mu?" demiştim ki esen rüzgârla göğsüm sıkışır gibi oldu.

Tarifi olmayan hisler beni kuşatınca içten gelen bir dürtüyle başımı kaldırıp yukarı baktım. Bu, yaptığım içgüdüsel bir şeydi. Herhangi bir nedeni yoktu. Belki de gün içinde yaptığım en doğru şeydi çünkü onu görmüştüm. Hastanenin çatısındaki kadını görünce nefes alamadım. Kızıl saçları rüzgârda uçuşan kadının üzerinde, daha bu sabah ona giydirdiğim beyaz elbise vardı. "Dilsiz Kız?" dediğimde sekizinci katta ne işi olduğunu sorguluyor, bunun cevabını alamamaktan korkuyordum. Orada ne yapıyordu?

Boşluğa bir adım daha yaklaştığını görünce, "Yeşil!" diye bağırıp hastaneye koştum. Atlayacaktı!

Artık her şey bitti, dediğim yerde benden gidemezdi!

Yeşil

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu küçük eylem bile acı olarak dönmüştü bana. Üzerimde bir uyuşukluk vardı ama nedenini bilmiyordum. Yine uyumayı isteyecek kadar hâlsiz hissediyordum. Sonunda uzun uğraşlar sonucu kirpiklerimi aralamayı başarmıştım. Ancak tavandaki lambanın gazabına uğrayan gözlerim acımıştı. Gözlerim ışığa alışana kadar bir süre beklemek zorunda kaldım. Odadaki ışık, sanki uzun zamandır gözlerim açılmamış gibi canımı yakıyordu. Bir süre sonra nihayet gözlerimi tekrar açabildim.

Zaman kavramını tamamen yitirdiğim şu meçhul saatlerde yatakta oturmak beni fazlasıyla yormuştu. Sırtımı yataktan ayırıp oturmaya çalışmak bile beni çok uğraştırmıştı. Vücudumun nesi vardı? Tüm kaslarım kilitlenmiş gibi uyuşmuşken nerede olduğumu anlayamıyordum. İçinde

bulunduğum odayı uzun uzun inceledikten sonra bir hastane odası olduğunu anlamıştım.

"Ni- Niye buradayım ben?" Konuşurken pürüzlü çıkan sesim bile boğazımı yakarak canımı acıtmıştı.

Yatağın yanındaki komodine uzanıp sürahiden bir bardak su doldurmak yaklaşık on dakikamı almıştı. Suyu kana kana içince rahat bir nefes aldım. "Benim burada ne işim var?" Aklıma takılan tek soru buydu ve cevap alacağım birileri yoktu.

Acaba yaralı mıydım?

Başımı eğerek üzerimdeki çarşafı yere ittim ve vücudumu kontrol ettim. Üzerimde dizlerime kadar gelen askılı, beyaz bir elbise vardı. Herhangi bir yara yoktu. En azından görünürde yoktu. "Adım Yeşil. Yeşil Başar." Kendi hafızamı kontrol ederek neler olduğunu çözmeye çalışıyordum. İsmimi hatırladığıma göre hafıza kaybı yaşamamıştım.

Önce kim olduğumu hatırladım. Sonra annemi, Ötanazi Okulunu ve ailemi. Evet, hafızamda herhangi bir sorun yoktu. Kendimi zorlayarak daha fazlası için uğraşınca dün gece nakil için ameliyata girdiğimi hatırladım. "Yaşıyorum." Elbisenin yaka kısmını çekiştirip sütyensiz göğüslerime baktım.

İki göğsümün arasındaki dikiş izlerini görünce afalladım. "Sargı yok ve izler iyileşmeye başlamış." Yaramın şu anda çok taze olması gerekmiyor muydu? Üstelik, dikiş izleri ilk bir hafta kanamalıydı ama yara dün geceden kalma gibi durmuyordu.

Ne zamandan beri uyuyordum?

Tam bu esnada gerçekler en kötü şekilde zihnimi istila etti. "Kalp! Drew'un kalbi..." Gözlerim dolduğunda başımı eğip sol göğsüme tekrar baktım. "Ha- Hayır!" Ağlamaya başladım çünkü ölmemiş olmak bana azap veriyordu. Yaşı-

yordum, hem de göğsümde sevdiğim adamın kalbiyle. Ben yaşamıyordum aslında. Ölürken *yaşıyorum* diyemezdim.

"Neredesin?" Ağlayarak etrafıma bakındım. "Neredesin, Avcı?" Gelirdi, o bana hep gelirdi. Eğer şimdi yanımda değilse o zaman gerçekten... "Hayır!"

Kolumdaki serumu sertçe çıkarıp yataktan atladım. Uyuşmuş bacaklarım beni taşıyamadığı için dizlerimin üzerine yığılmıştım. "Bana bunu neden yaptın?" Ellerimi yere bastırıp deliler gibi ağlamaya başladım. Beni öldürmüştü!

Benden duyduğu ilk şey, beni bırakma, olmuştu.

Ve beni bırakmıştı.

İçim yanıyordu. Göğsümdeki kalp attıkça daha çok ölüyordum sanki. Acı o kadar yoğundu ki. Kaldıramayacağım kadar fazlaydı. *Dilsiz Kız,* diyen sesi kulaklarımda yankılanıp duruyordu. Bir daha asla duyamayacağım sesi beni çıldırtıyordu.

Yüzü, gülüşü hatta öfkesi bile benden gitmişti. Beni kimsesiz ve eksik bırakarak gitmişti. "Sevmedin!" diye gözyaşları içinde başımı salladım. "Bana bu yaşattıklarından sonra aslında beni hiç sevmemişsin!" Ağladım, hıçkıra hıçkıra ağladım. Onu unutmak isterken daha fazla hatırlayarak ağladım.

Öldürmüştü beni. Sadece o öldürmüştü. Bu yaptığı, bana yeni bir hayat vermek değildi. Hiç kimsenin başaramadığı şeyi başarıp beni öldürmekti. Işığımı söndürüp gülüşümü çalmaktı. Artık Yeşil değildim. Onun kalbini göğsümde taşırken sadece siyahtım. Sevdiği adamın katili olan bir canavardım ben. Birini sevmenin bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. Ben onu sevmekle en büyük günahı işlemiş gibiydim. "Şimdi ne yapacağım? Allah kahretsin, şimdi ne yapacağım!"

Herkese kırgın ve küskündüm. O bana gelemiyorsa ben ona gitmesini bilirdim. Bu acı, düşünmemi engelliyordu. Yapamam sanıyordum, başıma gelen her şeyde yapmayı çok istesem de kendi canımı alamam sanıyordum. Artık yapabileceğimi biliyordum. Onun gidişiyle ölüm tek kurtuluş gibi görünürken yapabileceğimi biliyordum.

Onun kalbiyle yaşayacak kadar güçlü değildim.

Elimi göğsüme bastırıp hıçkırdım. "Bu yaptığın şey için her iki dünyada da seni asla affetmeyeceğim." Sevginin olduğu yerde nefret olur muydu? Oluyormuş çünkü ben şu anda nefreti çok yoğun bir şekilde hissediyordum. Ona olan özlemimle beraber, göğsümde her ikimize karşı büyük bir nefret taşıyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştıkça başarısız oldum. Omuzlarım, hıçkırıklarım yüzünden sarsılırken kalkmak için direndim. Düşündüğümden fazla uyumuş olmalıydım ki tüm kaslarım tembellikten hareketsizdi. Hareket ettikçe sızlayan kaslarım yüzünden canım yanıyordu ama acıya direniyordum. Nihayet ayağa kalkmayı başardığımda vücudum titriyordu. Her an yere düşebileceğimi bildiğim için duvara tutunarak odadan çıktım. Ayaklarımı sürüyerek ilerliyordum çünkü bacaklarım bile çok titriyordu.

Koridorda kimseyi göremeyince daha fazla ağladım. Herkes nasıl bir canavar olduğumu anlamış olmalıydı ki kimse benim için burada değildi. Hiçbiri umurumda değildi. Umurumda olan tek kişi yanımda yokken gözlerim diğerlerinin yokluğunu aramıyordu.

Koridorun köşesini döndüğümde etraftaki doktor ve hemşirelerin şaşkın bakışları eşliğinde merdivene yöneldim. Acıyan göğsümle ayakta zor dururken sürekli ağlamam herkesin dikkatini çekiyordu. "Hanımefendi, iyi misiniz?" Bir doktor yanıma gelince, "Rahat bırakın beni!" diye bağırarak basamakları çıkmak için kendimi zorladım.

Kendimden kurtulmak için buradan çıkmama gerek yok ki.

Merdivenden çıkmaya başladım. Bunu yapacaktım. Onsuz bir hayat yaşayacak kadar cesur değilim. Nasıl da saklamıştı benden! Nasıl da gözlerime bakarak hiçbir şey olmamış gibi kandırmıştı beni! Ne kadar aptalmışım ki yapacağı şeyi fark edememişim. Hatırladıkça ölmeyi daha çok istiyor ve kendimi zorlayarak basamakları tırmanıyordum. Asansörü kullanmak daha kolaydı ama kapalı alanlar beni korkutuyordu. Kendimi fazla zorlamış olmalıydım ki beyaz elbisemin önü kırmızıya bulanmıştı. Dikişlerim kanıyordu.

Bu bile çektiğim acının yanında bir hiçti. Kaç kat yukarı çıktım, bilmiyordum ama merdivenin sonunda karşıma çıkan kapıyı ittim. Nihayet çatıya çıkabilmiştim. Soğuk hava tenimi ısırırken kalan gücüme tutundum ve sarhoş adımlarımı hareket ettirdim. Sendelerken daha fazla ayakta duramayacağımı biliyordum. Sadece birkaç adıma daha ihtiyacım vardı. Hava karanlıktı ama ay ve yıldızlar gökyüzündeydi. Bana ilk kez geldiğinde de ay ışığı beni aydınlatıyordu.

Boşluğa iyice yaklaşıp aşağıya baktığımda derin bir nefes aldım. Hissettiklerim o kadar ağırdı ki aklımı kaçırmak üzere olduğumu düşündüm. Bir süre ıslak gözlerle gökyüzüne bakıp durdum. Oralarda bir yerlerdeyse diye onu görme umuduyla bakıp durmuştum. Çıldırdığımı düşünmeye başlamıştım çünkü bir ara onun sesini bile duyduğumu sanmıştım. Gözyaşlarım yüzünden her şeyi bulanık görüyordum. "Seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldayıp gözlerimi kapattım.

Bana verdiği armağanı göğsümde taşıyarak ona gidiyordum. Kendimi ölümün kollarına acı bir teslimiyet içinde bırakmak üzereyken, "Dilsiz Kız!" diyen sesini duymak, dinmeyen gözyaşlarıma yenisini eklemişti.

O gitmişti ama sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Aklımı kaçırıyor olmalıydım.

15

ACI VERİYOR YOKLUĞUN

"Umut bir tek düşlerde güzeldi. Bir beklentiye girdiğinizde en çok sahibini öldürürdü."

İnsan, bağlanmaması gereken birini sevmemeliydi. Özellikle hayaletleri hiç sevmemeliydi. Gerçek olmadığını biliyordum ama kalbim onun hayaletine bile atıyordu. Biliyordum, sonunda aklımı tamamen yitirmiştim. Onu görmemin başka bir açıklaması olamazdı. Hoş, onu son kez göreceksem delirmeye bile razıydım. Hangi delilik beni böyle mutlu edebilirdi ki? Umutsuz gözlerle zihnimin hayal ürününü izledim. Sesiyle birlikte geriye dönünce yansımasına bir kez daha âşık olmuştum. Sadece on adım uzağımdaydı ve ben gözyaşları içinde onu izliyordum.

Rüzgârın, o asi saçlarını geriye doğru uçuruşunu izliyor, saçlarına bir daha asla dokunamayacağımı acı içinde kabulleniyordum. O lacivert gözlerindeki korkuyu iç çekerek izledim. Burada olmasını istemiştim ve beynim bana son bir iyilik yaparak onu getirmişti. Hepsi buydu, daha fazlası değil. Gerçek olduğunu düşünmeye cesaret edemezdim çünkü göğsümde çırpınan kalbi buna izin vermezdi. Onun kalbi...

Hayaleti bile o kadar güzel ki. Dokunursam kaybolacak diye ödüm kopuyor.

"Se- Sen gerçek değilsin." Sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Neden gerçek değilsin ki?"

Gözleri hemen arkamdaki boşluğa korkuyla bakarken yutkundu. "Buradayım, kadın." Bana doğru temkinli bir adım atarak elini uzattı. "Elimi tutarsan gerçek olduğumu anlarsın."

"Uzak dur!" diye bağırdım. Drew, düşmemden endişe ederek geriye çekildi. Arkaya doğru atacağım son adımla her şeyin biteceğini bildiğinden geri çekilmişti. "Uzak dur benden. Sen gerçek değilsin!"

Arkamdaki boşluğu kontrol edip, "Buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Buradayım, Yeşil."

"İşte, bu yüzden gerçek değilsin çünkü o bana kolay kolay Yeşil demezdi! Her şeyi söylerdi ama bana bir renk ismiyle hitap etmezdi!" dediğimde kısık bir sesle küfretti. "İsmini daha çok söylemeliydim," diye bir şeyler mırıldanmıştı.

"Gittin." Elimi göğsüme sertçe bastırdım. "Beni bunun için bırakıp gittin!" Ameliyatı kabul etmek, yaptığım en büyük aptallıktı. Hasta kalbimin bana izin verdikleriyle yetinmeyi bilmeliydim.

Ona inanmadığım için kaşlarını çatarak, "Buraya gel, Yeşil!" deyince gözyaşlarımı silerek öfkeyle başımı kaldırdım. "Kes şunu!"

"O bana Yeşil demezdi!" Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıktım. "Ona göre benim adım mor veya kahverengi gibi sıradan bir renkti. Bu bile gerçek olmadığının en büyük kanıtı. Sen onun hayaletisin!"

"Hâlâ öyle düşünüyorum, aptal kadın!" diye kızıp bana doğru adım daha attı. "Ama ismini seviyorum."

O asla yalan söylemezdi ama hayaleti usta bir yalancıydı.

"Senin sorunun ne?" Ayakta zor dururken bir de onun hayaletiyle uğraşıyordum. "Atlayınca zaten senin yanına geleceğim. Karışma bana." Burada durmuş, bir hayalete laf anlattığıma inanamıyordum. Acaba ameliyat esnasında kaç doz narkoz almıştım?

Artık sabrının son demlerinde olan öfkeli hayalet, yumruklarını sıkarak bana doğru bir adım daha attı. "Sabrımı zorlama, melez kız! Atlamana izin vermektense peşinden atlayacağımı iyi biliyorsun."

Gözlerim yine dolduğunda, "Yaparsın!" dedim sinirli bir sesle. "Sen bensiz yaşayamayacak kadar korkaksın! Bu yüzden artık sen ölü, ben de yaşayan tarafım çünkü sen bencilin tekisin. Bu arada, söylemeden geçemeyeceğim. Sen gerçekten de adi herifin tekisin."

Somurtarak söylediklerimle dudağının kenarı yavaşça kıvrıldı. "Öyleyim. Şimdi, kıpırdama." Söylediğim onca şeyden sonra tek söyleyeceği bu muydu? Hayaleti de onun gibi uzun cümleler kurmayı sevmiyordu.

"Yaklaşma bana dedim!" Onu sert bir sesle ikaz edip arkaya doğru hareketlenince hemen geriye çekildi. "Tamam!" diye bağırdı ellerini kaldırarak. "Tamam, yaklaşmıyorum ama kıpırdama."

"Sana mı soracağım ne yapacağımı? Bir hayaleti dinleyecek değilim!"

Sabır dilenircesine başını yukarı kaldırıp, "Gerçekten mi?" dedi gökyüzüne bakarak. "Şimdi de bununla mı sınanıyorum?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Nereden bileyim!" diyerek bana ters ters baktı. "İnsanda akıl mı bırakıyorsun?"

Beğenmemiş gibi yüzümü buruşturdum. "O fazla zekiydi ama hayaleti fazla aptal."

Sinirlerini bozmuşum gibi güldü. "Bence şu anda hangimizin daha aptal olduğunu tartışmayalım. Neden bana doğru bir adım atmıyorsun?"

"Ruhani varlıklarla daha fazla muhatap olmayacağım. Rahat bırak beni."

"Biraz daha böyle devam edersen bu ruhani varlığın sana yapacaklarını bilmek dahi istemezsin."

"Atlarsam hiçbir halt yapamazsın."

Bir an bile tereddüt etmeden, "Peşinden atlarım," dedi kararlı bir ifadeyle. "Daha sen yere düşmeden senden önce çakılırım." Eliyle ikimizi işaret etti. "İkimizin ağırlığını göz önünde bulundurursak önce benim çakılmam kaçınılmaz."

Omuz silktim. "Neden umurumda olsun ki? Sen zaten ölüsün."

"Eğer inatçılığı bırakıp yanıma gelirsen ölmediğimi anlayacaksın."

"Kapat çeneni!"

"Sen de öyle!" dedi kızgın bir sesle. "Kapat çeneni ve sana yaklaşmama izin ver!"

Ağlamaya başladım. "O değilsin işte. O, bana asla *kapat çeneni* demezdi!"

Sinirden dişlerini sıkarak, "Hep söylüyordum!" dedi baskın bir sesle. "Sen konuşamadığında bile sana *kapat çeneni* derdim ve sen de zaten konuşamadığını söylerdin. Yine hafızanı mı yitirdin?"

"Hayır," dedim safça. "Bana kalbini verdiğini hatırlayacak kadar kafam yerinde."

Bana doğru birkaç adım daha attı. "Kalbimi sana vermedim!"

"Verdin ki yaşıyorum!"

Uyarırcasına bana baktı. "Sinirlenmeye başlıyorum, kadın."

"Umurumda değil! Ve son bir şey daha..." diyerek ayağımı arkamdaki boşluğa doğru uzattım. "Senden nefret ediyorum." Gözlerimi kapatıp kendimi boşluğa bıraktığım esnada, "Yapma!" diyen kızgın sesini duydum. Daha vücudum arkaya doğru düşmeden bir el kolumu kavrayıp beni öne çekmişti. Beni tutacak kadar bana yaklaştığını fark etmemiştim.

Kollarını bana sarıp, beni göğsüne bastırarak iki adım geriye gitti ve bizi güvenli bölgeye çekti. Şaşkındım hatta serseme dönmüş gibiydim. Onun kollarının arasında sıkışıp kalmışken tek bir şey düşünüyordum. "Hayaletler kokmaz ama sen çok güzel kokuyorsun." Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdığımda kızgın yüzü yumuşadı. "Daha önce binlerce hayalet görmüş gibi konuşmayı bırak." Evet, görmemiştim ama daha önce bir sürü hayalet filmi izlemiştim. Onların amber ve misk koktuğunu hiç duymamıştım.

"Dilsiz Kız?"

"Efendim."

"Kollarımın arasındasın."

"Farkındayım."

"Bana dokunuyor ve kokumu alıyorsun."

"Bunun da farkındayım ama ne demek istediğini hâlâ anlamadım."

Güldü. "Yaşadığımı ve bir hayalet olmadığımı anlatmaya çalışıyorum."

Son derece uysal bir şekilde başımı salladım. "Farkında-" demiştim ki aslında farkında olmadığım şeyi yeni fark edince sertçe yutkundum. Gözlerimi irice açarak, "Drew," dediğimde dehşete kapılmış gibiydim. "Sen yaşıyor musun?" Gerçekten yaşıyor olabilir miydi?

Yaşıyor gibiydi.

Kalbim hızlanmaya başladı. Yutkunarak elimi uzatıp yüzüne dokundum. "Ama bu..." Teni sıcacıktı ve parmaklarım onun içinden geçmemişti. Titreyen parmaklarım, sol göğsünü aceleyle bulduğunda kalbinin hızlanan ritmini duyunca burnumun direği sızladı. "Yaşıyor gibisin."

Çenemi hafifçe sıkarak başımı kaldırdı. "Yaşıyorum," dedi beni buna ikna etmeye çalışarak. "Buradayım, seninleyim." Huzursuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Ve bir hayalet değilim. Yani bildiğim kadarıyla değilim." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Ama sen o kadar ikna ediciydin ki bir an şüphe etmedim değil."

Gerçekten oydu. Onun gibi bakıyor, onun gibi gülüyor ve onun gibi kokuyordu. Tutamadığım gözyaşlarım akarken, "Şükürler olsun," diye mırıldanıp kollarımı sıkıca beline doladım. Başımı göğsüne yasladığımda duyduğum kalp atışlarıyla sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Yaşıyordu. Kalbi atıyor ve ılık nefesi saçlarımın tepesine nüfuz ediyordu. Gerçekten yaşıyordu.

Bunun nasıl olduğu umurumda değildi. Beni ilgilendiren tek şey, onun nefes almasıydı. Yaşadığı sürece diğer şeyler hiç önemli değildi. Yaşadığım mucize, göz pınarlarımın daha fazla sulanmasına neden olurken gözyaşlarımı

onun göğsüne akıttım. Buna ihtiyacım olduğunu anlamış gibi bana kızmadı ve tüm zehrimi akıtmama izin verdi. Dudaklarını saçlarıma bastırıp kokumu uzun uzun solurken bile kolları beni sımsıkı tutuyordu.

Beni kollarında yatıştırıp saçlarımı okşarken, "Bir daha böyle bir delilik istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Beni korkuttun, kadın."

Başımı kaldırıp küskün bir ifadeyle ona baktım. "Sen de beni çok korkuttun." O olmayınca *ben* diye bir şeyin olamayacağını artık anlamıştı. Hep daha az seven taraf olduğumu düşünmüştüm ancak aşkımın en az onun sevgisi kadar büyük olduğunu anlıyordum şimdi.

Bir anda aklıma gelenlerle kaşlarımı çatarak hemen ondan ayrıldım. "Adi herif!" diye bağırıp onu göğsünden sertçe ittim. "Bana bunu nasıl yaptın? Bana neler olacağını hiç mi düşünmedin? Bu yaptığın çok fazlaydı!" dedikten sonra yumruk yaptığım elimi yüzüne geçirdim fakat başparmağımdan çıkan seslerle bağırarak elime baktım. "Pa- Parmağım." Canım öyle bir yanmıştı ki kendimi tutamayıp yine ağlamaya başladım. Ben bu gece ne çok ağlar olmuştum.

Yediği yumruğu zerre umursamayan Drew, "Beceriksiz kadın!" diye bana kızıp elimi tutarak yukarı kaldırdı. Elimi kontrol ederken aynı zamanda bana kızıyordu. "Yumruk atmaya kalkıştığında başparmağının, avucunun dışında olduğundan emin ol."

Beni azarlayarak parmaklarımı yavaşça açtı. Başparmağıma dokununca inleyerek geriye çekildim. "Senin yüzünden kırıldı işte! Kemik yerine taş mı var çenende?" Parmağım öyle acıyordu ki gözyaşlarımı tutmak için kendimi zorlamayı düşünmüyordum.

Başını yine yukarı kaldırıp *neden ben* der gibi garip bir homurtu çıkardı. "Öfken geçecekse tekrar dene ancak bu

sefer karnıma yumruk atmaya çalış. Böylece canın yanmaz."

Acıyan elim için ağlarken söylediklerinle gülmeye başladım. "Ağlarken bile gülüyor." Bu değişken ruh hâlim sürekli homurdanmasına neden oluyordu. Ona vurmamı isterken bile beni düşünmesi çok hoşuma gitmişti.

"Acıyor mu?" Elimi ona doğru uzattım. "Öpersen acımaz bence."

Sadece incittiğim için acısı çoktan hafiflese de avuç içlerimden öpmesini seviyordum. "Öperim." Gözlerimin içine bakıp söylediği şeyle gülümsedim. Elimi kocaman ellerinin arasına aldı ve başparmağımdan başlayıp tüm parmaklarımı usulca öptü. Dudaklarını avuç içime bastırınca tatlı bir ürperti tüm bedenimi sardı.

"Sana kızgınım." Bileğimin iç tarafını öptü. "Biliyorum," dedi.

Ilık nefesini tenimde hissetmek öfkemi söküp atıyordu. "Kırgınım da."

Beni kolumdan çekerek ona yaklaşmamı sağladı. "Kırıldığın yerlerden öperim." Eğilip dudaklarını önce sol göğsüme, sonra da tam boynuma, şah damarıma bastırdı.

"Böyle yaparak beni kandıracağını sanıyorsan-" demiştim ki boynumu hafifçe ısırdı. İnleyerek başımı omzuma doğru eğdim ve ona yer açtım. Güldüğünü duydum. "Ne diyordun?"

Dudakları boynuma kışkırtıcı işkenceler yaparken sorduğu soruya sadece, "Sevişelim mi?" diye cevap verdim.

Gülmeye başlayınca dayanamayıp ben de güldüm. Beni nasıl kandıracağını çok iyi biliyordu. Ona daha sonra kızabilirdim ama şu an için önemli olan tek şey benimle olmasıydı.

Yaşıyordu. Daha ne isteyebilirdim ki...

Beni göğsüne çekerken kısık bir sesle, "Hiç değişme," dedi. Onunla tanıştığımızdan beri ilk kez tam teslimiyetle bakıyordu gözleri. "Hep böyle kal."

"Beni kandırdın." Bu konuyu ertelemek istiyordum ama aklıma geldikçe daha çok üzülüyordum. "Bana ne olacağını umursamadan nasıl bana kalbini vermeye kalkışırsın?"

Gözlerime biriken yaşları görünce bakışları yumuşadı. "Başka şansım yoktu." Yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunu yaparken parmakları yanağıma sürtünmüştü. "Yapmaya çalıştığım şeyden pişman değilim." Sesinde en küçük bir tereddüt yoktu ve bakışları sözlerini doğruluyordu. Yine olsa yine yapacak gibiydi.

Kollarının arasından çıkmaya çalıştım. "Bu yaptığın bencillik." Ondan uzaklaşmama izin vermeden beni daha sıkı tuttu. "Hayır, değil," dedi.

"Düşüncesizceydi."

"Benim yerimde sen olsaydın ne yapardın?"

Hasta olanın o olduğunu ve ölmek üzere olduğunu düşündüm. Sonra kendi düşüncelerimden korktum çünkü düşüncesi bile beni korkutmayı başarmıştı. Az önce, onun olmadığı bir dünyayı kısa süreliğine de olsa yaşamıştım ve o acıyla ölmek istemiştim. Cevap çok basitti, aynısını yapardım. Düşünmek için zaman harcamam nafileydi çünkü onun yerinde ben olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Onun ölümünü izlemektense onun için ölürdüm. Bu adamı kendi hayatımdan daha fazla seviyordum.

Uzun süre ayakta durduğum için başım dönmeye başlamıştı. Yere yığılacağım esnada beni kucağına aldı. "İyi misin?" Endişeli gözlerine bakıp tebessüm ettim.

"Sadece yorgunum," diye mırıldandıktan sonra kollarında uykuya dalmam uzun sürmemişti.

Son duyduğum ses yine onun kızgın sesiydi. "Umarım bu sefer uyanman bir ayı bulmaz!" Ne demek istediğini anlamayacak kadar yorgun ve uykuluydum.

Bir aydır uyuyor muydum?

16

BU, BENİM ONUNLA OLAN ÖYKÜM

"Öyle birini sevmiştim ki hayatımdaki tüm eksikleri bulup avuçlarımın içine bırakıyordu."

Geride bıraktığım her günde biraz daha iyileşiyor ve ameliyatın sancılı izlerinden kurtuluyordum. Göğsümdeki yara çoktan iyileşmişti ve yeni kalbim şu ana kadar bana hiç sorun çıkarmamıştı. Bu geçtiğimiz günlerde birçok şey olmuştu ve hepsi de beni mutlu eden şeylerdi. Sofia, Deborah ve Anastasia, Ivan'ın yardımıyla özgürlüklerine kavuşmuşlardı. Sofia ona acı veren bir ülkede kalmak yerine Nijerya'ya taşınmıştı. Deborah ve Emily ise beraber yaşamaya başlamıştı. Yeni hayatlarının başlangıcında birlikte yaşıyorlardı. Aslına bakılırsa, Deborah'yı eskisi gibi görmüyorduk çünkü Dezli, Hanks'e âşık olduğundan beri Deborah'nın dışarı çıkmasına eskisi kadar izin vermiyordu. Asıl karakter Dezli olduğu için yeni yeni benliğini bulmaya başlamıştı.

Emily ve Marcus artık sevgiliydi ama kaostan beslenen bir çift gibi hâlâ olur olmadık şeyler yüzünden kavga edip duruyorlardı. Fakat hiçbir tartışmaları uzun sürmüyordu çünkü birbirlerinden ayrı kalamıyorlardı. Zaten bu yüzden Emily hâlâ Marcus'un asistanı olarak şirkette çalışmaya devam ediyordu.

Chloe ve Elijah cephesinde ise işler aynıydı. İkisi çok tatlı bir çift olmuşlardı ama Vanessa'yı özlüyorlardı. Evet, Vanessa bir daha ortaya çıkmamıştı. Onu en son ameliyat günümde görmüşlerdi. Bu, onu son görüşleri olmuştu. O gün bileğime

saç bandanasını bağlayan kızı bir daha kimse görmemişti. Ben narkozun etkisiyle uyurken bileğime saç bandanasını bağlamış, belki de benimle vedalaşarak çıkmıştı hayatımızdan. Onunla ilk karşılaştığımızda ikimiz de çocuktuk. O gün de saç bandanasını bileğime bağlamıştı. İlk karşılaşmamızda yaptığı şeyi son karşılaşmamızda da yapmıştı. Belki de en çok bu canımı yakıyordu çünkü ilk karşılaşmamızda bileğime saç bandanasını bağlayan o çocuğun ablam olduğunu bilmiyordum. Şimdi yine aynı şeyi yaparken bana veda ettiğini bilmiyordum çünkü o esnada uyuyordum.

Bir gün bize geri döneceğini umut etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Bize sürpriz olan asıl şeyse, Sam Green'in ölüm haberiydi. Yetkililerin yaptığı açıklamaya göre kalbi sökülerek öldürülmüştü. Cinayeti işleyen kişinin ABD'nin soğukkanlı seri katili Gölge olduğundan şüphelendiklerini açıklamışlardı. Yapılan araştırmalara göre, tüm deliller cinayeti onun işlediğini gösteriyormuş. Kalbimi çıkarıp beni hasta bir hayata mahkûm ettiği için Sam Green'i öldüren kişinin Drew olduğuna emindim ama bunu ona hiç sormadım. Sam denen herifin ölümüne üzülmemiştim. Kimler için Gölge olacağını iyi biliyordu.

Düşündüğüm tek şey, Vanessa'nın nasıl olduğuydu. O adam kötü biri de olsa, Vanessa büyükbabasını seviyordu. Üstelik Sam Green'in ölümüyle Vanessa için işler daha da kötüye gitmiş olmalıydı. Büyükbabası öldüğü için kurtlar sofrasında tek başına kalmıştı. O artık vâris değil, bir liderdi. Büyükbabasından kalan tüm o pis işlerin başına istemese de geçmek zorundaydı. Acaba yanından bir an bile ayırmadığı üç korumasını özlüyor muydu? Onlar Vanessa'yı çok özlüyordu. Vanessa giderken üçünü de yanına almamıştı. Onlar için daha temiz bir hayat amaçlamış olmalıydı.

Erich ise benim ameliyat olduğum hastaneye atanmıştı. Sevgilisi Ana'yla bir eve taşınmış, günlerini huzurlu geçiriyordu. Anastasia küçük bir dükkân açtığı için tüm gününü pasta gibi şeyler yapmakla geçiriyordu. Ötanazi'de adam öldüren o kadının çok iyi hamur işleri yapabildiğini kim tahmin edebilirdi ki? Erich arada sırada sevgilisinin yaptığı tatlılardan getirdiği için

bir seferinde tadına bakına şansım olmuştu. Herkesin bir şekilde mutluluğu yakalamasına seviniyordum. Zor olmuştu ama hepimiz bunu hak etmiştik.

Şimdi ise Drew'un beni nereye götürdüğünü merak edip duruyordum. Bir yere gideceğimizi söyleyip beni evden almıştı ama neresi olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti. Yaklaşık bir saat sonra şehrin içindeki güzel ve sessiz bir semte girmiştik. Arabadan indiğimde karşımda duran devasa gökdelene iri gözlerle baktım. Neyse ki kafamda şapkam ve gözlerimde siyah güneş gözlüklerim olduğu için Drew bu şaşkın suratımı göremezdi. Yazın ortasında olduğumuz için güneş tüm yakıcılığıyla gökyüzündeydi. Bu yüzden şapka ve gözlüklerimi hiç çıkaramıyordum. Odamın güneşliklerini kapatmadığım sürece gözlükler hep gözlerimdeydi. "Buraya neden geldik?"

Arabadan inip elimi tuttu. Kalbim yine hızlanmıştı ama bana eskisi gibi fiziksel acı vermiyordu. "Dairem burada."

Yutkunarak, "Kaçıncı katta?" dedim. İlk beş katı merdivenleri kullanarak çıkabilirdim ama ondan sonrakiler için aynı şeyi söyleyemezdim.

Dudakları kıvrıldı ve sinsice güldü. "Birazdan anlarsın." Camlarla kaplı devasa gökdelene doğru beni götürürken korkmaya başlamıştım. Umarım onuncu katta falan değildir çünkü dar alanlarda kriz geçiriyordum. Aynı zamanda nefes darlığımı da tetikleyebilirdi. Zaten bu yüzden evdeki odam günde en az üç defa temizleniyordu. Aşırı hijyen canımı sıksa da toz ve duman yeni bir astım krizi demekti.

Güvenlikten geçip içeri girdiğimizde asansörün yanında durunca bir adım geriye gittim. "Merdivenleri kullanalım." Kapalı alanlarda duramadığımı iyi biliyordu.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Yüz doksan kat merdiven çıkabileceğini mi söylüyorsun?" *Kaç kat demişti? Yüz doksan mı?*

Elim boğazıma gitti. Asansöre baktıkça nefes alamadığımı hissediyordum. "Ya- Yapamam..."

Titremeye başlamıştım. Üstelik daha şimdiden nefes alışlarım hızlanmıştı. "Sakin ol." Hemen yanıma gelip cebinden çıkardığı ilacı dudaklarıma yaklaştırdı. Astım ilacımı yanından bir

saniye bile ayırmıyordu. Ensemi kavrayıp araladığım dudaklarımdan ağzıma sıktı ilacı.

"Bana bak, Dilsiz Kız." Ben nefes almaya çalışırken yüzümü kavrayıp üzerime eğildi. "Buraya seni ikinci defa getirip üzmeyeceğim ama arada buraya gelmeye devam edeceğim." Başını salladı. "Çünkü burası benim özel mabedim."

"Burada olmak istemiyorum," diye somurttum. "Çok yüksek."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp, "Bu kadar inatçı olma," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece bir kereliğine seni burada görmek istiyorum. Her köşesine kokun sinsin, her odasında izin kalsın istiyorum. Buraya her geldiğimde sana dair bir şeyler bulayım istiyorum."

"Buraya hiç gelmesen olmaz mı?"

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken güldü. "İleride sen ve çocuklar her canıma okuduğunuzda buraya kaçıp nefes almalıyım."

"Çocuklar mı?" dedim şaşkınca.

"Bizim çocuklarımız," diyerek kalbimi eritti. "Senin anneleri olduğun çocuklar. Kızıl ve çilli çocuklar." Gülümsedim. Artık gelecek için hayaller kurabiliyordu ve o hayallerin içinde ben de vardım. Onun hayallerini ben ve doğmamış çocuklarımız süslüyordu.

Korkum yüzünden buraya tekrar gelemeyeceğimi biliyordu. Bensiz buraya geldiğinde bile her yerde benim hatıralarımı görmek istiyordu. Drew, ona özel olan her şeyi benimle paylaşıp izimin kalmasını istiyordu. "Tamam ama nasıl çıkacağım?"

Her şeyi önceden düşünmüş gibi cebinden yarım parmak boyutunda küçük, kahverengi bir şişe çıkardı. "Kollarımda."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken boynumdaki fuların ucuna şişedeki sıvıdan damlattı. Şişeyi tekrar cebine koyduktan sonra fuların ucunu elime tutuşturdu. "Sadece kokla." Benden istediği şeyi itiraz etmeden yaptım. Saniyeler içinde gözlerim kapanınca daha ben yere düşmeden beni kollarına almıştı. Bulduğu çözümü, bilincimi kaybetmeden hemen önce idrak etmiştim.

Beni bayıltarak yukarı çıkaracaktı!

17

ÖLÜMSÜZ AŞKLAR BÜYÜK ACILARLA BAŞLAR

"Ben ona hayal kurmayı öğretmiştim, o ise bana yaşamayı... Teşekkür ederim bizden vazgeçmediğin için... Bana rağmen."

Ona ait bir yerde olmak çok farklı hissettiriyordu. Bu ev ona aitti, her yerde ondan bir parça görmek nefesimi kesiyordu. Her yanı camlarla kaplı dairenin zarif şıklığı muhteşemdi. Duvarlar yerine kurşun geçirmez camların olması, dışarıdaki bulutları görmemi sağlıyordu. Evin her yerini heyecanla gezmiştim. Egzersiz yaptığı spor odasındaki her şeyi görmüş, mutfağında yemek yemiş ve çalışma odasındaki her kitaba dokunmuştum. Beni en çok etkileyen, yatak odasındaki portremdi. Evet, yatağının tam karşısındaki duvarda asılı duran tablodaki kız bendim. Benim resmimi yapmıştı.

Onun hayal gücüyle birleşmiş bir resimdi çünkü burada güneşe dokunuyordum. Kocaman bir kırmızı gelincik tarlasının içindeydim. Rüzgârda salınarak etrafımı çevreleyen gelinciklerin her detayı muazzamdı. Sanki gerçekten bir gelincik tarlasındaymışım gibi hissettirecek kadar gerçekçiydi. Renkli boyaların birbiriyle olan uyumu o kadar güzeldi ki... Güneşte parlayan kızıl saçlarımın tonu ve gözlerimin yeşili birebir aynıydı.

Saçlarım yüzüme dökülmüştü ve ben kocaman gülümsüyordum. Güldüğümde yanaklarımda oluşan gamzelerin

çukuru bile gerçekçiydi. Üzerimde mavi bir elbise vardı, rüzgârda uçuşuyordu. Bu elbise, okuldan firar ettiğimde vitrinlere bakarken beğendiğim ve onun bana aldığı o mavi elbiseydi. Tüm ışıltısıyla parlayan güneşe dokunmak ister gibi ellerimi gökyüzüne uzatmıştım. Başımı yukarı kaldırıp korkmadan güneşi izliyordum. Güneşin ışıltısı yüzüme düşüyor, etrafımdaki gelinciklerin kırmızı yapraklarının arasında güneşe dokunarak gülümsüyordum.

Parmaklarım resmin her karesinde gezinirken güneşin üzerinde durdu. "Artık biliyorum," diye fısıldadım gözlerim dolarak. "Artık güneşin nasıl hissettirdiğini biliyorum çünkü bu gece güneşe dokundum."

Beni güneşe dokunurken çizmişti ve her detayı kusursuzdu.

Belime dolanan kollarını hissettim. Çenesini omzuma yaslayan adam hemen arkamdaydı. "Sen güneşe gidemiyorsan onu sana getiririm." Bu adam, aklına koyduğu her şeyi yapıyordu. Ayaklarımı yerden kesiyordu.

"Benimle gel." Boynumu öperek elimi tutmasıyla soluğum kesildi. Yatağın üzerine oturmamı sağladıktan sonra odadaki büyük dolabı açtı.

Birkaç tuşa dokunup kasanın şifresini girdikten sonra içinden siyah, kadife bir kutu çıkardı. Yanıma oturup kutuyu bana uzattı. "Aç." Genelde hep emir kipiyle konuştuğu için gülerek başımı salladım. Bugüne kadar hiçbir konuda rica ettiğini görmemiştim.

Parmaklarım kutunun kadifemsi dokusunun üzerinde gezindi. Yavaşça kapağını kaldırıp açtım. "Vay canına!" Bir mücevher görmeyi bekliyordum ama bu kadarını değil.

Hayatımda daha önce hiç görmediğim güzellikte, eşsiz bir parçaydı. Marcus'un defilesinde bile böyle olağanüstü derecede cezbedici bir şey görmemiştim. Siyah yakutlar, elmaslar ve pırlantalarla kaplı bu şeyi tarif etmem imkânsızdı. Tüm taşları hatta pırlantaları bile siyahtı. Minik elmaslarla

kaplı zarif zinciri ışıl ışıldı. Zincirin tam ortasında, hüzün çiçeğini andıran yakutlardan oluşan bir çiçek vardı. Taç yaprakları elmastı. Çiçeğin etrafını saran siyah sarmaşık gülleri muazzamdı. Öyle derin bir işçiliği vardı ki değerinden çok büyüleyici görünüşü insanı mest ediyordu.

Bugüne kadar değerli mücevherlere karşı hiç ilgim olmamıştı ama bunu görünce içimde uyandırdığı tek his ona sahip olma isteğiydi. Evet, öyle bir büyüsü vardı ki ona bakan herkesi hipnotize ederek kendine çekiyordu. Parmaklarım sarmaşık güllerinin arasında salınan, pırlantadan oluşan tomurcuklara dokundu. "Bu benim olsun mu?" dedim büyülenerek.

Evet, üzerinde yüzlerce değerli taşın olduğu bu şeyin milyon dolarlık fiyatını umursamadan onu istedim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki ona bağlanmıştım. Sanki o benim olmalıydı, bir tek benim. Eğer *hayır* derse günlerce kendime gelemezdim çünkü bu şaheseri boynumda görmek istiyordum.

Söylediklerimle dudakları kıvrılınca gülüşünü saklayamadı. "Şu anda Hera'nın kalbini ellerinde tutuyorsun. Artık senin." Söylediklerini idrak edememiştim. En az üç dakika boyunca şoke olduğuma emindim. Oturduğum yerde hiç kıpırdamadan yüzüne bakınca güldü. "Tepki vermeyi dene." Duyduğum şeyden sonra tepki verebilirsem neden olmasın.

Hera'nın Kalbi'ni mi tutuyordum?

Hakkında bir sürü söylenti çıkan o efsanevi mücevher benim ellerimde miydi? "Sen... Nasıl?"

Güçlükle konuştuğumda nihayet kendi sesimi bulmuş ve aklımdaki sorulardan birini seçmiştim. "Ama bu imkânsız," diye mırıldandım. Kutusundan çıkardığım kolyeye korkarcasına dokundum.

Şimdi beni neden bu kadar etkilediğini anlayabiliyordum. Hakkında binlerce söylenti çıkmış ve filmlere konu

olmuş bu mücevher, duyduğum şeylerden katbekat daha etkileyiciydi. Bu şey, günaha çağrıydı. Ona baktığınız an, içgüdüsel olarak ona sahip olmak istiyordunuz. Her insanı kolayca yoldan çıkarıp etkisi altına alacak güzellikteydi.

Hera'nın Kalbi, siyahın zarafetiyle kuşanmıştı.

Afallayan bakışlarımı mücevherden güçlükle çekip ona döndüm. "O küçük çocuğun kayıp mücevheri senin eline nasıl ulaştı? O çocuğa ne oldu, Avcı?" Şu anda benim için en önemli olan buydu. Onu nasıl aldığını bilmeliydim. Küçük bir çocuğun eşsiz hayal gücünden ortaya çıkan bir parçayı elimde tutarken o çocuğa ne olduğunu bilmeliydim.

Gözlerime uzun uzun bakınca mücevherden çok o çocuk için endişelendiğimi anlamıştı. Boştaki elimi tutarak avuç içimi öptü. "Ona ne olduğu bizi ilgilendirmez," dedi umursamazca. "Önemli olan, Hera'nın Kalbi'nin senin olması." Az önce bende muhteşem hisler uyandıran mücevher, şimdi lanetli bir şeymiş gibi ellerimi yakıyordu.

"Hayır." Mücevheri onun eline tutuşturarak ayağa kalktım. "Bu sana ait değil! Sana ait olmayan hiçbir şey benim olamaz. İstemiyorum bunu." Başımı iki yana sallarken kabul etmediğim için bana kızar sanmıştım ama kızmadı. Kızmak yerine mest olmuş gibi beni izliyor, bana bakan lacivert gözleri ışıldıyordu.

Ayağa kalkarak elinde tuttuğu değerli gerdanlığı gösterdi. "Az önce istiyordun ama?"

Anında karşı çıktım. "O zaman neyi istediğimi ve kime ait olduğunu bilmiyordum." Tuhaf davranıyordu. Sanki ben karşı çıktıkça mümkünmüş gibi daha fazla bağlanıyordu bana. Neler olduğunu anlamıyordum ama gözlerinde gittikçe büyüyen bu duygu beni mest ediyordu.

"Bunun ne kadar değerli olduğunun farkında değil misin?" Bu ısrarının sebebini anlayamıyorum. "Tek bir taşıyla bu daireyi alabilirsin. Emin ol, dairem hiç de ucuz değil. Bu

kabul etmek istemediğin şeyde toplam dokuz yüz on tane taş var."

Evet, yüzlerce değerli taşla bezendiğini görebiliyordum. Üstelik, o kadar taşa rağmen öyle kaba saba bir şey değildi. Aksine, olağanüstü derecede zarif ve her kıyafetin üzerine uyacak kadar da şık bir sadeliği vardı. Bu da ona sahip olmadığım için üzülmeme neden oluyordu ama bize ait değildi. Vicdanım, nefsimden daha ağır basarken onu kabul edemezdim.

"O çocuğun hayallerini boynuma takamam." Kararlı bir şekilde ona baktım. "Evet, onu kendime isteyeceğim kadar güzel ama bize ait değil. Onu çizen bir çocuktu. O kalemi tutan, onun küçük elleriydi. Her detayı aklında canlandıran masum gözleri, çocuk bedeniyle verdiği emeğiydi. Ben bunu kabul edemem çünkü bu, o çocuğu yok saymak olur. Sana daha önce de söylemiştim. Hera'nın Kalbi ve o çocuk arasında bir seçim yapmam gerekirse ben çocuğu seçerim," dediğimde öyle bir baktı ki bana. Sanki tekrar ve tekrar âşık oluyormuş gibiydi. Lacivert gözleri büyük bir aşk ve tutkuyla beni izliyordu. Dudaklarımdan çıkan her kelime, onu bana mühürlüyor gibiydi. Burada olanları anlamıyordum ama bana hep böyle baksın diye bir dilek daha tuttum.

"Bu her defasında nasıl mümkün olur, aklım almıyor." Boğuk bir sesle çıkan mırıltısı, beni tozpembe düşlerin içine çekiyordu. "Ama sana olan aşkım sığmıyor içime, kadın," dediğinde saç diplerime kadar ürperdim. Öylesine güzeldi, kalbimi öylesine kölesi yapmıştı ki onun dışında hiçbir şey görmüyordu gözlerim.

Tam karşımda durup içtenlikle tebessüm etti. "O çocuğa ne olduğunu bilmek ister misin?" Bir an bile düşünmeden başımı salladım.

Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak iç çekti. "Ama öncesinde bilmen gereken bir şey var," dedi küçük bir tebessümle. "Bu gece benim doğum günüm, yirmi

yedime giriyorum." Bugün doğum günü müydü? 25 Eylül onun doğduğu gün müydü? Bunu öğrenmek için nasıl bu kadar geç kaldığımı anlayamıyordum.

Bana geldiğinde yirmi dört yaşındaydı. Ötanazi'den kurtulmamız ve ameliyattan sonra geçirdiğimiz süreyle neredeyse üç yılı devirmiştik. Birlikte üç yılı geride bırakmıştık ve Drew artık yirmi yedi yaşındaydı. Tıpkı benim de artık yirmi üç yaşımda olmam gibi. Önceki doğum tarihimi saymıyordum çünkü babam benim isteğimle doğum tarihimi değiştirmişti. Doğduğum gün, 27 Nisan'dı artık. Bana yeni bir kalp takıldığı günkü tarih. Hayatımın ikinci dönemine bir başlangıç yaptığım o gün... Doğum günümü artık 27 Nisan'da kutlayacaktık çünkü hepimiz için çok anlamlı bir gündü.

Drew arkama geçip saçlarımı boynumun bir tarafına topladı. Zarif bir hareketle mücevheri boynuma taktığında çok heyecanlanmıştım. Saçlarımı düzelttikten sonra sonra çenesini boynuma yasladı. Aynadaki yansımada birbirimizi izlerken, "Çok yakıştı," dedi. Kollarını belime sararken boynumdaki mücevhere baktı. "O çocuk, Hera'nın Kalbi'ni gelecekteki müstakbel eşi için tasarlamıştı," dedi.

Aynadaki yansımada beni izlerken, "Hera'nın Kalbi, ait olduğu yerde," dedi. "Gelecekteki eşimin zarif boynunda."

Kaşlarımı çattım. "Benim değil, o çocuğun müstakbel eşinin boynunda olmalıydı."

Dudakları kıvrılırken bakışlarında muzırlık vardı. "Zaten öyle," dedi. "Hera'nın Kalbi artık o çocuğun müstakbel eşinin boynunda," dediğinde önce hiçbir şey anlamadım ama idrak ettiğim şeylerle kaskatı kesildim.

O çocuk, Drew muydu?

Şimdi ben doğru mu anlamıştım? Hera'nın Kalbi'ni tasarlayan çocuk, aslında Drew miydi? Kafamda dönüp duran sorunun cevabını aslında zaten bildiğimi fark ediyorum.

Drew bir tasarımcıydı. Üstelik bu konuda herkesten daha yetenekliydi. Bunun en büyük kanıtı odadaki muhteşem portreydi. Sahip olduğu yetenek pekâlâ çocukken de onda vardı. Hera'nın Kalbi aslında onundu. O yüzden Ötanazi'den firar ettiğimizde saklandığımız o evin bahçesinde bana o soruları sormuştu. Sorduğu soruların bir nedeni vardı. Bana geçmişinden bahsediyordu fakat ben anlamamıştım. Konuştuğumuz o küçük çocuğun aslında o olduğunu anlamamıştım.

Şimdi hem orada hem de az önceki konuşma esnasında neden bana öyle derin ve anlamlı baktığını daha iyi anlıyordum. Büyük ihtimalle, tanıdığı veya tanımadığı herkes sadece mücevherle ilgilenmişti. Benim onu tasarlayan kişiyle ilgilenmem onu mutlu etmişti. Değişen bakışlarının sebebini daha iyi anlıyordum. Vay canına! Hera'nın Kalbi'ni tasarlayan o çocuk, suikastçımdı.

Dehşete kapılarak başımı kaldırıp ona baktım. "Sen o çocuksun, değil mi?" Bu gerçeği yeni fark ettiğim için şaşkındım. Bunu benden neden saklamıştı ki? Bu gece olanları anlayamayacak kadar aptallaşmıştım. "Bunca zaman neden benden gizledin?"

Derin bir nefes aldı. "Çünkü onu bulmadan kim olduğumu sana söyleyemezdim." Boynumdaki mücevhere bakarak söylediklerinden bir şey anlamamıştım.

"Sanırım en başından anlatmazsam hiçbir şey anlamayacaksın." Elimi tutarak beni tekrar yatağa oturttu. Yanıma oturduğunda meraklı bir ifadeyle onu izliyordum.

Bir şeyleri uzun uzun anlatmayı sevmediği için şimdiden yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Annem ve babamın mücevher tasarımcısı olduğunu zaten biliyorsun, değil mi?" dediğinde ona başımı salladım.

"Ben ve Marcus da onların izinden gidiyorduk ama ben aynı zamanda tıbba da ilgi duyuyordum." İlk kez bana kendi çocukluğunu anlattığı için deli gibi heyecanlanmıştım. "Marcus'un çizim yeteneği anneminkiyle aynı, göze hitap

eder." Güldü. "Çizimleri bile onun gibi gösterişlidir." Buna hiç şaşırmamıştım. Marcus göze güzel görünen şeylere takıntılıydı.

"Ben ve babamın çizimleri ise ruha hitap eder. Biz sadeliğin yaydığı zarafete hayranız. O yüzden benim öğretmenim babam olmuştu." Babasından bahsederken gözlerinde oluşan o derin özlem duygusu içimi acıtıyordu. Onun yokluğuna hâlâ alışamadığını görebiliyordum. Ben nasıl ki annemin ölümünü kabullenemiyorsam o da babasının yokluğuna alışmak istemiyordu.

"Mutluyduk..." diye iç çekti. "İnanması güç ama gerçekten mutlu bir aileydik. Marcus ailenin yaramaz çocuğuydu." Marcus'tan bahsederken hep yaptığı gibi yüzünü buruşturdu yine. "Arka sıralarda oturan ve tüm ders boyunca uyuyan o çocuklardan biriydi.

"Neredeyse tüm kızlarla aynı anda çıkan ama bunu çok iyi gizleyen serserinin tekiydi. O yaşlarda da yüksek öz güvenli olduğu için sosyal ortamı ve arkadaş çevresi geniş bir çocuktu. Aşırı kavgacı biri olduğu için ailenin baş belasıydı. Bizim okuduğumuz okulda çok fazla çete vardı ve Marcus'un liderliğini yaptığı çete, her gün bir kavgaya karışırdı. Marcus her gün dağınık bir şekilde eve dönerdi ama komiktir ki vücudunun her yanı morluklarla doluyken yüzüne hiç darbe almazdı."

Gülerek başını salladı. "Çocukken bile etrafındaki herkes onun yüzüne vurmamaları gerektiğini bilirdi. Okuldaki en azılı düşmanları bile kavga esnasında onun yüzüne asla dokunmazdı." Şimdilerin takım elbiseli, başarılı iş insanı Marcus'un geçmişinde deli fişek bir serseri olduğuna inanmak çok güçtü. Gerekmedikçe herhangi bir kavgaya bile girmeyecek kadar kibar biriydi.

"Ciddi olamazsın! Marcus'un okulda bir çetesi mi vardı?"

Şaşkın hâlime bakıp güldü. "İnanması zor, değil mi? Emin ol, sana anlattıklarımın eksiği var, fazlası yok. Ergen-

lik döneminde karışmadığı suç kalmamıştı. Hayatında her şey vardı. Kızlar, alkol, kavga, bahisler, araba yarışları, sigara. Hatta uyuşturucu bile." Dudaklarımdan bir hayret nidası çıktı. Bütün bunlar, benim tanıdığım Marcus'a uymuyordu.

Beni ikna etmek istercesine başını salladı. "Evet, uyuşturucuya kadar her türlü yasağa bağımlıydı. Böyle olmasının sebebi ilgisizlik, dışlanmak veya aile içi kaos değildi. Babam yaşarken bu saydıklarımın hiçbiri olmazdı. Aksine, Marcus ne yaparsa yapsın evdeki herkes onu kaybetmemek için ona herkesten daha fazla ilgi gösterirdi. Ancak değişen bir şey olmazdı çünkü Marcus bir şeyleri dikkat çekmek için yapmıyordu. Onun en büyük tutkusu aksiyon ve tehlikeydi. Tüm bunlar onun için yeni heyecanlar, yeni tehlikeler demekti." Duyduğum her bilgi beni bozguna uğratıyordu.

İstesem de Marcus'u uyuşturucu kullanıp araba yarışlarına katılan ya da alkol alıp bir kavgaya karışan biri olarak hayal edemiyordum. Ancak geçmişinde bütün bunları yaptığına inanıyordum çünkü Drew asla yalan söylemezdi. Acaba Emily bunları duysa tepkisi ne olurdu?

"Ama şimdi çok farklı biri gibi görünüyor."

"Farklı birine dönüştüğü için olabilir," diyerek omuz silkti. "Her şeyi deneyimledi ve en sonunda da kim olduğunu buldu." Belki de başından beri ona tüm bunları yaptıran şey kim olduğunu ve gerçekte ne istediğini bilmemekti.

"Peki ya senin çocukluğun nasıldı?"

Anında yüzünü ekşitince kahkaha attım. "Marcus böyleyse sen daha kötüsüydün, değil mi?" dediğimde güldü. "Aslında tam tersiydim." Kaşlarımı yukarı kaldırarak beni inandıramayacağını anlatmaya çalıştım. O, tehlikenin diğer adıydı. Beni daha masum olduğuna inandıramazdı. Ölümü parmak uçlarında taşıyan birinin çocukluğu Marcus'tan farklı olamazdı.

"Emily'nin bir zamanlar kullandığı o çirkin gözlüklerden bende de vardı." Buna hayatta inanmazdım.

"Gözlerimde kocaman gözlüklerim, giydiğim her şeyin içinde kaybolacak kadar sıska bir vücudum ve yüzümün her yerinde sivilceler vardı. O şeylerden o kadar çok vardı ki aynada kendi yüzüme bakamıyordum. Üstelik gergin olduğumda veya heyecanlandığımda tuhaf bir şekilde daha fazla çoğalıyorlardı." Kendimi tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladım. Benimle dalga geçiyordu ama yine de komikti.

Asık bir suratla, "Şaka yapmıyorum," diye homurdandı. "Malikâneye gittiğimizde annemden istersen sana eski fotoğraflarımı gösterebilir. Hepsini hâlâ saklıyor. Onları neden sakladığını anlamıyorum."

Ciddi olduğunu anlayınca gözlerimi iriice açtım. "Yani gerçek mi?"

Kaşlarını çatarak bana tersçe baktı. "Ne zaman şaka yaptığımı gördün, kadın?" Beni azarlamasıyla önce yüzüne boş boş baktım ama sonra yüksek sesle kahkaha attım. "İnanması çok güç."

O öylesine güzel ve baştan çıkarıcıydı ki çocukken de böyle olduğunu düşünürdüm hep. Evrim geçirmek dedikleri bu olsa gerekti. Annalees'ten o fotoğrafları almanın bir yolunu bulacaktım. "Çirkindin yani?" Tekrar güldüm. "Çok tatlıymışsın."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu. "Çirkin ve tatlı kelimelerini aynı cümlede kullanman büyük başarı." Omuz silkerek kıkırdadığımda bu gece çok fazla güldüğümü fark ettim. Onunlayken hep bir şekilde beni güldürüyordu.

"Şu görünmez tipleri bilirsin," diyerek anlatmaya devam etti. "Ben onlardan biriydim. Neredeyse hiç konuşmaz, iki kelimeyi bir araya getirmekten nefret ederdim. Sessizliği severdim." Hâlâ öyle biri olduğu için buna hiç şaşırmamıştım.

"Odamdan hiç çıkmazdım çünkü tüm zamanımı ders çalışmakla geçirirdim. Kimse bunun için beni zorlamıyordu ama zeki bir çocuktum ve aylaklık yapmayı sevmiyordum. En ön sıralarda oturan, tüm dersleri birincilikle geçen ve öğretmenlerin gıpta ettiği bir çocuktum. Fazlasıyla asosyal olduğum için okulda görünmez olmak benim için hiç zor değildi. Belki de dış görünüşüm yüzünden diğer çocukların beni görmezden gelmesi işimi kolaylaştırıyordu." Bunları duymak beni az önceki gibi güldürmek yerine üzdü. Çocukluğu, tahmin ettiğimin aksine farklıydı ve tüm o yılları yalnız geçirdiğini bilmek içimde bir yerleri acıtmıştı.

"Üzgünüm," diyerek suratımı astığımda büyük bir şefkatle yanağımı okşadı. "Üzgün olma, Dolunay Surat. O yıllarda gerçekten mutluydum. Yalnızlık bana hep huzur vermiştir. Aile yemeklerinde bile ev kuzenlerimle dolduğu için odama kaçardım." Bu sözleri beni teselli etmek için söylediğini görebiliyordum. Yalnızlığı sevdiği doğru değildi.

Ailesinin onu çok sevdiğine emindim ama okuldakiler ve çevresi tarafından sürekli görmezden gelinmişti. Bir süre sonra yalnızlığını kendine dost bilmiş ve mutlu olduğuna dair kendisini kandırmış olabilirdi. Bunu belki başkası anlayamazdı ama uzun süre boyunca annemden başka kimsem olmadığı için ben anlayabiliyordum. Evet, şimdi bir ailem ve dostlarım vardı ama bu tek başıma geçirdiğim o yılları değiştirmiyordu. O yıllarda yaşadığım boğucu yalnızlık duygusunu unutturmuyordu.

Beni üzgün görmemek için yatağa sırtüstü uzanıp cam tavandan görünen yıldızları izlemeye başladı. Tavan bile camdan olduğu için gökyüzündeki tüm yıldızlar gözler önündeydi. "Lisedeyken bir arkadaşın varlığına ihtiyaç duydum. Belki de beni anlayacak bir sevgiliye." Güldü. "Sonuçta çirkin de olsam ben de bir ergendim ve böyle şeylerin varlığına ihtiyaç duyuyordum." Ama şimdilerde o kadar yakışıklıydı ki etrafındaki tüm kadınlara iç çektiriyordu. Hatta erkeklere bile. Evet, Lucas'ı hatırlamıştım.

Yatağın kenarına oturmuş, onu izliyordum. O ise yatağa yan bir şekilde uzanmış, gökyüzündeki yıldızları izliyordu. Kollarını ensesinde birleştirdiği için taş gibi olan kol kasları dudaklarımı ısırmama neden oluyordu. "Benim istediğim seks değildi, yalnızlığımı paylaşacağım biriydi. Senin gibi biri," dedi mırıltıyla.

Havadaki yoğun duygu beni etkisi altına alırken sessizce yutkundum. Dudaklarından çıkan her kelime, bir şairin en güzel şiiri gibiydi. "Özlemini çektiğim o özel kişi aklıma geldikçe kendimi çizim yaparak oyaladım. Ve ortaya çıkan esere, Hera'nın Kalbi ismini verdim. Bana hayat olacak kadının boynunu süsleyecekti çünkü o, kendimden birçok şey kattığım ilk tasarımımdı. Babam, defterimdeki çizimi görünce çok beğendi ve tasarımı için nasıl taşlar istediğimi sordu. Tasarımın somut bir şekli olmasın diye imkânsız olduğunu bilerek ondan siyah pırlantalar, elmaslar ve yakutlar istedim. Hepsi de siyah, yani imkânsız olmalıydı."

"Neden imkânsız olduğunu düşündüğün taşları istedin?"

İç çekerek başını eğip, "Çünkü o kolye senin için yapıldı," dedi buna inanarak. "O yıllarda tanışmıyorduk ama en başından beri senin için yapıldı. Senin gibi bir kadının varlığını imkânsız bulduğum için tasarımın yarım kalmasını istedim." Belki de ilk kez onu kıskandım. Beni sevme şeklini kıskandım. Derin düşüncelerini, onunla ilgili her şeyi kıskandım. Ben bu gece onu kendimden bile kıskandım.

"Ama siyah taşlar bulundu. Ben de öyle," dedim. "Beni buldun."

"İyi ki de buldum, Dolunay Surat," dediğinde yanına uzandım. İkimiz yan yana uzanırken ensesindeki kollarını çözdü. "Seni bulmak başıma gelen en güzel şey." Aramızda duran elimi tutup hafifçe sıkmıştı. Başını çevirip bana baktı. İkimiz de omzumuzun üzerinden birbirimize bakıyorduk. Avucunun içindeki elimin parmaklarıyla oynarken uzanıp

beni öptü. Hep yaptığı gibi önce yanağımın sağ tarafına küçük bir öpücük kondurmuş, sonra da dudaklarımı öpmüştü.

Drew, serumun etkisiyle şuurunu yitirip bana vurduğu o günden sonra beni öpmeye hep sağ yanağımdan başlıyordu.

Kısacık süren ama bende müstehcen duygular uyandıran bir öpücüktü. Islak ve sıcak. Parmaklarını benim parmaklarımın arasından geçirdiğinde birleşen ellerimiz, ikimizin arasında duruyordu. "Sen hayallerimden ötesin," derken ikimiz de yıldızları izliyorduk. "Mucize," dedi yoğun bir sesle. "Sen benim mucizemsin." Asıl değerli olanın kendisi olduğunu anlamıyordu. Birçok kadının benim yerimde olmak için can attığını bilse, eşsizmişim gibi bakar mıydı bana?

"İlk defilede annemin taktığı Hera'nın Kalbi, düşündüğümden de fazla ses getirdi. Babam çok ender olan siyah taşları bulmayı başarmıştı. Taşlar tasarımla bütünleşince ortaya herkesi büyüleyen bir şaheser çıkmıştı," diye devam ettiğinde yüzünde hüznün kırıkları kanat çırpıyordu. Evet, o hâlâ yıldızları izliyordu ama ben başımı ona doğru çevirmiş, kendi yıldızımı izliyordum. Tüm dileklerimi gerçekleştiren eşsiz yıldızımı...

"Mücevher, defilede büyük bir sükse yapmıştı. Bu durum başlarda hoş olsa da gittikçe can sıkıcı olmaya başlamıştı. Tüm soylu zenginler onu koleksiyonlarının bir parçası yapmak istiyordu. Medya onu paylaşmak, gazeteciler yakından fotoğrafını çekmek için kapıdan ayrılmıyordu. En sinir bozucu olansa, parası olan herkesin satması için babama baskı yapmasıydı. Hera'nın Kalbi kısa sürede onu gören veya görmeyen herkesin hayallerini süsleyip diline düşen şarkı olmuştu. Bir zamanlar herkes için görünmezken şimdi herkesin gıpta ettiği biri hâline gelmem beni rahatsız ediyordu. Etrafımdaki sahte ilgi o kadar iticiydi ki kaçacak yer arıyordum." Kimin gerçek dostun, kimin düşmanın olduğunu bilmemekten daha kötü bir şey varsa o da sahte dostlardır. Bu gibi durumlarda yalnızlık bile daha katlanılır olabiliyordu.

Ayağa kalkarak odadan çıktı. Uzandığım yerde doğrulup otururken elinde bir şişe viski ve bir kadehle geri dönmüştü. İçkisini doldurduktan sonra tekli koltuğa oturdu. Birazdan anlatacakları ağır şeyler olmalıydı ki içmeye ihtiyacı vardı. İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra tekrar beni izlemeye başladı. "Benim için neden kadeh getirmedin?" diye sordum.

Kısa bir an kadehindeki sıvıya baktı. Daha sonra başını kaldırıp gözlerini bana odakladı. "Daha önce hiç içtin mi? Demek istediğim, alkollü bir şeyler içtiğin oldu mu?" İçmediğime eminmiş gibi bakıyordu ve yanılmıyordu.

"Çocuk yaşta hasta bir kalbim oldu. Yani şu zamana kadar bir yudum bile içmedim." Bana yasak olan şeylerin içinde alkol de vardı.

"O zaman alkole karşı direncin sıfır," diyerek güldü. "Bu gece içemezsin."

"Neden?" dedim safça. "Sarhoş olsam bile yanımda sen varsın, bir delilik yapmama izin vermezsin."

"Bu gece, içmen için doğru zaman değil." Gözleri kısa eteğimin açıkta bıraktığı bacaklarımda oyalandı. Lacivertleri yukarı tırmanıp eteğin altındakileri görmek ister gibi bakarken, "Bu gece her anlamda ayık olmalısın," dediğinde bakışları koyu, sesi ise boğuktu. Sadece bakışlarıyla bana hissettirdiği yakıcı tutkuyla gözlerime baktı. "Bu gece seni sarhoş edeceğim ama alkolle değil."

Son cümlesiyle omurgamda başlayan tatlı ürpertti, bacaklarımın arasında son buldu. Onunla olan ilk gecemiz burada, onun mabedinde olacaktı. Bunun sinyallerini veriyordu. Onun için özel ve anlamlı olan bir yerde birbirimize dokunacak, sonunda birbirimizi hissedebilecektik. Artık olsun da nerede olduğu benim için hiç fark etmezdi. Onunla tanıştığımızdan beri üzerine atlamak isteyen bendim ama köşe bucak kaçan oydu. Artık bize sorun çıkaran bir kalp

taşımadığıma göre hiçbir bahanesi kalmamıştı. Bu gece de olmazsa artık olay çıkarırdım!

"Peki, daha sonra ne oldu?" diye sordum. Sevişmek için sabırsızlanıyor olabilirdim ama hikâyenin devamını çok merak ediyordum çünkü genelde bana kendisiyle ilgili bir şeyler anlatan biri değildi.

"Gloria ile o yıllarda tanışmıştım," dedi. "Hera'nın Kalbi'nin popüler olduğu dönemlerde."

"Aynı sınıftaydık ve okulun gözde kızlarından biriydi. O zamana kadar bir kez bile yüzüme bakmamıştı ama Hera'nın Kalbi ortaya çıkınca bana ilgi duymaya başlamıştı. Onun da diğerleriyle aynı sebepten bana yaklaştığını düşünüp uzak durmaya çalıştım," diyerek derin bir nefes aldı. "Ancak Gloria samimi ve içtendi. Ya da çok güzel rol yapıyordu. Bir şekilde beni kandırmayı başardı. Çok toydum ve kızların pek tercih ettiği biri değildim. Bu yüzden küçük bir ilgi bile beni aptallaştırdı. Beni sevdiğini düşündüm." Bunun için ona kızamazdım çünkü onun yerinde kim olsa aynı şeyi düşünürdü. Daha önce bir kız tarafından sevilmemişken ona ilgi duyan ilk kıza kapılması beklendik bir durumdu.

"Tuhaf olan ne, biliyor musun?" dedikten sonra duraksayarak kadehinden birkaç yudum daha içmişti. "Onu hiç kıskanmıyordum. Onunla birlikteyken bile onu ne kıskanırdım ne de sahiplenirdim. Oysaki ona gerçekten âşık olduğumu düşünüyor ve onu mutlu etmeye çalışıyordum. Ancak ona tam teslimiyetle bağlı olmadığımı içten içe biliyordum." Bir süre yüzümü seyre daldı. "Seni gölgemden bile kıskanıyorum ama aynı sahiplenici tutumum onunlayken hiç olmadı."

İçkisini bir yudumda bitirdiğinde kötü bir şeyler hatırlamış gibi kaşlarını belli belirsiz çattı. "Hata yaptım, güzelim," dedi yorgunca. "Ona güvenip babamın, Hera'nın Kalbi'ni evdeki kasada sakladığını söylemekle hata yaptım. Mücevherin evde olduğunu sanıyordum." Yakıcı öfkesini bastırmaya

çalıştığında birazdan anlatacağı şeylerden korktum. İyi şeyler anlatmayacaktı.

Koltuğun kenarındaki elini, hatırladıkları canını sıkıyormuş gibi sıktı. "Bir gece yarısı yüzü maskeli adamlar tarafından saldırıya uğradık!" Yumruğunu sıktığı için parmak boğumları gerilmişti.

Bakışlarına ölümün gölgesi çöktüğü için şimdi lacivertleri buz gibi bakıyordu. "Evdeki tüm çalışanlar katledildi." Gözleri öylesine boş ve ifadesizdi ki ölümü sıradanlaştırmış gibiydi.

"Her şey parçalanmıştı ve darmadağındı. Annem beni korumaya çalışırken yaralandı ama babamın durumu daha ciddiydi. O hepimizi korumaya çalışıyordu." Koltuğunun yanına bıraktığı şişeyi almak için eğildi.

İkinci kadehini doldurup koltuğa yaslandı. Gözleri beni izliyordu ama sanki beni görmüyor gibiydi. "Sadece on dakika sürdü," diye mırıldandı. "Hayatımızı kökünden sarsan o kaos, sadece on dakika sürdü. On dakika içinde evdeki beş çalışanımız öldü, annem yaralandı ve babam... Babam ölüyordu." Yanaklarımdan süzülen birkaç damla yaşa engel olamayarak onu susturmak istedim. Bir yolunu bulup susturmak istedim çünkü gizlemeye çalışıyordu ama anlatmak bile canını yakıyordu.

"Ben ve Marcus, babam son nefesini verirken ellerini tutuyorduk." Annemin kan içindeki yüzü aklıma gelince onunla olan ortak yönlerimiz beni ağlatmıştı. Bir kurşun, annemin alnında delik açmıştı.

"Babam sadece baktı bize," dedi ruhsuzca. "Fakat daha sonra bakışları bende durdu ve ölmeden önce gözlerime bakarak sadece tek bir kelime söyledi: *Yapma,*" diyerek başını salladı. "Son nefesinde dudaklarından dökülen tek kelime buydu."

Ürkütücü bakışlarını benden ayırmazken, "İnanabiliyor musun söylediği şeye?" diyerek soğukça güldü. "Marcus'a değil, bana söyledi. Ailenin belalı çocuğuna değil, sünepe ve korkak oğluna söyledi." Kendisini işaret etti. "Biliyordu!" diyerek başını hırsla salladı. "Ben bile o zamanlarda bilmezken babam bendeki potansiyeli en başından beri biliyordu. İçimde pusuya yatan katili biliyormuş gibi beni uyardı!" Kızgındı olanlara, kaybına ama en çok da kendisine kızgındı. Kendisine daha çok kızgındı çünkü Gloria'ya mücevherin evde olduğunu söyleyen oydu. Bunun suçluluğunu taşıyordu.

"Yaptım," dediğinde gözlerinde en küçük bir pişmanlık yoktu.

"Cenazesinden hemen sonra kimseyle vedalaşmadan evden ayrıldım. Nereye gideceğimi bile bilmezken ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Birkaç ay sokaklarda sefil bir hâlde gezip durdum. Sonra bir gece ansızın Gloria'nın evine girdim. Ölüm, tıpkı bize olduğu gibi oradakilere de uykudayken geldi. Ancak önce emin olmalıydım, onların yapıp yapmadığına emin olmalıydım. O gece Gloria uyurken odasına girip onu konuşturdum," dediğinde devamını öğrenmek istediğime emin değildim. Neler olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Ayağa kalkıp elindeki kadehiyle cama doğru yürüdü. Sırtıyla bakışırken, "Gloria ağlayarak her şeyi itiraf etti çünkü onu buna zorladım," dedi camdan dışarıyı izlerken.

"Babasının, onu Hera'nın Kalbi için bana gönderdiğini itiraf etti. Kadınlar dışında tüm ailesini öldürdüm. Gloria'nın cezası yaşamaktı. Ailesinin kaybını yaşayacaktı, tıpkı benim gibi. Babası kaçmayı başardı ama er ya da geç onu bulacaktım."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Gloria'nın annesi zaten ölmüştü ama küçük, hasta bir kız kardeşi vardı. Kızın ölüm haberi gelince dehşete düştüm çünkü ben o gece kadınlara dokunmamıştım. Onlar benim annemi yaralamış-

tı ama ben buna rağmen onların kadınlarına dokunmadım. O küçük kız öldürülmüştü, Gloria onu öldürmüştü. Kendi kardeşini öldürdüğünü ortaya çıkaran bendim. Gloria'yı cezaevine gönderen bendim." Gloria'nın bu yüzden bana hiç zarar vermediğini hatırladım. Ben de kız kardeşi gibi hasta olduğum için bana her baktığında kardeşini hatırlıyordu. Bu da onu, bana zarar vermekten alıkoyuyordu.

Kardeşi daha fazla acı çekmesin diye onu öldürmüştü çünkü onu sevdiğini biliyordum. Sevmeseydi, bana bakınca kardeşini hatırladığı için bana da zarar verirdi. Kardeşine olan sevgisi beni ondan korumuştu.

Önüne dönüp tekrar karanlığı izlemeye başladı. "Önce gözlüklerden kurtuldum, sonra da birçok sokak dövüşüne karıştım. Aslına bakarsan, karışmadığım suç kalmamıştı." Zor olmalıydı. İntikam uğruna tüm hayatının tepetaklak olması, onun gibi büyük bir zenginliğin içinde doğan bir çocuk için fazlasıyla zor olmalıydı.

"Yıllar geçtikçe en iyisi olmak için çalıştım ve oldum da. O adamı bulmadıkça durmayacağımı biliyordum. Lucas ile tesadüfen karşılaşınca bir de baktım ki Gölge adıyla anılıyorum. İçimdeki öfke ateşi o kadar büyüktü ki o adamı bulmadıkça kan dökmeden duramazdım."

"O adamı öldürdün mü?" diye sorduğumda başını salladı. "Yakın zamanda, evet," dedi. "Birkaç gün önce, leş gibi bir pansiyonda izini buldum. Yıllardır benden saklanmak için çok fazla para harcadığından satacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Sefil bir hayat yaşıyordu ve buraya döndü, benim yaşadığım şehre." Lacivertleri, yeşillerimle kesişti ve kanımı donduran o cümleyi kurdu: "Belki de senin için döndü."

Midem kasıldı. "Benim için mi?"

"Evet," diyerek başını salladı. "Gölge'nin ben olduğumu biliyordu ve benim yüzümden tüm ailesini kaybetmişti. Gloria'nın ölümüyle o da intikam arayışına girdi. Benden değer verdiğim tek şeyi, yani seni almak için gelmişti. Eşya-

larının içinde senin fotoğraflarını gördüm. Hepsinin üzeri çarpıyla çizilmişti. Emily ve Deborah'da kaldığın o geceyi hatırlıyorsun, değil mi?" Evet, hatırlıyordum çünkü henüz üzerinden üç gün bile geçmemişti.

Gece geç saatlere kadar hayatımızdaki erkeklerin dedikodusunu yapıp film izlemiştik. Zaten arabada geçirdiğimiz sıcak dakikaların ardından beni kızlara bırakan Drew'du. Arabadaki küçük sevişmemiz bana yeterli gelmediği için orada soyunmaya kalkışmıştım ama Drew buna izin vermemişti. Onunla olan ilk birlikteliğimin bir arabanın içinde olmayacağını, bunun için aklında farklı bir yer olduğunu söyleyip beni durdurmuştu. Oysaki benim için mekân veya zaman fark etmiyordu, tek istediğim onu içimde hissetmekti ama Drew her zamanki gibi hevesimi kursağımda bırakmıştı. Bu adamla seks yapmak yıllarca hasta bir kalple yaşamaktan daha zordu! Bir kere yapsak devamı gelecekti ama biz o başlangıcı bir türlü yapamıyorduk. Emily ve Marcus bile defalarca sevişmişti ama bizde hâlâ tık yoktu. Eğer bu gece de bir şeyler olmazsa artık onu kimse benden kurtaramazdı!

"O gece onu gördüm," diyerek beni içine daldığım müstehcen düşüncelerden çıkardı. "Seni Emily'ye bırakırken onu gördüm. Arabanın aynasını kontrol ettiğimde arkamızdaki taksinin içindeki silüetini gördüm." Buz kesildim çünkü onu görmüştü ama bana hiç belli etmemişti. Demek bu yüzden arabadan benimle inmiş ve hep yaptığı gibi yanımda yürümek yerine, "Önden yürü," diyerek bir adım arkamdan yürümüştü. O adamın bana ateş etme ihtimaline karşı iri gövdesini bir kalkan gibi bana siper etmiş ve beni önünde tutarak korumuştu. Ben binaya girip Emily'nin üst kattaki dairesine çıkana kadar hep arkamdaydı.

Dehşete kapılarak kaşlarımı çattım. "Ya sana ateş etseydi?" Kahretsin! Bunun düşüncesi bile kanımı dondurmuştu. Hayatını böyle hiçe sayamazdı!

Benim aksime çok rahattı. "Beni vuramazdı." Sırıttı. "Ölmem onu tatmin etmezdi. Onun isteği, ona yaşattığım

gibi büyük acılar yaşamamdı." Başını omzuna doğru eğerek korkudan titrettiği vücudumu ifadesiz gözlerle izledi. "Bana büyük acılar yaşatacak tek şey senin kaybın. Bunu bildiği için peşinde olduğu kişi ben değildim."

"Yine de ona sırtını dönmen düşüncesizlikti."

Omuz silkti. "Belki de." O ve kahrolası kısa cümleleri.

Sinirlendiğimi görünce güldü. "Asma şu güzel yüzünü. Gördüğün gibi, bana bir şey olmadı." Olsaydı mezara bile peşinden gider, canına okurdum.

"Peki, onu nasıl yakaladın?"

"Seni bırakıp arabaya döndüğümde çoktan gitmişti. Büyük ihtimalle seni yalnız yakalamak için bir süredir takip ediyordu ama bu fırsatı yine bulamadı çünkü günün her saati hem işte hem de dışarıda birlikteyiz." Evet, birbirimizden neredeyse hiç ayrılmıyorduk.

Birbirimizden sıkılmak şöyle dursun, işte bile bulduğumuz her fırsatta ofisinin kapısını içeride kilitliyor, beni ya masasına ya da duvara sıkıştırıp soluğumu kesene kadar öpüyor ve bana dokunuyordu. Kıyafetlerimin çoğunu üzerimden çıkarıp tenimde ısırık izleri ve emdiği yerlerin morluklarını bırakıyordu ama bir türlü bana istediğim şeyi vermiyordu! Bana dokunmadığı o yılların acısını çıkarmak ister gibi ellerini ve dudaklarını üzerimden hiç çekmiyordu. Öpüp dokunuyor ama devamını getirmiyordu çünkü tamamen iyileşmemi bekliyordu. Göğsümdeki yara kapanmıştı artık, yani bana sahip olması için geriye hiçbir engel kalmamıştı. Ofisinde bana yaptığı tüm o şeyleri burada da yapmasını istiyordum ama bu sefer devamını da getirsin istiyordum. Her anlamıyla birbirimize ait olmak istiyordum.

Beni sıcak düşüncelerden çıkaran yine onun sesi oldu. "Emily'de kalacağını veya seni bıraktıktan sonra oradan ayrılacağımı bilmediği için geri döndü. Ertesi gün şansını tekrar deneyeceğini bildiğim için kaybedecek zamanım yoktu. Ka-

pınıza birkaç adam diktikten sonra Lucas ile o bölgedeki kameralara ulaştık. Taksinin izini sürünce taksicinin onu bıraktığı pansiyonu buldum. Sen kızlarla güzel bir gece geçirirken ben onun odasına sızıp ona hak ettiği ölümü yaşatıyordum." Dudakları ürkütücü bir ifadeyle kıvrıldı. "Hak ettiği şekilde öldü, yavaş ve sancılı. Artık kimseye zarar veremez." Yani sadece Sam denen herifi değil, babasının katilini de bulup öldürmüştü.

İşini hiç şansa bırakmıyordu. Ölüm onun için tek çözümdü.

Bana doğru döndüğünde yine onu yargılamamdan korkmuş gibi, "Bugüne kadar ölümü hak etmeyen kimseye dokunmadım," diyen sesi onu anlamamı istiyordu. "Evet, çok insan öldürdüm ama hiçbiri masum değildi. Katiller, tecavüzcüler, psikopatlar ve daha fazlası," diyerek başını salladı. "Kurbanlarımı hep bunlardan seçtim."

"Amerika Birleşik Devletleri'nin peşinde olduğu birisin," derken korktuğumu gizleyemiyordum. "Arananlar listesinin başındasın. Ya seni bulurlarsa?"

Rahatça güldü. "O aptallar beni bulamaz. Onların bulamayacağı kadar temiz çalışırım." Kinayeli bir şekilde gözlerime baktı. "Görünmez olmayı iyi bilirim." Tıpkı ergenliğinde de olduğu gibi.

Anlatmaya devam etti: "Artık tüm Amerika'nın peşinde olduğu tehlikeli bir suikastçıydım ama dönüştüğüm kişiden asla pişman değildim. Aksine, gerçek benliğimi bulduğumda değişen tek şey vücudum değil, ruhumdu. İşin ironik kısmı, ben ne kadar ölüme çekilip tehlikeye atılmışsam Marcus da bir o kadar değişiyordu. Evet, onlardan uzaklarda olsam da evdekilerden hep haberim vardı. Babamın ölümünden sonra Marcus'un serseriliği bıraktığını ve tıpkı babam gibi birine dönüştüğünü biliyordum. Birinin ailenin başına geçmesi gerekiyordu ve bu görev, en büyük çocuk olarak Marcus'a düşüyordu. Şimdi serserilik sırası bendeydi." Hayat ne kadar

da tuhaftı, insanları hiç olmayacak kişilere dönüştürüyordu. Belki babası yaşasaydı Drew hep sessiz sakin ve kendi hâlinde biri olacaktı. Marcus ise belki de şu anda onun olduğu kişi olacaktı. İki kardeş, tek bir ölümle rolleri değişmişti.

"Bana bunları neden anlattın?" Neden doğum gününde bana kendi hayatını anlattığını bilmek istiyordum.

Dudağının köşesi kıvrıldığında yüzündeki çarpık ifadesi kışkırtıcıydı. "Bu geceyi kimin kollarında geçireceğini bilmen gerekiyordu." Bu yüzden bana kendisi hakkındaki her şeyi anlatmıştı.

"Hım," diyerek dudaklarımı büktüm. "Burası da çok güzel ama hayalimdeki sevişme atmosferini yaratmamışsın. Film ve kitaplardaki gibi, ayaklarımın bastığı her yerde rengarenk çiçekler olmalıydı ve hepsi de çok güzel kokmalıydı. Etrafımda uçuşan pembe balonlar olacaktı. Tabii, içinde şekerlemelerin olduğu tatlılarla dolu bir masa da olmalıydı. Masanın üzerinde zengin yemekler ve kokulu mumlar olacaktı. Ben etrafımdaki şeylerle büyülenirken arka fonda çok romantik bir şarkı çalacaktı. Tam o esnada, sen ayağa kalkıp beni dansa kaldıracaktın. Tutkulu bir şekilde dans edecek, gül yapraklarından oluşan yolda yürüyüp yatak odasına girecektik. Odanın her yerinde mumlar, kalp şeklinde kırmızı balonlar ve tütsüler olacaktı. Yatağın üzerinde ise çiçeklerle beni sevdiğini yazdığın bir yazı olmalıydı." Etrafıma bakıp suratımı astım. "Hayallerimdeki hiçbir şey yok burada. Ben bu şartlar altında sevişemem ki."

Ağzı bir karış açılmış bir şekilde bana bakarken önce afalladı fakat sonra, "Siktir!" dedi kısık bir sesle. İğrenerek yüzünü buruşturdu. "İçindeki o romantik aptalın kafasına sıkasım var!" Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi. "Yürü, gidiyoruz. Seninle asla sevişmeyeceğim!" dediğinde kahkaha attım. Onu korkutmuştum.

Tüm bunlardan nefret ederdi.

"Sen gerçekten kalpsizsin!" diye kızdım. "Tek kelime etmeden beni buraya getirip bayılttın. Kendime akşam gelebildim. Heyecanlandırdın, büyüledin, güldürdün, defalarca şoka uğrattın, ağlattın, kahkaha attırdın, sonra yine şoka uğratıp ağlattın ve şimdi de istediğim romantik atmosferi oluşturmuyorsun."

Kapının yanında durup bana doğru döndüğünde kendini tutamayıp güldü. "Bir gecede sana tüm duyguları aynı anda yaşatmışım. Bence bu çok romantik bir şey." Bunu söylerken o kadar masum görünüyordu ki kıkırdadım. Bu adama kızmak da kolay değildi. Romantizm anlayışı ise akıllara durgunluk veren türdendi.

"Sen git," diyerek odadaki büyük boy aynasına doğru yürüdüm. "Aşağıya inmek için tekrar bayılmayı düşünmüyorum. En azından bugün için."

Aynanın karşısında durup boynumdaki mücevhere dokundum. Beyaz tenimde duran siyah mücevher düşündüğümden daha çok yakışmıştı. Ona yakından baktığım için tebessüm ettim. "Çok güzel." Parmaklarım değerli taşların üzerinde ürkekçe gezinirken arkamdan gelen adım seslerini duydum.

Arkamda durunca ellerini bir kez daha belimde hissettim. "Boynunda olduğu sürece güzel." Ellerini karnımın üzerinde birleştirip beni göğsüne çekti. Çenesini omzuma yaslayan adamın aynadaki yansıması muhteşemdi.

"Hera'nın Kalbi, benden babamı aldı ama karşılığında bana seni verdi." Başımı kaldırıp aynadaki yansımasından yüzüne baktığımda gülümsedi. "Benim düşündüğümün aksine, babam onu evdeki kasada değil, Hugsomwort bankasında saklıyormuş. Babamın vasiyetini okunduğumda öğrendim. Bu yüzden baban beni tuttuğunda bu görevi kabul ettim çünkü kalbindeki çipin içindeki harita, aslında babamın uğruna öldüğü şeyin haritasıydı. Ivan kalbindeki bilgileri aktardıktan sonra bankadan çalınan şeylerin bulunduğu

depoların yerlerini tespit etti. Hera'nın Kalbi'ni bana getirdi çünkü bana ait olduğunu biliyordu." Şimdi neden kalbim için beni öldürmeyi kabul ettiğini anlıyordum. Onun paraya ihtiyacı yoktu, bu işi para için kabul etmemişti. Babasının ölümüne sebep olan mücevheri bulmak için kalbimi almayı kabul etmişti. Hera'nın Kalbi başından beri kalbimde gizliydi ve Drew'u bana getiren oydu.

Mücevheri, hayallerindeki kadın için çizmişti ve mücevher, onu hayallerinin kadınına götürmüştü.

"Doğum günün olduğunu bilmiyordum," diyerek iç çektim. "Sana bir hediye alamadım."

Dudaklarını boynuma bastırınca başımı omzuna yasladım ve karnımın üzerindeki ellerini tuttum. "Bilmene gerek yoktu." Dudakları boynumda kışkırtıcı bir yavaşlıkla gezinirken, "Ben zaten en güzel hediyemi kollarımda tutuyorum," diye mırıldandı.

Ona gülümsedim. Bileğindeki deri bilekliği yeni fark ediyordum. Bilekliğin üzerindeki sonsuzluk sembolünü tanıdım. Bu, Ötanazi'den firar ettiğimde küçük bir hediyelik dükkanından ona aldığım bileklikti. Hediye kutusunun içine, ***"Seni daima ve sonsuza dek seveceğim,"*** yazan bir not sıkıştırmıştım. O gün ona daha iyi bir hediye almak istemiştim ama bulduğum tek şey bu olmuştu.

"Beni arayıp bulamadığında, özleyip de yanında olmadığım zaman açacaktın," dedim sızlanarak.

"Öyle bir günün asla gelmemesi için kutuyu açtım," dedi. "Bir daha hiçbir koşulda seni kaybetme tehlikesini göze alamam. Üstelik bugün benim doğum günüm, açmak için daha iyi bir gün olamazdı." Haklıydı.

"Peki, hediyemi beğendin mi?"

"Onu taktığıma göre beğenmiş olmalıyım, değil mi?" dediğinde güldüm. Cevapları hep ona özeldi.

Boynuma küçük öpücükler bıraktı. Artık gerçekten dayanacak sabrım kalmamıştı. Ona doğru dönüp yılışarak ellerimi omuzlarına koydum. "Bu gece de sevişmezsek ilk kurbanım sen olursun!"

Onu tehdit ettiğimde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Bu oldukça ürkütücü bir tehdit, sana nasıl *hayır* diyebilirim ki?" diyerek bana takılınca gülerek burnumu onun burnuna sürttüm. "Artık sevişelim mi? Sen ağırdan aldıkça Lucas ile aranızda bir şeyler olduğu konusunda daha çok şüpheleniyorum."

Aklıma gelenlerle gözlerimi irice açtım. "Aman Tanrı'm, yoksa siz-" demiştim ki kaşlarını çatarak, "Yavaş gel!" diye kızınca gülmeye başladım. "Kanıtla."

Kararan bakışları dudaklarımda oyalanınca kalçalarımı sertçe sıktı. "Zevkle," dedi arzu dolu bir sesle.

Başını omzuna doğru eğip dudaklarıma uzanınca büyük bir açlıkla ona karşılık vermem uzun sürmedi. Parmaklarım yumuşak saçlarının arasında gezinirken elleri vücudumda dolaşmaya başladı. Sırtımda gezinen elleri aşağıya doğru kaydı. Dokunuşu, tenimi kor ateşlerde yakıyordu. Ayların acısını çıkarmak ister gibi sabırsız ve birbirimize muhtaçtık. Kalçamı kavrayıp sertçe sıkarken alt dudağını ısırdım. Beni soluksuz öperken gırtlağından çıkan kısık inilti, dudaklarımızın arasında kaybolmuştu. Kalçamı daha sert kavrayıp kendini bana bastırınca bu sefer inleyen ben olmuştum. Artık ona yasak değildim, artık bizi birbirimizden uzak tutan bir kalp yoktu.

Yeni kalbim, onun dokunuşlarıyla heyecandan kuş gibi çırpınırken bedenim daha fazlasını arzuluyordu. Bu gece o yoktu, ben yoktum, sadece biz vardık. Dokunuşlarımızla birbirimizin vücudunu tanırken sadece biz vardık. Sabırsız ve birbirimize açtık fakat buna rağmen hiçbir şey hızlı değildi. İlk gecem olduğunu bildiği için kendini kontrol altında tutmaya çalışarak her şeyi benim için unutulmaz kılıyordu.

Ayaktaki sevişmemiz bile öylesine yoğun ve şehvetliydi ki bulutların üstünde yürür gibiydim. Kıyafetlerimi sırasıyla üzerimden çıkarırken bana yaşattığı yoğun tutkudan dolayı onun karşısında çıplaklığımdan utanmamıştım. Sırtım yatakla buluşurken bile sadece biz vardık. Bize engel olan her şeyin üstesinden birlikte gelmiştik. Kazanan bizim aşkımızdı.

Yeni yaşı için doğum günü hediyesi bendim. Bundan sonraki tüm doğum günlerinde bu geceyi hatırlayacaktı. Ona verdiğim karşılıkları, dokunuşuyla tenimde oluşan ateşi, terden ışıldayan vücudumu ve odanın içini dolduran kısık iniltilerimi hatırlayacaktı. Bu gece bizimdi ama en çok onundu. Yeni yaşının yakıcı hediyesiydi bu gece. O ise tüm varlığıyla benimdi. Aşk buydu işte, sabredenlerin kazandığı büyüleyici bir ödüldü. Ve bizim hikâyemizde aşk kazanmıştı çünkü aşk tam teslimiyetti. Aşk oydu, Drew Bruce Marshall'dı.

Belki de annem yanılıyordu, ölümsüz aşklar sadece ayrılıklardan doğmazdı.

SON

Bu kitap...

Göktuğ BAYRAK.

tarafından taranmıştır.

iletişim. goktugbayrak61@gmail.com

Görme engelliler dışında kullanımı, çoğaltımı, dağıtımı ve satışı yasalara aykırıdır. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.

Teşekkürler.

Tarayan.

Göktuğ Bayrak.

iletişim. goktugbayrak61@gmail.com

ATILACAK SON ADIM SADECE BANA AİTTİ
YA YENİ BİR BAŞLANGIÇA OLACAKTI
BU ADIM YA DA ÖLÜME...

SON ADIM.
SON SAVAŞ
VE SON BİR DİRENİŞ.

Kendi tarihinin en karanlık ve en tehlikeli savaşıyla karşı karşıya olan Ötanazi Okulu'nda saflar belirlenir. Bu bir isyan değil, bir başkaldırıdır; devrim veya darbe değil, bu artık onların hayatıdır. Mahkûmlar yıllardır süregelen otoriteye ilk olmasa da son kez karşı çıktığında birbirlerine güvenmekten başka çareleri yoktur. Artık vazgeçmek için çok geçtir çünkü bundan gerisi sadece ölümdür.

Yıllarını Ötanazi Okulu'nda geçiren Yeşil, kendini olağanüstü bir durumun içinde bulduğunda artık endişelenmesi gereken tek şeyin zayıf kalbi olmadığını fark etmiştir. Başta sevdiği adam olmak üzere serumun etkisi altında olan herkes büyük bir değişimin içine girmiştir. Acımasız, kontrolsüz ve tamamen vahşi duygularla hareket eden yeni düşmanlarla karşı karşıya kalmışlardır. Yeşil ve arkadaşları için zaman daralıyordur, kaybettikleri her saniye onlar için yeni bir yıkımın başlangıcıdır.

Tehlike ve gizemin uğultulu sesini içinde barındıran ***Ötanazi Okulu****, serinin son kitabıyla tüm sırlarını kapılarını bizler için aralıyor.*

0914847 UYR
THG
0914847
UYR

EPHESUS
444 0 454

9 786256 476097